

காண்டம்.

காரிகன்வுதைப்படலம்.

ராஜனுக்குத் தரிசனத்தினைக் குன்றியிருந்ததுவாய் என்ன, அவன் ரூபதமனத்தினக்கும் அவன் மகனான தன்மகனுக்கும் அசுரர்களால் அமரர்கட்கும் நேர்ந்த திருகுகளையும், அசுரர்கள் பொன்னுலகத்தைத் தீயிட்டழித்ததையும் எடுத்துக்கூறி அசுரர்களை அழித்தருளவேண்டும் என்று வேண்டி, அதற்கு உமாபதிசம்பால் ஒருகுமாரன் தோன்றி அவனை ஒரு துது உங்களைக் காத்திருவான் என்று அருளிச் செய்து மறைந்தார்.

14346

அதற்கு அப்பொழுது மகபதி மனமகிழ்ந்தனனாயினும், உமாமகேசுவரர்கள் ஒருபையொருபா பிரிந்திருத்தலால் எவ்வளவு அவர்கட்குக்குமாரனுகிப்பான்? என்று எழுந்த பெருங்குழலால் உடனே மனம் பீத்தவனாகி, மனோவதியென்னும் பிரமணகத்தை அடைந்து, அவருள்ள பிரகஸ்பதியினமனையாளிடத்தே தன்மனையாழை இருக்கச் செய்துவிட்டு அந்நகரத்திலே வீற்றிருக்கின்ற பிரமத்தேவனப் பிழைத்தாகளோடு மண்ணத்திசுழ்த்தனைதையும் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நான் முக்கடவுள், அதற்குத் தக்க முயற்சியைச் செய்யத்தணிந்து, தேவர்களுடனே வைகுண்டநகரத்தை அடைந்து, மாயவனை மலரடிதொழுது, சிவபிரான் போகுசெய்துநிற்குத் தகைமையை யும் ரூபதமன் தன்னையழைப்பதெவ்வகொண்டு தேவர்களை இடைவிடாது வருத்திவருவதையுந் தெரிவித்து, அப்பெருமானோடு ஆலோசித்து, மோனநிலைநீட்டிநிற்கும் இறைவன் அந்நெறியினின்று நீகி மலைமகளை மணந்து அவனுடன்கூடிய குமாரனை அளிக்குமாறு அக்கடவுளுக்குக் காதுவீட்டுகையை உண்டாக்குதற்பொருட்டு, மனமதனை உவகைழ்த்துச் செய்தி செப்பி அரிதில் இசைவித்து அவனை அனுப்ப, அவனும் பிரமனது நீர்ப்பந்தத்தாற் கயிலைமலையிற்சென்று பரமசிவன்மேல் மலரம்புகளையது அவரது துயத்தைக் கெடுக்கத் தொடங்க, அதனையறிந்த இறைவன் சினந்து நெற்றித் திருகயனத்தைத் திறந்து உறநோக்கிய மந்ததிருத்தில், அதனினின்று எழுந்த நெருப்புக்கு இரையாகி மண்மதனது சுந்தரமேனி சாம்பராய் விட்டது. அஃதெனார்ந்த பிரமனது சேயொருந் திகைசையையடைந்து கோயில்வாயிலிற் குழுவீணு பலவாறு கமதகுறைகளை எடுத்துக்கூறி முறையிட, சுவாமி அவர்களை உள்ளேயாவழைத்து அவர்களுக்குறையை விரைவிலே ஒழிப்பதாகக்கூறியருளி அவர்களை அனுப்பிவிட்டு, தன்கணவனாகிய மண்மதன் தகிக்கப்பட்டதனால் மிகத்தவித்தித் தமமமசகரணமடைந்து பிரார்த்தித்த ஓயத்தேவிகரு, மலைமகளை மணம்புரியுங்காலத்து மனமதனை உயிர்ப்பிப்பதாக வாக்களித்து, மோனநிலைநீங்கி, சனகாதியர்க்கு விடைகொடுத்தவிட்டு, தாம் ஒரு விருத்தவேதியவடிவங் கொண்டு சென்று பனிமலைசோந்து அம்பிகையின் தவவடிவத்தைக் கண்டு களித்து அவளிடரு சிலசல்லாபஞ்செய்து அவளுடைய அன்பினே அளவிட்டறிந்து மீண்டு, ஸப்தருவிகளை உவகைழ்த்து அவர்களை மலையரசன்பக்கல் அனுப்பி அவன்மகளை மணம்பேசி முடித்துவரசு செய்து, கல்யாணத்தின்பொருட்டு பிக அலங்கரிக்கப்பட்ட இமயமலையைச் சேர்ந்தருளினார். அப்பொழுது சகலதேவர்களும் முனிவர்களும் மற்றுமுள்ளார்பலரும் விவாகமகோதஸவத்தைத் தரிசித்து உய்யுமாறு அப்பனிமலையினிடத்துவந்து ஒருங்குகூடினார்கள். அதனால் வடதிசைதாழ்ந்து கென்திசைஉயர், கண்டு கலங்கிய அடியவர்களின் வேண்டுகோளால், சுவரபகுவான் அகத்தியமகாமுனிவரை அழைத்துத் தென்திசைக்கு ஏகுமபடி ஆணைஞ்செய்து அனுப்பியருளவே, பூமீ சமரினை பெற்றது. அதன்பின் பரமசிவன் பார்வதியைத் திருக்கல்யாணஞ்செய்து கொண்டு, மண்மதனை எழுப்பி உயிர்ப்பித்துத் தன்மனையியான ரத்தேவிக்கு மாட்சியம் ரூபமுடையவனாகவும் மற்றையோர்க்கு ரூபமில்லாதவனாகவும் இருக்கும்படி அவனுக்கு அருளி, அம்பிகையுடனே திருக்கயிலாயத்தையடை

ந்து வீற்றிருந்தருளினார். அப்பொழுது உலகத்திலுள்ள உயிர்களினையும் ஆணும்பெண்ணும் கூடிக் குலாவி இன்பமுற்றன.

பின்னரும் பலகாலம் பரமசிவன் குமாரனை உண்டாக்காம விருக்கவே, தேவாயாடும் நீண்டுத் திருக்கயிலையையடைந்து பிராத்தித்தார்கள். அப்பொழுது அக்கடவுள் ஆறுதிருமுகங் கொள்ள, அந்தத்திருமுகம் ஒவ்வொன்றன் றெற்றிக்கண்ணின்னமும் ஒவ்வொன்றாக ஆறு அனர்பொறி எழுந்த உலகமுழுதும் பரவி யாவையும் அஞ்சுவிக்கவே, அருகிலிருந்த உமாதேவியும் அச்சுடெப்பத்தைப்பொறுத்து அங்குத் தரகமாட்டாது மிக்கதவிப்பையடைந்தபொழுது தனது காதலிலம்புகளொன்றொன்றாகும்படி ஒடித் தனது அச்சப்புத்தையடைந்தாள் பின்பு அவற்றைச் சிவபிரான தேவாகளின் வேண்டுகோளின்படி அடக்கி ஆறுபொறிகளாகக் கொடுக்க, அவற்றை அப்பிரானருளின சூரியனில் அகலியும் வாயுயும் மாரி மாரி எடுத்திக் கொண்டுபோடக் கவகையற சோதனாக்கள், கவகையும் அவற்றைச் சுவணப் பொயகையிலே செலுத்த, தேவாக்கள் பலரும் அப்பொயகையைக் காவல்செய்து நினைவில், ஆறுமுகங்களோடும் பன்னிரண்டு திருக்கைகளோடும் பரமசிவனே தாமரைமலரிற் குமாரனாய் தோன்றினனா. நின்ற அக்குழந்தையை எடுத்துப் பார்க்கொடுத்த வளாக்குமபடி தேவாக்கள் அது உகைப்பட்ட கிருத்திகாச்சுத்திரத்தை எவ்வுக்குமாரன் ஆறுபடிக்கொண்டு அவாக்கள்கொடுத்தபாலை உண்டொராத்தயந்தான். இதந்தக் முன்பு மாதேவி எழுந்தோடியபொழுது அவளது காதலிலம்பு அடைபட்டு அத்திருத்தவியுழை ஒன்பது ரத்தினங்களிலே பின்பு நீண்டிவந்த அகவயப்பிகையின் சாயை தோன்ற, அந்தச்சாயைக்கோச சிவபிரான் அருகிலிருந்து அழைத்தருள, அவை சத்தியமசமான ஒன்பதும் கையாக்கிவந்து சிவனைக் காத்திடன்கண்டமாத் திரத்திற்கு ரூப்பங்கொள்ள, அம்பிகை அவாக்களிடம் அழகாக அருகொண்டு கருப்பத்தைப் பெருமலே சுமந்திருக்கக்கடவா' என்று சபிக்க, அது கேட்டு அஞ்சி மிக நடுங்கின அவாக்களுடம்பி லெழுந்த வியர்வையில லக்ஷம் வீராகளும் பின் அப்பவம்பையின் அருளைப் பெற்ற அவாக்கள் உயிற்றினினும் ஒன்பது புத்திரரும் உதித்தார்கள். அவர்கள் முருக்ககடவுளுக்குத் திருத்தம்பிய ரெணப்படுவர். பின்பு உமாபதி தேவியுடனே சரணத்தை யடைகையில், கொழுநன் கட்டையால் மலையகன் அமமைத்தனது வடிவங்களாற்படி ஒன்றாகச் சோத்து எடுத்து ஒருகுழந்தையாகக் உச்சிமோந்து மாபிலினை ததுப் பாலருத்திப் பரமன்கையிற் கொடுக்க, அப்பிரான் தனக்கும் அம்பிகைக்கும் நடுவிலே அக்குழவியை வைத்துக்கொண்டு கயிலேசோந்தாரா. அதன்பின் லக்ஷத்தொன்பது வீரரும் சண்முகனை உணங்கி உறத்தடைந்தார்கள்.

அப்பால முருக்ககடவுள் தன தம்பிமாருடனே பற்பல திருவீராயாடல் கோச செயயத்தொடங்கி, மலை கடல யாறு சந்திரகுரியா முதலிய உலகத்துப் பொருள்களையெல்லாம் பலவாறு மாறுபடுத்த, அதுகண்ட இந்திரன் அக்குமாரன தமகிமையை யறியாது கோபங்கொண்டு தேவாக்களுடனே அககுமாரனைக் குழ்த்து போர்செய்ய, அவ்விளமகன் அவவிந்திராதியரை அழித்துத்தள்ளினான். அச்செய்தியை நாரதமுனிவராலறிந்த பிருகஸ்பதிக வான் வந்த வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்திக்க, பின்பு அமுமுகக்கடவுள் அவாக்களை முப்பி அயாக்கள் உணங்கிச் செய்த தோத்திரத்திற்குத் திருவுள்ளமுடிகு தனது விசுவரூபத்தைக் காட்டி, அதனை அவாக்கள் அப்பொழுது அப்பிரானருளாற்பெற்ற ஞானக்கண்ணால் தரிசித்துப் பலவாறு துதித்தபின்னர்,

* வீரவாகு, வீரகேசரி, வீரமகேந்திரன், வீரமகேசசுரன், வீரபுரகதான், வீரராகசுதன், வீரமாதாதாண்டன், வீராதகன், வீரதீரன் என இவர்கள் பெயரை யுணாக; இவர்கள், சிவகுமார ரெணப்படுவா.

அப்பரமன் அப்பெருவடிவத்தை அடக்கி, அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டபடி முன்பு தன் திருவியோடலகளாற பிறழ்ந்த பொருள்களையெல்லாம் கனது கட்டளைமாத் திரத்தால் முன்னிருந்த நிலையில் நுத்தியருளினான் பிறகு இந்திரன் தான்செய்யும் பூசையை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டு மென்று வேண்டி, சண்முகமுர்த்தி உடன்பட்டிக் கைலாசகிரிக்கு அருகி லுள்ள தொரு மலையை அடைய, அவகே சென்று தூதிரன் தேவர்களோடும் அதேவதேவனை விதிப்படி பூசிக்க. அதன்பின் அப்பெருமான் கயிலையை அடைந்தான். தேவர்கள் குமாரக்கடவுளோடு பூசி, அந்தமலை, அதுமுதல் அவனுக்கு இடமாகி, கந்தகிரியெனப் பெயர்பெற்றது.

பின்பு தாரகமுனிவர பூமியில்புகுது சிவபிரானைக் குறித்துச் செய்தொரு யாகத்தில் மூமுண்டத்தீயினின்று ஞானாதிபதிகடா எழுந்த உலகத்தொ யாவையும் அழக்கத்தொடங்க. அதுகண்டு அஞ்சியோடி வந்துசரணமடைந்த முனிவர்கள் முதலியோரது பிராத்தனையினால் முருகக்கடவுள் அக்கடா வைத்தனதுதுணைவனான வரவாகுடைக்கொண்டு உலகமடக்கிக் கொணர்ச்செய்து, பின்பு அவர்கள் பிராத்தனைப்படி அதனை வாகனமாகக் கொண்டுருளினன். பிறகு தாரகாதேவன்விநாயககினமாக கிடைவேற்றறு.

பின்னர் ஞானரன் பிரமன் முதலிய தேவர்களைவரும வந்து சிவபெருமானைத் தரிசித்ததுக் கைலாசத்தினின்று பீண்டுசெல்லாமபொழுது அவகிருந்த முருகக்கடவுளோடு பிம்மலேந்தி பிறதேவர்கள் உணங்கிச்செல்ல. பிரமன்மாத் திரம் அச்சிவகுமாரைச் சிறப்பினையென்று கருதி அலட்சியஞ் செய்து உணங்காதொடிய, அக்கடவுள் அவையனுக்கு அறிவுருவிக் கஎண்ணி அவனை அழைத்து 'பிரணவமந்திரத்தாக்குப் பொருள் சொல்வாய்' என்ன, அவன் அதகூறத்தெரியாதமயங்க, குமாரக்கடவுள், 'பிரணவத்துக்குப்பொருளறியாதவன் படைப்புத்தொழிலை உத்தகங்குணல்லன்' என்று சொல்லி நான்முருகனைத் தலையிலே வலியகருட்டி விலக்கிவிட்டுத் துக்க கந்தகிரியிலே சிறைவைத்தது தான் படைப்புத்தொழிலியற்றியதான், இச்செய்தியைத் திருமாலாலறிந்து சிவபிரான் பிரமனைச் சிறையிடுமபடி குமாரனுக்கு நகுதியிட்டுஞ் சொல்லியதுபடி, அவ்வன்மே நகுதி சென்று சொன்ன கட்டளையைக் கேட்டும் மைக்கன் அயனைச் சிறைவிடாமலிருக்கவே, பின்பு பரமசிவன் தானேசென்று குமரனுக்கு கல்பார்க்கைகூறி உயனைச் சிறையினின்று விடுவித்தபின்பு மகனை யெடுத்தது மடியின் மீது. தது உச்சிமோகது தழுவிய பிரணவப்பொருள் உனக்கு தெரியமோ? தெரியுமாயிற் சொல்வாய்' என்ன, முருகமுர்த்தி 'அது இச்சிவமாகவன்றி வெளிப்படையாக உரைக்கத்தக்கதன்மே' என்று கூறி, உடனே சிவபிரான் செவிதாழ்த்துக்கொடுத்து அதனை அவனெசொல்லக்கேட்டு ஆனந்தித்துச் சென்றபின்னர், முருகன் தன்னை உணங்கிக் கேட்ட அகத்திவமகாமுனிபனுக்கு அப்பொருளை உபதேசித்தருளினன்.

அதன்பின் திருமாலின் பெண்களின் பிணம்போ கன்னமென்னஞ்செய்து கொள்ளுந்தர்பொருட்டித் தான் அடக்கித்த இடமான சரணப்பொய்கையில் கன்னைகோக்கித் தவஞ்செய்யவைத் அறிந்து அப்பெருமக்கடவுள் அருச்சென்று அவர்கட்குத் தரிசனந்தந்து அவர்களைமுறையே இச்சிறைவிடத்தம் வேட்டிடத்தம் மகளாயவளருமபடி அருளசெய்தது அனுப்பி பீண்டு சிலநாள்கழித்ததுக் கயிலேசென்று தந்தைதாயரை உணங்கி அவர்களுடையில் வீற்றிருக்கையில், வந்துபிராத்தித்த தேவர்களின் வேண்டிக்கோளால், சிவபிரான், குரபதாமன் முதலியோரைக் கொன்றுடரும்படி குமரனுக்கு கூறி, சிறந்த ஏகாதசருத்திரவடிவமான பதினொருபடைக்கலங்களுமொப்புயர்வற்றதொரு வேலாயுதத்தையும் சேனைகளையும் தேவையுட்கொடுத்து

ஆத்மஞானத்தை உபதேசிப்பவ னென்றும், மனிதர்க்குள்ள ஒற்றுமையைக் கெடுப்பவ னென்றும் காணப்பொருள்படும். ரா - ஆன்மாக்கள்: மனிதர்; அவர்கள்மபந்தமானது, ராம. த - கொடுத்தலும், கெடுத்தலும் அனுகியென்றும் பதம்பிரிக்கலாம். எ - அசை. புண்டரீகம் - வட சொல்; இப்பெண்டாமணியின் பெயர், இங்கே, செந்தாமரைக்கு வந்தது; 'புண்டரீகாக்ஷன்' என்னுட்கத்தபு போல. கோ - உவமவாசகம் விண்ணோரளம் பனைப்பைத்தன்னா - சிவனெழுமையாகி; [ரன் - பொது - உசு] இன்னன் - பெயர்; இ - பகுதி. ன் - சாரியை, ஆன் - சாரியை, அ-விருதி.

“கண்டனா பெருண்டனா கலங்கின ரிடுக்கன், கொண்டன ருளங் குலேகுலேத்தனா களாதார, திண்டிறல்கொள் ளேல னிருசேஷடி வண்டி, யண்டாபுகழ் ராத நடைத்திடுத லுறமுன்” எனபது, கந்தபுராணச் சுருக்கம் ()

ங. தூயநானமலையத்தணிப் பூனிவரிச்சுரத்திற
போயவெல்லையினெறியதாய்வரவரபுணர்த்தது
மாய்வுசெய்துநின் குறுமுனிநூலினிவையடிவா
மேயதொல்பெயர்க்கிரவுஞ்சமால்வரையிதுகாண்.

இதமுதல் மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்) தூய - பரிசுத்தகுணமுள்ள, கால் மறை - நான்குவேதங்களை யும் அறிந்த, அத்தனா - பிராமணர்களும், முனிவர் - இருடிகளும், இசுரத்தில் போய எல்லையில் - இக்காட்டிற் செல்லுஞ் சமயத்தில், கெறியது ஆய - ஒருநேர்வழிவடிவமாய்க் காட்டி, வர வர புணர்த்து - (அவர்கள்) மேலமேல் உள்ளேவரும்படி மாயைசெய்தது. மாய்வு செய்து - (அந்நன்மகந்தவர்களை யெல்லாம்) அழித்தவேசெய்தது, பின்-பின்பு. குறு முனி குளின் - குறுகியவடிவங்கொண்டவரான அகத்தியமுனிவரதுசாபத்தால், இவடிவு ஆய ஏய - (காணப்படும்) இரதமலையடிமாயப் பொருத்தின், தொல் பெயர்-தொன்று தொட்டுவருகின்ற பிச்சுதியையுடைய, கிரவுஞ்சம் மால் வரை - பெரிய கிரௌஞ்சகிரி, இது—; காண்-(இச்செய்தியைத்) திருவுளங்கொளவாய

பெருமாயைவல்ல கிரௌஞ்சனென்னுங்கொடியஅசுரன். தாரகாசுரனது மாயாபுரிக்கு அருகில். மாயையால். ஒருபெரியமலைவடிவங்கொண்டு, அவருவருகின்ற முனிவர் முதலியோர்க்குப் பலவழிகளைத் தன்னுள்ளே சிறிதுதூரங்காட்டி. அவற்றின்வழியாய் அவர்கள் தன்னுள்ளே வந்தவளவில, சுற்றிலும்வழியிலவாதபடி செய்தது. அவர்களைப் பலதீசசெயல்களால் அழித்துக் கொண்டிருந்தான்; ஒருகால், உணததையளாலிரிகவளர்ந்தவிந்தியகிரியின் செருக்கையடக்குதற்பொருட்டுச் சிவபிரானிடம் விடைபெற்று அகத்திய முனிவர் மேருமலையிலிருந்து தென்திசைநோக்கிவருகையில், இடையிலே இவ்வசுரன் தன்வழக்கப்படி அம்முனிவர்க்கும் வஞ்சனைசெய்ய, அதனையுணர்ந்து அவர் தங்கையிலுள்ள பிரமதண்டத்தால் அம்மலையைப் பலவிடங்களிற் குத்தித் துளைபடுத்தி ‘கொடியவளுனீ, இனி இம்மலையடிவத்தோடு கொடிய அசுரர்க்கு இருப்பிடமாயத் தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் பல தீங்குகள்செய்தகொண்டு பலநாளிருந்து பின்பு சுப்பிரமணியக்கடவுளின் வேற்படையால் அழிந்திடுவாய்’ என்றும், ‘என்கைத்தண்டு உன்மீதுபட்டுத் துளைபடுத்திய இடங்களெல்லாம் பலபல மாயைகளுக்கு இருப்பிடமாகுக’ என்றும் சபித்தது. தமதுதவத்திறலால் அம்மலையைக்கடந்து அவ்விடத்தை நீங்கிச்செல்ல, அசுரன் அசுராப்படியே அசுரர்க்கு இடமான மலைவடிவத்தோடு நின்றிட்டன னென்பது கதை: இதனை, மேல அசுரகாண்டத்திற் கிரௌஞ்சப்படலத்திற் பரக்கக் காணலாம்.

நால்மறை - இருக்கு, யசர், சாமம், அதாவணம் என்பன; தைத்திரியம், பௌழியம், தலவகாரம், சாமம் என்பனவுமாம். 'அநதணா', 'முனிவா' என்ற சொற்களில் ஒன்று துறவறத்தாராமேலும், மற்றொன்று இல்லறத்தாராமேலும் நீதரும் அநதணா என்ற சொல் - அம் தண் அர் எனப்பிரிந்து, அழகிய தணமையை [குளிராசியான அருகோ]புடையவ றென்றும், அந் அணவு ஆ எனப்பிரிந்து, (அணவு, தல - தழுவுதல.) வேதாநதத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பாரப்பவ றென்றும் பொருள்படும. இது பிராமணர்க்குக் காரணவிகுதிப்பெயராம் திருக்குறளில் நீத்தார்பெருமையில் "அநதண றென்போ ரறவோராமற றெவ்வார்க்குஞ், செந்தணமை பூண்டொழுக்கலான" என்றதனால், இது துறவறத்தார்க்குச் சிறப்புப்பெயராத லுணாக. முன் என்ற வடசொல்லுக்கு - (கடவகோ எப்பொழுதும்) தியானஞ்செய்யவன் அல்லது, திரிகால் ஏனமுடையவன் என்று பொருள்; இனி, (எல்லாப்பற்றுக்களையும்) முனிந்தவன் [வெறுத்து விட்டவன்] ஆதலால். முனி என்று தம்முவகையாற் காரணப்பொருள் கூறலாகாத வடசொல்லாதலின். பேரய - ய - இறந்தகாலவிடைகீழ் சுரம் - ஜயமென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. வெப்பமுடைய தென்று பொருள். நெறியது; 'அது' - பகுதிப்பொருள்விகுதி. காண - முன்னிலையசையுமாம். எய, ய - இறந்தகாலவிடைகீழ்; எய எனனும் பகுதியின் ஈற்று யசரம், தனிகுறில் சாராத தாதலால், யசரமவர்க் கெட்டது, ["யரமுன்னர்" என்ற நன்னூற்றுத்திரத்தின் 'யிற்' என்ற மிகையைக் காண்க.] மால் - ராசிசொல், 'வரை' என்ற கணுவின் பெயர் - அதனையுடைய மூலகில்கள் விளையும் மலைக்கு இருமடியாகுபெயராம். (ங)

ச நேரில்க்கிரிககொருபுடைமாயநீணாகிற

குரெனப்படுமவுனா லுககிள வலாததுணைவன்

பேராலசுக தனேமிபையணிய நாப்புநீந நீதான்

குரபபெயாவெப்பவன்னைகிளசயத்தால்

(ஸ் - ள்.) கோ இல - ஒப்பிலலாத, இ கிரிகு - இரதமலைக்கு, ஒரு புடை - ஒருபக்கத்திலே (உள்ள), மாயம் ிள கசரில-நீண்ட மாயாபுரியில், குர எனப்படும அவுண்ணுக்கு இளவல் ஆம துணைவன்-குரபதமனென்னும் அசுரனுக்கு இளைய சகோதரனும், பேரால் அசுர்தன் நேர்மைய அணியது ஆ புனைந்தான் - யுத்தத்தில் திருமாவின் சகசாயுத்தத்தைத் தனக்கு ஓர் ஆபரணமாகத் தரித்தவனு மாகிய, தாரகன் பெயர் வெயயவன் - தாரகனென்னும் பெயரையுடைய கொடிய அசுரன், சயத்தால் - வெற்றியோடு, வைகின் - தங்கியிருக்கின்றான்; (எ - ம.)

குரபதமன் தம்பியரோடும மற்றும்அசுரர்களோடுங் கூடிச் சென்று பொருதுதிக்குவியஞ்செய்தபின்பு பாறகடலைச்சோர்துக்கலக்க,அதுகண்டு எழுந்தவந்து எதிர்த்த திருமாலுக்கும் அசுரர்க்கும் உக்கிரமாக நடந்த பெருமபோரில் திருமால் பலபடைக்கலங்களைப் பிடியோகித்து, அவற்றை யெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்த தாரகாசுரன்மேற் கடுங்கோபங்கொண்டு தனக்குடரியசக்கராயுத்தத்தை விடுக,எதிரிகளைத் தவறாமலழிக்கவல்ல அநத் ஆழிப்படை பரமசிவனிடம்பெருவரம்பெற்றஅவசரனை ஒன்றுஞ்செய்ய மாட்டாமல் ஓர்ஆபரணவடிவமாய் அவ்வசுரனது கழுத்திற சோர்துத்தங்க, அதுகண்டு திருமால் வியந்து போரொழிந்தன னென்பது கதை, இதனை, மேல் அசுரகாண்டத்தில் திக்குவியப்படலத்திற பரக்கக் காணலாம்.

இப்பாட்டின் மூன்றாமடி, அவ்வசுரனது பெருந்திறலை விளக்கக்கூறியது. குர் - குர நென்பதன் விகாரம். இளவல்-ஆளையவன். இளமையென்

ஹம் பண்பி னடியாப் பிறந்த பெயர் அல் - பெயாவிருதி துணைவ னென் பது-முன்பிறக்கவனையும் பின்பிறத்தவனையும் உணர்த்தக்கூடிய தாதலால், இங்கே, தம்பி யென்பதற்கு, 'இளவலாந்தணைவன்' என்றார். அச்சுதன் - அசுயத் தென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; (தன்னைச்சரணமடைந்தவாக னாக) கைவடாதவ னென்றும், அழிவில்லாதவ னென்றும் காரணப்பொ ருள்படும். கிரி, கேயி, ஜயம் - வடசொற்கள். கர் - நகரம் அல்லது கர் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். 'தணைவன்' என்பதில், வ-பெயரிடைநிலை, 'அண்யது' என்றதில், 'அது' எனபது - பகுதிப்பொருள்விருதி. ஆ - ஆக என்பதன் தொகுத்தல்விகாரம் பெய்வன - பெய்மை யென்னும் பண்பி னடியாப் பிறந்த பெயர்; பண்புப்பகுதி ஈறுபோய் இடைநின்ற மகரமெய் யகரமாததிரிந்தது. பைகின் - பைகு - பகுதி. போ - பொரு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர் தாரகன + பெயர் = தாரகப்பெயர்; 'சில விகாரமா முயாதினை.' 'சயத்தால்' எனபதில், 'ஆல்' என்றும் மூன்றாம் வேற்றுமையுருப- 'ஒடு' என்னும் உருபின் பொருளில் வந்தது; இங்கு அடை மொழிப்பொருள் ஜயமுடையவனுப் என்க.

“உற்றகிரிமீது கிடுவஞ்ச மீதி னோர்சார, மற்று நிகரற்றதொரு மாய நகரூடே, சற்றவுணர் சேனையொடு சூரிளவ லாகும், வெற்றிபுனை தாரகன் விருப்புட னிருப்பான்” எனபது, கந்தபுராணச்சூருக்கம். (ச)

நி. இன்ன வன்றனை யறிதியே லெளிதுகா னினைபோன் முன்ன வன்றனை வென்றிட லெனமுனி மொழிய மின்னு தன்சுடா வேலவ னவற்றினை வினவி யன்ன வன்றனை முடிகுது மிவனென வறையதான்.

(இ - ள்.) இன்னவந்தனை - இத்தாரகாசரனை, அடுகிவல் - (இப் பொழுது) கொல்வாய்ராஜல், இனையோன் முன்னவந்தனை வென்றிடல் - இவனது மூத்தத்தமையான குரன் (ப் பின்பு) சயித்திடுதல், எளிது காண் - எரியதாம், என - என்று, முனி மொழிய - நாரதமுனிவர் சொல்ல. - ின்னு தன் சுடா வேலவன் - விளங்குகின்ற குளிரந்த ஒளியையும் வேலா யுத்ததையு முடையவனான முருகக்கடவுள், அவற்றினை வினவி - அந்தவா ரதர்களைக் கேட்டி. 'இவன் - இவ்விடத்து [இப்பொழுது], அன்னவன தனை முடிக்குதம் - அந்தத்தாரகாசரனை யழித்திடுவோம்' என - என்று, அரைந்தான் - உறுதிமொழிகூறியருளினான், (எ - று.)

காண் என்னும் ஒருமையேவல், இடைச்சொல்தமைப்பட்டு, தேற டப்பொருள்குறிக்கும். 'வினவி' என்றது - இங்கே, இலக்கணையாய், 'செவியுற்று' என்ற பொருளில் வந்தது, இது இவனம் வருதற்குக் காரணம், இதன்பரியாயமான 'கேட்டி' என்னுஞ் சொல் இவ்விருபொருளுக்கு முரிய தாதல். 'முடிக்குதம்' என்ற தன்மைப்பன்மைமுற்றில், கு - சாரியை. 'தம்' விருதி - எதிர்காலவகாட்டிற்று; [நன்-பத-கஅ.] அறைதல் - உறுத்திக்கூறு தல். 'இன்னவன்,' 'அன்னவன்' என்ற பெயர்களில், ன் அ - சாரியைகள். தன் - சாரியை. 'அடுகி' என்ற முன்னிலையொருமைமுற்றில், இகரவிருதி - எதிர்காலவகாட்டிற்று: த-எழுத்தப்பெறு எல்-என்னில் என்பதன் மரூஉ. இனையோன்-ன், ஈ-சாரியைகள். 'வென்றிடல்' என்றதில், 'இடு' என்பது- துணிவுணர்ந்திற்று. அகற்றினை-அற்று, இன்-சாரியைகள்; அவ்-முதல்வேற் றுமை: [நன்-உருபு - ௧௪.] இவன், அண் - இடப்பொருள்காட்டிம் விருதி; அவண், எவண், நடுவண் என்பவற்றிலும் இது.

“வென்றியுற வின்றியனை வென்றிடுவைய யாயின், வன்றிறல்கொள் குரனை வதைப்ப தெளி தென்னத், துன்றுகதிர் வேலவன் முனி சொன்னமை

வினாவிய, சென்றிவன தாருயர் சிதைத்திடுது மென்றான்” என்பது, கந்த புராணச்சுருக்கம்.

(கு)

வேறு.

சு. சிறந்திடு முருகவே னினைய செப்பலு
நிறைந்திடு மமரரு மிறைய நெஞ்சினி
லுறைந்திடு கவலொரீஇ யுவகை யெய்தினு
ரிநந்தனன் ருரக னின்றொ டேயெனா

(இ - ள்) சிறந்திடு - (யாவரினும்) மேம்பட்ட, முருக வேன் - குமார மூர்த்தி, இனைய செப்பலும் - இசைசொற்களைக் கூறியவளவிலே, - நிறைந்திடும் - (அங்கு) நிறைந்துள்ள, அமரரும் - தேவர்களும், இறையும் - (அவர்கட்கு) அரசனான இந்திரனும், நெஞ்சினில் உறைந்திடு கவல் ஓரீஇ - மனத்தில (வெகுசாலமாகத்) தங்கியுள்ள கவலை நீங்கி, தாரகன் இன்றொடே இறந்தனன் என - தாரகாசுரன் இன்றைக்கே இறந்தவிட்டானென்று நிச்சயித்து, உவகை எய்தினார் - மகிழ்ச்சியடைந்தாராகள்; (எ - று.)

முருகவேன் - 'குமரவேன்' என்றும்போலக் கொள்க. முருகு-தெய்வத்தன்மை, இளமை, அழகு; அதனையுடையவன், முருகன். 'இனைய' என்றது; கீழ் "அன்னவன்தனை முடிக்குது மிவண்" என்றதை. கவல் - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். ஓரீஇ = ஒருவி, சொல் விகாரப்பட்டு அளபெடுத்ததனால், சொல்லிசையளபெடை; மாத்நிறை மூன்று இடத்தான் - விரைவுத் தெளிவும் பற்றிய காலவழுவமைதி; [நன் பொது-கூ.] இன்றொடே - இப்பொழுதே; இதில், மூன்றனுருபு இடப்பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம்; ஏ-தேற்றம். இனைய - பலவிற்பாற்பெயர். 'அமரர்' என்ற வடசொல்லுக்கு - (அமிருதமுண்டதனால்) மரணமில்லாதவ ரென்பது காரணப்பொருள். உவகை - 'கை'விசுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்.

இதுமுதற் பத்திக்கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றஞ்சீரொன்று மாசுசீரும், மற்றைமூன்றும் விளசசீர்களு மாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கவிநிந்தங்கள்.

(சு)

எ. ஐயர்கள் பெருமகிழ்வடையவா நிரு
கையுடைமுருகனக்காலேதன்புடை
மெய்யருளெய்தியவீரவாகுவாந
துய்யனை நோக்கியேயினைய சொல்லுவான்

(இ - ள்) ஐயர்கள் - தேவர்கள், பெரு மகிழ்வு அடைய - (இவ்வாறு) மிக்கமகிழ்ச்சியையடைய, - ஆறு இரு கை உடை முருகன் - பன்னிரண்டு திருக்கையையுடைய முருகக்கடவுள், - அ கால - அப்பொழுது, தன்புடை - தனதுபக்கத்திலுள்ள. மெய் அருள் எய்திய - உண்மையான கருணையைப் பெற்ற. வீரவாகு ஆம் - வீரவாகுவாகிய, துய்யனை நோக்கி - பரிசுத்தகுணமுடையவனைப் பார்த்து, இனைய சொல்லுவான் - இவ்வார்த்தைகளைக் கூறியருள்வான்; (எ - று.) - அவற்றை, அடுத்த மூன்று கவிகளிற்காண்க.

ஐயர்கள் - முனிவர்களுமாம்; ஆர்யர் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; சிறந்தவ ரென்று பொருள்; இதில், கள் - விசுதிமேல்விசுதி. காலம் - காலையென ஈறுதிரிந்தது. 'மெய்யருளெய்திய' என்பதற்கு - (பிரானிகளிடத்துத்) தவறாத கருணையையுடைய என்றாவது, (முருகக்கடவுளது) உண்மையான திருவருளைப் பெற்றுள்ள என்றாவது கருத்துக்கொள்க. வீரபாஹு என்னும் வடசொல் - வலியதோள்களையுடையா னென்று பொருள்படும்.

தாய்யன் - தாய்மையென்னும் பண்பி னடியாப் பிறந்த பெயர்; பண்புப் பகுதி ஈறபோய் ஆதி குறுகிற்று வீரவாகுவார் தாய்யன் - தாய்யனும் வீர வாகு என மொழிமாற்றலுமாம். நோக்கியே—எ - அசை; தேற்றமும், பிரிநிலையுமாம். (எ)

அ. உற்றவக்கிரிகிரவுஞ்சமா குமான்
மற்றதனொருபுடைமாயநெச்சியுட்
செற்றியவசுரர்தஞ்சேனை தன்னுட
னற்றமிரூரகனமாதன்மேயினான்.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) உற்ற அகிரி - எதிரில்நேர்பட்டிள்ள அந்த மலை, கிரவுஞ்சம் ஆகும் - கிரொளஞ்ச மென்பதாம்; அதன் ஒரு புடை - அமமலையின் ஒருபக் கத்தில், மாயம் கொச்சியுள் - மாயாபுரியென்னுஞ் சிற்றூரில், செற்றிய அசு ரர்தம்சேனைதன்னுடன் - நெருங்கிய அசுரசேனையுடனே, அற்றம் இல் தார கன் - அசுசமில்லாத தாரகாசுரன், அமர்தல் மேயினான் - தங்கிவசிடதிருக் கின்றான்; (எ - று.)—ஆல - ஈற்றசை. மற்று அசை; வினை மாற்றுமாம்.

மாயநொச்சி - மாயையமைந்த ஊர். பெரிய அநகரத்தை 'நொச்சி' என் றது, இகழ்ச்சியால். நொச்சி - மதிலுமாம், நகர்க்கு இலக்கணை. மாயம் - மாயா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. அசுரர் - அஸுரர். வடசொல் திரிபு; இது, தேவர்க்கு எதிரானவ ரென்றும், பாற்கடலினின்று தோன்றிய சுரரைய [வாருணியென்னும் மதுவை]ப் பாணஞ்செய்யாதவ ரென்றும், (பகை வரது) உயிரைக் கவாபவ ரென்றும் காரணப்பொருள்படும். அசு-உயிர். தம், தன் - சாரியைகள். அற்றம்-தளாச்சியும், அழிவுமாம். அமாதல் மேயினான் - தங்குதலைப் பொருந்தினான். (அ)

கூ. ஏயநின்றுணைவாகனிலககததெண்மர்க
ளாயிரவெள்ளமாமடல்கொள் பூதர்கள்
சாய்வறுதலைவாகடமமொடேகியே
நீயவன்பதியினைவளைத்திநேரிலாய்.

(இ - ள்.) நோ இலாய் - ஒப்பிலலாதவனே!—ஏய - பொருந்திய, நின துணைவர்கள் இலககத்து எண்மர்கள்-உனது உடன்பிறந்தவர்களாகிய லக்ஷ த்துஎட்டுப்பேர்களும், ஆயிரம் வெள்ளம் ஆம் அடல கொள் பூதர்கள்-ஆயிர வெள்ளக்கணக்கான வலிமைகொண்ட பூதாகளும், சாய்வு அறு தலைவர்கள் தம்மொடு-அழிதலில்லாதபூதகணநாதர்களும் ஆகியஇவர்களோடு, நீ—ஏகி-சென்று, அவன பதியினை வளைத்தி - அத்தாரகனது ஊரை வளைத்திடு வாய்; (எ - று.)

இவகே, 'துணைவர்கள் இலக்கதெண்மா' என்றது, முன்கதைத்தொடர்ச்சியிற் குறிககப்பட்ட முருகக்கடவுளின் தம்பியரான லக்ஷத்தொன்பது வீரரூள் வீரவாகு வெழிந்தவரை. இவர்களில் வீரகேசரி முதலிய எண்மர் வீரவாகுவுக்குப் பின்தோன்றியவரும், மற்றையிலக்கத்தவர் வீரவாகுவுக்கு முன்தோன்றியவரு மாவர். இலககம-வடசொல்திரிபு. எண்மர்-எட்டு என் னும் பெயரினடியாப் பிறந்த பெயர்; பகுதி ஈறுகெட்டு, டகரம் ணகரமாயி ற்று; [நன் - உயிர் - ன. அ. ச. டு:] மகரவொற்று பெயரிடைநிலை. முருகக்கட வுள், தனக்குச்சேனையாகச் சிவபிரானால் அனுப்பப்பட்டிவந்த இரண்டாயிர வெள்ளமவீரரூள், ஓராயிரவெள்ளவீரரைத் தன்னுடன்நிறுத்தி, மற்றோ ராயிரவெள்ளவீரரை உடனழைத்துச் செல்லும்படி வீரவாகுவுக்குக் கட்டளை யிட்டனென்க.

வெள்ளம் - ஒரு பெருந்தொகை; மிகப்பல அகௌகிணி கொண்டது. யானையொன்றும், தேரொன்றும், குதிரைமூன்றும், காலாளைந்துங் கொண்டது - பத்தி யெனப்படும்; அப்பத்தி மூன்று கொண்டது - சேனாமுகம்; சேனாமுகம் மூன்று-குல்மம்; குல்மம் மூன்று-கணம்; கணம் மூன்று-வாகினி; வாகினி மூன்று - பிருதனை; பிருதனை மூன்று - சமூ; சமூ மூன்று - அனீகினி; அனீகினி பத்து - அகௌகிணி; அகௌகிணி எட்டுக் கொண்டது - ஏகம்; ஏகம் எட்டு கோடி; கோடி எட்டு - சங்கம்; சங்கம் எட்டு - விர்தம்; விர்தம் எட்டு - குமுதம்; குமுதம் எட்டு பதமம்; பதமம் எட்டு - நாடு; நாடு எட்டு - சமுததிரம். அந்தச் சமுததிரம் எட்டுக்கொண்டது - வெள்ளம் எனக் காண்க. 'தலைவர்கள்தம்மொடு' என்பதி லுள்ள 'ஒடு' உருபை, 'எண்மர்', 'பூதாகள்' என்றவற்றோடு கூட்டுக. ஏகி, ஏகு - பகுதி. வீளைத்தி - எவ்வொருமைமுற்று. 'அடல்வெம்பூதர்கள்' எனவும் பாடமுண்டு. ஏகியே—ஏ - அசை.

பூதர் - வடசொல்: இவர்கள், சிவபிரானுக்கு அடிமைபுண்டு ஒழுகுபவர். சாய்வு - தோல்வியாற் பின்னிடுதலுமாம். தலைவர்கள் - நந்தி, உககிரன், சண்டன், அககிளிநேத்திரன், சிங்கன் முதலியோர் தூற்றெண்மர். வீளைத்தல் - முற்றுகைசெய்தல். நேர் - எதிருமாம். (க)

க0. தடுத்தெதிர்மலைதிடுமவுணர்தானையைப்

படுத்தனை தாரகப்பதகனெய்துமே

லடுத்தமரியற்றுதியரியதேலியா

முடித்திடவருகுதுமுந்துபோவென்றான்.

(இ - ள்.) தடுத்த - மறுத்து, எதிர் மலேந்திடும் - எதிரிற் போர்செய்யும், அவுணர் தானையை-அசுரர்சேனையை, படுத்தனை-அழித்து;—தாரகன் பதகன் எய்துமேல்-தாரகனாகிய தீவியையுடையவன் அங்குவந்து எதிர்ப்பா னானால், அடுத்த அமர் இயற்றுதி - நெருங்கி(அவனோடு)மேல்போர்செய்வாய்; அரியது எல் - (உனக்கு அவனைப் போரில் வெல்லுதல்) அரிய தாகுமானால், யாம்—, முடித்திட - (அவனை) அழிப்பதற்கு, வருகுதும-வருவோம் முந்து போ-முன்னே செல்வாய், என்றான்-என்று (வீரவாகுவுக்கு முருக்ககடவுள்) கட்டளையிட்டருளினான்; (எ - று.)

'அரியதேல் யாம் முடித்திடவருகுதம்' என்றதனால், வீரவாகுதேவர் தாரகனையழிக்கவல்லரல்ல ரென்பது தோன்றும். 'முடித்திட' என்பதை 'அரியதேல்' என்றதனோடு கூட்டலாம். அரியதேல் + யாம் = அரியதேலியாம்; தன்னொழிமெயம்முன் யகரம்வர இகரம்தோன்றிற்று; [நன் - மெய்-ந.] அமர் - ஸமர மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; சமா, சமம் என்பனவும் இவ்வாறே. வருகுதம்—கு-சாரியை. படுத்தனை முன்னிலையொருமை முற்றெச்சம். பதகன் - பாதக னென்பதன் குறுக்கல்; பாதகம் - தீவினை.

"என்று பி னடற்பெறு மெழிப்புயலோ வேலோன், நன்றொடு தெரிந் தினைய நாகமதி னோர்சார், வென்றியுள் மாயநகர்மீ தவுண் றோதும், உன்றி றல் கொள் தாரகன் வயத்தொடுவதிந்தான்." "அம்புலி யழுந்தவரு மாயி ரல் வெள்ளத், தும்பர்தொழு சாரத ருவர்க்கிறையினோ ருன், தம்பியர்க ளோடு மிகு தானவர்களோடு, மொய்ம்பொடு செருப்புரிய முந்துபட ரெ ன்ருன்" என்பன, கந்தபுராணச்சுருக்கம். (க1)

கக. நலமிகுசுமரவேணவிலவின்னணம்

வலமிகுசிறப்புடைவாகுநன்றெனாத்

தலைமிசைக்கப்பியகரத்தன்றமுந்துமுன்

னிலமிசையிறைஞ்சினனேந்துநிற்பவே

இதவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்; ஒருதொட ரெனப்படும். [குளக மாவது - பலபாடல்கள் தொடர்ந்து ஒருவினையைக்கொண்டுமுடிவது; “குளகம் பலபாட் டொருவினை கொள்ளும்.” குளகமல்லாதது, முததக மெனப்படும்; அது - ஒருசெய்யுள் தனியேநின்று முடிவது: “முத்தகசெய்ய யுள் தனியின்ற முடியும்.”]

(இ - ள்.) நலம் மிகு குமர வேன் - நற்குணங்கள் மிக்க முருகமூர்த்தி, இன்னணம் நவில-இய்வாறு சொல்ல, -வலம்மிகு சிறப்பு உடை வாகு-வலி மை மிக்க மேன்மையையுடையதோள்களையுடையவனுள் வீரவாகு, - என்று எழு-‘நல்லது’ என்று சொல்லி, தலைரிசை கூப்பிய கரதகன்-தலையின்மேற குவியவைத்துத் தொழுத கைகளையுடையவனாய், முன் - எதிரிலே, நிலம் மிசை தாழ்த்து இறைஞ்சினன் - தரையில் விழுந்து நமஸ்கரித்தது, நேர்த்து நிற்ப - (போர்க்குசசெல்லுதற்கு) இணங்கிநிற்க, (எ-று.)—‘ஆதி எவினான்’ என அடுத்த கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

நலம் மிகு - அழகு மிக்க எனினுமாம். ‘உலயிகுசிறப்புடைவாகு’ என்றது, ‘வீரவாகு’ என்னும் பெயர்க்கு ஓர் பரியாயமாக நின்றது: அடுத்தகவியில் ‘திறல்வாகு’ என்பதம் இப்படியே, மேலும் இங்ஙனம் வருவனவுங் காண்க. ‘நன்று’ என்றது, அங்கீகாரத்தை [உடன்பாட்டை] உணர்த்தும். தலைமேற்கைகூப்பிவணங்கல், திரியங்கநமஸ்கார மெனப்படும். தாழ்த்து கிலமிசையிறைஞ்சுதல் - ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்; தண்டனிடில் நிற்ப - ப - எழுத்துப்பேறு. ஏ - ஈற்றசை. இன்னணம் - இன்னண்ணம் என்பதன் மரூஉ. வலம் - பல மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். கூப்பு - கூப்பு என்பதன் பிறவினை. கரம் - தற்சம வடசொல். நலம் - ‘அம்’ விசுவபெற்ற பண்புப்பெயர். நிலம் - (சலியாமல்) நிற்பது என்று பொருள்படுக காரணக் குறி; நில - பகுதி, அம்-கருததாப்பொருள்விசுவ; ‘அசலா’, ‘ஸ்தீரா’ என்ற பூமியின் வடமொழிப்பெயர்கள் இப்பொருளனவாதல் காண்க. இறைஞ்சினன் - முந்தெச்சம் முன் - இடமுன்; சந்திதானத்தி லென்க, நேர்த்து - அக்கட்டளையை நிறைவேற்ற இசைந்தது. (கக)

கஉ ஏந்தலநதுணைவராமிலக்கத்தெண்மரை
யாய்நதிபூதரையாதிநோக்கியே
வாய்நதிபெருநதிறல்வாகுதன்னுடன்
போநதிமெவுணரைப்பொரவென்றேவினான்.

(இ - ள்.) ஆதி - (யாவார்க்கும்) முதல்வனுள் முருகக்கடவுள், - ஏந்தல் அம் துணைவர் ஆம் - உயர்வையுடைய அழகிய தம்பிரமாரான, இலக்கத்தது எண்மரை - லக்ஷத்தெட்டுவீரர்களையும், ஆய்ந்திடு பூதரை - (அனைத்தையும்) ஆராய்ந்தறிந்த பூதர்களையும், நோக்கி - பார்த்தது, - ‘அவுணரை பொர-அசு ரர்களை எதிர்த்துப் போர்செய்யும்பொருட்டு, (நீககன்), வாய்ந்திடு பெருந் திறல் வாகுதன்னுடன் - உரியதாகப்பெற்ற பெருமையையுடைய வீரவாகு வுடனே, போந்திடும் - செல்லுங்கள்’, என்று எவினான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

ஏந்தல்-தொழிற்பெயர்; இனி, தொழிலாகுபெயராகக் கொண்டு, ஆண் பாற்சிறப்புப்பெயராக்கி, ‘ஆதி’ என்பதற்கு அடைமொழியாகக்கூட்டி, பெருமையிற்சிறந்தவனுள் முன்னே நென்றுக கொள்ளலாம். அன்றி, ஏந்தல்-பெருமையையுடைய வீரவாகுவுக்கு, அம் துணைவர் ஆம் - அழகிய உடன் பிறந்தவரான என்றலும் ஒன்று. திறல்வாகு - வீரவாகு; திறல் - வலிமை, வீரம். ‘ஆய்ந்திடு பூதர்’ என்பதற்கு - (சிறந்தவராகத்) தேர்த்தெடுக்கப்பட்ட பூதகணங்க ளென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். மூன்றாமடியில், பெருந்

திறல்வாய்ந்திடுவாகு என மொழிமாற்றியுரைப்பாரு முளர். போந்திடும் - 'உம்'விகுதி பெற்ற ஏவற்பன்மைமுற்று. ஆதி - வடசொல். (கஉ)

கங. எவலுமனையவாயாருமெம்பிரான்
பூவுடி வணங்கியேமோதறகுன்னலு
மாவுயுளாவியாமமலன்பாங்குறுந்
தேவர்களாகம்மியறகுதனைசெப்புவான்.

(இ - ள்.) ஏவலும் - (இவ்வனம்) கட்டளைப்பட்டவளவிலே. அனையவர் யாரும் - அவர்களெல்லாரும், எம்பிரான் பூ அடி வணங்கி - எமதுதலை வணுன முருகக்கடவுளுடைய தாமரைமலர்போன்றதிருவடிகளை நமஸ்கரித்தி, போதறகு உன்னலும் - (போககுசு) செல்லக்கருதியவளவிலே, - ஆவியுள் ஆவி ஆம் அமலன் - உயிரினுள்ளும் உயிராகின்ற களங்கமற்ற அக்கடவுள், - பாங்குஉறும் - தன் அருகிற் பொருந்திய, தேவர்கள் கம்மியறகு - தேவர்களுடைய சிறப்பியான விசுவகாமனுக்கு, இதனை செப்புவான் - இக்கட்டளையைக் கூறுவான்; (எ - று.) - அக்கட்டளை இன்ன தென்பதை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

உடம்பினுள் உயிர் நின்று அதனைக்கொண்டு தொழில்நடத்துதல்போல, பாமாதமாவாகிய கடவுள் த்வாதமாவாகிய உயிரினுள்ளும் உயிராய் [அந்த ராதமாய்] த தான் நின்று அதனைக்கொண்டு தொழில்நடத்துகின்றன னென்பது நூற்கொள்கை யாதலால். 'ஆவியுளாவியாமமலன்' என்றார். அமலன் - மாசில்லாதவன்; நமமலம் + அன் எனக் காண்க. இப்பெயர், கடவுள் தான் இயல்பிற் கர்மசம்பந்தமில்லாதவனென்பதுமாதிரியேயன்றித் தனக்குச்சரீரமாகவுள்ள சராசரங்களின் காமங்கள் தொடரப்பெறுதலு யில்லாதவன் என்ற பொருளையும் உட்கொண்டது 'உயிரினுள் உயிராய்நிற் கிருன்' என்றவளவில, அஃவுயிர்செய்யும் புண்ணியபாபநுபமான இருவினையின் சம்பந்தம் கடவுளுக்கு உண்டாகுமன்றோ? என்று எழுதின்ற சுவையை நீக்குதற்கு. 'ஆவியுளாவியாம்' என்றதை அடுத்தது 'அமலன்' என்று கூறினார். உயிரினுள் உயிராய்நிற்பவனுக்கு அஃவுயிரின்வினை தொடர்தல்லலாமையை, உடம்பினுள்ளிற்கும் உயிர்க்கு அவ்வுடம்பினகுணமான கருமை செம்மை குறுமை நெடுமை முதலியன பற்றுமை போலக் கொள்க.

ஏவலும், உன்னலும் - 'உம்' ஈற்று இறந்தகாலவினையெச்சங்கள்; பிற பொருளோடு விரையுறு குறிக்கும். 'எம்' என்ற தன்மைப்பன்மை, எல்லாவுயிர்களையும் உள்படுத்தும் பிரான் - ப்பு எனனும் வடசொல்லின் சிதைவு என்பர். 'பாங்குறுந் தேவர்கள் கம்மியன்' என்றதனால், தேவர்களுடனே தேவத்தச்சுனான விசுவகாம முருகக்கடவுளின்கட்டளையை எதிர்நோக்கிக்கொண்டு அருகிற்காத்தாநின்றிருந்தன னென்பது விளங்கும். அனையவர் - அகரசுட்டடியாப்பிறந்த பெயர்; ன், ஐ - சாரிபைகள். 'யார்' என்பதில், யாவிறு - எஞ்சாமைகுறித்தது; உம்மை - முற்றுப்பொருளது. "பூவிற்குத் தாமரையே" என்றபடி எல்லாமலர்களுள்ளுந் தாமரை சிறத்தலால், அது அடைமொழிகொடாது வாளா 'பூ' எனப்பட்டது; 'பூவெனப் படுவது பொறிவாழ் பூவே' என்றார் பிறரும். திருவடிக்குத் தாமரைமலருவமை, செம்மை மென்மை அழகுகளில், பாங்குறுந் கம்மிய னென்க. கர்மம் - தொழில்; அதனைச் செய்பவன், கர்மீ; இவ்வடசொற்கள் - முறையே கமமம், கம்மி என விகாரப்படும்; வடமொழிச்சிதைவாகிய 'கம்மி' என்பது, 'அன்' என்ற ஆண்பால்விகுதியை யேற்று 'கம்மியன்' என நின்றது; கர்மம் - இங்கே, சிறப்புத்தொழில். (கங)

கச. மேதகுபெருந்திறல்வீரவாகுவை
யாதியர்தமக்கெலாமளிக்கும்பான்மையா
லேதமிலாதபல்லிரதநல்கென
லோதின னுலகெலாமுதவுந்தொன்மையோன்.

(இ - ள்) உலகு எலாம் உதவும் தொன்மையோன் - உலகநகலையெல்லாம் படைக்கும் பழமையான இயல்பையுடைய முருகக்கடவுள், — (விசுவகருமனைநோக்கி). — “மேதகு-மேனமெதகிய, பெருந்திறல்-மிகவுல்லமையையுடைய, வீரவாகுவை ஆதியாதமக்குஎலாம்-வீரவாகுவைமுதலாகவுடையவெல்லார்க்கும், அளிக்கும் பான்மையால் - கொடுக்கத்தக்கவிதமாக, ஏதம் இலாத பல் இரதம் - குற்றமில்லாத பல தேர்களை, நல்கு-செய்துகொடுப்பாய்”, என் - என்று, ஒதினன் - கட்டளையிட்டருளினான்; (ஃ - ஹ)

ஒப்புயர்வுற்ற முழுமுதற்கடவுளாகியசிவபிரானுக்குஉரிய படைத்தல் முதலியதொழில்களெல்லாம் அவனதுதிருக்குமாரனும் அவனதுவடிவமுமாகியமுருகனுக்கும் ஏற்கு மென்ற கொள்கையால், “உலகெலாமுதவுந்தொன்மையோன்” என்றார். கீழ்க்கவியில் ‘ஆவியுளாவிபா’ ‘மெலன்’ என்றதும் இதுபற்றியே. அன்றி, கீழ்ப் பிரமணைச சிறைசெய்தபொழுது அவனது படைத்தல்தொழிலை தான்எற்றுக்கொண்டு நடத்தியமைபற்றி, உலகநகலையுதவும் முன்னே நென்றதாகவுங் கொள்ளலாம். “உயிரினுக்குயிராகியே பாஞ்சுடரொளியாய், வியன்மறைத்தொகைக் கீறதாய் விதிமுதலுரைக்குஞ், செயலினுககெலாமாதியாய் வையிய செவ்வே, எயனெனப் படைக்கின்றது மப்புதமாமோ” என்ற அயனேசசிறைபுரிபடலத்துசெய்யுள், இங்கே அறியத்தக்கது. இனி, சுப்பிரமணியமூர்த்தியே யாவரினுஞ்சிறந்தமுதற்கடவு ளென்ற சித்தார்த்தமும் ஒன்றுஉண்டென வுணாக்; அது, கௌமாரசமயமெனப்படும். மேல் சுரம்புகுபடலத்தில் “சராசரமயாவந்தந்த சண்முகன்” எனபதுங் காண்க.

‘உலகு’ என்ற பலபொருளொருசொல், இங்கே இரட்டெமொழிதலால், இடததையும் பிராணிவாக்கததையும் ஒருகேஉணர்த்தும். ‘வீரவாகுவை’ என்றதில், ஐ - அசை யென்றலும் பொருந்தும். ஏதம் - சிறபக்குற்றம். ரதம் - வடசொல். அளிக்கும்பான்மையால் - கொடுக்கும்படி யென்றவாறு. பான்மையால் நல்கு-என இயையும்; அவரவர்தகுதிக்கேற்பத் தேர்களைநிரமிப்பா யென்றதாம். உலகமெல்லாவற்றையும்படைக்கும்வல்லமைவாய்ந்தகடவுள் இவ்வீரர்கட்குவேண்டியதேர்களைத் தானேபடையாமல் தெய்வத்தசசனைநோக்கி ‘நீ படை’ என்றது, தனக்குக்குற்றேவல்செய்ய நிற்கின்றஅவனைப் பணிகொள்ளுங் கருணையா வென்க; இக்கருத்தை, ‘ஒதின னுலகெலாமுதவுந்தொன்மையோன்’ என்ற தொடரிற் குறிப்பித்தார். எலாம் - தொகுத்தல். உலகு-லோக மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; தனியே தமிழ்மொழி யென்பர் நசுசினுர்க்கினியர். பல்லிரதம்-பல இரதம்.

கரு. அத்திறங் கேட்டதோ ருமரர் கம்மிய
னெத்ததோர் மாத்திரை யொடுங்கு முன்னரே
சித்திர வயப்பரி சீயங் கூளிக
ளித்திறம் பூண்டபல் வீரத நல்கினான்.

(இ - ள்.) அ திறம் கேட்டது-அவ்விதமான கட்டளையைக் கேட்டதன் மையையுடைய, ஓர் அமரர் கம்மியன்-ஒப்பற்ற தேவசிற்பி [விசுவசர்மா], — ஒத்தது ஓர் மாத்திரை ஒகெகும் முன்னரே-சரியான ஒருமாத்திரைப்பொழுதுகழிவதற்குமுன்னே, — சித்திரம் வயபரி சீயம் கூளிகள் இ திறம் பூண்ட பல் இரதம் நல்கினான்-அழகிய வலிமையையுடைய குதிரைகளும் சிவகநக

ளும் பேய்களும் என்னும் இவ்வகைகள் பூட்டப்பட்ட பலதேர்களை கிரும்ப்தான்; (எ - று.)

கேட்டது-இறந்தகாலத்தொழிற்பெயர். இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும் பயனுமுடன்தொக்க தொகை யாதலால், 'கேட்டது ஓர் அமரர் கம்மியன்' என்றது திணைவழுவன்றென்றும், 'கேட்டவோ ரமரர் கம்மியன்' என மூலத்தை திருத்தவேண்டித் தில்லை யென்றும் அறிக; இனி, திணைவழுவமைதியெனினும் இழுககாது; "முகத்திலொன்றதா வவ்வெழுத்தடையதோர் முருகன்" எனக் கீழ் அயனைச்சிறைபுரிபடலத்தில் வந்ததுங் காண்க; இங்ஙனமே இந்நூலிற் பலவிடங்களிலும் பயிலும். மாததிரை மாத்திரா என்னும் வடசொல் திரிந்தது. ஒத்ததோர்மாததிரை - மணிதர் இயல்பாக ஒருமுறை கண்ணிமைத்தற்குக் கொள்ளும் பொழுது; 'இயல்பெழு மாந்த ிமை நொடி மாததிரை' என்பது காண்க. மாததிரை யொடுவருமுன்னரே - ஒரு மாததிரைப் பொழுதினுள்ளே யென்றபடி; இது, விரைவை விளக்கும் அதிகயோக்கி. முன்னர், ஆர - சாரியை. சித்திரம், சீயம் - சிதரம்; ஸிம் ஹம் என்னும் வடசொற்களின் திரிபு. சித்திரம் என்பதற்கு - வியக்கத்தக்க என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வய - வலிமையுணர்த்தும் உரிசசொல்; "வய வலியாகும்" என்பது, தொல்காப்பியம். வயம் எனப் பிரித்தால், வெற்றியென்று பொருளாம். பரி - (ஏறுபவனைப்) பரிப்பது எனக் காரணப்பெயர்; பரித்தல் - வகித்தல். (கடு)

வேறு.

கசு. அன்ன தேர்த்தொகை யதனை யெம்பிரான்
மின்னு காலவேல் வீர வாகுவும்
பின்ன ரெண்மரும் பிறருஞ் சாரத
மன்ன ருமபெற வழங்கி னுனரோ

(இ - ள்.) எம் பிரான் - எமது தலைவனான முருகக்கடவுள்;—அன்ன தேர் தொகையதனை - அந்தத் தேர்களின் தொகுதியை;—மின்னு காலன் வேல் - விளங்குகிற யமன்போன்ற வேலாயுத்தையுடைய, வீரவாகுவும்;—பின்னா எண்மரும் - (அவனது) தம்பியரான எட்டுப்பேரும், பிறரும் - மற்றை லகும்வீரர்களும், சாரதர் மன்னரும் - பூதகணத்தலைவர்களும், பெற - பெற்றுக்கொள்ளுமபடி, வழங்கினான் - (அவாகட்குக்) கொடுத்தருளினான்.

காலவேல் - உவமத்தொகை. தவறாது கொல்லுதலும் கொடுமையும் பற்றி, யமனை உவமைகூறினா. இனி, 'காலவேல்' என்பதற்கு - யமனது குலாயுதம்போன்ற வே லென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இந்த அடைமொழியை, வீரவாகு முதலிய அனைவர்க்குங் கூட்டுக. வேலன்தம் ராதலால், இவர்கட்கெல்லாம் 'வேல்' அடைமொழியாக நிறுத்தப்பட்டது. பின்னர் - பின்பிறத்தவர்: இடைச்சொல்லடியாகப்பிறந்த பலர்பாற்பெயர். அன்ன - சுட்டடியாப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்; ன்-சாரியை. மற்றொரு 'ன்'-சந்தி. மன் - பெருமை; அதனையுடையவர், மன்னர். அரோ-ஈற்றகை.

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் மூன்றஞ்சீரும் மாசசீர்களும், மற்றையிரண்டும் விளசசீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கல்விருத்தங்கள். (கக)

கஎ. பாகர்தூண்டிடப்படருநதேர்கண்மேல்
வாகைசேர்தரும்வாகுவேமுத
லாகினோடைந்தம்பொன்மால்வரைத
தோகைமைந்தனைத்தொழுதுபோற்றினார்.

(இ. ன்.) வாகை சேர்தரும் வாசுவே முதல் ஆகினோர் - வீரம்பொருந்திய தோள்களையுடையவனான வீரவாகு முதலானவர்கள், —பாகர் தாண்டிட - சாரதிகள செலுத்த, படரும் - செல்லுகின்ற, தேர்களமேல் - தேர்களின்மேல், அடைந்து - ஏறியுந்து அடைந்து, —அம் பொன் மால் வரை தோகை மைந்தனை - அழகியசிறந்த பெரிய இமயமலையின் மகளான உமா தேவியை து குமாரனாகிய சுப்பிரமணியனை, தொழுது போற்றினார் - வணங்கித் துதித்தார்கள்; (எ - று)

பாகு - தேர் யானை குதிரைகளைச் செலுத்துந் தொழில்; அதனையுடையவர், பாகர். வாகைசேர்தரும்வாகு = வீரவாகு. வாகை யென்னும் ஒருவகை மரத்தின் பெயர் - ஆகுபெயராய், அதன் பூமாலையை அடையாளமாகத் தரித்ததாக உரிய பெற்றியை உணர்த்தும்; அது, இங்கே, இலக்கணையாய், வெற்றிக்குக்காரணமான வீரத்தின்மேல் நின்றது. இமயம் மலையரசனாதலால், அதற்கு, 'அம் பொன் மால்' என்ற அடைமொழிகள் கொடுக்கப்பட்டன. பொன்வரையென எடுத்தது. பொன்மயமான மலையென்றே கொள்ளினுமாம்; அப்பொழுது, மேருவின் தன்மையை இமயத்தின்மேல் லேற்றியது, உபசாரவுழக்காம்; அன்றியும், மேரு இமயம் மந்தரம் இம்மூன்றையும் கவிகள் அபேதமாகவைத்து ஒன்றன்பெயரால் மந்த்ரென்றைக் கூறும் மரபை நூல்களின் காணலாம். 'தோகை' என்ற மயில்தகின் பெயர் - சினையாகு பெயராய், அதனையுடைய மயிலை யுணர்த்தி. பின்பு அது உமையாகுபெயராய், மயிலபோலுஞ் சாயலையம் நிறத்தையு முடைய மகளை யுணர்த்தியதனால், இருமடியாகுபெயர். வரைத்தோகை - பார்வதி, அம்பிகை மலைமகளானமை, கதைத்தொடர்ச்சியில் விளக்கப்பட்டது. சேர்தரும் — தா - துணை வினை. வாசுவே, ஏ - அசை; உயாவுசிறப்புமாம். ஆகினோர் என்ற பெயரில். ஆ - பகுதி, கு - சாரியை; 'ஆகு' - பகுதி யென்பாரு முளா. (கஎ)

கஅ. தொழுதுவள்ளலைச் சூழ்ந்து முமமுறை

விழுமிதாசியவிடைபெற்றேகிறார்

பழுதினீ ததமோபத்து நூற்றெனக்

குழுமிப்பாரிடங்குலவிச்செல்லவே.

(இ. ன்.) (இவ்வாறு அஃவீரர்களையெனும்), —வள்ளலை - வரையாது கொடுக்குந் தன்மையுடையவனான முருகக்கடவுளை, தொழுது - நமஸ்கரித்து, மு முறை சூழ்ந்து - மூன்றுமுறை பிரதக்ஷிணஞ்செய்தவந்து, விழுமிது ஆகிய விடை பெற்று - சிறப்புள்ளதான அநுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு, பாரிடம் - பூதகணங்கள், பழுது இல் நீததம் ஓர் பத்து நூறு என - குறைவற்ற ஓராயிரவெள்ளமென்னுந் தொகையாக, குழுமி - கூடி, குலவி செல்ல - சூழ்ந்து செல்ல, எகினார் - சென்றார்கள்; (எ - று.)

வள்ளல் - வண்மை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர்; பண்புப் பகுதி ஈறுபோய் 'வன்' என நின்றது; அவ் - பெயர்விகுதி. நீத்தம் - நீர்தப் படுவது என வெள்ளத்திற்குக் காரணக்குறி; அம் - செயப்படுபொருள் விகுதி. அது - இங்கு, லக்ஷிதலக்ஷணையாய், சேனைப்பெருந்தொகையை யுணர்த்திற்று. சிவபிரானைச் சார்ந்த பிரமதகணங்களுக்கு 'பாரிஷத்' என்று உடமொழியிற் பெயர் வழங்குகின்றது; அது, தமிழில் 'பாரிடம்' என விகாரப்பட்டதுபோலும். விழுமிது - சிறப்பை யுணர்த்தும் 'விழுமம்' என்னும் உரிச்சொல்லடியாப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்; பகுதியிற்று 'அம்' கெட்டு இரசச்சாரியைபெற்றது. விடை - விதெல்; 'ஐ' விகுதி பெற்ற தொழிலாகுபெயர். பழுது - குற்றமுமாம். பத்து நூறு - பண்புத் தொகை. குழுமி, குழுமு - பகுதி. குலவி - உற்சாகங்கொண்டு எனினுமாம்.

கக பாயபூதர்தம்படைக்குவேந்தரா
 யேயினர்குவிநிலக்கத்தெண்மராய்
 மேயினர்க்கெலாமவீரவாகுவோர்
 நாயகமபெநீஇநடுவட்போயினன்.

(இ - ன்.) வீரவாகு—, பாய பூதர்தம்படைக்கு - பரவிய பூதகணங்களுக்கும், வேந்தா ஆய் ஏயினாக்கு - அக்கணத்தலைவர்களாய்ப் பொருந்தியவர்களுக்கும், வீழ் இலக்கத்து எண்மா ஆய் மேயினாக்கு - ஒப்புயாவற்ற சிறப்பையுடைய லக்ஷத்தெட்டிப்போய்ப் பொருந்திய துணைவர்களுக்கும், எலாம் - ஆகியஎல்லார்க்கும், ஓர் நாயகம பெநீஇ - ஒப்பற்ற தலைமையைப் பூண்டு, நடுவண் போயினன் - அவாகள்நடுவிலே சென்றான்; (௭ - று)

பாய என்னுந் தெரிநிலைப் பெயரெச்சத்தில், பா - பகுதி, ய் - இறந்த காலவிடைநிலை. பூதர்தம்படை - பூதசேனே. பெநீஇ = பெற்று. சொல்லிசையளபெடை. படைக்கு, ஏயினாக்கு, மேயினாக்கு என்றவற்றில் எண்ணுமமைதொக்கது. பெயர்ச்செவ்வெண் 'எலாம்' எனபதை, 'படைக்கு,' 'ஏயினாக்கு,' 'மேயினாக்கு' என்ற மூன்றாலேயுங் கூட்டியுரைத்தலுமாம். எல்லாமென்பது, இருநிலைக்கும்பொது. ஏயினர்—ஏய-பகுதி, இன்-இறந்த காலவிடைநிலை மேயினர்—மே-பகுதி, இன்-இடைநிலை, ய்-எழுத்துப்பேறு.

௨௦ அமர்வி னைககமுந தவனை யேவியே

தமர வேலையிற றுனை சூழ்தர

விமைய வர்க்கிறையேனை யோர்தொழுக

குமர வேள்கடைக் கூழை யேகினுன்

(இ - ன்.) அமர் வினைக்க - போரைத் தொடங்கி மிகுதியாகச்செய்யும்படி, முந்து-முன்னே, அவனை-அவ்வீரவாகுவை, எவி - (இவனும்) அனுப்பி, —குமரவேன்-முருக்கடவுள், —தமரம் வேலையின் தானை சூழ்தர-ஆரவாரத்தையுடைய கடலபோல மற்றைச்சேனைகள் தன்னைச் சூழ்ந் துவரவும், இமையவர்க்கு இறை- தேவராஜனான இந்திரனும், ஏனையோர்-மரத்தைத் தேவர்களும், தொழுகைகூப்பிவரவும், கடை கூழை-பின்னணிச்சேனையின் புறத்தில, ஏகினுன் - சென்றருளினான்; (௭-று.)

வேலை - ஆவீறுஜயானவடசொல, வேலையின், இன்-ஐந்தனுருபு, ஒப்பு. சூழ்தர-சூழ்; தா-துணைவினை. இமையவர் - இமையையுடையவர். என்றால், இமையில விசேஷமுடையவ ரென்றபடி; அதாவது-மூடாத கண்ணிமையையுடையவ ரென்றவாறு. இனி, இமையமலையில்வாழ்பவ ரென்றது மொன்று. இமையாக்கண்ணையுடையவரென்று பொருள்கொண்டால், எதிர்மறைஆகாரம் புணர்ந்து கெட்ட தெனவேண்டும். கூழை-பிற்படை; அதன்பின்புறம், கூழைக்கடை: அது, கடைக்கூழையென முன்பின்னாகத்தொக்கது, இலக்கணப்போலி. (௨௦)

வேறு.

௨௧. பிற்பட வெம்பிரான் பெயர வேவலான்

முற்படு வீரனை முயங்கிப் பாரிடச்

சொற்படை படர்வன தூமந் தன்னொடு

சிற்பர னகையழல் புரத்துச் சென்றபோல.

(இ - ன்.) சித பரன்-ஞானசொருபியானவனும் (யாவரினும்) மேம்பட்டவனு மான சிவபிரானது, நகை-புன்சிரிப்பினின்று தோன்றிய, அழல்-தீ, தூமந்தன்னொடு-புகையுடனே, புரத்து சென்ற போல்-திரிபுரங்களின்மீது

(அவற்றையழிக்கச்) சென்றதுபோல, —எம் பிரான் பின் பட பெயர-எமது தலைவனு முருகக்கடவுள் பின்னேசெல்ல, எவலால் முன் படுவீரனை- (அவனது) கட்டளையினால் முன்னேசெல்லுகின்ற வீரவாகுவை, முயங்கி- குழ்த்து, சொல பாரிடம் படை - புகழையுடைய பூதசேனைகள், படர்வன- சென்னைவாய்ந்து; (எ - று)

சென்றபோதே படர்வன என இயையும் திரிபுரத்தைப்பெய்தித்தொடர் சிவ பிரான் போகக்குச்சென்றபொழுது அவனது புனைநகையினின்று உண்டான அக்கினி அப்பட்டணங்களையழிப்பதற்காக முன்னேசெல்ல அதனைப் புகை குழ்த்துச்சென்றாதுபோனதது, முருகக்கடவுள் பின்னேவர அவனது கட்டளையால் முன்னேசெல்லுகின்ற வீரவாகுவைப் பூதகணங்கூர்ந்துசெல்வது என்பது கருத்தாம்; தந்திரிப்பேய்மையுடையவராய். சிவபிரான் - அவனது குமாரனும் அவன் போலச் செந்தமுடையவனும் தவறாது பிகளரிதிற்பகையழிக்கும் பேராற்றலுடையவனுமான முருகனுக்கும், சிவபிரானால் முன்னேசெலுத்தப்பட்ட கோபத்தீ - முருகனால் முன்னேசெலுத்தப்பட்டவனும் தவறா மற்பகையழிக்குந்தாமுடையவனும் செந்தமுள்ளவனுமான வீரவாகுவாக்கும், அந்நெருப்பைசுழித்த புகை - வீரவாகுவைச்சுழித்த அடர்ந்த கரிய அவனது அங்கமான பூதசேனைக்கும் உவமை யெனக் காண்க. சொல் - புகழாதலை; “சொன் மாண்பமைந்தகுழு” எனச் சிந்தாமணியிலுங்காண்க. இனி, சொல் படை-வீரவாதமான சொற்களையுடைய சேனையுமாம், தூமம். சித பரன், புரம் - உட்கொள்கள். நகை - நகைத்தல். முதனிலைத்தொழிற்பெயர், நகுதல் எனக்கொண்டால், ‘ஐ’விகுதிபெற்றதொழிற்பெயராம். நகு-பகுதி. சென்ற சென்றது என்பதன் ஈறு தொகுத்தல். புரத்துச்சென்ற சிற்பரன் நகையழித்தன்னொடு தூமம்போல் என மொழிமாற்றிப் பொருள்கொள்ளுதல், உபமேயத்தொடு பொருந்தும்.

திரிபுரமெரிந்த கந்த - தாரகாசுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுர்மால் தாரகாசுரன் கமலாசுரனெனும் மூவரும் பிகைத்துஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம்பெற்று மயனென்பவனால் சுவாக்கம் பூரி பாதாளம் என்னும் மூன்று இடங்களிலும் முறைபடி பொன் யெள்ளி இரும்பினால் அரண்வகுத்து இயற்றப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குத் தன்மைமையுடைய மூன்றுபட்டணங்களைப் பெற்றுச் சிவபூசைசெய்துகொண்டு அச்சிவபக்தி மகிமையால் எவர்க்கும் அடிக்கவொண்ணாதாராய் அத்தகைய மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம்நினைத்ததுடன் களிற பறந்து சென்று, பலவிடங்களின்மேலும் இருந்து அவ்வவ்விடங்களைப்பாழாக்கிவருகையில், அததன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவா முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மாயையினால் ஜிநாவதாரமும் புத்தாவதாரமுஞ் செய்து பற்பலதீயவழிகளைக் கற்பித்த உபதேசித்த மயக்கி அவ்வசுரர்களைச் சிவத்துவேஷ்களாகச் செய்துவிட்டதன்பின்பு, தேவர்கள் பிரார்த்தனைப்படி சிவபெருமான் பூரியைத் தேராகவும், சந்திரசூரியரைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்குவேதங்களையும் நான்குகுதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், மகாமேருவை வில்லாகவும், ஆசிரிசேஷனை வில் நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகியசிறகு அமைந்து அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத்தேவர்களைப் பிறபோர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்தசன்னத்தனாய்சென்று போர்செய்ய யத்தனித்துப் புன்சிரிப்புச்செய்து, அச்சிரிப்பினின்று எழுந்த நெருப்பினால் அவ்வசுரர்கள் பலரையும் பட்டணங்களோடு எரித்தருளினன் என்பதாம்.

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - இப்படலத்தின் ஆறாவகவி போன்ற கவி யிருந்தவர்கள். (உக)

உஉ. அரிநிரைபூண்டதேரலதைபூண்ட
பரிநிரைபூண்டதேர்படைக்குளேகுல
விரிகடல்வரைப்பினின்மேகராசியுங்
கிரியுறழ்கலங்களுங்கெழுமிச்செலவபோல்.

(இ - ள்.) மேக ராசியும் - மேகக்கூட்டங்களும், கிரி உறழ் கலங்களும் - மலையையொத்த [மிகப்பெரிய] மரக்கலங்களும், விரி கடல் வரைப்பினில் - பாரத் கடலினெல்லையிலே, கெழுமி செலவ போல் - நெருங்கிச் செலவன போல், - அரி நிரை பூண்ட தோ - சிவங்குகளின்கூட்டம் பூட்டப்பெற்றுள்ள தேர்களும், அலகை பூண்ட தோ - பேய்கள பூட்டப்பெற்றுள்ள தேர்களும், பரி நிரை பூண்ட தோ - குதிரைகளின்கூட்டம் பூட்டப்பெற்றுள்ள தோகளும், படைக்குள் ஏகுல - அச்சேனையினிடையிலே செலவன; (எ - று.)

தந்திரிப்போற்றவணி. சேனேக்குக் கடலும், தோகளுக்கு மேகங்களும் மரக்கலங்களும் உவமை யெனக் காண்க. அளவிறந்தபரப்பும், அச்சந்தருதலும், ஆரவாரமும், அணியணியாகவருதலும்பற்றி, சேனே - கடலபோலும். அதனிடையே ஊடறுத்துச் செல்லுதலும், விரைந்தகதியும், பெருஷ்டமும் பற்றி, தேர்கள் மேகங்களையும் மரக்கலங்களையும் போலும். செலவ - 'அன்' சாரியைபெறாத பலவீன்பாற்பெயா; ஏகுல - அவ்வகைமுற்று. அரி - ஹரி என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; (யானே முதலிய பெருவிலங்குகளையும்) அழிப்பது என்பது காரணப்பொருள். ஹரிதகல் - அழித்தல். மேகராசி - வடமொழித்தொடர்; மேகராஜி என்ற வடமொழித்தொடர் விகாரப்பட்ட தெனக்கொண்டால், மேகங்களின் இவ்வடவிடாதவரிசை யென்று பொருளாம். கெழுமி, கெழுமு பகுதி. (உஉ)

உங் இடையகலீரதமோடி. ரதந்தாக்கிய
படையொடுபடைவகைசெறிந்தபல்வகைக்
கொடியொடுகொடிநிரைதுதைந்தகூளிப
ரடுசுமாபயின்நிமெமைதிபோலவே

(இ - ள்.) கூளியா அடு சமா பயின்ற நிமெ அமைதி போல - பூதகணங்கள் (பகையைக்) கொல்லவல்ல போரை மிகுதியாக நெருக்கிச் செய்கின்ற தன்மைபோல, - இடை அகல் இரதமோடு இரதம் தாக்கிய - நடுவிடம் விசாலமாகவுள்ள தேர்களோடு தோகள் முட்டின; 'படைபொடு படை வகை செறிந்த - ஆயுதவர்க்கங்களோடு ஆயுதவாக்கங்கள் நெருங்கின; பல வகை கொடியொடு கொடி நிரை துதைந்த - பலவகைப்பட்ட துவசவரிசைகளோடு துவசவரிசைகள் அடர்ந்தன; (எ - று.)

உவமையணி. அச்சேனையில் தேர்களும் ஆயுதங்களும் கொடிகளும் மிகுதியாய் அடர்ந்ததற்கு, அவ்குள்ள பூதங்களின் தடாச்சிவையே உவமை கூறினார். கூளி - பூதம். கூளியர் - பூதர். இனி. கூளியர் - படைவீரருமாம். தாக்கிய, செறிந்த, துதைந்த - 'அன்' சாரியை பெறாத பலவீன்பாறமுற்று. படைவகை - எயவன, எறிவன, வெட்டிவன, குத்துவன. (உங்)

உஈ சங்கொடுபணைதுடிதடாரிகாகளம்
பங்கமிறண்னுமையாதிபபல்லிய
மெங்கணுமியப்பினவெழுந்துபூழிபோய்ச்
செங்கமலத்தவன்பதத்தைசெமயிற்றே.

(இ - ள்.) சங்கொடு - சங்கும், பணை - முரசும், தடி - உடுகளையும், தடாரி - பேரிகையும், காகளம் - எக்காளமென்னுமனது குழலும், பங்கமஇல் தண்ணுமை - குறைவில்லாத மததளமும், ஆதி - முதலான, பலஇயம் - பலவகை

வாத்தியங்கள், எங்கணும் - எல்லாவிடங்களிலும், இயம்பின - ஒலித்தன; பூழி - (அசசேனையின் கால்களால் எழுப்பப்பட்ட) புழுதி, எழுந்து போய் - கிளம்பிச்சென்று, செம் கமலத்தவன் பதத்தை செம்நின்று-செந்தாமரைமலரில் தோன்றியவனுன் பிரமதேவனது உலகத்தையும் மூடியது; (எ - று.)

பிரமனதசுத்தியலோகம்மேலேழுலகங்களுள்ளும்மேலிடத்ததாதலால், அதனை யெடுத்திககூறினார்; அதனால், அதன்கீழுள்ள மற்றையுலகங்களில் அடர்ந்துபரவியமை தானே விளங்கும் அருகதாபக்தி. தோட்புயர்வுநவிய்சியணி. சங்கு - ஸங்க மென்னும் வடசொல்லின் விகாரம். தண்ணுமை-ஒர்கட்பறையுமாம். பல்லியம் - கொட்டுவன கூறுவன முதலியன. இயம்பு என்பது - எல்லாவற்றிற்கு முரிய பொதுவினையாம். எங்கண் - எங்கண் என்பதன் மெலித்தல். செம்நின்று, செம்மு - பகுதி, இன் - இறந்தகாலவிடை நிலை, று - ஒன்றன்பால்விகுதி. பங்கம், கமலம், பதம்-வடசொற்கள், செங்கமலம் - திருமாவின் நாபித்தாமரைமலர். பதம்-இடம். ஸ்தானம். 'செங்கமலத்தயன்பதத்தை' என்றும் பாடமுண்டு. (உச)

உரு சாற்றியிவ் வியல்புறத தானே வீரருஞ்
சீற்றவெம் பூதருஞ் செல்ல வாகையான்
கோற்றொழி லகற்றிய கோட்டு மாமுகன்
போற்றிய மாயமா புரியைச் சேர்ந்தனன்

(இ - ள்.) சாற்றும் இ இயல்பு உற - கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட இததன்மை கன்பொருத்த, தானே வீரரும்-சேனைவீரர்களும், சீற்றம் வெம் பூதரும்-கோபத்தையுடைய கொடிய பூதகணங்களும், செல்ல - உடன்வர, -வாகையான்-வீரவாகு, -கோல் தொழில் அகற்றிய கோடு மா முகன் போற்றிய மாயமா புரியை சேர்ந்தனன் - செங்கோல்கடத்துத்தொழிலை யொழித்தவனும் தந்தக்களையுடைய யானையின் முக முள்ளவனுமாகிய தாரகாசரன் அரசரளப் பெற்ற பெரிய மாயாபுரியை அடைந்தான்; (எ - று.)

வாகையான்-வீரமுடையவன். அரசனாற்செய்யப்படும் முறைமை செவ்விய[கோணுதலில்லாத]கோல்போலுதலால், அதற்கு. செங்கோலென்றும் கோலென்றும் பெயர் வழங்கும்; உவமையாகுபெயர் வடநூலாரும், சண்டமென்றார். கோல்தொழிலகற்றிய-கொடுங்கோன்மைசெலுத்துகின்ற என்ற படி. இது, கோட்டுமாமுகனுக்கு அடைமொழி. கோட்டு மா - தந்தகளை யுடைய மிருகம்; எனவே, யானையாயிற்று. காசியபமுனிவனும் மாயையும் ஆண்யானைபெண்யானைவடிவங்கொண்டுகூடியகாலத்தில் யானைமுகமுடையவனாய் பிறந்த மகன், இவன்; "பேரு மும்மத மால்களிறுருக்கொடு பிடிமேற, சேருகின்றழி மூன்றெனச செல்லும் யாமத்தி, லீரிரண்டு வாளெயிற்றுடன் யானைமா முகத்துத், தாரகாசரன் தோன்றின னவுணர்கள் தழைப்ப" என மேல் அசுரர்தோற்றுபடலத்து வருஞ் செய்யுளை உணர்க 'மாயமாபுரி' என்பதில், மா என்றதை, அசையெனவுகொள்ளலாம்; "உலோக மாபாலன்" என்றவிடத்துப்போல. சீற்றம் - சீறு என்ற பகுதியின் தொழிற்பெயர்; அம் - விருதி, தகரமெய் - விரித்தல்விகாரம்.

"என்னவிது நன்றென விறைஞ்சி முருகேசன், நன்னைவிடைகொண்டினிய தம்பியர்க ளோடு, மின்னுததிரவேல னருள் வீற்றக மேறி, மன்னுபடையோடவுணன் மாயகக ருற்றான்" என்பது, கீதப்புராணச்சுருக்கம்.

வேறு

உச. சேர்ந்திடு மெல்லை பூதர் சேனைபோய் நகரம் புக்கு
நேர்ந்திடு மவுண ரோடு நின்றமர் விளைத்து நின்று

ரோர்ந்தன ரதனைத் தூத ரோடித்தங் கோயில் புக்குச்
சார்ந்திடு திருவின் வைகுந தாரகற் றொழுது சொல்வார்.

(இ - ள்.) சேர்ந்திடும் எல்லை - (இவ்வாறு) சேர்ந்தவனவிலே, பூதர்
சேனை - பூதகணத்தார், போய் நகரம் புக்கு - முன்னேசென்று அம்மாயா
புரியினுட் பிரவேசித்தது, நேர்ந்திடும் அவுணரோடு நின்று அமர் வினைத்து
நின்றார் - (அவ்விடத்தில்) நேர்பட்ட அசுரர்களுடனே வலியுதிர்ந்து நின்று
போரை மிகுதியாகச் செய்து நின்றார்கள்; அதனை - நிகழ்ந்த அச்செய்கையை
யெல்லாம், தூதர் - (அவருள்ள தாரகனது) தூதுவர், ஓர்ந்தனர் - அறிந்து,
ஒடி - விரைந்துசென்று, தம் கோயில் புக்கு - தங்களுடைய அரண்மனை
யினுட் பிரவேசித்தது, சார்ந்திடு திருவின் வாகும் தாரகன் தொழுது - தன்
னைசேர்ந்த செல்வச்சிறப்புடனே (அங்கு) அரசலீற்றிருக்கின்ற தாரகாசு
ரனை நமஸ்கரித்தது, சொல்வார் - (நடந்தசெய்தியைக்) கூறுபவரானார்கள்;
(எ - று.)—அதனை, அடுத்தஇரண்டுகவிகளிற் காண்க.

‘பூதர்சேனை’ என்பதை, சேனைப்பூதர் எனமாற்றி, சேனையாகத்திரண்
டுள்ள பூதர்க ளென்று பொருள்கூறி, அதனை ‘நின்றார்’ என்ற முற்றுக்கு எழு
வாயாக் கொள்க. கோயில் - அரசனது இடம்; அல்லது, சிறப்பான இடம்.
இப்பொருள்களில், முறையே, வேற்றுமையும் அவ்வழியுமாம். கோ + இல் =
கோவில் என வகரவுடம்படுமெய்பெற்று வரற்பாலது யகரம்பெற்று வந்தது,
இலக்கணப்போலியாம். சார்ந்திடு திருவின் வாகும் - அருமையாக ஒருங்கு
கூடிய சகலவிதமான செல்வவிபவத்திலே வீற்றிருக்கின்ற என்க நின்றமர்-
நின்ற அமர் என்பதன் தொகுத்தலாக் கொண்டு, நிலபெற்ற போ லென்ற
லும் ஒன்று. லேநா. தூதர் - வடசொற்கள். தாரகற்றொழுது - உயர்திணை
யில் இரண்டனுருபு தொக்கது; ‘உயர்திணையிடத்து விரிந்துந் தொக்கும்.’
தொக்கவிடத்து, உயர்திணைப்பெயரீற்று னகரமெய் நகரமாத்நிரிந்தது;
“இயல்பின் விகாரம்.”

இதமுதல் ஐந்துகவிகள் - பெரும்பாலும் முகநகரம் நான்காஞ்சீரும்
விளச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாசசீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு
கொண்ட அறுசீராசிரியயிருத்தங்கள். (௨௪)

௨௭ ஈநதைமற்றி துகேணுமமுனிமையவர்தொகையையிட்ட
வெந்துயர்ச்சிசிறையைநீக்கவிரிசடைக்கடவுண்மைந்தன்
கந்தனென்றொருவன்வந்தானவுணரைக்கடக்குமென்னு
வந்தாரெறிசெலவிண்ணோரைறைந்திடக்கேட்டுமன்றே.

இதவும், வருங்கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) எந்தை - எமதுதலைடனே! இது கேள் - (யாம்சொல்லும்)
இதனைக்கேட்பாயாக:—நும் முன் - உமதுதமையான குரபுதமன், இமைய
வர் தொகையை இட்ட - தேவர்களது கூட்டத்திற்குச் செய்த, வெம் துயர்
சிறையை - கொடிய தன்பதத்துக்கு இடமான சிறைக்காவலை, நீக்க - ஒழித்
தற்பொருட்டு, விரி சடை கடவுள் மைந்தன்-விரிந்தசடைமுடியையுடைய
சிவபிரானது குமாரனாகிய, கந்தன் என்ற ஒருவன் - சுப்பிரமணியனென்ற
ஒருததன், வந்தான் - தோன்றியுள்ளான். அவுணரை கடக்கும் - (அவன்) அசு
ரர்களை வென்றிடுவான், என்னு - என்று, அந்தரம் நெறி செல் விண்ணோர்
அறைந்திட - ஆகாயமார்க்கத்திற் செல்லுகின்ற தேவர்கள் கூற, கேட்டும்-
கேள்விப்பட்டோம்; (எ - று.)—அன்று, ஏ - ஈற்றறாசு. மற்று - அசை.

தலைவனைத் தந்தையென்றல், மரபுவழுமைதி. ஐங்குராவரில் தந்தை
போலவே அரசனும் ஒருவனது லுணர்க; அவராவார் - “அரச னுவாத்தி
யான் தாய் தந்தை தம்முன்.” அன்றியும், அன்னந்தத்தோனும் ஆபத்தாக்

குதவினோனும் தந்தையரைவரிற் சேர்வர்; மற்றையோர் - பிறப்பித்தோன், சுற்பித்தோன், மணமுடிப்பித்தோன். 'நும' என்ற முன்னிலைப் பன்மை, சிலகமுசனையும் உளப்படுத்தும். 'முன்' என்பது - முன்னேபிறந்தவனைக் குறித்தலால், காலவாகுபெயர். இமையவர்தொகையை மீட்ட வெந்தியாச சிறையை - தேவாசுந்தொகுதியைக் கொடியதுன்பத்திற்கிடமான சிறையி லிட்டதனை யென்க, அன்றி, தேயர்குந்தொகுதியை யடைவித்த கொடிய துன்பமாகிய சிறையை யென உருவகமாகவுங்கொள்ளலாம். என்றொருவன் - நறுதொகுத்தல். அந்தரம் - யட்சொல். கேட்டும் - தன்மைப்பன்மைமுற்று; இதில், 'மெ'விகுதி இறந்தகாலங்காட்டும் [நன்-பத்-கஅ] கேட்டிமென்றே - கேள்விப்பட்டிள்ளோமன்றோ என அன்றேயென்பதைத் தேற்றமாகவுங் கொள்ளலாம். இனி, அன்றே - அந்நாளிலே யென்றுமாம்; சிலநாள்நடுக்கு முன்னே யென்றபடி. சிவபிரானது சடைமுடி, கபர்த்தமெனப் பெயர்பெ றும் கடவுள் - (மனமொழிமெய்களைக்) கடந்துள்ளவன்; கட - பகுதி, உள்- பெயர்விகுதி. விக்குள், பாய்த்துள். விளையுள் என்பவற்றிற்போல உள்-தொ ழிற்பெயர்விகுதி யென்றால், தொழிலாகுபெயரெனவேண்டும். ஒருவன் கட க்கும் - செய்யுமென்றும், ஆண்பாலுக்கு வந்தது; [நன்-வினை-உக.] (உஎ)

உஅ. என்னிவர்மாற்றமென்னுயரநதெரிசுற்றேமாக
வன்னவரியம்பியாகுகேயாயிரத்திரட்டியென்னப்
பன்னுறுபூதவெள்ளமபடாநதிடக்குமரன்போநதான்
முன்னுறுதூசுநநதமுதுநகரலைத்ததென்றார்

(இ - ன்.) இவர் மாற்றம் - இந்தத்தேவர்களுடையவார்த்தை, என்-எத தன்மையதோ? என்ன-என்று, யாம்-நாகுகள். தெரிசுற்றேம் ஆக-ஆராய்ந் துகொண்டிருக்கமுளவில, அன்னவர் இயம்பிய ஆங்கே-அத்தேவர்கள்சொ ன்னபடியே, ஆயிரத்த இரட்டி என்ன பன்னுறு பூத வெள்ளமபடர்ந்திட- இரண்டாயிரமென்று சொல்லப்படுகின்றபூதங்களது வெள்ளங்கள் பரவியா, குமரன் - ஓர் இளமகன். போநதான் - வந்துசேர்ந்தான்; முன் உறு தூசி- முந்திவந்த (அவனது) சேனை, நம்தம் முது நகர் அலைத்தது - நமமுடைய பழமையான நகரத்தை அழிக்கத்தொடங்கிற்று, என்றா-என்று (தூதர்கள் தாரகனுக்கு)செய்தி சொன்னார்கள்; (எ - று.)

'தெரிசுற்றேம்' என்ற இறந்தகாலமுற்றில், கு - சாரியை, உறு-துணை வினை. இயம்பியாககு - இயம்பியவாகு என்பதன் தொகுத்தல். தூசி-முந் தறறுப்பொருபடை. இங்கே, 'முன்னுறு' என்ற அடைமொழி வந்ததனால், 'தூசி' என்றது, சேனையென்ற மாதிரியாய் நின்றது. 'முதுநகர்' என்றத னால், வெகுதூரமாகவுள்ள இந்நகரத்தில் இப்படிப்பட்டஅழிவு என்றும்நோ ர்த்ததில்லை யென்பது தோன்றும. (சீவகசிந்தாமணியில் "சுறவனிருங்கிட வகாரெயின் மூது, ரிறையனிகேட்கவுய்த்திட்டனர்பூசல்" என்றவிடத்து, நச்சினுர்க்கினியா 'மூது ரெனயே, இதிகேட்டரியா தென்பது கருத்து' என உரைத்தமை உணர்க) முன்னுருகாலத்திலும் பகைவராலழிக்கப்படா திருந்த நகர மென்க; முது நகர்-பண்புத்தொகை. நந்தம்-தம் - சாரியை. இரட்டி - இரண்டாதலையுடையது; 'இரண்டு' என்ற பகுதியின் மென்றொ டர் வன்றொட ராயிற்று: இ - பெயர்விகுதி. (உஅ)

உக. என்றலும்வடவைநீயிலிழுதெனுமளக்கர்விழுத்
துன்றியவெழுச்சிமானததுண்ணெனச்செற்றநதூண்ட
மின்றிகழரிமானேற்றுவியன்றவிசுருக்கைநீங்கிக்
குன்றுறழ்முகுடமண்டகோளகைதொடவெழுந்தான்.

(இ - ன்.) என்றலும் - என்று (அதற்கன்) கூறியவளவிலே, - வடவை தீயில் - படபாழுகாக்கினியில், இழுது எனும் அளக்கர் - செய்வடிவமாக வுள்ளசடல், வீழ - விழுமளவில், தன்றிய எழுச்சி-(அவ்வக்கினி)பொருந்திய மேரகினர்ச்சியை, மான - ஒக்கும்படி. செந்நம் - கோபம், தண்ணென துண்ட-வினாயாக உண்டாகி எழுப்ப, - ின் திகழ் அரிமான் ஏறுவியல் தவிச இருக்கை நீங்கி-ஒர் விளவருகின்ற ஆண்சிவகந் தாவருவதுபோலச சித்திரிக் கப்பட்டுள்ள பெரிய ஆசனத்தில் வீற்றிருத்தலை விட்டு, குன்று உறழ் மருடம் அண்டகோளத்தை தொட எழுந்தான்-மேலையையொத்தக் கப்பெரிதாய் நுங்கியுள்ளது (தனது) கிரீடம் அண்டகோளத்தின் மேல்முகட்டைத் தொடு மாறு எழுந்தான், (தாரகாசுரன்); (எ - று.)

இயலபாகவே கப்பெரிதாகப்பற்றியெரியுநதன்மையுள்ள படபாழுகாக்கினியில் சிகரெய்வெள்ளம் சொரிந்தால் அந்தஅகநினி எவ்வளவு உக்கிரமாக ஓவலித்து எழுமோ, அவ்வளவு உக்கிரமாகப்பொங்கியெழுந்தது, தாரகனுக்கு இயற்கையாகவேயுள்ள கோபாக்கினி, இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட மாதிரித்தி லென்க. வடவை - படபா என்னும் வடமொழியின் விகாரம்; இசற்கு - பெண்சுதிரை யென்று பொருள்; கடல்டையே ஒருபெண்குதிரையின் முகத்தில் தெய்வத்தன்மையுள்ள ஒருபெருந்தீ எப்பொழுதும் பொருந்தியுள்ள தென்றும், அது அக்கடல்நீரை மழைவெள்ளம்முதலியவற்றால் மிகவொட்டாதபடி அப்பொழுதப்பொழுது உறிஞ்சிற் பதென்றும், இதே பிரளயகாலத்திற் கடலினின்று பொங்கிவெளியெழுந்து உலகங்களை அழித்திடுமென்றும் நூற்கொள்கை. மான, உறழ் - உவமவுருபுகள். அரிமானேற்றுத் தவிச - சிங்காசனம். தண்ணென - விரைவுக்குறிப்பு. அரிமான் - சிங்கமாகிய விலங்கு என இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. மான், ன் - சாரியை. ஏறு - ஆண்மைபெயர். வியல் - அகலமுணர்த்தும் உரிச்சொல். எழுச்சி, இருக்கை - தொழிற்பெயர்கள்; முறையே சி, கை - விருதி. மருடம் - வடசொல். அண்டகோளத்தை - அண்டகோளகமென்ற வடசொல் ஈறு திரிந்தது; உலகவுருண்டை யென்பது பொருள் செந்நம் - செறு என்ற பகுதியின் தொழிற்பெயர். 'மருடமண்டகோளத்தைதொட வெழுந்தான்' என்றதனால், அவ்னது வடிவத்தின் உயாச்சிறிது தோன்றும்; உயர்வுநர் நீசியணி. இனி, கோபத்தால் அவ்வளவு உயரமெழும்பினென்று உரைப்பாரு முளர். (உக)

௩௦. எழுந்ததுதன் மருங்கு நின்ற வொற்றரை கோக்கி யிரதச்

செழுந்திரு நகர்மேல் வந்த சேனையை முளிபுற் கானிற

கொழுந்தழல் புருந்த தென்னக் கொலவனந் தானை முற்று

முழுந்தருள் கின்ற முன்ன ரொல்லைதந் திடுதி ரென்றான்.

(இ - ன்.) எழுந்த - (அவ்வாறு சிங்காதனம்விட்டு) எழுந்து, - தன் மருங்கு நின்ற ஒற்றரை கோக்கி - தனதுபக்கத்திலே நின்றுள்ள ஒற்றாகளைப் பார்த்து, 'இந்த செழுந்திரு நகர்மேல் வந்த சேனையை - வளப்பம்மிக்க சிறந்த இந்த நகரத்தினமேற் போர்க்குவந்த சேனையை. முளி புல் கானில் கொழுந்தழல் புருந்தது என்ன உலர்ந்த புற்களின் தொகுதியில் மிகக் கெடுப்புப் பற்றினாற்போல, கொல்வன் - எளிதில் அழித்திடுவேன்; நம் தானை முற்றும் - நமது சேனை முழுவதையும், உழுந்த உருங்கின்ற முன்னர் ஒல்லை தந்திடுதிர் - ஓர் உருந்த ஒருமுறை உருளுவ காலவெல்லைக்கு முன்னமே மிகவிரைவாக அழைத்துக்கொண்டொருநகன்,' என்றான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

'தாமரைக்காடு' என்றதில் 'காடு' என்பதற்குப்போல, 'முளிபுற்கானில்' என்பதில் 'கான்' என்பதற்கு - தொகுதி யென்று உரைக்கப்பட்ட

டது; இனி, உலர்ந்த புற்களையுடைய காட்டிற் பெருந்தீ பிரவேசித்தாற் போல என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'புற்கான்' என்பதற்கு - அற்பமாகிய காடு என்றல் சிறப்பன்று. 'இந்த' என்பது - இகரசுட்டின் மருஉ; பெயரசுசம்மம்; ஆனதுபற்றியே, அதன்முன் வருமொழிமுதல்வலி மிகுகின்றது. முளி புல் - விளைததொகை. கொல்வன் - தன்மையொருமை 'உழுத்துருள்கின்றமுன்னா' என்றது, விரைவைக்காட்டும். ஒல்'ல - விரைவு குறிக்கும் இடைச்சொல். சான் - காந் மென்ற வுடசொல்லின் விகாரம்.

வேறு.

௩௧ அன்னபணி முறைபுரிவா னொற்றுவாகள் போயிடலு மவுண னின்ற, கொன்னுறுவோ பரிசுனாக கொடுவருதி ரிரத மெனக் கூற லோடு, முன்னமொரு நொடிவரையிற் றநதிடலு மத னிடையே மொய்ம்பிற் புககுப, பின்னாவரு மமைச்சாகடந் தொ கைபரவ மதர்ப்பினெடு பொயாத லுற்றான்

(இ - ள்.) அன்ன பணி-அந்த எவியதொழிலை, முறை புரிவான்-சரியாய்ச் செய்வதற்காக, ஒற்றுவுர்கள் போயிடலும்-ஒற்றாகன் சென்றவனவிலே, - அவுணன்-தாரகாசுரன், நின்ற-(அவரு)சின்ற, கொன் உறு வேல் பரிசுனாக-அச்சந்தருத்தன்மை மிக்க வேலாயுதத்தை யுடைய (தனது) எவலாளனாரோ க்கி, இரதம் கொடுவருதிரா என கூறலோடும்- 'தோகொண்டுவருநகள்' என்ற கூறியவனவிலே. - அவாகன், ஒருநொடி வரையின் முன்னம் தநதிடலும்- ஒருநொடிப்பொழுதிற் குமுன்னமே [மிகவிரைவிலே] தோகொண்டுவந்த வுடனே, - (தாரகன்). அதனிடையே மொய்ம்பின புகு - அததேரினிடையே வலிமையுடன் ஏறி, பின்னா உரும அமைச்சர்கள் தம் தொகை பரவ - பின்னே வருகின்ற மந்திரிமார்களின் கூட்டம் துதிக்க, மதர்ப்பினெடு-செருக்குடனே, பெயர்தலுற்றான் - (போக்குச்) செல்லலாயினான்; (எ - று)

'கொன்' எனனும் இடைச்சொல் அச்சமென்னும் பொருள்தருவ தாதலே, 'அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமையென், நப்பால் நான்கே கொன் னைச் சொல்லே' என்ற தொல்காப்பியததால் அறிக. பரிஜநா-வுடசொல், குழந்துநிற்குஞ் சனங்கள். புரிவான் - எதிர்காலவினையெச்சம், 'வான்' விருதியே காலங்காட்டும், கொடு - கொண்டு என்றதன் தொகுத்தல். வரு திர் என்ற எவற்பன்மைமுற்றில, த - எழுத்துப்பேறு. நொடி வரை-இயல் பாக ஒருமுறை கைநொடித்தற்குக் கொள்ளும் பொழுது. அமைச்சர் - அமாத்யர் என்ற வுடசொல்லின் சிதைவு, அருகிலுள்ளவ ரென்று பொருள் படும் 'உழையர்', 'உழையிருந்தா' என்று மந்திரிகளுக்குத் தமிழிற் பெயர்கள் வழங்குதல் காண்க. பின்னர் - காலம்.

இதுமுதல் எட்டுக் கவிகள் - பெரும்பாலும் முதலநான்குசீரும் காய்ச சீர்களும், மற்றையிரண்டும் மாசசீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (௩௧)

௩௨. வீடுவான்போ லுமினித்தாரகனென்றவன்சீர்த்திவிரை வி ல்வந்து, கூடியேபுரள்வதுவுமரற்றுவதுங்காப்பதுமாங்கொள்கைது தென்ன, நீடுசாமரத்தொகுதிபலவிரட்டவெள்ளொலியனிமிர்ந்து வீசப், பிடுசோதவளமதிககுடைநிழற்றவலாப்புரிகள் பெரிதுமார்ப்பு;

இதுமுதல் ஆறுகவிகள் குளகம்; இவை - தாரகாசுரன் சேனையுடனே போர்க்கெழுந்த தன்மையை விவரிப்பன.

(இ - ள்.) 'இனி தாரகன் வீடுவான் போலும் - இனித தாரகாசுரன் அழிந்திடுவான்போலும்,' என்று - என்றெண்ணி, அவன் சீர்த்தி-அவனது

பெரும்புகழ், விரைவில் வந்து - வேகமாய் ஓடிவந்து; கூடி - ஒருங்குசேர்ந்து; புரளவதாவும் - (அடின்பகதகளிலே) புரளவதும்; அரற்றுவதும்-கதறியழுவதும், காப்பதும் - (அடினைப்) பாதுகாப்பதும், ஆம் - ஆகிய, கொண்கதது என்ன - தன்மைகளையுடையதாளுறபோல,--¹ஓ சாமரம் தொகுதி பல இரட்ட - ²ஈண்ட சாமரைகூட்டங்களபல வீசவும்.--வென் ஒலியல நிமிர்ந்து வீச - வெள்ளோவஸ்திரத்தாலாகிய ஒருவகையலங்காரத்தாக் குதகள் உயர்ந்த நின்று அசையவும்,--³ஓ சோ தவளம் மதி குடை சிழிற-பெருமைபொருந்திய வெண்ணிறமான சந்திரமண்டலம்போன்ற ஓறறை வெண்கொற்றக்குடை சிழிலைசெய்யவும்,--வலம்புரிகள் பெரிதும் ஆர்ப்பவலம்புரிச்சங்குகள் நிகவும் ஒலிக்கவும்,--(எ - று.)

இரட்ட, வீச. சிழிற, ஆர்ப்ப என்ற வினையெச்சங்கள், ௩௭ - ஆம் பாட்டில் உரும 'எகியது' என்ற தொழிற்பெயரைக் கொண்டு முடியும்; அடுத்த நான்கு கவிகளிலுள்ள செயவெனெச்சங்களும் இப்படியே.

வெண்சாமரங்களும் வெள்ளாடைத்துக்குதகளும் பக்கங்களில் அசைதலை அவன்கீர்த்தி புரளவதாகவும். வெண்குதகள் ஒலிப்பதை அவன்கீர்த்தி அரற்றுவதாகவும். வெண்குடை அடினுக்கு சிழில்செய்யுததை அது அவனைப்பாதுகாக்கத்தொடங்கியதாகவும் கதறித்தி உருணித்தார; **தந்திரிப் பேய்யவணி**. கீர்த்தியை வெண்ணிறத்ததாகக்கூறுதல், கவிமரபு.

வீதெல் - உயிர்வீதெல். 'சீர்ததி குபுசுழி' என்ற தொல்லாப்பியசு குத்திரம், இங்கு அறியத்தக்கது; தித்தெல். 'கதி மென்பது - க்குபுகழைக் குறிப்பதோர் உரிசொலல்லா மென்றும் புகழ்மாத் தித்தனைக்குறிக்கும் கீர்த்தியென்னும் உட்கொல்லின் திரிபன் நென்றும் விளங்கும். 'காப்பது' என்றவிடத்து 'காப்பது' என்று பாடமோதின். மறைப்பது என்று பொருள்படும். புரளவது, அரற்றுவது, காப்பது - தெழிலிலேவினையாலணையும்பெயர்கள். கொண்கதது - குறிப்புவியாலணையும்பெயர். என்ன - உய்மவுருபு. தவளம் - உட்கொல். மதி - (பலராலும், தன்முமதிக்கப்படுவது) எனச் சந்திரனுக்குக் காண்ககுறி பெரித - ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்றெச்ச வினையுரி, சாமரம் - உட்கொழித் தத்திராகதாமம்; சமா மென்னும் மானின் உலமயிரிஓர் செய்யப்பட்டதோரிராசசின்னம் ஒலிய வென்ற ஆடையின் பெயர் - இங்கு, அதனால் அமைத்தகோர் இராசசின்னத்துக்கு, கருவியாகுபெயர்; இனி, வெளஒலியல என்பதற்கு - வெள்ளைக்கொடிச சிலை என்பாரும் உளர். வலம்புரி - வலப்புறமாக [பிரதக்ஷிணமாக] நடக் கழிந்திருப்பது; இது, திடம்புரிச்சங்கிலும் ஆயிரமடங்கு சிறத்ததென்பதை "இப்பியாயிரமேகுழந்த திடம்புரியென்றுகூறு, மொப்பில்சங்கா யிரஞ்சுமுறும் வலம்புரியென்றோது, மப்படியதுவுஞ் சூழ்த்தசலஞ்சலமாகு மற்றைத, தப்பிலாசசலஞ்சலங்கள் சார்ந்தது பாஞ்சசயம்" என்ற நிகண்டு கொண்டு அறிக. போலும் - ஒப்பில்போலி. (௩௮)

௩௩. சுமத்தேநடம்புரியுங்கண்ணுதலோனெடாதசிலையென்ன மாலோன்மாமத்தேயெனக்கிடந்தமுழுவயிரத்தண்டமொன்றுவயிராக்கண்டைத், தாமத்தேர்பெறுகின் மடங்கல்பலவீர்த்துவருஞ்சகடத்தின்காற், சேமத்தேர்மிசைப்போதவேணையப்படைச்சுலமுஞ்செறிநதுநண்ண.

(இ - ன்.) சுமத்தே நடம் புரியும் - மயானத்திலே திருநடனஞ்செய்கின்ற, கண் றுதலோன் - நெருப்புக்கண்ணை நெற்றியிலுடையவனான பரமசிவன், எடாத - எடுத்துவளையாத, சிலை என்ன - விலலாகிய மேருமலை போலவும், மாலோன் யா மத்தே என - திருமாலால் (திருப்பாற்

கடல்கடைந்தகாலத்துக் கொள்ளப்பட்ட பெரிய மத்தாகிய மந்தாமலை போலவும், கிடந்த - பொருந்தியுள்ள, முழு வயிரம் தண்டம் ஒன்று பூர்ண வலிமையையுடையொரு கதாயுதம், - வயிரம் கண்டை தாமதது - வச்சிர ரத்தினம் பதித்த மணிகளின் வரிசைகளையுடையதும். ஞா பெறுகின்ற மடகைப் பல ஏராகவும் - எழுச்சியைப்பெற்ற பல ஆண்கிங்குகளை இழுத்தவர்ப்பொத்தம், சகடம் - சக்கரங்களையும், திண் கால் - வலிய கால்களையுடையது மாகிய சேமமே சா' சை' பாதகாப்பமைந்ததொரு தேரினமேல், போத - (ஏறாப்பட்டுச்) செல்லவும் - னீனய பல படைக்கல மும் - மரணைய பலஆயுதங்களும், செறிந்த கண்ண - (வெகுவேறும்) கா களில் கொருங்கிடவும், --- (எ - று.) - போத, கண்ண, (நள) எய்து என இடையும்

இவனது ஆயுதங்களுட் சிறந்தான பெரிய தண்டாயுதம் ஒருதேரில் வைக்கப்பட்டு உடனவரவும், மற்றும் பலவகையாயுதங்களும் அவ்வாறே தொகுதியாய் உடன்வரவும் என்பது இதன் கருத்து. வலிமைபுருமைகளில் அததண்டாயுதத்திற்கு மேருகிரியையும் மந்தாகிரியையும் உவமைகூறினா. மேருவை 'கண்ணுதலோன் எடாத சிலை' என்றது. சிவபிரான் மேருமலை வில்லின் உதலியைக்கொண்டே யன்றித் தனது ஆதரவினாலேயே திரிபுர மெரித்திட்டன ஞகலால் சிபுரத்து அசுரது தன்பங்களைப் பொறுக்க மாட்டாமல் தேவர்கள் சென்று சிவபிரானைச் சுரணமடைகையில், அப் பெருமான ஒருநிநுவியாட்டாகக் தேவர்களோடுக்கி 'அவர்களோடு பெ ரும்போர் நடத்துதற்கு ஏன் கருவியொன்றும் எமக்கு இல்லை யாதலால், நீங்கள் தக்ககருவி உமைத்திடுங்கள்' என்று சொல்ல. அங்கட்டைப்படியே தேவர்கள் தேரும் வில்லும் காணும் அமபும மகவிய கருவிகளாக அமைந் திட, சிவபெருமான அவதாரமெல்லாம் உடன்கொண்டு சென்று போர் புரியாததனிகையில் தேவர்கள் தமசமது வல்லமையை ினத்துத் தமது துணைமையினாலேயே இப்பொழுது சிவபிரானுக்கு வெற்றிபிழம்பென்று அகங்கரிக்க, அச்சையுணர்ந்த சினந்து அச்செருகையாடக்கூட நிருவ்னங் கொண்ட ஸர்ப்பகடூருன சங்கரபகவான அடாகருத்விநயச சிறிதும் ஏற றுகொள்ளாமலே தான் ஒரு புன்னிப்பிபுச செயது அச்சிப்பின் அனலாக கொண்டே அசுரனா வரையும் பட்டணங்களோடு எரித்தழிக்கத்தொடங்கி வீட அப்பொழுது காப்பங்கப்பட்ட தேவர்கள் உடனே வணங்கித் தமமைக கருவியாகக்கொண்டு பெருமைப்படுத்தவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்க, பின் பு அக்கருவிகளையும் அருளால் உபயோகித்தன வென வரலாறுகாண்க. இனி, சிவபிரான் கையில்வல்லாகுகூடது எடுக்கப்பெறாத தொரு மேருமலையுள் தானால் அதுபோல என்று மிக்கபெருமையைகருறித்தற்குக்கூறிய இல்லோ நுள்ளமையாகவுங் கொள்ளலாம். சிவபிரானெடுத்தபோது வளைந்த மேரு மலை ஒருகாலும்வளையாதஇத்தண்டிற்கு உவமையாகாதென்பதபற்றி, 'கண் ணுதலோனெடாதசிலையென்ன' என உவமைகூறினரென்க. பருமை, அழி ததற்கரியவலியை. தனக்குஇலக்காகும்பகைவரெவருநிலலாமையால்வருகை காலமாய் வைக்கப்பட்ட இடத்திலேயேகிடத்தல் என்பவற்றால், தண்டாயுதம் மேருவையும்மந்தரத்தையும்போலும். அவ்வாறானமிகுவலிமையுடையபெருந் தண்டை யேரறுத்தற்குஎந்த வலிமையையுடையதே ரென்றற்கு, 'சகடத்திண் காற் சேமத்தேர்' எனப்பட்டது அததேரில் அததண்டை யேற்றினால் அத னையிழுத்தற்குப் வல்லவை வலிய பெரிய பல ஆண்கிங்குகளே யாதலால், 'எப்பெறுகின்றமடங்கல்பவலீர்த்துவுரும்' என்று விசேடித்தார். அததண்ட மொன்றே அததேர்க்குப் பெரும்பாரமானதனால் மற்றையாயுதங்களை வேறுதேர்களிலேற்றின ரென்பது தோன்ற, 'எனைய பல படைக்கலமுஞ் செறிந்துண்ண' என்றனர்.

உருத்திரபூர்த்திசர்யசங்காரகாலத்தில் எல்லாப்பிராணிகளையும் அழித்திட அனாயயியப்பெற்ற உலகமே மயானமாக, அங்குத் தனியே உமாக்கல்கண்டிகரிக்க உப்பழிவிலகலுள் ஆனந்தமாண்டபட்டு செயற்குள்ளின்றன ஹதலால் 'சமத்தேதகம்மபிரியுங் கண்ணுதலோன்' எனநூர், "கடலவிடறுகார்த் தொல்லை கடவுள் பின்னழிக்குங் காலே யுடலுயிரிலிட யாவும் மொடுங்கிய விடமதன்றேரு கடலை தாகு மந்தசு கடலை காணாமற்சோதி, உருவில்கின்ற வெலலை காடருத் தடைமதமேதே" 'அங்கது மன்றியெந்நைத யகிலமுழுமுத்த முானறி, வெருகும வெள்ளுடையத் திடமொம்மீமத்த, மவகையுத் தாணு மேலம்" என மேல தாண்டத்தத் தந்தியுத் தப்படலத்த யருஞ் செயுள்களாக காண்த.

பாற்கடல் சடைத்தரு மந்தாமலையை மத்தாகக்கொள்ளும்படி கட்டளையிட்டவனும, பின்பு இரண்டெழுப மகொண்டி தேவகாலம அசுரகாலமும் இடைப்புக்குக் கடைகயிறுபிழ்த்தகக்கடைக்கப்பலுத் திருமால்தலால், மத்தாம், 'மாலோனமாமத்து' எனப்பட்டது. மாலோன் - பெருமையுடையவன்; மால் - மாயையுமாம்.

கடம், தண்டம், தாமம், சகடம் - உடசொற்கள். மத்து - மந்த மென்னும் உடசொல்லின் விகாரம். வயிரமென்றசொல்லுரண்டனுள் முன்னது - உயிரமென்னும் உடசொல்லின் முத்தர்போலியும். பின்னது - உயிரமென்னும் உடசொல்லின் சிதைவுமாம் கண்டை - கண்டா என்னும் உடசொல் திரிக்குத்; அடிக்குமணி மடங்கல் - (பிடரிமயிர) மடங்குதலையுடைய கெண் ஆண்சிவகத்துக்குத் தொழிலாதபெயராகிய காரணக்குறி 'எராகு - எழுசசி' அது, 'எழுகின்ற நிலைமையென சிக்குகாலமே குறித்துநீரும்' என்பது, தொல்காப்பியவரை சகட மென்றும் உண்டியின் பெயர் - சக்கரத்தக்கு, முத்தராகுபெயராம். கால் - எர்க்காலும் சுற்றிலுமரட்டிய கால்களும சேமத்தேர் - சமயத்திலகவுமபடி துணைகதாயலாக அமைக்கப்பட்டுள்ள தேர் எனினுமாய்; 'சேரவில்' எனநூர் போல் மண்டமொன்ற தேர் ிசைப்போத மொளக, கண்டைக்காமம், சாத்த ருட, சகட, கால் என்ற கான்கும் - தேர்க்கு அடைமொழி, பரிசேசுரனடைச்சாமத்து எா பெறுகின்ற மடங்கல் என்று எடுக்க உச்சி - தகின்மபதிக்கமணிமலை - இன அழகு பொருத்திய சிவகனக கொன்று உரைப்பாரு முள் 'எா பெறுகின்ற' என்றதைக் கோக்கு அடைமொழியாககினுமாம். ஏனைய - ஏனெனைய இடைசொல்லின்மேற் பிறந்த குறிப்புப்பெயரச்சம படைக கலம் - போர்க்கருவி, உட

௩௬ ஒற்றர்கூலியயோலை யோடு முருகவவுணாகடலொடுங்கு செல்லக், கொற்றமால்கரிபரிதேரினத்தினொடுவகரிண்டக் குழவித் திங்கட், கறறைவாரசடைக்கடவுள் வாங்கியபொன்மால்வரையைக் காவலாகச், சுற்றுமால்வரையென்னப்படாததலைவாயிடுறிதுறுவன்றிச்சுழமு.

(இ - ள்) ஒற்றர் கூலிய யோலை - (கீழ்த் தாரகன்இட்ட கட்டளையின்படி) ஒற்றர்கள் (சென்று) அழைத்தபொழுதிலே, ஏற்று எழுத்த-எதிர்த்தப்பறப்பட்ட, அவுணர் கடல் - அசுரது கடல்போன்ற பெருக்கொகுதி, ஒருங்கு செல்ல - ஒன்றுசேர்த்து கடலாவும், - கொற்றம் - வெற்றியையுடைய, மால் - பெரிய, கரி பரி தேர் - யானை குதிரைதோளன்னும் சேனைகள், இனத்தினொடு வந்து சுண்ட - கூட்டத்தோடு வந்தசேரவும், - குழவி திங்கள் - இளம்பிறைசுசந்திரனைத்தரித்த, கற்றை வார் சடை - தொகுதியான கீண்ட சடையையுடைய, கடவுள் - சிவபிரான், வாங்கிய - (வில்லாத) வளைத்து, பொன்மால் வரையை - பொன்மயமான பெரிய மேருமலையை, காவலாகச் சுற்றும்

பாதுகாப்பாகச் சூழ்த்துள்ள, மால் வரை என்ன - பெரிய குலபர்வதங்கள் போல, படைத் தலைவர் - சேனைத்தலைவர்கள், பல் தேரில் - பல தேர்களில், துவன்றி குழ - நெருக்கிச் சூழ்த்துவரவும், (எ - று.)—செல்ல, ஈண்ட, குழ, (௩௭) எய்யது என இடையும்.

பெருந்தோமீதிலேறினெவ்வருகின் ததார்கனுக்கு-மேருமலையும், அவனைச் சுற்றிலும் தேர்க்கு லேறினென்றுள்ள சேனைத்தலைவாக்கு-மேருவைச்சுற்றிலுமுள்ள குலமலைகளும் உவமை யெனக் காண்க. “ஆடல் பெம்பரிதோ யானை யான்கினித் தலைவா செம்பொற், கோயிற் குன்றஞ் சூழ்த்த குலகிரி யேழு மொத்தார்” என்ற வில்லிபுத்தூராராபாரதத்தோடு இதனை ஒப்பிக. குலபருவதங்கள் - கைலாசம், மந்தரம், இமயம், வந்தியம், சிவதம், எமகூடம், நீலம் என ஏழு; கந்தமாதனகூட்டி எட்டெனவும்படும்.

ஏற்று, எல் பகுதி. ஏற்று - அக்கட்டளையை யேற்றுக்கொண்டு என்ற லுமாம். கொற்றா - (பகைவரை) கொன்றுஅடைவது என வெற்றிக்குக் காரணக்குறி; கொல் - பகுதி, அம் - விசுதி, து - சாரியை, மற்றவை - சந்திரகாம் - கை: இவகே துதிக்கை, அதனையுடையது கரி என வடமொழிக் காரணக்குறி; அது, ஈய்றுஇகரமாய் ‘கரி’ என நின்றது. கருந்தத்தையுடையது கரி யெனத் தமிழ்கையாற் காரணப்பொருள்கூறலாகாது; வட சொல்திரிபாதலால். கடல்-தொகுதிக்கு, உவமையாகுபெயர்; படைத்தொகைகளுட் சமுத்திரமென்று ஒன்று இருத்தலால், அதனையே மொழிபெயர்த்து ‘கடல்’ என்றன வென்னலாம். அது - வெள்ளத்தின் எட்டிலொருபங்கு. யானைசேனை சிறத்தலால் அதனை முன்னும். குதிரை தான் ஓர்அவகமாதல்மாத் திரமேயன்றி மற்றோருவகமானதேரை நடத்துதலுமாகிய சிறப்பையுடைமையால் அதனைத் தேரின்முன்னுமாக நிறுத்தினு ரென்க. கரி பரிதேர் - யானைகளும் குதிரைகளும் தேர்களும், இனத்தினொடு - தமக்குஇனமான காலாட்சேனையுடனே, வந்து ஈண்ட என்றுஉரைப்பினுமாம். குழவித் திங்கள் - பால் சந்திரன். குழவி - இளமையுடையது; குழ - இளமை உரிசசொல்; பகுதி. இ - பெயாவிசுதி. பல+தோ = பஃதேர்: பலவென்பது பிரிதவர அகரமகேட தனிக்குறலையடுத்ததின் தலகரம் தகரம்வர ஆய தமாயிற்று; வருமொழிமுதல் தகரம் வகரத்தின்முன் நகரமாயிற்று. [நன் - உயிர் - ௨௦, மெய் - ௨௩, ௩௪.] இவருள்ள ஆயதம், குறுககமாம்; [நன் - எழுத்து - ௪௨.] அதன் மாத் திரை, கால்; [நன்-எழுத்து - ௪௪.]

‘குழவித்திங்கட்கந்தைவார்சடைக்கடவுள்’ என்பதிற்பொருந்திய புராணத்தை:—சந்திரன் தகமுனிவனது புத்திரிகளாகிய அசுவினிமுதலிய இரு பத்தேழுநகரத்திரைகளையும் மணஞ்செய்துகொண்டு அவர்களுள் உரோகிணியென்பவரிடத்தா மிகவுங்காதல்கூர்ந்து அவருடனே எப்பொழுதும் கூடி வாழ்ந்திருக்க, மற்றைமகளிரது வருத்தத்தை நோக்கி முனிவன் அவனை ‘க்யமடைவாயாக’ என்று சபிக்க, அச்சாபத்தாற் சந்திரன் பதினைந்துகலைகளுங்குறைந்து மற்றைக்கலையொன்றையும் இழப்பதற்குமுன்னம் சிவபிரானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்புரிந்து அவ்வொற்றைக்கலையைத் தன் தலையிலணித்து மீண்டுந் கலைகள்வளர்த்துவரும்படி அதுக்கிரமித்தனன் என்பதாம். இவ்வரலாற்றால், சிவபிரான் தன்னையடைந்தார்க்குக்குறைதீர்த்தருளுத்தன்மையெனப்பது விளங்கும்.

மேருமலையைக் கீழ்க்கவியில் ‘கண்ணுதலோனெடாத சிலை’ என்றதனோடு இக்கவியில் ‘சடைக்கடவுள் வாகிய பொன்மால்வரை’ என்றது. மாறுகொளக்கூறலாகாமையை, கீழ்க்கவியினுரையிற் காட்டிய வரலாற்று விவரத்தா லுணர்க. வருகவியில், திருமலைச் சிவபிரான் அம்பாகக்கொண்டதாக் கூறுவதற்கும் இங்ஙனமே காண்க, (௩௪)

௩௫. மொய்யமர்செய்கோலமொடு முப்புரமேனடந்தருளு முக்கண்மூர்த்தி, பையரவின் நலைத்துஞ்சுங்கணை தூண்டமுண்டதழ ல்பதகராணோர், மெய்யுடலமுழுது, வஞ்சித்தலைக்கொள்ளப்பெருந் தூமயிசைக்கொண்டென்னச, செய்யமுடியவுணர்பெருங்கடலினி டையெழும்பூழிசேட்சென்றேறுங்க

(இ - ள்) மொய் அமர் செய்கோலமொடு உலியபோரைச செய்தற்கு உரிய கோலததடனே, முப்புரம்மேல் கடத்தருளும் - திரிபுரத்தின்மேல் எதிர்த்துசென்றருளிய, முக்கண் மூர்த்தி - மூன்றுதிருக்கண்களையுடைய சிவபிரான், பை அரவின் தலை துஞ்சும் கணை தூண்ட-படங்கலையுடைய ஆதி சேஷனிடத்தேதாயில்கொள்ளுகின்றதிருமாலாகிய அம்பைப் பிரயோகித்த வளவிலே, மூண்ட தழல் - (அதனினின்று) வெளியெழுந்த அககினி, பதகர் ஆணோர்மெய் உடலம் முழுதும் றுகி தலைக்கொன்ன - பாவிக்களாகிய அய்வசூரர்களது நிலையிலலாத உடம்பு முழுவதையும் உட்கொண்டு வளர, பெருந் தூமம் மிசை கொண்டு என்ன - (அய்வக்கினியின்) மிக்கபுகை மே லோகி யெழுந்தாற் போல, செய்ய முடி அவணர் பெருநு கடலினிடை எழும் பூழி - சிவந்த மயிர்முடியையுடைய அசூரர்களது பெருந்தொகுதியி னிடையிலே (அவர்கள் கால்களாலெழுப்பப்பட்ட) மேலெழுந்த புழுதி, சேண் சென்று ஓங்க - வானத்தி லெழுந்து செல்லவும், — (௭ - று.) — ஓங்க, (௩௭) எயிது என இயையும்.

திரிபுரத்த அசூர்மீது பற்றிய செத்தியின் அடார்த்தபுகை, செம்பட்ட மயிரையுடைய இய்வசூரர்களது தலைக்குமே லெழுந்த கெருவகிய புழுதிக்கு உயமையெனக் காண்க. ஸ்வுலகத்தாராக்கும் பலபெருந்தீவருகள் செய்த தனாலும், மாயவனான திருமாலின் உபதேசத்தால் தனகள் நல்லொழுக்கங் கெட்டுச் சிவத்தயேவ்வக் கொண்டதனாலும். திரிபுரத்தசூர் 'பதகராணோர்' எனப்பட்டனா. பொய்யுடலை மெய்யுடலென்றது, மகவலவழக்கு; இனி, மெய் உடல் - ஒருபொருட்பன்மொழி யென்பாரு முளா. அரவின் தலை - தலை - ஏழனுருபு. பதகர் - பாத்தக ரென்பதன் குறுக்கல். செய்ய - செம்மை யென்ற பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். உடலம், அம் - சாரியை. (௩௮)

௩௬. கார்க்குன்றமன்ன திறற்கரிமீதும்பரிமீதுங்கடி திறுநாண் டிந், தேர்க்குன்றமதன்மீதும் வயவர்கடங்கரங்களினுஞ் செறிபதா கை, யார்க்குன்றதுயர்ந்தோங்கியசைகின்றதெம்மருங்குமம்பொன் ட்டிற், நூர்க்குன்றபூழியினை ததுடைக்கின்றபரிசேபோற்றுவன் றித் தோன்ற.

(இ - ள்) கார்க்குன்றம் அன்ன - கருசிறமுடைய மலையைப் போன்ற, திறல் கரிமீதும் - வலிமையையுடைய யானைகளின்மேலும், பரிமீதும் குதி ரைகளின்மேலும், கடிதின் தூண்டும் - விரைவாகச் செலுத்தப்படுகின்ற, தேர்க்குன்றம் அதன்மீதும் - தேர்களாகிய மலைகளின்மேலும், வயவர்கள் தம் கரங்களினும் - காலாணவீரர்களுடைய கைகளிலும், செறி - அடர்த்தியாகப் பொருந்திய, பதாகை - பெருங்கொடிகள், ஆர்க்கின்றது உயர்ந்து ஓங்கி அசைகின்றது - (ஒன்றோடொன்று) மோதிக்கொண்டு மிகமேலெழுந்து அசைகின்ற தன்மை, — அம் பொன் நாட்டின் - அழகிய பொன்மயமான தேவலோகத்தின், எமருங்கும் - எல்லாப்பக்கங்களிலும், தூர்க்கின்ற - நிரப் பப்படுகின்ற, பூழியினை - புழுதியை, துடைக்கின்ற பரிசே போல் - துடைக் கிற தன்மைபோல, துவன்றி தோன்ற - நிறைந்து தோன்றவும், — (௭ - று.) — 'எயிது' என அடுத்தகவியோடு இயையும்.

கால்வகைச சேனைகளிலும் மேலெடுக்கப்பட்டுள்ள மிகவுயர்ந்த கொடி களின் சிலைகள் அசைகின்றது. சீழ்க்கூறியபடி சேனைகளாற் கிளப்பப்பட்டு மேலெழுந்த தேவலோகத்தைச்சாரத்த புழுதிகளைத் துடைக்கின்ற தன்மைபோலிருந்த தென்று வருணத்தார். துத்திரிப்பீடுபூவணி. “இவ்வுளியின், குரதகட்கொடு கலகடட் டணி கொடிக்கரைத்துகில்கொடு பொலத், தருகிலத்தார் விழிதுடைப்பன சட்க டிப்படி யிடத்தே” என்ற வில்லிபுத்தூரார்பாரதகதோடு இத்தனை யொப்பிக்க.

கார் - கருமை பென்னும் பண்பு ஒருபோய் ஆதினீண்டு இடைஉகாமுவ கெட்டது. ‘கார்கருன்ம’ என்பதற்கு - மேகங்கள் தவழப்பெற மலை யென்றும், மேகமண்டலத்தையளவி னளாந்துள்ள மலை யென்றும், பருமையையுடைய மலை யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். குன்றம், அம்சாரியை. கருமையும், பருமையும், வலிமையும், மதவருவியுடைமையும் பற்றி. கரிசுருக் கார்க்குளத்ததை உவமைகூறினார். கடித - கடுமை யென்னும் பண்பினடியாக அலலது, கடியென்னும் உரிச்சொல்லினடியாகப் பிறத்த ஒன்றன்பாறகுறிப்புமுற்றெச்சவினையுரி: இன் - சாரியை. தேர்க்குன்றம் - வலிமைபெருமைகளில் மலைபோன்ற தே ரென்க: முன்பின்னாகத் தொக்க உவமத்தொன்க; இதற்கு - தேராகிய மலை யென உருவமாகக் கருத்தரைத்தலும் ஒன்று: மலமீது கொடிகாட்டுதல், மரபு. குன்றம், பதாகை என்பன - சாதியொருமை யாதலால், ‘குன்றமதன்மீது’ என்றும், ‘ஆர்க்கின்றது’ என்றும் ஒருமைச்சொற்கள் தொடரவைத்துக் கூறினர். வய - வீரம்; அதனையுடையவா வயவ ரெனக் காண்குறி. பதாகை - பதாகா என்னும் டடசொல் திரித்தது. ‘ஆர்க்கின்றது’ என்பதற்கு - ஒளிவிடின்னுமின்ற தென்றும். ஒல்ககின்ற தென்றும், வரிசைப்பட அமைந்த தென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அசைகின்றது - சீக்கழலத் தொழிற் பெயர்.

(கக)

௩௪. வாகையுபலலியமுமியமபததன்னகர்நீங்கிமன்னர்மன்னனைகியதோர்பபடிநோகியுவிர்மிசைக்கவகைகளவகதெய்துமாபேற்புசாநையுபன்மரனும்ப பபடையுங்குன்றுகளுந்தடககைபெந்திசேசுருதையபெருஞ்சிற்றபூதர்பபடையாததெதிராதுசென்றதன்றே.

(இ - ன்.) வாகை உள் - பெற்றிக்கு அறிகுறியாயுள்ள, பல இயமும - பலவகைவாததீயவகளும், இயம்ப - முழுவகவும். மன்னரமன்னன் - அரசர்கட்கு அரசருள் தாரகாசரன், தன் தகா நீங்கி - தன்னுதாரத்தைவிட்டு, எகியது - (போர்க்குப்) புறப்பட்டு - ந்ததாகிய, ஒரு படி - ஒரு தன்மையை, நோக்கி - பார்த்து, -சேசுரு உடைய பெருஞ் சிற்றம் பூதர் படை - னவூரமமைந்த பெருவகோபத்தையுடைய பூதர்களது சேனையானது, சாநகை உள் பல மரனும் பல படையும் குன்றுகளும் தடகை ஏத்தி - கிளைகளையுடைய பல மரங்களையும் பல ஆயுதங்களையும் (பல) மலைகளையும் பெரியகைகளி லெடுத்துக்கொண்டு. உயிரிசைக்கவகைகள் வந்து எய்தும் ஆபோல் - கடலிற் பல கங்காசுதிகள் வந்தசேரும் விதம்போல, - ஆர்த்து எதிர்த்து சென்றது - ஆரவாரித்து (அவன்மேல்) எதிர்த்துச் சென்றது; (எ-று.) - அன்று, ஏ-ஈற்றை; இதற்கு-அப்பொழுதேயென்றாவது, தேற்றமென்றாவது பொருள்கூறலுமாம்.

பெருஞ்சேனைத்தொகுதியோடுகடிவந்த தாரகனுக்குக் கடலை உவமைகூறியதனால் அவன்சேனைப்பெருக்கமும், பூதர்சேனாகட்குக் கங்கைகளினை உவமைகூறியதனால் இவற்றின்சுருக்கமும் தோன்றும்; மேல் அரசகாண்டத்து அரசசெய்படலத்தில் “இவ்வகைமணஞ்செய்பிணை யிருதுணைவரையுநோக்கி, மெய்வளம்பெறறுகைக்குவிதித்திழைதாரேகி, யல்

விருகோடிவெள்ளமனிகமோடிருத்தி சென்னாத; தெவ்வெருளன்னோர் செல்லுமாறேவினுள்" என்பதனால், தாரகனைச் சார்ந்த அசுரசேனை திருகோடிவெள்ள மென விளங்கும் விரவாருவினுடன்சென்ற பூதசேனை ஓராவிரவெள்ள மென்பது; முன் கூறப்பட்டது. இதனையென்றி. கடலுடமை கூறியதில் அசுரசேனையின் இழுவும். கங்கையுடமைகூறியதிற்பூதசேனையின் உயர்வும. மேன்றுமாறுதநாண்க. கங்கைநதி பலகிளைகளாகப்பிரிந்து கடலிற்போதலால், 'கங்கைகள்' என்றபன்மை இல்பொருளுடமையாகாது என்பொருளுடமையையாம். உபரி-உயர்ப்புச்சுமையுடையது எனக் காரணக் குறி; உ.பா - பகுதி, இ - பெயர்விருதி, உள - உள்ள தொகுத்தல். மன்னர் மன்னன் ராஜபாஜன். தட - பெருமையுணர்த்தம் உரிச்சொல். ஆ - ஆறு என்பதன் விசாரம். சாலை - ஸாகரம் எனனும உடசொல் திரித்தது. மான் - இறுதிப்போலி. 'பல்' என்பதைக் குன்றுகட்டுவ கூட்டுக.

"ஒரநரிது சொற்றிட வுணர்ச் தவுணர்மன்னன், செற்றநிக மூள லொரு தேரின்விசை யேறித, துறந வனிகநகள் புடைசுற்ற வெதிருற்றா. னறமறு பூதரு மவர் கெதிர்புருத்தா" என்பது, கத்தபுராணச்சுருக்கம்.

௩௮. எல்லோருந் தொழுதகைய குமரனடி யீனைவழுத்தி யிகவெம பூதா, கல்லோடு மரணோடுங் கதையோடுங் கணிச்சியொடுங் கழுமுன வீச, வில்லோடுங் கணையோடும விவ்லோடுநேய்யொடுமிக்க வெல்லா, மல்லோடும புரையுமனத் தவுணர்ப்படை யெதிர் சிதறி யமாசெய் திட்டார்.

(இ - ன் : இதல் உம் பூதர் உலிமையையுடைய கொடியபூதர்கள், - எல்லோரும் தொழுதகைய குமரன் அடி இனைவழுத்தி-யாவரும் உணராத தக்க தன்மையையுடைய முருகக்கடவுளின் துண்பிதிருடிகளையுத் துதித்தது. - கல்லோடும் - கற்களுடனும், மரணோடும் - மரக்களுடனும், கதையோடும் - கதாயுதங்களுடனும், கணிச்சியொடும் - மழுப்படைகளுடனும், கழுமுன - குலாயுதங்களுடனும், வீச வில் ஓடும் கணையோடும் - விரைந்து தொழுவசெய்கின்ற வீத்களினின்று வேகமாகச்செல்லுகின்ற அம்புகளுடனும், விவ்லோடும் - வேலாயுதங்களுடனும், வேகமொடும் - சக்கராயுதங்களுடனும், மிக்க எல்லாம் - மறமும் மிகுதியாகவுள்ள எல்லா ஆயுதங்களை யும், அல்லோடும் புரையும் மனதது அவுணர் படை எதிர சிதறி இருளோடொத்த மனத்தைப்புடைய அசுரசேனைகளுட்கு எதிரிற் பிரயோகித்தது, அமர் செய்திட்டார் - போரைச் செய்தார்கள்; (எ - று.)

பூதமெல்லோரும் என எடுத்து உரைத்தலுமாம் அஜ்ஞானவிருந் நிறைந்த மனமுடையவ ராதலால், 'அல்லோடும்புரையு மனத் தவுணர்' எனப்பட்டார்; இதனை, "அகந குன்றிமூக்கிற் கரியார்" என்ற திருக்குறளோடு ஒப்பிக. 'வீச' என்ற பாடததுக்கு - பூதர்களை மரமழுதலியவற்றை வீச, அவுணர்கள் கணையுதலியவற்றை அப்படைக்கு எதிரிலேசித்திப்போர் செய்தன ரென்க. வில் ஓடும் - ஐந்தாம்வேற்றுமைத்தொகை. ஓடும் கணை - பெயரெச்சத்தொகாநிலைத்தொடர். இனி, 'வில்லோடும்' என்பதை மூன்றாம் வேற்றுமைவிரியாகக் கொண்டு உரைத்தல் சிறவாமையை யுணர்க. (௩௮)

வேறு.

௩௯. மண்ணுறு படைக ளிவ்வா ரெதிர்தழீஇ யுடரும் வேலை மின்னுறு பூழி யென்னும் விரிதரு புனைமீச் செல்ல மண்ணுறு குருதி யான வன்னியை மாற்று வார்போற் கண்ணுறு மிமையோர் கண்கள் கடிப்புனல கான்ற வன்றே.

(இ - ன்.) எண் உறு படைகள் - மதிக்கத்தக்க சேனைகள், இ ஆறு-இப் படி, எதிர் தழீஇ அடரும் வேலை - எதிர்ந்துச சென்று நெருங்குமபொழுது, -வின் உறு பூழி என்னும் விரிதரு புகை-ஆகாயத்தையளாவிய புழுதி களாகிய மிக்ருப்பாவும் புகை, மீ செல்ல - மேற்சென்றவளவிலே, -மண் உறு குருதி ஆன வன்னியை மாற்றுவார் போல - நிலவுலகத்திற் பார்த இரத்தமாகிய நெருப்பை (மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்கள்) அவிப்பவர் போல, கண்டறும் இமையோர் கண்கள் - (மேலிருந்து அப்போரை) நோக்கிய அத்தேவர்களது கண்கள், கடி புனல் கான்ற-யுட்க நீரைச சொரிந்தன; (எ - று.) - அன்று, எ - ஈதரகை.

இவ்வாறு இருதிமத்தச சேனைகளும் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்து போர்செய்து நெருங்குமளவில், இவற்றின் கால்களால் எழுப்பப்பட்ட புழுதி. புகைபோல மேலெழுந்துசென்று பரவி, அவருந்ந்து போகாண் கின்ற தேவர்களின் இமையாக்கண்களில் மிகப்படித்தவளவில், அவர்கள் கண்கள் நீர்சொரித்த தன்மை, அப்போரிலுண்டாகின்ற இரத்தப்பெருக் காகிய நெருப்பை யவித்ததரு அவர்கள்மேலே நீர்சொரியலுற்றாற்போன் றது என்பதாம். உருவகத்தை அவகமாகக் கொண்டுவந்த தந்தழிப்பேயு வணி; 'என்னும்', 'ஆன' என்றவை-உருவகவுருபாய்கின்றன. 'போல்' என் றது; இவகே ததருநிப்பேறறவுருபு. நீறத்தோற்றம்மற்றி, பூழியும் குருதி யும் - புகையும் நெருப்பு மெனப்பட்டன. இமையோர் - கண்இமையாத வா: எதிர்மறைத் தெரிக்கலவினையாலணையும்பெயர்; எதிர்மறையாகாரம் புணர்த்தகெட்டது விருதிமுதல் ஆகாரம் ஓகாரமாயிற்று; [கண்-பொது-உ.] இனி, இமையோர் - இமையையுடையவா; என்றால் இமையில் விசேஷ முடையவர்: அதாவது மூடாத இமையையுடையவர் என்று பொருள்கொண் டால், உடன்பாட்டிக் குறிப்புவினையாலணையும்பெயராம். இவகே தேவர் களை 'இமையோர்' என்றது, அவர்கள் கண்கள் தடையின்றி எளிதிற்புழுதி படித்து வருத்தத்தக்கன என்பது தோன்ற; இது, ஸாபீராய விசேஷம்; கந்தபூடையடைகோளி நெருப்பு நன்றாகப் பறறுவதன்முன் புகை மிக்கு எழுதலும் அவகனம் பற்றியபின்பு புகையெழாமையும் போல, இரத்தவெள் ளம்பரவுதற்குமுன் புழுதியெழுதலும், அதபரவியபின்பு புழுதியெழாமையு மாகிய இயல்பையும், புகையெழுதல் நெருப்பைக்காணுதற்கு அறிகுறியா தலபோலப் புழுதியெழுதல் இரத்தப்பெருககு உண்டாகும்படியான போ ரிந்திகழ்ச்சியைக் காணுதற்கு அறிகுறியாதலாகிய தன்மையையும், புகை படித்தவனவிற்போலப் புழுதிப்பட்ட வளவிலும் கண்கள் நீர்சொரித்த லாகிய இயற்கையையும், இவருக்கூறிய வர்ணனைகருக் காரணங்களாகக் கருதுக.

தழீஇ - தழுவி: சொல்லிசையளபெடை. விரிதரு, தா - துணைவினை. வன்னி - வஹ்சி என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. கண்டறும் - ஒருசொல்தன் மைப்பட்டது. கடிப் புனல் - புதுமையான நீருமாம்; கடி - பலபொருள் குறிக்கும் ஒருநித்திரிசொல்: [நண் - உரி - கடி.] கான்ற - பலவின்பால் முற்ற; கல் - பகுதி.

இதுமுதல் இருபத்தைத்து கவிகள் - இப்படலத்தின் உச - ஆம் கவி போன்ற அறுநீர்க்கழிநேடிஸடியாசிரியவிர்த்தங்கள். (நக)

சு0. இரிந்திடலின் நிரைவந்தேற்றமர்புரிதலாலே

சொரிந்திடுகுருதிபொங்கத்தோளொடுசென்னிதுள்ளச்

சரிந்திடுங்குடர்கள்சித்தத்தானவர்பல்லோர்மாயப்

பொருந்திறல்வயத்தான்மேலாம்பூதருஞ்சிலவர்பட்டார்.

(இ - ன்.) இரிந்திடல இன்றி - அஞ்சிப்பின்னிட்டுஒடுத வில்லாமல், சேர் வந்து ஏற்ற அமர் புரிதலாலே - (இருதிமத்தாரும் ஒருவர்க்கொருவர்)

எதிராக வந்து எதிர்த்துப் போர்செய்ததனால், - சொரிந்திடு குருதி பொ
தை - பெருகுகின்ற இரத்தம் அதிகப்படும்படியாகவும், தோனொடுசென்னி
துள்ள - தோள்களும் தலைகளும் துணிபட்டுத் தடித்துச் சிதறும்படியாக
வும், சரிந்திடும் குடாகன் சிந்த - சரிந்த குடல்கள் கீழேசிந்தும்படியாகவும்,
தானவர் பல்லோர் மாய - அசுரர்கன்பலர் இறக்க, - பொரும் திறல் வயத்
தால் மேல் ஆம் பூதரும் - போர்செய்யும் உலலமையினாலும் வெற்றியின
லும் மேன்மைப்பட்டவாகளாகிய பூதர்களிலும், சிலவர் பட்டார்-சிலபோ
இறந்தார்கள்; (எ - று.)

குடர் - இறுதிப்போலி பூதநிற் பலர் படாமற் சிலரே பட்டமைக்குக்
காரணத் தோன்ற, 'பொருத்திறல் வயத்தான் மேலாம்' என்று விசேஷித்
தார்; கருத்துடையடைமொழியணி. உம்மை-இறந்ததழுவிய எச்சத்தோடு
உயர்வு சிறப்பு. தாகவா என்ற வடசொல் - (காசியபமுனிவரது மனைவி
யருள்) தறுவின மக்க னென்று பொருள்படும்; சத்திதாத்தராமம். பில்
லோர் - பண்மை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர். புரிதலாலே,
எ - அசை. பொருக, துள்ள, சிந்த என்ற செயவெனெச்சங்கள் - காரியப்
பொருளுன வாதலால், எதிர்காலம். 'மாய' என்ற செயவெனெச்சம் - உட
னிகழ்ச்சிப்பொருள் தாதலால், நிகழ்காலம். பொருக திறல் வயத்தால் என்
பதற்கு - (அவ்வசுரர்கள்) போர்செய்து, க்கவலிமையால் என்று உரைத்து,
'மேலாம்பூதருஞ் சிலவர் பட்டார்' என்பதனோடு இயைத்ததும் ஒன்று.
சிலவர், அ - சாரியை. பொருத்திறல்வயத்தான்மேல் ஆம் பூதர் என்று எடு
த்து, போரில் டிக்க வலிமையையுடைய தாரகன்மே லெதிர்த்துவந்த பூத
ரெனினுமாம். புரிதலால், மாய, பட்டார் என இயையும். (சு0)

சுக. தேருடைத்தெறிநதுபாய்மாத்திறத்தினைசசிதைத்துநீக்கி

யாருடைத்திகிரிச்சில்லியங்கையாலெடுத்துச்சுற்றிப்

போருடைத்திறலோர்தம்பாற்பொமமெனந்தாததுமபொற்பா

காருடைப்பூதாசில்லோரகண்ணனேபோன்றாரன்றே [ப]

(இ - ள்) தோ உடைத்த எறித்து - (அசுரர்களைநீங்கித்) தேர்களை
உடைத்துப்போக்கி, - பாய் மா திறத்தினை சிதைத்து நீக்கி-பாய்த்தவருகி
ன்ற குதிரைகளின்வகைகளை அழித்தொழித்து, - ஆர் உடை திகிரி சில்லி
அம் கையால் எடுத்து சுற்றி - ஆரென்னும் உறுப்பையுடைய தேர்ச்சக்கரங்
களைத் தமது அகவகைகளால் எடுத்துச் சுழற்றி. போர் உடை திறலோர்
தம்பால் பொம்மென நடாததும் - போர்செய்யுந்தன்மையையுடைய வலிய
அசுவீரர்களின்மேல் விரைவாகச் செலுத்துகின்ற, பொற்பால் - சிறந்த
தன்மையால், - கார் உடை பூதா சில்லோர்-கருநிறத்தையுடைய சிலபூதா
கள், கண்ணனே போன்றா - திருமாலின்திருவவதாரமான ஸ்ரீகிருஷ்ண
பகவானையே யொத்தார்கள்; (எ - று.) - அன்று, ஏ - சுற்றைச்.

கருநிறமுடைய கண்ணன் வண்டிவடிவமாய்வந்த சகடாசுரனை உடைத்
தெறித்ததனாலும், குதிரைவடிவமாய்வந்த கேசியென்னும் அசுரனைச் சிதை
த்தநீக்கியதனாலும், சக்கராயுத்ததைக் கையிறகொண்டு சுழற்றிப் பகைவர்
மீது எறிதலாலும், அததன்மைகள் நிகழப் போர்செய்த கருநிறமுடைய
பூதர்க்குக் கண்ணனை உவமைகூறினார். உவமையாணி.

'மா'என்னும் விலக்கின்பொதுப்பெயர்-'பாய்'என்ற அடைமொழியால்,
குதிரையையுணர்த்திற்று. ஆர் என்பது-"ஆரே கூர்மையு மாத்நிய மாகும்,
தேராமியகத்திற்செறியுறுப்புமாகும்" என்ற திவாகரத்தால் தேர்ச்சக்கரத்
தின் அகவாய்க்கும், "ஆர் கூர்மையாததி தேரின் அஞ்சருவாணிக்கும் போர்"
என்ற குடாமணிநிகண்டினால் அஞ்சருவாணிக்கும், "ஆர் கெழுஞ்ஞாடு குட்

டாழிபோன்று" என்ற சேவகசிந்தாமணியாலும் அதன் உரையாலும் தேர்ச்சக் கரத்தின் இடையிலேயுள்ள இலைகளுக்கும் பேரா மென்று தெரிகின்றது. திகிரியென்னுஞ் சக்கரத்தின் பெயர்-கிளையாகுபெயராய், இங்கே, தேரையுணர்த்திற்று. இனி, கிகிரிச சில்லி - வட்டமாகிய சக்கரம் என்றவு மொன்று, அம்மை - அழகிய கையெனச் சிறப்பன்று. பொம்மெனல் - விடைவுகருறிப்பு; ஓர் ஒலிக்குறிப்புமாம். நடாத்தம் - நடத்து மெனப்பன் விகாரம். கண்ணன் - கருவண்ணன் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; கருநிறமுடையவனென்றும், மற்றும் பலவாறுகளும் இதற்குப் பொருள்கூறப்படும்; ஏ - பிரிசிலையோடு, உயர்வுசிறப்பு; தேற்றமுமாம். பொற்பு - பொலிவு.

கண்ணன் தேருடைத்தெறித்த கதை - கந்தகோபன்மனையில் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்தில் தொட்டிலிற்பனளிகொண்டிருந்த பூநீகிருஷ்ணன், ஒருகால் அசசகடத்திற் கமசனாலேவப்பட்ட அசுரனொருவன் வந்து ஆவேசித்ததற் தன்மேல்வழுவத தண்ணைக்கொல்ல முயன்றதை அறித்த, குழந்தையிழந்தகையாற பாஷுக்கு அழுகின்ற பாவனையிலே தனது சிறியதிருவடிகளை மேலேதூக்கிவைத்ததருள, அவ்வுகைப்பட்டமாதிரிததில் அசசகரி திருப்பப்பட்டிடுக் கீழேவழுக்த அசுரனுட்படஅழிந்த தென்பதாம்.

கண்ணன் பாயிரா சிதைத்துநீக்கிய கதை - ஒருகால் கமசனாலேவப்பட்ட கேசியென்னும் அசுரன் குதிரையினுருவத்தோடு ஆயப்பாடிக்கு வந்து ஆயாகளை அஞ்சிகடுகரும்படி களைததத்தாத்திககொண்டு கண்ணன் மேற் பாயத்தருத் தொடங்க, கண்ணன், தனதுகையை நன்றாகப்பெருககி ிட்டி அம்மாய்க்குதிரையின்வாயிற்கொடுத்தத தாக்கிப் பற்களையுதிர்ந்தது உதட்டைப்பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாகக்கிர்ந்த தள்ளினன் என்பதாம்

கண்ணன் ஆழியெடுத்தசுசுழற்றி அசுரர்மேலெறிந்துஅழித்தல், பிரசித்தம். (சக)

சு2. தேர்பரித்தெழுநதுமண்ணிறசெல்லுநுபவளசசெங்காற்
காபரித்தன்னதோகைக்கவனவாமபுரளியிட்டம்
போர்பரித்தொழுகுசிற்பபூதர்கன்புடைததுசசிகரிப
பார்பரித்திடவேசெய்தார்படிமகளிமும்பைதீர்ப்பார்.

(இ - ன்.) தேர் பரித்த எழுந்து-தேர்களை யழுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு. மண்ணில் செல்லுநு-தரையின்மீது செல்லாத. பவளம் செம் கால் - பவழம்போலச சிவந்த கால்களையும், காற் பரித்த அன்ன தோகை-மேகத்தை யெடுத்துக்கொண்டிருத்தாற்போன்ற[கருநிறமுள்ள] வாலையு முடைய,கவனம்வாம் புரவி-விசாரத்தையோடு தாவிசெல்லுந்தன்மையுள்ள குதிரைகளின், ஈட்டம் - வட்டத்தை, போர் பரித்த ஒருகு சேற்றம் பூதர்கள் - யுத்தஞ்செய்தலை மேற்கொண்டு ஒருகுகின்ற கோபமுள்ள பூதர்கள், புடைத்த சித்தி - அடித்துத்தள்ளி, பார் பரித்திடவே செய்தார் - பூமி சுமக்கும்படியாகவே செய்து, படிமகள் இடும்பை தீர்ப்பார் - பூமிதேவியினது (பாரமிகுதியாலாகிய) தன்பத்தை யொழிப்பவராளுர்கள்; (எ - று.)

பூதர்கள் குதிரைக்கூட்டத்தைக் கொன்றுதள்ளிப் பூரிசுமக்கசசெய்தே பூமியின்பாரத்தை நீக்கினார்கள் என்றது, முரண்விளைந்தழிவனின்; வடனாவார், விரோதப்பாலாவகாரம் என்பர்; இது, தண்டியலங்காரத்தில், விரோதப்பலங்காரமெனப்படும், பாவிகள் மீக்குச்செழித்திருத்தல் பூமிக்குப்பாரமும், அவர்கள் செழிப்பை யொழித்தல் பூமிபாரத்தை நீவிருத்திசெய்தலுமாகுதலால். அசுரரதுகுதிரைகளைக் கொன்று கீழேதள்ளிய பூதர் படிமகளிமும்பைதீர்ப்பவ ராவர். இதில், சொற்பொருளால் 'பார்பரித்திடவேசெய்

தார்' என்பதற்கும் 'படிமகளிமெப்பை தீர்ப்பார்' என்பதற்கும் ஒன்றோடொன்று முரண்தோன்றி, கருத்தை நோக்கி டத்த அம்முரண் அழியுமாறு காண்க. இனி, படிமகளிமெப்பைதீர்ப்பார்பூதர்கள் புரவியீட்டம் புடைத்துச் சிசுதிப் பார்பரித்திடவேசெய்தார் என இயைத்து. ஒருநாரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கி அதற்குவிரோதமாகியமற்றொருநாரியத்தைச் செய்தலாகிய தொடர்பினையனியாகக்கொள்ளுதலு மொன்று; தாலும் தையிற்கால் பாவிச்செல்லாமல் தேனையும் தரையிற்பதியாதபடி தாவிக்கொண்டு ஒரிதலால் தன்பாரததையும் பூரிக்குஇல்லாதபடி செய்துநின்ற குதிரைகளைப் பூதர்கள் அடித்ததத்தள்ளி, அக்குதிரையுடலின் பாரம் தேர்ப்பாரம் என்னும் இவ்விரண்டினாலும் பூரிக்குப் பெருஞ்சுமையை உண்டாக்கியும், அப்பூதர்கள் அநரிமெப்பைதீர்ப்பவரேயாயின ரெனச சமதகார்தோன்றக் கற்பனையுடையமை காண்க.

'செல்லுறா' என்ற சுறுசெட்ட எதிர்மறைப்பெயர்வரசும். 'புரவி' என்பதனைக் கொள்ளும்; 'கால்' என்பதனைக் கொண்டதாக்கலு மொன்று; 'மண்ணிற் செல்லுறாப் புரவி' என்றது, மிக்கவினாவாற் கால்கள் கீழ்ப்படாதவண்ணமாகவே செல்கின்றதெனக் குதிரையின் வேகமிருதிறையைக் குறித்ததாகக் கொள்ளலாம். 'குருடை நிலைபெனத் தேய்த்துத் தேய்கிலா, வாருடை வனமுலைமகளிரா சிந்தைபோல், நாரொடுஞ் சதியொடுந் தாவுமாயினும், பாரிடைரிதிக்கில பரியின் பந்தியே' என்ற கம்பராமாயணத்தையும், 'பாரிற் தேர்செலிற்பழிபெரிதடைத்தென காணிச, சோரும்வார்புயல்தனவக வின் புகுவன தரகம்' என்ற சிந்தாமணியையும், 'வடிவுடைச் சில குரகத மரகத வண்ணமிக்கனவாகிப், படியினிற்சிறிதமைவுநரிதித்தில பன்னவெகதி போல, முடிவிலிப்படியிசைவரகருதியே முனிவரனுயிர்க்கெல்லாம், அடிபடைத்தத படைத்ததிவ கிவற்றினுக் கலயவயகுரைமாமல்' என்ற வில்லிபுத்தூரார்பாரதததையும் காண்க. இனி, 'மண்ணிற் செல்லுறா' என்பதற்கு-தரையிது கால்வைத்ததடவாமல் மேலெழுந்து ஆகாயமார்க்கமாய்ப்பதற்கு செல்லுகின்ற என்று உரைப்பாரும் உளர்.

கால்கள் சிவந்திருத்தலும், வால் சுறுசுறுத்தலும், குதிரைகல்லிலக் கணங்களிற் சேர்த்தவையென்க. கவனம்-கமர மென்னும் டடசொல்லின் திரிபு. வரம் - வாவு மென்னுஞ் செய்யுமெனெசுத்தின் விசாரம்; [தன் - வினை - உஉ.] ஈட்டம் - ஈண்டு என்னும் பகுதியின் தொழிலாகுபெயர். பவளம் - பரவாள மென்ற டடசொல் சிதைத்தது. (௪௩.)

௪௩ வாலுடைக்களிற்றிநீட்டம்வாரியேகரத்தாலெற்றித்
காலுடைத்திநிரித்திண்டோர்குழல்களாலுருட்டிக்காமர்
பாலுடைப்புரவித்தினைபதவகளாலுழகநிச்சென்றர்
வேலுடைத்தடக்கையண்ணலவிடுத்தருள்வீரவீரர்

(இ - ள்.) வேல் உடை தடகை அண்ணல் - வேலாயுதத்தையுடைய பெரிய கையையுடைய சிறந்த முருகக்கடவுள். விடுத்தருள் - (போகரு) எவியருளிய, வீர வீரர் - சிறந்த வீரர்களாகிய பூதர்கள், - வால் உடை களிற்றின ஈட்டம் - இலக்கணத்துய்மையையுடைய யானைகளின் கூட்டத்தை, காத்தால் வாரி எறிகைகளால் எடுத்தவீசித்தொண்டும், - கால் உடை திசிரி திண் தேர் - கால்களையுடையவையும் சக்கரங்களமைந்தவையுமான வலிய தேர்களை, குழல்களால் உருட்டி - கால்களால் உடைத்த உருட்டித் தள்ளித் தொண்டும், - காமர் பால் உடை புரவி தானை - அழகிய வெண்ணிறமுடைய குதிரைச்சேனைகளை, பதவகளால் உழக்கி காலடியினால் மிதித்ததத் துவைத்துக்கொண்டும், சென்றார் - (பகவதரையெதிர்த்துச்) சென்றார்கள்; (எ-று.)

வால்-விருதியும், பெருமையுமாம்; “வால் வெண்மை மிகுதி தாய்தாம்” என்ற குடாமணிகண்டையும். “வெண்ணிறம் பெருமை தாய்தோகையும் வாலே” என்ற பிகவலந்தையையும் காண்க. இனி, (பகைவரை மேல்வீசியடித்துக்கொல்லும்) வால்வலிமையையுடைய களி நென்றாக கொள்ளலாம்; உத்தமயானையில்லக்கணத்தில் “காலினு நான்ற வொருதனிக் கையினும், வாலினு மருப்பினுங் கோறல் வல்லதாய்” என வருதல் காண்க. “அரும்பினைத்தடக்கையபரகாத்திரமும் பாலெயி னைத்தினுங் கொவ்வ” என்றார் சித்தாமணியாரும் காலுடை-காற்றின்னேசுத்தையுடைய என்னலுமாம். காமர் - காம மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; விருப்ப மென்று பொருள்: விருமப்பபரிம் அழகுக்கு இலக்கணை. சிறுத்தனவாதலால், வெள்ளைக்குநிறைகளை யெடுத்தக் கூறினர். வீர வீரர்-வீரருள்ளும் வீரர்; இதனை ‘ராசராசன்’ என்றும்போலக் கொள்க. இனி, வீரவீர ரென்பதற்கு-வீரர்களாகிய வீராக னென்றுகொண்டு, வீரவாகுமுதல் வீரதீரனீராகவுள்ள ‘வீர’ என்னும் அடைமொழி யடுக்கப்பட்ட ஒன்பதுவீர ரென்று உரைத்தல், சிறவாத. களிறு-யானையின் ஆண்மைப்பெயர்; “வேழக்குரிததே விதத்தா களி நென்றல்” என்பது தொல்காப்பியம்; (இதன் பெண்பால் - பிடி; “பிடியென் பெண்பெயர் யானேமேற்றே” என்றார் தொல்காப்பியனார்.) அண்ணல - பெருமையிற்சிறந்தவன்; ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். உழக்கி, உழக்கு - பகுதி.

சசு. வாருறுபுரரசைபூண்டவன்களிறொருத்தல்யாவுஞ்

சூருறுநிலயவாகித்துஞ்சியதொகுதிசூழ்ப்

பெருறுகுருதிநீததம்பிறங்கழற்கதிர்காணது

காருறவூர்கோடோன்றுங்காட்சியையொத்ததன்றே

(இ - ள்.) வார் உறு - நீட்சி மிக்க, புரரசை-சமுத்திகையிற்றை, பூண்ட-தரித்தன்ன, வல் களிறு ஒருத்தல் யாவும் - (தாரகன்சேனையிலுள்ள) வலிய ஆண்யானைகளெல்லாம், சூ உறு நிலைய ஆகி தஞ்சிய - (பூதகணவகளைற்புடைக்கப்பட்டுத்) துன்பமாக்க தன்மையையுடையனவாய் இறந்து விழுந்த, தொகுதி - கூட்டங்கள், சூழ - சுற்றிலுமிருக்க, பேர் உறு - (அவற்றின் உடம்பினின்றும் இடையிலே) பெருகிய, குருதி நீததம் - இரத்தவெள்ளத்தின் காட்சி, -பிறங்கு அழல்களாக காணது - விளங்குகிற வெப்பமுள்ள கிரணவகையையுடைய சூரிப்பனைக் காணவொண்ணாதபடி மறைத்துக்கொண்டு, கார் உறு ஊர் கோள் தோன்றும் - கருநீரம்பொருந்தச் செல்லுகிற இராகுவாகிய கிரகம் காணப்படுகின்ற, காட்சியை - தோற்றத்தை, ஒத்தது -.

இவ்வனங்கூறினாரேனும், வட்டமாய்ப் பெருகிறிறைந்துள்ள சிவந்த இரத்தவெள்ளத்தைச் சுற்றிலுங் கரியயானையினுடம்புகள் இடைவிடாது விழுத்த கிடந்து அவ்விரத்தவட்டத்தை மறைத்திடுந் தன்மை, சிவந்த சூரிய மண்டலத்தைக் காணவொண்ணாதபடி மறைத்திகென்ற கரிய இராகுவென்னுங் கிரகத்தைப் போன்ற தென்பது கருத்தாகக் கொள்க. இனி, இக்கருத்துக்கு ஏற்றபடி, குருதிநீத்தஞ் சூழுமபடி வன்களிறொருத்தல் யாவர் தஞ்சிய தொகுதி கதிர் காணது கோள்தோன்றுங் காட்சியை யொத்தது என்றவது, களிறொருத்தல்யாவும் தஞ்சியதொகுதி குருதி நீததஞ்சூழ்தலால் கதிர்காணது கோள்தோன்றுங் காட்சியை யொத்தது என்றவது சொற்களோமாற்றி அந்வயித்து முடிப்பினும் அமையும். இக்கருத்தையுணர்த்தற்கு ஆதாரமாக “வெஞ்சரத்தினுல் விசயன் வென்ற போர் மிகுளததின்வாய் விசையொடற்றன, குஞ்சரத்தின் வீழ் கைகள் காகமே குருதிவட்டமும் பரிதிவட்டமே” என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தை நோக்குக. இராகு கரிய தாது “இராகுக்கோள் கரும்பாம்பு” என்ற திவாகரத்தாலும் அறிக. ஊர்தல் - இங்கே, போதல்; “குன்றமார்

பரிந்து வென்வேற் குடியிமாமஞ்ஞை டூர்த்து” என்ற சிந்தாமணிச்செய்யுளி னுரையில் சச்சினூர்க்கினியர் “ஊர்தல - ஈண்டு, போதல்மேற்று; “வாணர் மதியம்” போல” என்றதை யுணர்க இராகு, ஊர்தலசெல்லுந்தன்மைய தான பாம்பின் வடிவ மெனப்படுதலால், அதற்குஎற்ப ஊர் கோன்” எனப் பட்டது. அன்று, ஏ - ஈற்றகை.

இனி, செந்நிறமான இரத்தவெள்ளத்தைக் கருநிறமாய் பிக்க யானைப் பிணங்கன் சூழ்த்தது, சிவந்த சூரியமண்டலத்தைக் காணவொண்ணாதபடி மறைத்துக்கொண்டு கருநிறம்பொருந்த ஒருபரிவேடம் தோன்றிய காட்சி யைப் போன்றது என்று உரைப்பாரு முளா. அது பொருந்தமேனும் உணர்க. அங்வுரைக்கு, சூரியனைக் காணவொண்ணாதபடி கருநிறமாய்த் தோன்றிய தொரு பரிவேடம் இல்பொருளுவமையாதல் வேண்டும்; ஊர் ந்துகொள்ளுந் தன்மைய தாதலின், பரிவேடததக்கு “ஊர்கோன்” என்று பெயர்; ஊர்த்துகொள்ளுதல் - சூழ்த்துகொள்ளுதல். பரிவேடம் - சந்திர சூரியரைச சூழத் தோன்றும் வட்டம்.

அன்றி, கதிர் காணுத கார் உற - சூரியன் காணப்பெறாதபடி மேகங் கள் மூடிக்கொள்ள, ஊர்கோன்தோன்றும்-பரிவேடம்தோன்றுகின்றவன்று பதவுரைகூறி, மேகங்கள் எங்குஞ்சூழ்த்திருக்க இடையிற் பரிவேடகாணப் படுவதுபோல யானைகளினுடம்புகள் காற்புறங்களிலுஞ் சூழ்த்துவிடக்க அவற்றினிடையே இரத்தவெள்ளம் பெருகிய தென்று கருத்தரைப்பாரு முளர்.

அன்றியும், கார் உற ஊர் கோன் தோன்றும் - கருநிறம்பொருந்த மேகங்கள் வந்துகூடிய வென்று உரைக்கவுந்தகும்; சிந்தாமணியில் “கா னொடு நடப்பது அழுக்கி மின்னொடு, கோனொடு சூளிராதி வந்து வீழ்த் தென” என்றவிடத்திற் “மின்னொடு ஊர் கோனொடு” என்பதற்கு நச்சினூர்க் கினியர் “மின்னொடு செல்கின்ற மேகத்துடனே” என்று பொழிப்புகையும், “ஊர் கோன் - வினைதொலைக்; ஆகுபெயர்” என்று திலக்கணமும் கூறியது காண்க கோன் - (கோர்க்) கொள்வது என மேகத்துக்கு முதனிலையிற்சத் தொழிலாகுபெயராகிய காரணக்குறி.

வார் - உரிசசொல். மதம்பிடித்தகாலத்தில் யானையின்மேல் ஏறியிருத் தற்கு ஓர் ஆதாரமாதற்பொருட்டு எப்பொழுதும் யானைக்கழுத்திற் கயிறு கட்டிவைத்தல், இயல்பு. ‘வா ருறு புரண’ என்பதற்கு - தோலினால் அமை ந்த கயி றென்றல் சிறப்பன்று. ஒருத்தல் - ஆண்பாற்பெயர்; இது யானைக்கு உரியதாதலால் “வார்கோட் டியானையும் பன்றியு மன்ன” என்ற தொல்காப் பியத்தால் உணர்க. ஆண்பானையைக் குறிக்கும் ‘களிறு’என்னும் பெயர், ‘ஒருத்தல்’என்னும்பெயர் வந்துதொடர்ந்ததனால். யானையென்ற மாத்நிர மாய் கின்றது; தொல்காப்பியத்தில் “வேழக் குறித்தே வித்து களிமென் றல்” என்ற குத்திரத்தின் உரையில் ‘வித்து என்ற விதப்பினால், களிமென் பது சாதிப்பெயர்போலவும் கிற்ரு மென்பது; அஃதாவது - யானையென் னுஞ் சாதிப்பெயரினைக் களிமென்னும்பெயர் வந்து சிறப்பித்தால் “கடுவ களிற்றொருத்தல்” என்றும் ஆகு மென்பது’ என்றது காண்க.) களிற்றொருத் தல் - களிற்றிய ஒருத்த வென இருபெயரொட்டிப்பண்புத்தொகையாக் கொள்க; களிற்றினது ஒருத்த வென்னும் இழுக்காது.

இரண்டாமடியில், ஓர் - பூதங்களால், உறு - இடைபூதற்ற, சிலைய ஆகி - சிலைமையையுடையனவாய் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ஓர் - அசசமும், நோயுமாம். “சூரென் கிளவி அசசமும் தன்பமும், பிணியுந் தெய்வப்பெயரு மாகும்” என்ற பிங்கலந்தையை யுணர்க.

களிற்றொருத்தல்யாவுத் தஞ்சிய தொகுதி யென்க. யா - அஃறிணைப் பன்மைவினாப்பெயர்; இங்கு எஞ்சாமைகுறித்தது: 'வை' விசுதிபுணர்ந்து கெட்டது. உம்மை - முற்றுப்பொருளது. நிலைய - பலவின்பாற குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். தஞ்சுதல் - தனகுதல்: இறத்தலைத் தஞ்சுத வென்பது - மங்கலவுழக்கு; மீண்டும் எழுந்திடாத பெருந்துக்க மென்க தொகுதி-'கி' விசுதி பெற்ற தொழிலாகுபெயர். பேர் - பெயர் என்னும் வினைப் பகுதியின் மறஉ; இது. 'உம்' என்னுந் துணைவினையோடு சேர்ந்து, பேருறு என வினைத்தொகையாய் சின்றது. பிறங்குழந்தகதிர் - சூரியமண்டலத்தகரு, அன்மொழித்தொகை. காட்சி - 'கி'விசுதி பெற்ற தொழிலாகுபெயர். உவாயணி. (சச)

சக கண்ணெதிரின்றுபோசெய்கார்கெழுமவுணர்ப்பற்றித்
துண்ணெனபுதர்வீசத்துளங்கியகலன்களோடும்
விண்ணிடைபிறந்துதொய்தின்வீழ்வதுவிசுமபிறற்பி
மண்ணிடைமின்னுவோடும்வருமுகில்போன்றதன்றே.

(இ - ன்.) கண் எதிர் ின்று போர் செய் - (தமது) கண்ணினெதிரி
லே நின்று போர்செய்கின்ற, கார்கெழும் அவுணர் - கருகிறம்மிக்க அசுரர்
களை, பற்றி - பிடித்து, பூதர் - பூதவீரர்கள், துண்ணென - விரைவாக [அவ்
வது திடுக்கிடும்படி], வீச - (காணத்தில்) எறிய, (அதனால் அவ்வசுரர்கள்),
விண்ணிடை இறந்து - ஆகாயத்திலேயே உயிரிழங்கி, துளங்கிய கலன்க
ளோடும் - அசைந்தவிளங்குகின்ற ஆபரணங்களுடனே, தொய்தின் வீழ்
வது - விரைவாகப் பூமியில் விழுகிற தோற்றமானது, - விசுமபின் தப்பி -
வானத்தினின்று தவறி, மின்னுவோடும் - மின்னலுடனே, மண்ணிடை
வரும் - பூமியில் வந்துவிழுகின்ற. முகில் - மேகத்தை, போன்றது - ஒத்
தது; (எ - று.) - அன்று, ஏ - ஈற்றைச்.

பூதர்களால் எறியப்பட்ட கரியஅசுரர்களுடம்பு விளங்குகிறஆபரணங்
களுடனே வானத்தினின்று பூமியில் விழுவது, கரியமேகம் மின்னலுடனே
வானத்தினின்று பூமியில் விழுவது போன்றது என்பதாம். தீய்துறிப்பேற்ற
வணி. மாயையால் மறைத்து போர்செய்யத் தொடங்காமை தோன்ற,
'கண்ணெதிரின்று போசெய்' என்றார். கண் எதிர் - பிரதியங்கமாக.
விசும்பின் - ஐந்தனுருபு, ரீக்கம். மின்னுவது மின் எனக் காரணப்பெயர்.
மின்னு, உ - சாரியை; [நன் - மெய் - கச.] 'மின்னு' என்பது முற்றிய
லுசுரமாதலின், 'ஒடு' என்பதன் உயிர்வர உசுரவகெடாமற பொதுவிதி
யால் உசுரவுடம்படுமெய் பெற்று, 'மின்னுவோடு' என்கின்றது. உம்மை -
இசைகிறை. கலன் - அணிகலம். வீச, வீழ்வதுபோன்றது என ஆயையும்.

சக ஆயிரவெள்ளமாகுங்கணவருமாங்கணுள்ள
பாயிருங்குன்றமெல்லாமபன்முறைபறித்துவிசி
மாயிருந்தகுவர்தானைவரம்பேலபடுத்துகின்ற
ரேயெனவுலகைச்சிந்துமிறுதிநாளொழிவிபோல்வார்

(இ - ன்.) ஆயிரம் வெள்ளம் ஆகும் கணவரும் - ஆயிரவெள்ளமென்னுந்
தொகையையுடையரான பூதகணத்தவரெல்லாரும், - ஆககண் உள்ள - அவ்
விடத்திலிருக்கின்ற, பாயிருங்குன்றம்எல்லாம் - பரவியுள்ளபெரிய மலைகளை
யெல்லாம், பன் முறை பறித்தது வீசி - பலதரம் படுகதி யெடுத்தெறிந்து,
(அதனால்), வரம்பு இலயா இருந்தகுவர்தானை படுத்துகின்றார் - அள
வற்றனவான மிகப்பெரிய அசுரசேனைகளை அழித்தகின்றவர்களாய், எயென
உலகை சிந்தும் இறுதி நான் ஏழிலிபோல்வார் - விரைவாக உலகத்தையழி
க்கின்ற யுகாந்தகாலத்து நீமகங்களை யொப்பவரானார்கள்; (எ - று.)

குன்றுகளைப் பறித்து மேன்மேல்வீசி அசுரரையழித்தின்ற கருகிற முள்ள புதர்களுக்கு, கல்மழையை இடைவிடாத சொரித்து உலகையழித்தின்ற கற்புமடிவுகாலத்துக் காணமேகம் உகமை யென்க.

ஆககண் - அககண் என்பதன் நீட்டல். பாய்தல் - பரவுதல். மா - பெருமையுணர்த்துகின்ற 'மலரா' என்னும் ஃடசொல்லின் விகாரம். இரு - பெருமையுணர்த்துகின்ற 'இருமை' என்னும் பண்பினடி; மா இரு என்பன ஒருபொருட்பனமொழியாய்த் தொடர்ந்து, : க்க அதிகத்தைக் குறித்தன. மா + இரு = மாவிரு எனப் பொதுவிதியால் ஆகாரத்தின்முன் உயிர் வர வகரவுடம்பிபெய்ப்பெற்று வரற்பாலது 'மாவிரு' என யகரம் பெற்றது. உரிசொரபணாசசியாதலால்; [கண் - மெய் உக] மா என்னும் நிலைமொழி பண்புணர்த்தும் உரிசொரவலாதல் காண்க. தானை வரம்பில் - வரம்பில்லாதனவாகிய சேனைகளை யென மாறுக. இல - பலவின் பாத் பெயர் எயென - ஏ என்று ஒருமுறை சொல்லுமளவில; இது, விரைவுக்குறிப்பாய் உழுவும்; இரணமொத்தினைப் பொழுதினுள்ளே யெனறபடி. இதனை "ஆம்மென்னுமுள்ளே", "அம்மென்றால்" என்றர்போலக் கொள்க எ+என - எயென யகரவுடம்பிமெய் தோன்றிற்று; "எழுன இவ்விருமையும், உயிர்வரி னுடம்பிமெய்யென்றாகும்" என்றா நன்னுலா. இறுதிநான் - பிரமனது பகற்பொழுதின முடிவு அல்லது பிரமனது ஆயுள் முடிவாகிய ஐழிக்காலம். கணவர் - கண் மென்ற ஃடசொல்லின்மேற் பிரகத பலர்பார்பெயர். எழிலி - (வானத்தில்) எழுதலை யடைவது; எழில் - 'இல்' விருதிபெற்ற தொழிற்பெயர் அதன்மேல், இ - பெயர்விருதி.

இனி, எழிலி யென்பதற்கு - காணப்பொருளால், காற்றென்று உரைத்து, சர்வசுவகாரகாலத்தில் ஆககாங்குள்ள மலைகளையெல்லாம் பறித்தவீசி விரைவில் உலகையழித்தின்ற பிரளயப்பெருக்காற்று இங்குப் புதர்க்கு உகமை யென்றனம் ஒன்று. (சக)

சஎ நிணங்கவாந்ருமலியோர்சார ஞெரேலெனக்குரைப்பபுள்ளின் கணங்களுமலகைதானுங்குநங்கிடக்ககனததேதாங்கிப் பிணங்கரினடுக்கலீண்டிப்பேரமாவிலகையார்க்கு மணங்குறுநிலையவாகியடுததனநடுவணமமா.

(இ - ன்.) நிணம் கவர் ஞுமலி - (இறங்க பிரானிகளின்) உடற்கொழுப்பைப் புசித்ததற்கு வாயினா) கவரவந்த நாய்கள், ஓர் சார் - ஒருபகத்தில், ஞெரேலென குரைப்ப - ஞெரேலென்னும் ஒசைபடக் குரைக்கவும். புள்ளின் கணங்களும் அலகைதானும் - பிணம்பிடுகித்தின்னவந்த கழுருமுதலிய) பறவைகளின் கூட்டங்களும் பேய்க்கணமும், கறங்கிட - ஆரவாரிக்கவும், பிணங்களின் அடுக்கல் - பிணமலைகள், ஈண்டி - நெருங்கி, கணத்து ஓங்கி - வானத்தளவும் உயர்ந்து, யார்க்கும் அணங்கு உறும் நிலைய ஆகி - யாவர்க்கும் அசமுண்டாம்படியான தன்மையுடையனவாய், பேர் அமர் விலக்கி - பெரிய போரைத் தடுத்தது, நடுவண் அடுத்தன - இடையிலே பொருந்தின; (எ - று.)—அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்: இங்கே, வியப்பு - பிணமிருதி பற்றியது.

படுகணச்சிறப்புக்கூறியது, இச்செய்யுள்.

புதகணத்துக்கும் அசுரசேனைக்கும் இடையில் இறந்தவழிமுந்தப்பிரானிகளின் உடல்தொருதி மலைபோலக்குவிந்த உயர்ந்திருந்த தன்மை, இவ்விருதித்தார்க்கும் இடையில் ஒருமலை தோன்றிநின்ற ஒருவரையொருவர் காணவொண்ணாதபடிசெய்து அவர்கள்போரை விலக்கவந்தருந்ரபோன்ற தென்பதாம். தாம்தாம் கடவு ளென்னுந் கருத்துக்கொண்டு ஒருவர்

கொருவர் பகைமைபூண்டு போர்செய்த பிரமவிஷ்ணுக்களின் போரை விலக்கும்பொருட்டிப் பரமசிவன் அவ்விருவார்க்கும்கிடவில் தூர் அனற்பிழம்பி னுருவமாய்த் தோன்றிவின்ற தன்மை, இயகே நினைக்கத்தக்கது.

ஞாமலி யென்பது - திசைச்சொல்லெனத் தொல்காப்பியநகசினர்க்கி னியத்தால் வினாகும். ஞேனெனல் - அறுகரணவோசை: ஒலிக்குறிப்பு; அசுசக்குறிப்பும், விரைவுக்குறிப்பும் - கறககிட - குழ எளினுமாம். கக கம் - வடசொல். அகிகல் - கறகன் ஒன்றன்மேலொன்று அகிக்காக அமையப்பெற்றது என மலைக்குக் காணக்குறி; இங்கு அதுபோன்ற குவியலைக் குறித்தது. இசெய்யுள்ள, 'போமர்விலக்கி' என்றதனால், தந்திரப்பெற்ற வன்தோன்றும். (சஎ)

சஅ தரைத்தடஞ்சிவியதாகத்தறுகண்வொழுகுதராணோர்
வரைததுணையன்னதாளேவலிகெழுமுழவியரகத
திரைத்திழிருகுதிநீரா ததீர்ந்திடுதிருலோர்யாக்கை
யரைத்தெனநடப்பவேற்றாவுணருமடுபோர்செய்வார்

(இ - ன்.) தறுகண் வெம் பூதர் ஆனோர் - கொடுமையையுடைய பயக கரரான பூதகணங்கள், தரை நட சிலைஅது ஆக - பூமியே பெரிய அம்மிக்கல்லாகவும், வரை துணை அன்ன தாளே வலிகெழு குழவி ஆக - இரண்டு மலைகள் போன்ற [வலிய பெரிய] தகைகளால்களே வலிமைக்கக் குழவியாகவும். திரைத்து இழிருகுதி நீர் ஆ - அலைமோதிக்கொண்டு பெருகுகின்ற இ - ததமே கீராகவும் (கொண்டு), தீர்ந்திடு திறலோர் யாக்கை அரைத்தது என - இறந்துவீழ்ந்துகிடந்த அசுரவீரரது உடம்பை அரைத்தாற்போல, நடப்ப - (அதன்மேல்) நடக்க, வேற்றார் அவுணரும் - மற்றமுள்ள அசுரர்களும்; அடு போர் செய்வார் - (பகையை) அழிக்கும் போரைச் செய்வாராயினர்; (எ-று.)

பூதங்கள் அநேக அசுரரையழித்து இறந்தவீழ்ந்துகிடந்து அவர்களுடம்புகளைக் கால்களால் துவைத்துக்கொண்டே அவற்றின்மேல் நடந்து கெருங்க, வேற்றமுள்ள அசுரர்கள் கொல்லுகக்கிடம்போரைச் செய்யத்தொடங்கினர் என்பதாம். பூமி, கால், இரத்தம், மீதித்துத்துவைத்தல் என்பவற்றில், அமம், குழவி, நீர், அரைத்தல் என்பவற்றின் தன்மைகளை ஏற்றிக்கூறியதனால், உருவகவணி. இங்கே, யாக்கை, அரைக்கப்படுபொருளாம். நீர் பெய்துஅரைத்தல், இயல்பு; 'காதல் நீரின், ஆவியை யுயிர்ப்பென்றோது மம்மியிட்டரைக்கின்றன' என்றார் கம்பரும்.)

யாக்கை - (எலும்பு நரம்பு முதலியவற்றால்) யாக்கப்பட்டதெனக் காரணப்பெயர்; யா - பகுதி: யாததல் - கட்டிதல்; கு - சாரியை; ஐ - செயப்படு பொருள் விருதி; இனி, 'கை' விருதி பெற்ற தொழிலாகுபெயராகவும் இலக்கணவகையலாம். வேற்றார் - வேறுகவுள்ளவர்; 'வேறு' என்பதன்மேற் பிறந்த பலர்பாற்பெயர். வேல் தார் எனப் பிரித்து, வேற்படையையும் போர் மாலையையு முடைய என்றும், ஏற்றார் என்று எடுத்து, எதிர்த்து என்றும் உரைப்பினும் அமையும். அடு போர் - விளைததொகை. தறுகண் - அஞ்சு தத்கன்கண்டவிடத்தும் அஞ்சாமையுமாம். தரைத் தடம் சிலைஅது ஆக என்றுஎடுத்து, பூமியி னிடமே அம்மிக்கல்லாக என்று பதவுரைகூறலும் அமையும். 'தாளே' என்றதி லுள்ள பிரிநிலையேகாரத்தை 'தரை', 'குருதி' என்றவற்றோடுகூட்டுக. சிலை - கல்; இங்கு, இயையுபற்றி, அம்மியைக் குறித்தது. அரைத்தற்கருவியாதற்கு ஏற்ப, 'வரைததுணையன்ன தான்' என்று விசேடித்துக் கூறினர். குழவி - அரைத்தற்கருவி. அடுபோர் - கீழ்ச செய்தபோரினும் மிக்க போ ரென்றபடி. ஆ - ஆக; தொகுத்தல். (சஅ)

சக தத்துறுபுரவித்திண்டேர்த்தானவர்களைத்தந்தி
பத்துறுறென்றில்லிழப்பமுமரப்பண்கொண்டெற்றி
முத்தலையெல்கம்விசுமுசலத்திற்புடைத்துமொய்ம்பாற்
குத்திரின்றுழக்கப்பாய்ந்துகொன்றனர்பூதவீரர்

(இ - ன்.) பூத வீரர் - பூதசேனாவீரர்கள். - தத்துறு புரவி திண் தேர்
கானவர் - தாவிசெல்லுகின்ற குதிரைகள் பூண்ட வலிய தேரையுடைய
அசுரர்களது, நிகளும் தந்தி - சங்கிலியாற்றப்பட்டதத்தக மதயானைகள், ஒன்
றில் பத்தா துறு வீழ - ஒட்டோரடியிலும் ஆயிரக்கணக்காக ஒருங்கு கீழ்
விழும்படி, பழுமரம் பண்கொண்டு எற்றி - ஆலமரக்கிளையைக்கொண்டு
அடித்தம். முதலிலு எல்கம் வீசி-மூன்றுதலைகளையுடைய குலாயுத்ததைச
செலுத்தியும், முசலத்தின் புடைத்த - இருப்புலக்கையால் தாக்கியும்,
மொய்ம்பால் குத்தி - கைகளாற் குத்தியும், நின்ற உழக்கி - (மேலேறி)
நின்ற மீதித்தததுவைத்தும், பாய்ந்த - (மேலே வேகமாகப்) பாய்ந்தும்,
கொன்றனர் - கொன்றார்கள்; (எ - று.)

தத்துறு, உறு-துணைவினை. தத்ததல்-தாவுதல், பாய்தல். பண்கொண்டு
என்பதில், கொண்டு - மூன்றும்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு முத்தலையெல்கம்-
முத்தலையேல்; எனவே, குலமாயிற்று. நிகளும். முலம-உட்கொள்கள். நிக
ளும்-விலங்கு. தந்தி - தந்தி என்னும் உட்கொல் சுயறு இகரமானது; தந்த
முடைய தென்று காரணப்பொருள். பத்தாதுறு-பத்தாகிய துறு எனப் பண்
புத்தொகை; இவகே, அநேகமென்ற பெருந்தொகையில் வந்தது. பழு
மரம்-பழுத்தமரமெனப் பொருள்பட்டு, பழையதாய் நெடுங்காலம்நிற்பதான
ஆலமரத்தைக் குறிக்கும்; இதற்கு 'தொன்மரம்' என்ற பெயரும் இருத்தல்
காண்க. எல்கம், அம் - சாரியை. மொய்ம்பு - தோள். இவகே, இலக்கணை
யாய், கையைக் குறித்தது; "தோளுந்நெருந்தெய்வம்" என்பதில் 'தோள்'
என்பதா போல. இனி, 'மொய்ம்பால்' என்பதற்கு - வலிமையோடு என்
றும் உரைக்கலாம். (சக)

ருப விழுந்தனபடிவழ்யாண்டும்விரிந்தனகவந்தமென்மே
லெழுந்தனகுருதித்தாரையீர்த்தனகீத்தமாக
வழுந்தியவிறந்தோர்யாக்கையார்த்தனபறவைசெய்ய
கொழுந்தசைமிசைநதுநின்றுகுரவையாட்டயந்தகுகளி.

இது, பகைசெறிப்பு.

(இ - ன்.) விழுந்தன - விழுந்திட்டனவாகிய, படிவம்-(பிராணிகளின்)
உடம்புகள். யாண்டும் - எவ்விடங்களிலும், விரிந்தன-பரவியன; கவந்தம் -
உடற்குறைகள், மேல் மேல் எழுந்தன - மேலேமேலே எழுந்து கூத்தா
டின; குருதி தாரை - இரத்தப்பெருக்குக்கன, கீதம் ஆக - வெள்ளமாக,
சுர்த்தன-(அவற்றை) இழுத்தன; இறந்தோர் யாக்கை-இறந்தவரது உடம்
புகள், அழுந்திய - (அவ்விரத்தவெள்ளத்தில்) மூழ்கின; பறவை - (அங்குப்
பிணத்தின்னவந்த) பறவைகள், ஆர்த்தன - ஆரவாரித்தன; கூளி-பேய்கள்,
செய்ய கொழுந்தசை மிசைந்த நின்ற-செந்திற்றுள்ள கொழுந்த இறைச்
சிகளைப் புசித்த நின்ற, குரவை ஆட்டு அபர்த்த-(மகிழ்ச்சியாற்) குரவைக்
கூத்து ஆடின; (எ - று.)

தன்மைநவீரிசியணி. குரவை - கைகோர்த்தாடல்; "குரவைக்கூத்தே
கைகோர்த்தாடல்" என்பதனால் அறிக. 'யாண்டும்' என்பதை எல்லாவற்றுக்
குற கூட்டிக. யாண்டு-யா என்னும் வினாவினடியாப்பிற்றது ஏழாம்வேற்று
மையுடப்பொருளுணரநின்ற இடைச்சொல். கவந்தம் - கப்பற் மென்ற

வடசொல்லின் திரிபு; இதற்கு - வடமொழிக்கண்டில், தொழிலுடன் கூடின தலையாற உட லென்று பொருள்கூறப்பட்டிருக்குமாறு அறிக. கோபாயேசத்தோடு விளைத பார்செயது நின்ற விராது உடல்கள் பகைவரால் தலையறுபட்ட பிணயும் கிறிதுபொழுது கீழ்வீழாது நின்றவாறே பதைப்பதைத்தக கைகால்கள் துடிக்கு மியல்பைக் கவந்தமேன்மேலெழுந்தன' எனக் குறித்தன ரென்க. இனி, "பேரொத்த வாயிரம்போ மடிந்தாற பிறகுங் கவத்தம, பேரொத்த வாடும்," "ஆனையாயிரத் தேர்பதினாயிர மடர் பரி யொருகோடி, சேனையாவல வாயிரம்பேர்படிற் செழுங்கவந்தமொன்றாமெ", "ஆனையாயிரம்பேர்ப்படக கவந்தமொன்றாமெ" என்றபடி சேனையில் ிகப்பல அங்கங்கள் அழிந்தபொழுது ஒருகவந்தம் எழுந்தநின்ற ஆயிரமென்பதை இங்குக் குறித்ததாகவுங் கொள்ளலாம். அங்கனம் பலகவந்தங்கள் மேலும்மேலும் எழுந்து ஆடின வென்க.

பரப்பது, பறவை; ஐ - கருத்தாப்பொருள் விருதி. [பரவை - கடல்.] தசை=சதை; எழுத்ததிலைமறிய இலக்கணப்போலி. ஆட்டி - ஆடுதல்; ஆடு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். அயர்த்த - முற்று. அயர்தல - செய்தல். வினையாடுதல். படிவம், கவந்தம், தாரை, யாகதை, பறவை, கூளி என்பன - பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலால். பன்மைமுற்றாக கொண்டன. 'செய்யகொழுந்தசை' ிசைத்துநின்ற' என்பதை மத்திமதீபமாக 'பறவையார்த்தன' என்றதற்குங் கூட்டலாம். குருதித்தாரைகள் வெள்ளமாய்ப் பெருகி அழுந்திக்கிடந்த இரந்தோர்யாக்கைகளை அழுத்தன வென்று உரைப்பாரு முள் முத்தினபொருளில் 'அழுதிய' என்றது - பலவின் பால்முற்று; இவ்வுடையில், பெயரெச்சம். தாரை - தூரர் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்.

"தெண்டிரைகழைத்த விருசேனையு மெதிர்த்தே, மண்டிபடைசித்தி யமர் வல்லையுரிபோதிரு, சண்டிக்கு தானவாகன் சாரத்தக டுமார், லொண்டிற் றிழந்த தொலையுந்நானாக ளனதே" என்பது. கந்தபுராணத்திருநாடிக். (10) நிக கண்டனன்னியதன் மைதாரகன்கடியசிறுநறங்

கொண்டனன்வையரீங்கிக்குவலயமிசைககுப்புற்றுத்
தண்டமொன்றெடுத்தபூதப்படையினை ததரையிலிட்டுப்
யண்டமுங்குறுங்கவாரத்திட்டடிகளா லுழககிச்சென்றான்

(ஆ - ன்.) இனைய தன்மை - இவ்வாருந தன்மையை, கண்டனன் - பார்த்து, தாரகன் - கடிய சீற்றம் கொண்டனன் - கடுமிகோபமடைந்தவனாய், வையம் ரீங்கி - (தனது) தேரை விட்டு, குவலயம்மிசை குப்புற்று - தரையிற் குதித்து, தண்டம் ஒன்று எடுத்தது - ஒப்பற்ற (தனது) கதாயுத மொன்றைக் கையிலெடுத்து, (அதனால் அடித்து), பூதம் படையினை தரையில் வீட்டி - பூதசேனையைப் பூயியிலே விழும்படி தள்ளி, அண்டமும் குறுங்க ஆர்த்திட்டி - அண்டக்காள முழுவதும் கடுங்கும்படி ஆரவாரித்து, அடிகளால் உழக்கி - கால்களால் (அசசேனையை) மிதித்துததவைத்தக கொண்டு, சென்றான் - எதிர்த்துப்போயினான்; (எ - மு.)

இனையதன்மை-பூதசேனையால் அசுரசேனை பெரும்பாலும் அழிந்தமை. குவலயம் - வடசொல்; கு - பூமி, வலயம் - மண்டலம். வீட்டி-'வீழ்த்தி' என்பதன் மரூஉ. கடிய - கடுமையென்னும் பண்பினடியாய் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம். வையம் - தேர். இசசொல்லுக்குப் பூமியென்றும் ஒருபொருளிருத்தலால், சொற்போக்கில் ஒருயகை முடிந்தோன்றமாறு 'வையரீங்கிக் குவலயமிசைக்குப்புற்று' எனச் சமதகாரமாகக்கூறினர். குப்புற்று, குப்புறு - பகுதி; அது. இடையே ஒற்றஇரட்டி இறந்தகாலங் காட்டிற்று. நார என்ற

வடசொல் - ஆவீறுடியாயிற்று; அத - (பொருள்களைத்) தரிப்பது என்று பொருள்படும். (கூக)

திரு அல்லெனப்பட்டமேனியவுணர்க்கரசன்வையிற்
கல்லெனப்பட்டதண்டாற்புறாடத்தலாகரங்கா சென்னி
பல்லெனப்பட்டசிறுதிப்பாய்புனவொழுந்திசாய்தத
புல்லெனப்பட்டவமமாபூதர்தஞ்சேனையெல்லாம்

(இ - ள்.) அல் எனப்பட்ட மேனி - ஒப்புமைபற்றி இருபென்று சொல்லப்படுகின்ற [மிகக்கரிய] உடம்பையுடைய, அவுணர்க்கு அரசன் - அரசராகக்குதலையுடைய தாரகன், கையில - தனக்கையினால் எடுத்த, கல எனப்பட்ட தண்டால - மலையென்று சொல்லப்படுகின்ற [வலிய பெரிய] கதாயுத்தாலபுகாடத்தலும்-அடித்தவளவிலே.—பூதாதம் சேனை எல்லாம்-பூதகணங்களெல்லாம்,—கடவுள்கள் சென்னி பல எனப்பட்ட சித்தி - கைகளும் தலைகளும் பரகளும் என்றுசொல்லப்பட்ட உறுப்புகள் சிதறண்டு,—பாய்புனல் ஒழுங்கின் சாய்த்த புல் எனப்பட்ட - விரைகதையருகின்ற கீரோட்டததால் தலைசாய்த்த புறக னென்று உவமை சொல்லும்படியாய்விட்டன; அம்மா - ஆசரியம்! (எ - று.)

அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்; கீழ் மிக்கதிருமையோடு கப்பலஅசாசேனையை எளிதிலாழித்த பூதகணங்கள். தாரகாகாரனருவன் தண்டு கொண்டு புடைத்தமாதிரித்தல். கீரோட்டததில் தலைசாய்த்த பசம்புற்கள்போலக் கீழ்விழுந்திட்டன என்று, அவ்வகாசனது திருமையை வியத்து கொண்டாடியவாறு. காவெள்ளத்தில தலைசாய்த்த பசம்புற்கள் அம்பெள்ளம் தணிந்தபின் மீண்டுத் தலைநிர்த்த எழுதல்போல, இப்பூதசேனையும் பின்பு எழுதலாலும், இவ்வவமை ஏற்குமாறு காண்க. 'அம்மா' என்பதை 'அமா' எனப்பிரித்து, இருசொல்லாக்கொண்டு, அத்தப் பெரிய என்று பூதகணத்தாக்கு அடைமொழியாக்கலும் பொருள்தம்.

இப்பாட்டில் அடிதோறும் உள்ள 'எனப்பட்ட' என்னுஞ் சொற்களுள், முதலின் இரண்டும் - பெயர்ச்சொழும், ஆன்றவது - பலவின்பால்வீளையாலணையும்பெயரும், நான்காவது - பலவின்பால் முற்றமாம் 'எனப்பட்ட தம்மா' என்ற பாடத்துக்கு, சேனையைச் சாதியொருமையாகக் கொள்க. கல்எனப்பட்ட - மலைபோன்ற என்றபடி. தண்டு-தண்ட மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். ஒழுக்கு - ஒழுகு என்ற முதனிலை நிரித்த தொழிற்பெயர்.

நூ. பிடித்திடுவயிரததண்டம்பெருங்கடற்பூதவெள்ள

முடித்திடல்புகழோவன்றாற்றாரகமொய்ம்பின் மேலோ

னடித்திடுங்காலேணைடதம்புளியடிப்பாணைங்கி

பெயித்திடுங்காலேணைடதெண்டிசையண்டச்சுழல்

(இ - ள்.) தாரகன் மொய்ம்பின் மேலோன்-தாரகனென்கிற வலிமையில் மேம்பட்டவனான அரசன், பிடித்திடு வயிரம் தண்டம்-கையிலெடுத்தவைரம்பொருந்திய தண்டாயுதத்தால், அடித்திடும் காலே-அடித்தகாலத்தில். அம்புவி-அழகிய பூலோகம், கீண்டது-பிளவுபட்டது; அடிப்பான் ஒங்கி எடுத்திடும் காலே - அடிக்கும்பொருட்டு உயரத்தனக்கியகாலத்தில், (அது மேற்படுதலால்), எண்ணிசை அண்டம் குழல் - எட்டுத்திக்குக்களிலுமுள்ள அண்டத்தின் இடம்முழுவதும், கீண்டது - பிளவுபட்டது; (என்றால், அவ்வாயுதம்), பெருக கடல் பூதம் வெள்ளம் முடித்திடல் - பெரியகடல்போல மிகப்பார்த்துள்ள பூதகணங்களை அழித்தல், புகழோ-ஒருகீர்த்தியாகுமோ? அன்று-ஆகாது; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றகை.

அவன் கதையை உயர எடுத்தமாதிரத்தில் அதுபட்டு அண்டகோளத் தின்மேலிடவகனும், அவன் கதையாலடிக்கும்பொழுது அதனதிர்ச்சியாற் பூலோகமும் பிளந்தன வென்றால், அது பூதகணங்களை யழித்தல் புகழ்த்து கொண்டாடத்தக்கதோர் அரியசெயலாமோ? என்பதாம். இவனும் தாரக னதகதாயுத்தத்தின்பிறப்பைத் தண்டாபூபிகாரியாயத்தால் விளங்கவைத்தத னால், தொடர்நிலைக்கேய்யுட்பொருட்பேறணி; [காய்ந்தநாபத்தியலகா ரம்.]

“சிவலிகாரமா முயாதினை” என்பதனால், தாரகனென்பதன் சுற்று னகரம் கெட்டது. ஓவகி - ஓவக: எசசத்திரிபு. ‘புகழோ’, ஓ - எதிர்ப்படை; இதனால், புகழன்று என்பது பெறப்படவும், மீண்டும் ‘அன்று’ என்றது, வரபுறத்ததற்பொருட் டென்க; இதனை, “எனம்படவேண்டாதார் யார் யாருளில்லை”, “முனிவாசொற பொயக்குமோ பொய்யாதே”, “உண்டோ வுணர்ச்சி மறநிலவாகும்” என்பனபோலக் கொள்க. வயிரம்-உறுதிமிகுதி; இனி, வயிரத்தண்டம் - இத்திரனது வச்சிராயுதம்போன்ற கதாயுதமும். வச்சிராததினமயமான கதாயுதமுமாம். புவி - உட்கொல்; இத, அந்தப்பா லையில் ஏழாமேற்றமைவிரியாயினும், தமிழ்ந் பெயாமாதிரமாய்நின்ற உருபுகளையெல்லாம் ஏதரும். அடிப்பான் - ‘பான்’ விருதிபெற்ற எதிாகால வினையெச்சம். கீண்டது. கீள் - பகுதி. (105)

106. தாரிடங்கொண்டமார்பத்தாரகன்வயிரத்தண்டம்
போரிடங்கொண்டோர்சென்னிபுயமுரங்கரங்கள்சந்திக்
காருடங்கண்டபார்த்தக்கணமெனத்துடிப்பவிட்டிப்
பாரிடந்தன்னையெல்லாம்பாரிடமாக்கிற்றம்மா

(இ - ன்.) தார் இடம் கொண்ட மார்பம்-போர்மாலையைத் தன்னிடத் தேகொண்ட [தரித்த] மாற்பையுடைய. தாரகன் - தாரகாசுரனது, வயிரம் தண்டம் - வைரம்பொருந்திய தண்டாயுதமானது;—போர் இடம் கொண் டோர் - யுத்தக்கததை இடமாகக்கொண்டு நின்ற பூதர்களது, சென்னி - தலையையும், புயம் - தோள்களையும், உரம் - மாற்பையும், கரங்கள் - கைக ளையும், சந்தி - அடித்துச்சித்தி.—காருடம் கண்ட பார்த்தன கணம் எனதுடி ப்ப விட்டி - கருடவடிவத்தைக் கண்ட பார்புகளின் கூட்டம்போலத் (தன் னைக்கண்டவனவில அப்பூதகணங்கள்) தடிக்கும்படி விழுக்கி, பாரிடந் தன்னை எல்லாம் பார் இடம் ஆக்கிற்று-அப்பூதகணத்தையெல்லாம் தரையி னிடத்திலேயாகும்படி செய்தது [கீழே தள்ளிற்று என்றபடி]; (எ - று.)— அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்.

‘பாரிடம்’ என்பது - ஒருசொல்லாய்ப் பூதகணத்தையும், பார் இடம் எனப் பிரிந்த பூபியினிடத்தையுங் குறித்தலால், சமத்தாரந்தோன்ற, ‘பாரி டந்தன்னையெல்லாம் பாரிடமாக்கிற்று’ என்றார். ‘அம்மா’ என்றது, இவ் வதிசயத்தை விளக்க வந்ததே. இதில், மேல்கோக்காப்பார்க்குமிடத்து, பாரி டத்தைப்பாரிடமாக்கிற்று எனப் பொருத்தமில்லாத தொரு பொருள் தோ ன்றி அப்பொருள்முரண் ‘பாரிடம்’ என்பதன் சிலைகடக்கருத்தை கோக்கு மிடத்து நீங்குதலால், இது, முரண்வினைநீதழிவணி [விரோதாபாலாலவ காரம்.] இனி, முன்னே 0 பாரிடமென்று ஒருபெயர்பெற்றிருந்த பூதகணத் தை இப்பொழுது பாரினிடத்தில் தள்ளியதனால் பாரிடமென்னும் பெயர தாமபடி செய்த தென நீருத்தியலங்காரத்தின்போக்குத் தோன்ற உரைக றினும் அகமையும்; (பெயர்ச்சொல்லுக்கு உற்ப்பாற்றலால் மற்றொருபொரு ளைத் தந்துரைத்தல், நிருத்தியலங்காரத்தின் இலக்கணம்; அது, தமிழில் ‘பிரிநிலைநயிற்சியணி’ எனப்படும்.) இனி, நான்காமடிக்கு - போர்க்கததி

னிடம்முழுவதையும் பூதகணமயமாக்கிவிட்டது என்று உரைத்தலும் ஒன்று. 'பாரிடத்தன்னையெல்லாம் பாரிட மாக்கிற்று' என்ற தொடரில் 'சொற்பின்வருநிலை' என்னும் பொருளணியும், 'புடக்கு' [யமகம்] என்ற சொல்லணியும் இருததல் காணலாம்.

புறம், காருடம், கணம் - வடசொற்கள். உரம் - உரஸ் என்னும் வட சொல் திரிந்தது. காருடம் - கருடசம்பந்தமானது; தத்திதாந்தகாமம் கருடனைக் கண்ட பாம்பு அஞ்சி கடுங்கித் துடித்தது அழித்தல், பிரசித்தம். காருடம் - கருடாஸ்திரமென்றும் உரைக்கலாம். சுட்டி எனப் பதம்பிரித்து, செய்து என உரைத்தலும் ஒன்று மார்பம், அம சாரியை (இச)

நூ அன்றிரிவிடுத்தவாழியாபமாவணிந்ததீயோன்

கொன்றன்னனிதமென்னுங்கொள்கையுமவன்மேற்செல்லும்

வன்றிறம்பாலில்லாவண்ணமுமதித்துநோக்கி

நின்றிலர்பூதர்வேந்தர்நெஞ்சுழிநதுடைநதுபோனார்

(இ-ள்.) அன்று - அக்காலத்தில் [முன்பு ஒருகாலத்தில்], அரி விடுத்திருமால் செலுத்திய, ஆழி - சக்கராயுத்ததை. ஆரம் ஆ அணிந்த - மாலையாகத்தரித்திட்ட, தீயோன் - கொடியவனான தாரகாசுரன், அனிகம் - (தனனை) சேனைகளை. கொன்றனன் - அழித்துவிட்டான், என்னும் கொள்கையும் - என்ற செய்கையையும், அவன்மேல் செல்லும் வல்திறல் - அவன்மேல் எதிர்த்துச்சென்று போர்புரியத்தக்க மிக்கவலிமை, நம்பால் இல்லா வண்ணமும் - தவகளிடத்திலில்லாத தன்மையையும், மதித்த நோக்கி - ஆலோசித்துப்பார்த்து, பூதா வேந்தர் - பூதகணத்தலைபாகள், நெஞ்சு அழித்த - மனவறுதிக்கெட்டு, நின்றிலர் - அவரு எதிர்கிறகவும் மாட்டாதவராய், உடைந்து போனார் - தோற்றோடிப்போய் விட்டார்கள்; (எ -று)

தமது பெருஞ்சேனையுமுழுவதையும் அடன் எளிதில் அழித்த திறமையை நோக்கி அத்தலை அந்தமகாவீரனோடு எதிர்த்துப்போசெய்யத்தக்க ஆற்றல் தமக்குஇல்லாமையை யுணர்ந்து அஞ்சி சித்திரியோடின ரென்க.

அன்றிரிவிடுத்தவாழி யாரமாவணிந்த தீயோன்—“அதனைநோக்கி மாறு மாழியம்படையையுயர்தான்,” “ஒரிமையொடுவருமுன்னருலகெலாக் தொலைக்குந்தன்மைப், போரயினெரிதானும் புராரிதன்வரத்தாற்சென்று, தாரகவுசுரன்கண்டந்தன்னை வந்தனுங்கிச் செம்பொ, ஞாமதாயிற்றம்மா தவத்தினுமாக்கமுண்டோ” என்று மேல் அசுரகாண்டத்தில் திக்குவிசயப் படலத்தில் வருதல் காண்க. அரி - ஹரி. (அசுரர்முதலிய பகைவர்களை) அழிப்பவன், அல்லது (தனதுஅடியார்களின் துன்பகளை) அழிப்பவன். அழிப்பது ஆழி யெனக்காரணக்குறி; உட்டவடிவுடையதென்றும் இதற்குப் பொருள்கூறலாம். வல், திறல் - ஒருபொருட்பன்மொழி. ஹாரம், அநீகம் என்னும் வடசொற்கள், திரிந்தன. கொள்கை - எண்ணமுமாம். நெஞ்சு - இங்கே, மனத்தின் தைரியத்துக்கு, ஆகுபெயராம். (இடு)

இச திண்கணநிரையின்வேந்தர்சிந்துழிசகீற்றந் துண்ட

வெண்கணமாகியுள்ளவிலக்கருஞ்சிலைகா லூன்றி

மண்கணைமுழுவம்விம்மவயிரெழுந்திசைப்பவாங்கி

யொண்கணைமாரி தூவியவுண்ணையொல்லையுழந்தார்

(இ - ள்.) (இவ்வாறு). திண்கணம் நிரையின் வேந்தர்-வலிய பூதகணங்களின் தலைவர்கள், சிந்து உழி - சித்தரிப்போனவனவில்கீற்றம் துண்ட-

போய் மிக்ஞ்செலுத்த, எண்கணம் ஆகி உள்ள இலக்கரும் - மதிக்கத் தக்ககூட்டமாயுள்ள லக்ஷம்வீராகளும், சிலை கால் ஊன்றி - வில்லைக் கழுந்திரபிடித்தக் கையிலெடுத்து, மண்கணை முழுவும் விம்ம - மாசசனைமண்பூசிய திரண்டபேரிகைகள் முழுவகவும். ஆழிர் - எழுந்து இசைப்ப-ஊதுகொம்புகள் மிக்க ஒலிக்கவும். பாகுகி - (அவவிலில்ல) வளைத்து, ஒன் கணை மாரி தூவி - ஒள் புள்ள அம்புகளை மறைபோலசசொரித்தகொண்டு, அவுண்ணை - அதாரகாகளை, ஒல்ல குழந்தா - விரைவிற சுறறிககொண்டாகள்; (எ - று.)

இலக்கம்வீரர் - முருக்கடவளின் தம்பிமாரா. கணம் - பூதம், தொகுதி, சிலை கால் ஊன்றாதல - வில்லின் தண்டத்தைக் கையிற் பிடித்தல். மண - அடிக்குமிடத்தைப் பண்படுத்தல்; இனி, இதரகு - முழுவின்வாயவா ரென்றும் பொருளுண்டு. முழா என்னுை குறியனை நீடி ஆ, குறுகி, 'அம்' சாரியை பெறும், முழுவம் என ஈனடது. முழுவமென்னும் மததனத்தின் பெயா, இவகே. வாததியப்பொதவாய நின்றது. விம்ம. விமழு - பகுதி, கணை மாரி - பாணவர்க்கம். சிலைபின் கால் - தழர்த்தண்டம். சிலை காலூன்றி வாகுகி என இயைத்த, வில்லின் இருகோடிகளுள் ஒருகோடியைக் கால விரலாலூன்றி மற்றொருகோடியைக் கையாற்பிடித்திழுத்து வளைத்து எனப் பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. எண்கணமாகியுள்ள என்பது, எட்டு வகுப்பாகப் பிரித்துள்ள என்றும் பொருள்படும். ஒல்ல - விரைவுணர்த்தும் இடைச்சொல்.

“வாரணமுகத் தவுணர்மன்ன னிதாகண்டே, தேரினு மிறங்கி யொரு திண்கதை பிடித்தே, பாரிடாகள் பாரிடை பதைப்புற வதைப்ப, வேருறு மிலக்கரு மெதிர்த்து சமர்செய்தார்” என்பது, கந்தபுராணக்கருங்கம். (1)

௫௭. குழந்தனாதுரதவாளிதோன்முகத்தவுணன்யாக்கை

போழ்திலவூறதேனும்புணர்த்திலபுன்மையாகித்

நாழந்திநீர்ப்பின்மேலோனொருமகன் தலைமைதாங்கி

நாழந்தவர்தமக்குச்சொல்லுஞ்சொல்லெனவறிதுபீண்ட

(இ - ன்.) குழந்தனர் - (இவ்வாறு இலக்கம்வீரர்கள்) குழந்தகொண்டு, தார்த - பிரயோகித்த, வாளி - அம்புகள், -தோல் முகத்து அவுணன் யாக்கை - யானை முகத்தையுடைய அந்தத்தாரகாகளானது உடம்பை, போழ்தில - பிளக்கமாட்டாதனவாய், ஊறது எனும் புணர்த்தில - சிறித்தழுமபு படுத்தலேனுஞ் செய்யமாட்டாதனவாய், புன்மை ஆகி - எளிமைப்பட்டி, -தாழ்த்திடு நீர்ப்பின்மேலோன் ஒரு மகன் - இழிந்ததன்மையதான வறுமையில் மிக்கவனுள் ஒருமனிதன். தலைமை தாங்கி வாழ்ந்தவர்தமக்கு - (செல்வம்முதலியவற்றால்) தலைமை பூண்டு வாழ்வடைந்திருக்கின்றவர்களுக்கு, சொல்லும் - சொல்லுகின்ற, சொல் என - சொற்கள்போல, வறிது பீண்ட - (சிறிதும் பயன்பெறுது) வீணே திரும்பின; (எ - று.)

வறியவர்களால் செல்வரிடத்துச் சென்று சிறிதும் பயன்பெறுமையாகிய உலகவியல்பு, பிரசித்தம்; “நற்பொருள் நன்குணர்ந்து சொல்லினு நல் கூர்ந்தார், சொற்பொருள் சேரீவுபடும்” என்ற திருக்குறளையுங் காண்க: ‘எழைசொல் அம்பல மேறது’ என்பது, பழமொழி. வறிஞர்கூறியசொல் நன்மொழியாயினும் செல்வரிடஞ்செல்லாமைபோல, இலக்கரேவியஅம்புகள் கூரியனவாயினும் தவவலிமையாற்பெற்ற வரபலத்தா லாகிய சரீர பலத்தையுடைய தாரகனது உடம்பிற் செல்லமாட்டாவாயின வென்க. போழ்த்தில, புணர்த்தில - எதிர்மறையிறந்தகாலப் பலவீன்பால் முற்றெச்சுங்கள், ஊறுபுணர்த்தல் - பட்டஅடையாளந் தோன்றச் செய்தல், எல்லாப்

பொருள்களும் கிரம்பியிருத்தலைக்குறிக்கின்ற 'நீர்ப்பு' என்னும் முதனிலை நிரித்தொழிற்பெயர். எதிர்மறையிலக்கணையால், செவ்வஞ் சிறிதும்வா மையைக் குறிக்கு மென இலக்கணங் காண்க: புன்மையாகி மீண்ட என இயையும். மீண்ட - முற்று. புன்மையாகித் தாழ்ந்திடு நீர்ப்பின்மேலோன் என இயைத்தது. அற்பத்தன்மைகொண்டு தாழ்வுகொண்ட வறுமையிதகா னென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். உலகமயணி. (௫௭)

௫அ தரைபடப்புக்குழவைத்துள்ள தாரகன் நடமாற்பத்தைப் புரைபடச்செய்திடாதுபொள்ளெனப்படநீண்டு நிரைபடத்திரலோருய்த்தகெடுங்கணையானவெல்லாம் வரைபடச்சிதறுங்கலவினமாரிபோலானவன்றே

(இ - ள்) திரலோரா - பலிமையையுடையவர்களான லக்ஷம் வீரர்கள், தரை பட - வரிசையாக, உய்த்த - மேன்மேற்செலுத்திய, கெடுகு கணையான எல்லாம் - நீண்ட அம்புகள் யாவும், - தரை பட புக்குழ வைத்துள்ள தாரகன் நடமாற்பத்தை - உலகமுழுவதும் பரவுமபடி கீர்த்தியைச் சம்பாதித்த நிலைகூறுத்தியுள்ள தாரகாசுரனது பெரிய மாற்பை, புரை பட செய்திடாது - துளையாகுமபடிசெய்யமாட்டாமல், பொள்ளென பட்டு மீண்டு - விரைவாக அவனுடம்பிலே பட்டு உடனே திரும்பி, வரை பட சிதறும் கல்லின் மாரி போல ஆன - மலைபின்மிதப்பட்டு அத்தொரு சிதறுகின்ற கல்மழை பைப்போலாயின; (௭ - று.) - அன்றே - சுறநகை.

மறையையுடையவளிற பெய்தால் அய்விடவகளை யழிக்கவல்ல கல்மழை மலையின்மேற்பெய்தால் அமமலையை யாதோருறுபாடுஞ் செய்யமாட்டாது சிதறியொழிதல்போல. மற்றையோர்மீது பட்டமாத் திரத்தில் அவருடலைத் துளைக்கவல்ல இலகவீரனது கூரிய அம்புகள் தாரகனது வலியமாற்பைத் துளைத்துச் சிறிதும் கூறுபடித்தமாட்டாமல் அதன்மேற்பட்டமாத் திரத்தில் தடைப்பட்டு மீண்டிட்டன என்பதாம். உலகமயணி. (வில்லிபுத்தூரார்பார தத்துப் பதினாண்டுகாமபோசசுருகத்தகில் 'விசயன நனது. தீமுகக்கணையனத்த நீலையொன்றின் முனேச்சரவிட்டனன் விடுத்தபொழுத்தது வீரன், மாமன்ககவசமெனகுமுடனென்றி யொருமால்வரைப்புயலினுண்டெரிவீழுந் தபரி. சாமெனத் தலைமுங்கி யவையொன்றும்வனாகமுறநில வகைத்தில னசஞ்சலனே" என்றதை, இறகு ஒப்புநோக்குக.) கலவன் மாரி - சிலர வர்வதும்.

'தரைபடப்புக்குழவைத்துள்ள' என்பதற்கு - உலகமழியுமபடி கீர்த்தி பெற்றுள்ள என்றும் உரைக்கலாம். இங்கே, 'புகழ்' என்றது, கொடுமையா லும் யாவரையும் எதிர்த்து அழித்தலாலு மாகிய பிரசித்திமாத் திரத்தைக் குறிக்கும். பொள்ளெனல்-விரைவுக்குறிப்பு. 'கணையான' என்பதில், 'ஆன' என்பது-பலவிற்பாற்பெயராய், முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுருபாம். 'மாரி போலான' என்றதில், ஆன - முற்று. (௫௮)

௫க. விடுகணைமாரியாவுமீண்டிடவெகுண்டுவிண்ணோர் படைமுறைவழங்குநிற்ப்பதகன்மேலவைகளெய்தா வுடையதமவலியுஞ்சிறதியொலவெனமறிந்துசெல்லக் கடவுளரதனைநோக்கிக்கரங்குலைத்திரங்கலுற்றார்.

(இ - ள்.) (இலகம் வீரர்கள்), விடுகணை மாரி யாவும் - தாம் பிரயோகித்த அம்புமழைக் கொல்லாம், மீண்டிட - (அவனுடம்பில் ஊறுசெய்யாமல்) திரும்பியிட, (அதுசுண்டு), வெகுண்டு-கோபங்கொண்டு, விண்ணோர் படை-தெய்வப்படைகலவகளை [தேவாஸ்திரவகளை], முறை வழங்கி நிற்ப - ஒன் தன்பின் ஒன்றாக வரிசைப்பட்டுப் பிரயோகிக்க, அவைகள் - அந்தத் தெய்வா

ஸ்திரங்களும். பதகன்மேல் - பாவதொழிலுடையவனான அவ்வகரன் மீது, எய்தா - பாய்த்துச் செல்லமாட்டாமல், உடைய தம் வலியும் சிந்தி - தாம் உடையனவான வலிமைகளும் அழித்து, ஒல்லென - விரைவாக, மறிந்த செல்ல - திரும்பிவந்திட, கடவுள் - (அத்தந்த அஸ்திரத்திற்குரியவர்களான) தேவர்கள், அதனை நோக்கி - அத்தன்மையைப்பார்த்து, கரம் குலைத்து இரங்கல உற்ரார் - கைகளைப்பிசைந்துகொண்டு வருத்தமடைந்தார்கள்.

எய்தா என்பது - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சமாகவாவது, பலவீனபால் எதிர்மறைமுற்றெச்சமாகவாவது கொள்ளத்தக்கது; உடன்பாட்டிதந்தகாலவினையெச்சமாக்கி, எய்தி யென்று உரைப்பாரு முளர். கரை குலைத்து - கைக்கெடுக்கி யெனினுமாம் மழைபோல டிருதியாசொளிர்த்ததனால், 'கணைமாரி' எனப்பட்டது; உருவகம். தம் பக்கத்தவரான இலக்கமவீரர்களின் படைசகலவகை பயன்படாமையைச் சிந்தித்துத் தேவர்கள் கைகுலைத்துஇரங்கினர். 'உடைய தமவலியுஞ் சிந்தி' என்றவிடத்து, உம்மை - பகைவனது வலிமையைச் சிந்தாமையை விளக்கின்றது. உடைய - குறிப்புப்பெயரெச்சம்; ஆறும்வேற்றுமைசொல்லுருபாகி, தம்முடைய என மாறுதலுமாம். (இக)

சு0 மற்றதுகாலேதன்னில்வலியினுள்வயிரத்தண்டரு சுற்றினன்றற்குழ்கின்றசுடாமணிககடுமான்றேர்க னெற்றினன்புழைக்கைகீட்டியிலக்காததொகையும்வாரிப் பொற்றனுவோடும்வீழ்புணரியின்மீதுவிட்டான்.

(இ - ள்.) அதுகாலேதன்னில் - அப்பொழுது, -வலியினுள் - வலிமைபையுடையவனான தாரகாசுரன் -வயிரம் தண்டம் சுற்றினன் - வைரம் பொருந்திய தனது தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றி, தன் குழ்கின்ற சுடர் மணிகடுமான் தேர்கள் - தன்னைசூழ்ந்திருக்கின்றவையும் ஒரியுள்ள இரகதினவகன்பதிக் கப்பெற்றவையும் விரைந்தருதினாகன்பூட்டியடையுமான (இலக்கம் வீரரது, தேர்களே. எற்றினன் - தாக்கி, -புழைக்கைகீட்டி - உட்டுளையையுடைய (தனது) துதிக்கையை, கீட்டி, இலக்கந்தம் தொகையும் வாரி - இலக்கவீரர்குட்டமுழுவதையும் ஒருசேர எடுத்து, பொன் தனுயோடும் வீழ - (அவ்வார் கையிறபிடித்து) அழகிய வில்லுடனே வீழும்படி, புணரியின்மீது விட்டான் - கடல்லெறித்தான்; (எ - று.) -மற்று - அசை.

கடு - கடுமை யென்னும் பண்பினடி; 'கடி' என்னும் உரிசொல்லுநிரி பென்றலும் உண்டு தாரகாசுரன் யானைமுகத்தவ னாதலால், 'புழைக்கை' கூறப்பட்டது. தனு - துறஸ் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். புணரி - (நதி களோடு) புணர்வ தெனக் காரணப்பெயர்; நதிகளாகிய பெண்களுக்குக் கடலைக் கணவ னென்றல், மரபு: இதனை, 'நதிபதி' என்னும் கடலினபெயராலும் உணர்க. புணர்-பகுதி, இ-கருததாப்பொருள்விகுதி. தற்குழ்கின்ற. சுடர்மணி, கடுமான் என்ற மூன்றும் - தேர்க்கு அடைமொழிகள். வலியினுள்-வலிமையினால் எனினுமாம்; இம்வனகொண்டால், இச்செய்யுளுக்கு எழுவாய் வருவித்தல்வேண்டும். முந்தினபொருளில், 'வலியினுள்' என்பது - பெயர்; இப்பொருளில், மூன்றும்வேற்றுமைவிரி. மான், ன்-சாரிபை; "ஆ மர கோ ணவ்வணையவும் பெறுமே." (சு0)

சுசு4 துளம்பியலுள்குத்தன்னிற்குமுற்றின்றதெங்கின் வளம்படுபழக்காய்வர்க்கமாருதமெறியச்சிந்திக் குளம்புகுதன்மையென்னவீழ்தருகொற்றவீர ரிளம்பிறைபுரையும்வில்லோடெழுந்தொருபுடையிற்போனார்.

(இ - ன்.) குழுற நின்ற - சுற்றிலும் நிற்கின்ற, தெவகின் - தென்னை மரங்களின், வளம்படு பழுக்காய் வர்க்கம் - செழிப்பமைந்த முதிர்ந்த காய்களின் தொகுதி, மாருதம் - எறிய-காற்றுவீசுதலால், சிந்தி - உதிர்ந்துசெறி, குளம் புரு தன்மை என்ன-குளத்தில் விழுவின்ற தன்மைபோல, தாளும்பிய அளக்கர்தன்னில் - அலைவிசப்பெற்ற கடலில், வீழ்தரு-விழுந்த, கொற்றம் வீரர்-வெற்றியையுடைய இலக்கவீரர்கள். இளம்பிறை புரையும் வல்லோடு-இளம்பிறைசகந்திரனையொத்த [வளைந்த] (கம்தம்) வில்லுடனே, எழுத்து - (அக்கடலினின்று) எழுத்து, ஒருபுடையில் போரூர்-ஒருபக்கத்தில் விலகிச் சென்றார்கள்; (எ - று.)

ஒருகுளத்தைசுற்றிலுமுள்ள தென்னைமரங்களில் முற்றிய காய்கள்காற்றுவீசுதலால் உதிர்ந்து அககுளத்தில் விழுதபோல, தேர்களிலிருந்த இலக்கம்வீரர்கள் அத்நாரகாகரன் துக்கையாலெடுத்துவீசுதலாற் கடலில்விழுந்தன என்பதாம். உவமையணி. தென்னைமரங்கள் - தேர்களுக்கும், அவற்றின் முதிர்ந்தகாய்கள்-அத்தோகளிலுள்ள சிறந்தவீரர்களுக்கும், காற்று - நாரகாகரனுக்கும், அதுவீசுதல் - அவன் துக்கையாலெடுத்துவீசுதற்கும், குளம் - கடலுக்கும் உவமை யெனக் காண்க. அளக்கர்தன்னில் வீழ்தரு என இயையும். குழுற நின்ற - ஒருகுளத்தைசுற்றிலும் கரையில் மிகுதியாக உள்ளத்தினின்று. பழுக்காய் - பழுததலையுடையகாய் என இரண்டனுரூபம்பயனுத்தொக்கதொகை. பழு = பழுத்தல்; முதனிலைத்தொழிற்பெயர் யாக்கம், மாருதம்-உடசொற்கள் 'அளக்கா' என்ற சொல்லுக்கு-அளக்கஅரு என்றதன் விகார மெனக்கொண்டு, அளத்தற்குஅரியது என்று காரணப்பொருள் கூறலாம். இவகே 'கொற்றவீரர்' என்றது, முன்பு பல போர்களில் வெற்றியையுடையராயிருந்த வீர ரென்றபடி; இகழ்ச்சியுமாம்.

சூஉ கொற்றவிலுழுவன்வீரகோளரியதனைநோக்கிச்

செற்றமொடேகிச்செய்வேன் வீசவடிமனத்துட்கொண்டு

பற்றியதனுவைவாங்கிப்பகழிநூறுய்த்துத்தீயோன்

பொற்றாடமுவுளிதள்ளிப்புணரியுநாணவார்த்தான்

(இ - ன்.) (ஓவ்வாறானவளவில்), கொற்றம் வில் உழுவன் - வெற்றியையுடைய வில்லின்வீரனான, வீர கோளரி - வீரகேசரியென்பவன். - அதனை நோக்கி - (இலக்கவீரர் கடலில் விழுத்து எழுத்துசென்ற) அத்தன்மையைப் பார்த்து. செற்றமொடு ஏகி - கோபத்தோடு சென்று. செய்வேன் சே அடிமனத்துள் கொண்டு - செந்நிறமுடைய முருகக்கடவுளின் சிவந்த திருவடிகளை மறைத்திலேதியானிததுக்கொண்டு, பற்றிய தனுவைவாகி - (தான்கையில்) எடுத்த வில்லை உளைத்து, பகழி நூறு உய்த்து - நூறு பாணங்களைப் பிரயோகித்து, தீயோன் - கொடியவனான அத்தாரகாகரனது, பொன் தடமுவுலி தள்ளி - பொன்மயமான பெரிய திரீடத்தைக்கீழேதள்ளி, புணரியும் நாண ஆர்த்தான் - கடலும் (தனதுஒலி தீப்பெருமுழக்கத்துக்கு ஈடாக மாட்டாமையால்) வெட்கமடையும்படி (தனதுபெருமித்தோன்ற) ஆரவாரஞ்செய்தான்; (எ - று.)

வீரகேசரி - நவவீரரில் ஒருவன். கோளரி-வலிமையையுடைய சிங்கம்; (மற்றைய விலங்குகளை) உயிர்கொள்ளுத்தன்மையையுடைய சிங்க மெனினுமாம். 'கோளரி' என்பது, கேசரியென்பதன் பரியாயமாய் நின்றது. வீர கோளரி - மிருகங்களுட் சிங்கம்போல, வீரர்களுள் தலைமையாயிருப்பவனென்று பொருள்படும்: பகைவீரர்களாகிய வலிய யானைகளுக்குச் சிங்கம் போல எளிதில் அழிவு செய்பவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; வில்லுழுவன் - வில்லாகிய கலப்பையைக்கொண்டு பகைவருடலாகிய சிவத்தை

உழுது போராகிய விதையை விதைத்து வெற்றியாகிய பயனை விளைப்பவனென: விற்போரையே தொழிலாகவுடையவனென்றும், விற்போரில் தேர்ச்சியுடையவனென்றாவ் கருத்து. “வில்லேருழவர்” என்ற திருக்குறளில் “உருவகவிசேடம்” என்றனர் பரிமேலழகர். முருகங்கடவுளின் திருவடிக்கீழ் மனத்திரிகொண்டது, தான் வெற்றிபெறத்தற்பொருட்டு அக்கடவுளின் திருவருளைப்பெறவேண்டி யென்க. செம்மை + அடி - சேவடி. பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதினீண்டு முன்நின்ற மகரமெய் வகரமாத் திரித்தது; இவ்வகத்ததை “ஏழு னிவ்விருமையும், உயிர்வரி னுடம்படுமெய் யென்றாகும்” என்றதனால் வந்த உடம்படுமெய் யெனினும் இழுக்காது. பாதஞ்சிவத்திருத்தல், உத்தமவிலக்கணம். புணரியும் என்ற உமமை - உயர்வொடுப்பு. துறு-அநேக மென்ற மாதிரியாய் நின்றது மவுலி மெனலியென்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; இது-தலையின்பெயர், கிரீடத்துக்கு கிடவாகுபெயராம்: “முடி” என்ற தமிழ்ச்சொற் போல.

“போரானி வெதிர்ந்தழி புழைக்கைகொடு சுற்றி, வாரியி னெறித்தனனெழுத்து பினும்வந்தார். எருவவுகோளரி யெதிர்ந்த சுணைதுறாறு, கோரவடிவன்றன மகுடத்தை விழுவெய்தான்” என்பது, ௧௩௩௩-ஊர்க்குருக்கியம்.

௧௩௩. ஆர்த்திடு மோதை கோர வண்டர்களுையன் மீது
ஆர்த்தனர் மலரின் மாரி தோன்முக னதனைக் காணு
வோர்த்தனன் மான முற்றான் வீரகே சரிமே லங்கைத்
தார்த்தந் தண்ட முடத்துத் தனதுமான் நேரிற் சென்றான்

(இ - ன்.) ஆர்த்திடும் - (இவ்வணம் வீரகேசரி) ஆரவாரஞ்செய்த, ஒழை-ஒழையை, கோர - கேட்டு, அண்டர்கள் - தேவர்கள், அனையன்மீது - அவ் வீரகேசரியின்மேல், மலரின் மாரி - பூமழையை, ஆர்த்தனர்-மிகுதியாகச் சொரிந்து திறைத்தார்கள்; தோல் முகன் - யானைமுகமுடையவனான தாரகாசரன். அதனை காணு - அதைக்கண்டு, மானம் உற்றான்-கோபமடைத்து, வேர்த்தனன் - (அத்தனால்) உடம்புவியர்த்தது, அம் கை தார்த்த தண்டம் வீரகேசரிமேல் உய்தது - அழகிய தன்மையிற் பொருந்திய வெற்றிமாவையைத் தரித்த பெரிய தண்டாயுதத்தை அந்த வீரகேசரியின்மேல் வீசியெறிந்தது, (பன்பு), தனது மான் தேரில சென்றான் - குதிரைகள்பூட்டிய தனது தேரின்மேல் வேறிச் சென்றான்; (எ - று.)

தேவர்கள் புஷ்பவரங்கஞ்சொரித்தது, தங்கப்பகைவனான தாரகாசரனை மகுடபகைப்படுத்திய வீரகேசரியினது பராக்கிரமத்தை நோக்கி உண்டான மகிழ்ச்சியினு வென்க. கோர, காணு-உடன்பாட்டெச்சுதகள்; இறந்தகாலம். கீழ் குக-ஆஞ்செய்யுளில் “வையநீகைக் குவலயமிசைக் குப்புற்று” என்ற தாரகன் தேரைவிட்டுத் தரையிற்குதித்தமை கூறின ராதலால், மீண்டும் அவன் தேரிலேறியமையை. இவரு ‘தனதுமான்நேரிற் சென்றான்’ என்றதனால் குறித்தனர். அண்டம் - வானம். அதிர்ச்சுஞ்சரிப்பவர் அண்டர் எனத் தேவர்க்குக் காரணக்குறி. மானம் - வெட்கமுமாம். இனி, ‘வேர்த்தனன் மானமுற்றான்’ என்பதற்கு - கோபகொண்டு ஒரு விமானத்தின்மேல் வேறியவனாய் என்றும், கோபித்தது தானென்னும்அபிமானவகொண்டவனாய் என்றும் உரைப்பாரும் உளர். மானமுற்றான் வீரகேசரி யெனச்சேர்த்து, விமானத்தின்மீது ஏறியுள்ளவனாகிய வீரகேசரி யெனப் பொருள்கொள்வர். ஒருசாரார். (௧௩௩)

வேறு.

௧௩௪. சென்றொர் மாமுடி புனைவுழித் தண்டமத் திறலோன்
மன்றன் மார்க்கம் படுதலும் வீழ்ந்தனன் மயங்கி

வென்றி மொயம்புடை யாண்டகை யதுகண்டு வெகுன்றி
குன்ற மன்னதோட் டாரக னெடுபொரக் குறித்தான்.

(இ - ன்.) சென்று - (இவ்வாறு தாரகன் தோளிலேறிச்) சென்று, ஓர் மா
முடி புனைவுழி - வேறொரு பெரிய கிரீடத்தைத் தரித்துக்கொள்ளுகையில், —
தண்டம் - (அவன் விசியெறித்த) கதாயுதம், அ திரலோன் - பாக்கிரமசாலி
யான அவ்வீரகேசரியினது, மன்றல் மார்பு அகம் - தரித்தபூமலைகள் பூசிய
சந்தனம் எப்பவற்றின்) நறுமணத்தையுடைய மார்பில், படுதலும் - தாகிய
வளவிலே, மயங்கி வீழ்ந்தன - (வீரகேசரி) மயக்கமடைந்து கீழ்வீழ்ந்தன
னாக, — வென்றி மொயம்பு உடை ஆண் தகை - வெற்றியையுடைய தோள்
களே யுடையவனான வீரவாகு. அது கண்டு - அதனைப் பார்த்து, வெகுண்டு -
கோபம்கொண்டு. குன்றம் அன்ன தோள் தாரகனெடு பொர குறித்தான் -
மலைபோன்ற தோள்களையுடைய தாரகாசுரனெடு போர்செய்யக் கருதி
னான்; (எ - று.)

ஒன்று என்பதன் விகாரமாகிய 'ஓர்' என்பது. உகரம் பெருமலும்
முதல் னீளாமலும் நின்றது. ஆண் தகை - ஆண்மைக்குணமுடையவன்; பண்
புத்தொகையன்மொழி. தகை - தருதி. சற்குணம்; இது - தொழிலடியாப்
பிறத்த தாயினும், பொருளாற் பண்புப்பெயா. 'வீரவாகு' என்ற பெயரின்
பொருளை 'வென்றிமொயம்புடை யாண்டகை' என்ற தொடரால் விளக்கி
னார். 'மார்பகம்' என்றதில் 'அகம்' என்றது - ஏழாம்வீரஹமையுருபு;
'உன் அகம்புரம் இவ டிடப்பொருளுருபே' என்றனா நன்னலவா.

'சென்னிமுடி வீழ்தலு மொந்தின்கதை யெறித்தே. பொன்னிரத
மீய்சை புருத்தன னெதிர்த்தான், மன்னுகதை பட்டிட மயங்கி வதுகண்
டே, தன்னு யிறல்கொண்டு வளர்தோளின் னெதிர்த்தான்' என்பது. நீத்த
புராணச்சூக்கீகம்.

இக்கவி, இப்படலத்தின் முதற்கவி போன்ற கவிநிலைத்துயை. (சுச)

வேறு.

சுரு குறித்தேவிறற் புயன்றாகக் கொடியோனெதிர் குறுகி,
வெறித்தேன்மலர்த் தொடை துங்குதன் விறற்கார்முதங் குனியாப,
பொறித்தேயுறு கனல்வாளிகா பொழித்தேயவன் புரத்திற், செறி
த்தேயுற வளைத்தானொரு சிலைதானவர் தலைவன்.

(இ - ன்.) குறித்த - (அவனது) கருதி, விறப்புயன் - வீரவாகு, தார
கன் கொடியோன் எதிர் குறுகி - தாரகனாகிய கொடியவனது எதிரிற் சமீ
பித்து. வெறித்தேன் மலர் தொடை துங்கு தன் விறல் கார்முசம் குனியா -
நறுமணத்தையுத் தேனையுமுடைய மலர்களாலாகிய! வெற்றிமாலு தொங்கி
யசையப்பெற்ற தனது வலிமையையுடைய விலலை உளைத்து, பொறித்தே
உறு கனல் வாளிகள் பொழிந்து - பொறிவீசிக்கொண்டே ஓங்கியெழுதின்ற
பொருப்புப் போன்ற [கொடிய] அம்புகளைச் சொரிந்து, அவன் புரத்தில்
செறித்த - அத்தாரகாசுரனுடம்பில் நிறைத்து, உற - கெருக. — தானவர்
தலைவன் - அகரரசனான தாரகனும், ஒரு சிலை யளைத்தான் - ஒரு விலலை
யளைத்தான்; (எ - று.)

விறற் புயன் - வீரத்தையுடைய தோள்களையுடையான், தொடை -
தொடுக்கப்படுவது என மாலுக்குக் காரணக்குறி; ஐ - செயப்படுபொருள்
விருதி. கார்முசம் - வடசொல்; தொழில்செய்தலிற் சிறந்த தென்பது கார
ணப்பொருள்: கர்மம் - தொழில். செறித்த - அழுத்தி யெனினுமாம்.
'பொறித்தே' என்பதில், ஏகாரம் - இடைவிடாமை குறித்தது. 'குறித்தே'
என்றதில், ஏகாரம் - அசை; 'பொழித்தே' என்பதிலும் அது. 'செறித்தே'

என்பதில், ஏகாரம்-தேற்றம். குணியா - உடன்பாட்டெச்சம், 'புரம்' என்ற வடசொல் உடம்பையுணர்த்துதலை 'புரந்தான்' என்றவிடத்திலுங் காண்க.

இதமுதல் ஆறு கவிகள் - பெரும்பாலும் நான்காஞ்சொன்று மாசு சீரும், மந்தைமூன்றும் மாவகனிச்சீர்களு மாசிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்காள்.

௬௩, ௬௪, ௬௫ - இச்செய்யுள்கள் அந்தாந்தேவோடையாக அமைந்திருந்தல், கருத்தத்தகது; இது, பொருள்தொடர்நிலையினிடையே வந்த சொல் தொடர்நிலை. தண்டியலங்காரத்தில் "பொருளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்நிலை" என்றவிடத்தில் "உகை" என்ற மிகையால், மூன்றாவது பொருளினுஞ் சொல்லினுந் தொடர்வதும் உண்டெனக் கொண்க" என்ற மை காண்க. (௬௫)

௬௬. பொழிந்தான்சரமழைநம்மவன்புரமேலதுபொழுதி
னிழிந்தான்சிலையுயர்ந்தான்கணையீரேழுதொட்டி.றுப்ப
வழிந்தாயெனையெதிர்தாயிதற்கையமமிலையென்னு
மொழிந்தானெருகுலந்தனைமொய்ப்பிற்செலவுத்தான்

(இ - ன்.) (இவ்வனம்வில்லித்த தாரகன்), நம்மவன் புரம்மேல்-நமது தலைவனாகிய வீரவாகுவி னுடம்பின்மேல், சரம் மழை பொழிந்தான்-பாண வர்ஷத்தைச் சொரிந்தான்; அதுபொழுதின் - அச்சமயத்தில், உயர்ந்தான் - மேம்பாடுடையவனான வீரவாகு, ஈரேழு கணை தொட்டி - பதினான்கு பாணவகளைப் பிரயோகித்தது. இழந்தான் சிலை இறுப்ப - இழிவானதன்மை யுடையவனான அவ்வசுரனது வில்லைத் துணிக்க. (அத்தாரகன் வீரவாகு வை நோக்கி), 'என எதிர்த்தாய்-என்னை யெதிர்த்தவனான நீ, அழிந்தாய் - நிச்சயமாக அழித்திட்டாய்; இதற்கு ஐயம் இலை - (அவ்வனம்அழிகிற) இத தன்மைக்குச் சந்தேகமில்லை,' என்கு மொழிந்தான் - என்று வீரவாகுஞ் சொல்லி. ஒரு குலந்தனை - ஒரு குலாயுத்ததை, மொய்ப்பின் செல - (வீர வாகுவின்மேல்) வலிமையோடு பாயும்படி, உய்த்தான் - பிரயோகித்தான்.

கவி, தனது சுப்பிரமணியபத்தியால், அவன் தம்பியான வீரவாகுவை 'நம்மவன்' என்று தனது அபிமானத்தோன்றக் கூறினார். அழிந்தாய் - விரை வுத்தெளிவும்பற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமான உழுவமைதி; [நன்-பொது-௩௩.] 'மொய்ப்பிற் செல' என்பதற்கு - தோளின்மேற் பாய என்று உரைத்தல் பொருந்தாது; அடுத்தகவியில் 'மார்புற' என வருதலால். ஐயம்மில்லை, மகரம் - விரித்தல். மொய்ப்பு - வீரவாகுவுக்கு ஒருபெயருமாம். இழிந்தான், உயர்ந்தான்-வினையாலையும்பெயர்கள். இரண்டாமடியில் 'இழிந்தான்சிலையுயர்ந்தான்கணை' என்றவிடத்துத் தோடைமுரண் காண்க. ஈரேழு - பண்புத்தொகை. தொட்டி, தொடி - பகுதி. என எதிர்த்தாய் அழிந்தாய் - நீ என்னைஎதிர்த்தாயாதலால் அழிந்தாய் என்றபடி. என - தொகுத்தல்.

"உத்தெதிர் புகுந்த திறல்வாகுமிசை வெய்யன், சுந்தரவிறற்கொ ளொரு குலம் தகைத்தா, னுத்தெழி லாததினிடையுற்றிடலு மீசன், மைந்தனினி யோன் மிகு வருத்தமொடு நின்றான்" என்பது, கந்தபுராணச்சீருக்கம்.

௬௭. பொருமூவிலைவேலங்கவன்பொன்மார்புறப்பொருமிப்
பெருமோகமொடேரின்றிடப்பின்னங்கதுகாணு
வருமேறெனவதிர்தாரகனுடனையவன் றுணையாய்
வருமூவருமொருநால்வருமாறுற்றமரிழைத்தார்.

(இ - ன்.) பொரு - போரிற்றித்த, மூ இலை வேல் - மூன்று இலைவடிவ மான துணிகளையுடைய அசுருலாயுதம், அங்கு-அப்பொழுது, அவன் பொன்

மாஃபு உர - அவ்வீரவாகுவின்து அழகிய மாஃபிலே பாய்க்கத்தனாவு, (அவன்); பொருட் - வருத்தி, பெருமோகமொடே சின்றிட - மிக்கமயக்கத்தோடு (சிறிதபொழுது செயலற்று) சிந்த, - பின் - பின்பு; அங்கு அது காண - அவ்விடத்தி டுடந்த அத்தன்மையைக் கண்டு, உரும் ஏறு என அதிர் - (தனது செருக்குதலோன்றப்) பேரிடிபோலக் கர்ச்சிக்கின்ற, தாரகனுடனே - அவன் தனை ஆய்வரும் மூவரும் ஒரு காண்கரும் - அவ்வீரவாகுவின்து உடன்பிறக்கவாயுள்ள எழுபேரும், மாறு உற்று-மாறுபாடுகொண்டு. அமர் இழைத்தார் - பேராசெய்தார்கள்; (எ - று.)

பொன்மாடி - பொன்னுலாகிய ஆரம்முதலிய ஆபரணங்களைத் தரித்த
மாற்புமம்; பொன் - கருவியாகுபெயர். 'அவன் தனையாய்வுரும் மூவரு
மொரு நாவ்வுரும்' என்றது, அவனது தம்பியர் எட்டுப்பேருள் கீழ்மையின்கி
விழுந்த வீரகேசரியொழிந்த எழுவரையு மென்க. பின் - உடனே யென்ற
படி. ஏற - ஆண்மைப்பெயர். சிறந்ததையும் பெரியதையும் ஆணென்னும்
மப்புபற்றி, 'உருமேறு' என்றார். காணு - உடன்பாடு. பொருமி, பொருமு-
பகுதி. மோதும் - வடசொல். மூவா, நாவ்வுர் - எண்ணடியாப்பிறந்த
பெயர்கள். (கவு)

க.அ. ஆமர்செய்திமெழுவிர்ருமவுண்ணனக்குடையக்
குமரன்பதந்தலைக்கொண்டிடுங்கோமானதுகாண
வெமாமற்றிவ்ரெல்லோர்களுமிரிந்தார்பொருதெண்ணச்
சமாழுற்றிடவருதாரகத்தகுவுண்டுணமடைந்தான்.

(இ - ன்.) அமா செயதிமெ எழு வீரரும்-(இவ்வாறு) போர்செய்த எழு வீரர்களும், அவுணன் தனக்கு உடைய - அத்தாரகாசுரனுக்குத் தோற்க, - குமரன பதம் தலை கொண்டிடும் கோமான் - முருகக்கடவுளின் திருவடி களைத் தலைமேற்கொண்டு வணங்குத்தன்மையுள்ள தலைவனுன வீரவாகு, அது காண - அதனைக் கண்டு, எமா இவர் எல்லோர்களும் பொருது இரிக் தார் என்னு - 'எம்மவராகிய இவர்களைல்லாரும் (இவ்வகரனேமி) போர் செய்து தோற்றொழிந்தார்கள்!' என்று சித்தித்தது, சமர் முற்றிட வரு தார கன் தருவன முனம் அடைந்தான் - போரைமுடிக்கும்படி வந்திருக்கின்ற அத்தாரகாசுரனெதிரில் (மீண்டுத் தான்) சேர்ந்தான்; (எ - று.)—மற்று - அசை; வினைமாற்றுமாம்.

‘குமரன்பதந்தலைக்கொண்டிடும்’ என்ற அடைமொழி, வீரவாகுவின் து
சுப்பிரமணியபக்தியை விளக்கும். கோமான் - இவருட்குத் சுப்பிரமணியசே
னைக்குத் தலைவருயமைந்தவன்; இதில், மான் - ஆண்பாற் பெயர்விகுதி. ‘சமர்
முற்றிட வரும்’ என்பதற்கு - போரில் அழியவருகிற என்றும் பொருள்கொண்
டலாம். எமர் - யாம் என்பத னடியாப் பிதந்த பலர்பாற் கிளைப்பெயர். முன் -
இடமுன். முனம் - தொகுததல். (கஅ)

சு.க. ஒருகார்முகமிருகால்வளைவுநவேகுனித்துகுதே
னருகாதொழுகியதன்மையினவிராடுணலியெடுப்பத்
திருகாடுநெவரையானவந்தெருமந்தனவவுண
ரிருகாதையுனரிபொத்தினரேங்குந்நனிரிவார்.

(இ-ன்) (இருவரைத் தாரகனெதிரிற்சேர்த்த வீரவாகு), ஒரு கார்முகம்-
(தனது) ஒப்பற்றதொரு வில்லை, இரு கால் வளைவு உற - இரண்டுகோடியும்
வளையும்படி, குனித்து - வளைத்து, உரு தேன் அருகாது ஒழுகிய தன்மை
யின் அவர் நான் ஒலி எடுப்ப-(மலர்களினின்று அல்லது உட்டினின்று) வெ
ளிப்படுகின்றதேன் இடைவிடாமல் தாரையாகப்பெருகிற தன்மைபோல
விளங்குகின்ற காணியை யேற்றி அதனைக் கைவிரலால்தெறித்து ஓசையை

யெழுப்ப;—(அவ்வோசைமிகுதியினதீர்ச்சியால்), திருகா செடு வரை ஆன வும் தெருமத்தன - இயல்பில் அனுகூலில்லாத பெரியமலைகளும் சுழன்றுன; அவுணர் - அசுரர்கள், (அம்முழக்கத்தைக் கேட்டமாட்டாமல்), இரு காணையும் கனி பொத்தினர்-தம்மதது இரண்டுகாதுகளையும் நன்றாகத் தைகளால் மூடிக்கொண்டு, எஞ்ஞத்தனர் - தைகப்படைத்தவர்களாய், இரிவார்-அஞ்சி யோடுபவரானார்கள்; (எ - று.)

அருகாத-குறைத்து கீதகாமல். இடைவிடாத தேனெழுஞ்சு தாரை வில்நாணுக்கு, வடிவத்தில் உவமம். தன்மையின், தின்-ஐந்தனுருபு. ஒப்புப் பொருள். தெருமத்தன, தெருமா - பகுதி, குறுகியது - விகாரம். தெரு மால் - சுழலுதல். கனி - மிகுதியுணர்த்தும் விசேடித்த உரிச்சொல். என குற்றனர், உற - துணைவினை. திருகா - திருகாத; ஈறுகெட்டஎதிர்மறைப் பெயரெச்சம். அசுவமென்ற பெயரின் பொருள் விளங்க, 'திருகா வரை' என்றார். இஃ, 'திருகா' என்பதை உடனபாட்டிலிளையெச்சமாக்கொ ண்டு, திருகி [நிலையெயர்ந்த] என வுரைப்பினுமாம் 'ஆன' முதல்வேற்று மைச்சொல்லுருபு. (கக)

எஃ. நாண்கொண்டிடு மொலிகேட்டலு நடுங்காவெரு வுற்றார்
பூண்கொண்டிடு சிலைவாங்கலு மகிழ்வற்றிடு புலவோர்
சேண்கொண்டிடு முகில்வேண்டின ரதுவந்திடச் சிறந்தே
மாண்கொண்டத னூருமுசசெல மயங்கித்தளர் வதுபோல்.

(இ-ள்.) சேண் கொண்டிடும் முகில் வேண்டினா -வானத்தை இடமா கக்கொண்ட மேகத்தின் வருகையை (மழையின் டொருட்டு) விரும்பின் சன வகன், அது வந்திட சிறந்து மாண் கொண்டு-அம்மேகம் வந்தபொழுது மிகு தியாக மகிழ்ச்சியடைந்த. அதன் உருமு செல மயங்கி தளர்வது போல் - அம்மேகத்தின் இடி வெளிப்பட்டவளவிலே திகைத்துத் தளர்ச்சியடைதல் போல,—பூண் கொண்டிடு சிலை வாங்கலும் மகிழ்வு உற்றிடு புலவோர் - கட்டமைந்த வில்லை (வீரவாகு) உளைத்தவளவில் மகிழ்ச்சியை மிகுதியாக அடைந்த தேவர்கள், நாண் கொண்டிடும் ஒலி கேட்டலும் நடுங்கா வெருவற றார் - அவ்விலவின்நாணிசெய்த ஒசையைக் கேட்டமாதிரத்தில் நடுங்கி கிப் பயப்பட்டார்கள்; (எ - று.)

உலகத்தின் தாபத்தை யடக்குதற்பொருட்டு மேகத்தின் வரவை வெரு காலமாய் எதிர்பார்த்தறின்று அவனம்மேகம்வந்தவளவில் அதனைக்கண்டு மகிழ்ச்சியுற்ற மனிதர்கள் அதன் இடிமுழக்கத்தைக் கேட்டமாதிரத்திலே அச்சம்கொள்ளுதல்போல, அசுரர்களது உபத்திரவத்தை நீக்குபவனது வரு கையை வெருகாலமாய் எதிர்பார்த்தறின்று அவனமேவீரவாகு வந்த வில் வளைத்தவளவில் அதனைக்கண்டு மகிழ்ச்சியுற்ற தேவர்கள் அவ்வல்லின் னானெலியைக் கேட்டமாதிரத்திலே அச்சம்கொண்டனர் என்பதாம். உவரையணி.

உபமேயத்தில் 'சிலைவாங்கலும்' என்றதற்கு ஏற்ப, உபமானமாகிய மேகத்திலும் இத்திரவில் உண்மை காண்க; வில் உளைதல் அம்புமழைக்குக் காரணமாதல்போல, இத்திரவில்லின்தோற்றமும் மழைக்கு நிமித்தமாகு மாறுணர்க. உள்ளமும் உடம்பும்நெருதல், அச்சக்குறிப்பு. புலவர் - அறி வுடையவர்; புலம் அவ்வது புலமை-அறிவு; தேவர்க்கு அறிவுவிசேடித்திருந்த லாய், 'விபுநர்' என்று வடமொழியில் ஒருபெயர் வழங்குதலும் உணர்க. புலவர் - புலவோர் எனச் சிறுபான்மை ரகரவீற்று அயல் அகரம் ஓகாரமாயி ற்று. சேண் - பெருமையுமாம். மேகத்தின்பெருமை, பிரசித்தம். மாண் - மாண்பு என்னும் பண்பின் அடி; பெருமையைக்குறிக்கின்ற இது, சந்தர்ப்

பத்தால், மகிழ்ச்சியை யுணர்ந்திற்று. உருமு, உ - சாரியை; [சன் - மெய் - உரு.] நடுகா - உடன்பாட்டெச்சம். வெருவற்றார் - வெருவினார்; உற-துணை வினை. வேண்டினர் - வினையாலணையும்பெயர். செல-செல்ல: தொகுத்தல்.

வேறு.

எக. மேதா வியர்கள் பரவுந்திறல் வீர வாகு

மாதா நுவன்ன சிலைதன்னைவ னைத்து வாகைத்

தாதார் பிணையல் புனைதாரகன் தன்னை நோக்கித்

தீதா மழல்போல வெகுண்டேயிது செப்பு கின்றான்.

(இ - ன்.) மேதாவியர்கள் பரவும் - அறிவுடையவர்கள் துதிகரும்படியான, திறல் - வல்லமையையுடைய, வீரவாகு - , மாதாரு அன்ன சிலை தன்னை வளைத்து - பெரியமரம்போன்ற வில்லை வளைத்து (க் கைவிட்பிடித்துக்கொண்டு), வாகை தாது ஆர பிணையல் புனை தாரகன் தன்னை நோக்கி - வாகையென்னும் மரத்தின் மலாகனாலாகிய பூத்தாது கிடைத்த மாலையைத் தரித்த தாரகாசுரனைப் பார்த்து, தீதா ஆம் அழல் போல் வெகுண்டு - கொடியதான அக்கினிபோலக் கோபங்கொண்டு, தீது செப்புகின்றான் - இவ்வாறதையைக் கூறுகின்றான்; (எ-று.) - அம்வார்த்தையை, அடித்தகவியிற் காண்க.

மேதாவீ எனனும் வடசொல்லுக்கு - அறிவுடையானென்று பொருள்; மேதா - அறிவு. தாரு - வடசொல். வாகைப்பூமாலை, வெற்றிக் கு அறிகுறி; ('வெட்சி நீரைக்காதல் மீட்டல் காரணத்தையாம் வட்காரமேற் செல்வது வஞ்சியாம் - உட்கா. தெதிருன்றல் காஞ்சி யெயில்காததல் கொச்சி. அதுவனைத்த வாகு முழிஞை - அதிர்ப். பொருவது துமையாம் போர்க்களத்து மிக் கோரா, செருவென்றது வாகையாம்' என்பதனால், இன்ன இன்ன பூமாலை வீரர்கள் ஒன்ன இன்ன சமயத்தில் தரித்தற்கு உரிய தென்பதையுணர்க.) தாது - மகரத்தப்பொடி. பிணையல் - தொடுத்தல் தொழிப்பெயர்; தொடுக்கப்பட்ட மாலுக்கு ஆகுபெயராம் 'பிணையல்' என்பதற்கு - 'மலர்செருகரு மாப்பின்மலை' என்று பொருளுரைத்திருக்கின்றனர் சச்சினர்க்கினியர். முருககடவுளாற் செலுத்தப்பட்ட வீரர்களுள் வீரவாகுவொருவனொழித்த அனைவரையும் வென்றுத் திறல்பற்றி 'வாகைத்தாதார்பிணையல்புனை தாரகன்' என்றும், அவ்வெற்றிகலை கண்டதனால் வீரவாகு பெருங்கோபங் கொண்டன நென்பார், 'தீதாமழல்போல்வெகுண்டு' என்றும் கூறினர். 'வாகை' என்ற மரத்தின்பெயர் - இவரு, அதன்மலர்க்கு முதலாகுபெயராம்.

இதுமுதல் ஆறு கவிகள் - ஒன்று நான்கு ஐந்தாஞ்சீர்கள் தேமாச்சிர்களும், இரண்டாஞ்சீர் புளிமாச்சிரும். மூன்றாஞ்சீர் புளிமாவகனிச்சீரு மாகிய செழிவடி நான்கு கொண்ட கலிநிலைத்துறைகள். (எக)

எஉ. பொன்றாவலிகொண்டமராடியபூதர்த்தம்மை

வன்றாழ்சிலைகொண்டிவீரரைவன்மைதன்னால்

வென்றாமெனவுன்னினைபோலும்விரைநதுரின்றனைக்

கொன்றாவிபுண்பனென்னலுங்கொடியோனாரைப்பான்

(இ - ன்.) 'பொன்றா வலி கொண்டு அமர் ஆடிய பூதர்த்தம்மை - அழியாத வல்லமையை யுடையராய்ப் போராளிகுதியாகச்செய்த பூதகணவகனையும், அவ் தாழ் சிலை கொண்டி வீரரை - வலிய வளைத்த வில்லை யேந்திய இவக் கத்தெட்டுவீரர்களையும், வன்மைதன்னால் வென்றும் - (நமது) வலிமையினாற் சயித்திட்டோம்', என - என்று, உன்னினை போலும் - (செருக்காக) நினைத்தாய்போலும்; (இனி நான்), விரைந்து நின்னை கொன்ற ஆவி உண்பன் -

விராவில் உண்ணைகொண்டு உயிர்குடிப்பேன்,' எனவும் - என்று (வீரவாகு வீரவாதை) கூறியவளவிலே,--கொடியோன் - கொடுமையையுடையவளுள் தாரகாசரணும், உரைப்பான்-(அதற்கு) எதிர்கூறுவான்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த இரண்டு கவிகளிற் காண்க.

வலிமையால் யாவரையும் வென்றிட்டோ மென்றுஎண்ணி எனதுமுன் னிலையிலுஞ் செருக்குக்கொன்னாதே. அவர்கள்போலல்லன் யான்; இப் பொழுதே உண்ணைக் கொன்று தீர்ப்பேன் என்று வீரவாகு கூறின னென் பதாம். ஆலி யுண்பன் - உயிரையொழிப்பே னென்றபடி; உண்ணப்படா தது உண்ணப்படுவதுபோலச் சொல்லப்பட்டது. மரபுவுமுடனாகி, "உண் டற்குரிய வலவாப் பொருளை, யுண்டன போலக் கூறலு மரபே" என்ற தொல்காப்பியத்தைக் காண்க. 'வென்றும்' என்றது, செருக்கினால் தன் னைத் தானே உயர்த்துகூறுந் தன்மைப்பன்மை, உண்பன் - தன்மை யொருமை. (எஉ)

எஃ. மாயந்தனை வென்றவனே மிவையாசில்கண்டத்
தேயும்படியே புனைந்தேன் வலியெண்ணுறாதே
நீயிங்கடுவாமெனக்கூறினை நீமொற்றஞ்
செயந்தனையும் நீ வெல்வது திண்ணமாமே.

இதவும்; அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ன்.) மாயந்தனை வென்று - திருமாலேச சயித்து, அவன் நேமி யை - அவனது சக்கராயுதத்தை, மாசு இல் கண்டதது - குறையில்லாத கழுத்தில், ஏயும் படியே - பொருந்தும்படியாகவே, புனைந்தேன் - ஆபரண மாகத்தரித்த எனது, வலி - வலிமையை, எண்ணுறாதே - சிறிதும்மறிகா மலே, நீ—, இவரு - இவ்விடத்தில் [அவ்வது இப்பொழுது], அடுவாம் என - கொல்வோமென்று, நீ மொற்றம் - பெரிய வார்த்தையை, கூறினை சொன் னாய்: செயந்தனையும் நீ வெல்வது திண்ணம் ஆமோ - சிவகத்தை நீ சயிப்ப தும் நிச்சயமாகுமோ? [ஆகாதே]; (எ - று)

யானைமுதலிய பெருவிலகருகையெல்லாம் வெல்வதாகிய சிவகத்தை நீயாவ் ஒருகாலும் வெல்லமுடியாமைபோல, அசுரர்களையழித்தலால் தையாரியென்று ஒருபெயர்பெற்ற திருமாலையும் வென்ற என்னை உண் னாவ் ஒருகாலும் வெல்லமுடியா தென்றபடி. சுற்றடியிற்கூறிய உபமானத் தானே உபமேயத்தை விளக்கியது, பிறிதுமொழிதல் என்னும் அணியின் பாரபடும். தேவர்களில் தலைமைபெற்றவனும் அசுரர்களை யழித்தவில வல்ல வனும் அளவிடற்கரிய பெருமாயையையுடையவனு மான திருமலை எளி திச்சயித்திட்ட என்னை எளிய நீயோ வெல்லத்தகுவாய்? என்று தனது பெருமிதத் தோன்றக் கூறினான். மாசில் கண்டம் - நல்லிலக்கணமமைந்த கழுத்தது. புனைந்தேன் - பெயர். எண்ணுறாது - ஒருபொருளாக எண்ணு மல்; இந்த எதிர்மறைவினையெச்சத்தில், உறு - துணைவினை. ஏகாரம்-துணி வைவினக்கும். நீ மொற்றம் - உனதுவலிமைநிலையின் எல்லையினும் மிக அதிக மாகவுள்ள வார்த்தை யென்றவாறு; பெருவலிபடைத்துள்ளார் பேசுதற் கேற்ற வார்த்தை யென்க. 'செயந்தனையும்' என்ற உம்மை, பிரித்துக்கூட் டப்பட்டது; அவ்வும்மை, இயலாதகாரியமென்பதை வற்புறுத்திற்று. திண் ணம் - தின் என்னும் பகுதி 'அம்' என்னும் விசுதி பெற்ற பண்புப்பெயர், சுற்றுகாரம் - எதிர்மறை. (எஉ)

எசு. சாருங்குறள் வெம்படையாவையுஞ்சாய்ந்தவீர
ராருந்தொலைவுற்றனர்நீயுமயார்ந்துநின்றாய்

வீரம்புகல்வாய்விளிகின்றவிளக்கநேர்வாய்
பாரென்வலியாலுனதாவிபடுப்பனென்றான்.

(இ - ள்.) சாரும் - (உன்னுடன்வந்து என்னை) நெருங்கிய, வெம் குறன் படை யாலையும் - கொடிய பூதக்கணங்களெல்லாம், சாய்ந்த - அழித்திட டன; வீரர் ஆரும் - (உன்னுடன்வந்த) வீரர்களெல்லாரும், தொலைவு உற் தனர்-தொல்லியை யடைந்தார்கள்; பீழம் அபர்த்து நின்றும் - பீழம் (சிறிது பொழுது முன்னே எங்குலத்தாற்) சேர்ப்படைத்து நின்றும்; (அங்ஙன மிருத்தும்), வீரம் புகல்வாய் - வீரவார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்ற நீ, விளி கின்ற விளக்கம் நேர்வாய்-அவிகிற தீபம் போல்வாய்; என் வலியால் உனது ஆவி படுப்பன் பார் - எனது உலகமையால் உன்னுடைய உயிரை யழிப்பேன் பார், என்றான்-என்று (வீரவாகுவைக்கோக்கி வீரவாதம்)கூறினான், (தாரகன்).

விளக்கு அவிகிறசமயத்தில் 'ரிசுதியாப்வரிதல்போல, பீழம் அழிகிறசம யத்திற் செருகருக்காட்டுகின்றா யென்பான், 'வீரம்புகல்வாய் விளிகின்ற விளக்கம் நேர்வாய்' என்றான். குறன் - குறு என்னும் பகுதி 'அன்' என் னும் விசுதிபெற்ற பண்புப்பெயர்; குறுமையையுணர்த்துகிற இது, இயல் பிற குறுகிய வடிவமுடைய பூதத்தாகு, பண்பாகுபெயராம். சாய்ந்த - முற்ற. ஆர் - யார்என்பதன் மருஉ. புகல்வாய் - பெயர், விளக்கம் - (பொ ருக்களை) விளக்கச் செய்கு; அம் - கருத்தாப்பொருள்விசுதி. 'பார்' என் றது, துணியை விளக்கும். என்றும்அழியாமல் நித்தியமாய் நிற்குத் தன்மை யுடைய உயிர்க்கு அழிவென்பது, உடம்பினின்று நீங்குதல் யாகும். படுப் பன் - தன்மையொருமை. (எசு)

எரு. என்னுந்துணை யிற்சரமாயிரமேகதலுய்ப்பத்
தன்னங்கையிலோர்சிலைவாங்கினன்றூரகப்பேர்
மன்னன்கடிதுகணையாயிரமாறு தாண்டிச்
சின்னமபுரிந்துகணை நூறுசெலுத்தினான்.

(இ - ள்.) என்னும் துணையில் - என்று (தாரகன் வீரவாதம்)கூறாம லில். எந்தல் - சிறந்த ஆண்மகனான வீரவாகு, சரம் ஆயிரம் - ஆயிரம்அம்பு களை, உய்ப்ப - பிரயோகிக்க, தாரகன் பேர் மன்னன் - தாரகனென்னும் பெயரையுடைய பிரசித்திபெற்ற அம்வசரராகனும். தன் அம் கையில் ஓர் சிலை வாங்கினன் - தனது அழகியகையில் ஒருவில்லையெடுத்து உளைத்து, கடிது - விரைவாக, கணை ஆயிரம் - ஆயிரம் அம்புகளை, மாறு தாண்டி - (அவற்றிற்கு) எதிராகப் பிரயோகித்து, சின்னம் புரித்து - (தனது ஆயிரம் அம்புகளால் அந்த ஆயிரம் அம்புகளையும்) துண்டாக்கித்தள்ளி, நூறு கணை செலுத்தினான் - (பின்பு) நூறு அம்புகளை (வீரவாகுவின்மீதும்) பிரயோகித் தான்; (எ - று.)

ஆல் - ஈற்றகை. சிந்தம் - வடசொல். கடிது - வீரவாகுதொடுத்தஅம்பு கள் தன்மேல் வருதற்குமுன்னே யென்றபடி. எந்தல் - ஆண்பாற்சிறப்புப் பெயர்; இதற்கு, தொழிலாகுபெயரென இலக்கணங் கூறலு முண்டு.

“மொய்ப்புடைய வாகு மிகுமோகமொடு நின் நேழ், தம்பிய ரெதிர்த் துடைவ தானது தெரிந்தே, வெம்பதகன்முன் பணுக வெய்யனு மெதிர்த் தா, னம்புமழை சிந்தி யிருவோரு மமர்செய்தார்” என்பது, கந்தபுராணக் கூறுக்கம். (எரு)

எசு. எவ்வக் கொடியோன் நெடுவாளியை யேந்தல் காண
வவ்வக் கணைகள் விடுதேயையை முற்று மாற்றக்

கைவிற்ப கொருவ னிவனுக்குமிக் காளை தன்னைத்

தெய்வப் படையான் முடிப்பேனெனச் சிந்தை செய்தான்.

(இ - ன்.) எவ்வம் கொடியோன் - குற்றம்நிறைந்த கொடியவனுன தாரகன், கொடி - பிரயோகித்த, பாளியை - அம்புகளை, காளை - கண்டு, எந்தல் - வீரபாகு. அ அகணைகள் விடுதலே - அட்வவற்றிற்கு எற்ற அம்புகளை எதிரிற்செலுத்தி, அவை முற்றும் மாற்ற - அந்த அம்புகளையெல்லாம் (சிறிதும் பயனிலவா. மபடி) கடுக்க. (அதகண்ட தாரகன்), 'இவன்—, கைவிற்கு - கையிலீலத்திய வில்லின்திறத்தில், ஒருவன் ஆகும் - ஒப்பற்றவனாவான்: (ஆதலால், இவனோடு விரிபார் செய்யாமல்), இ காளைதன்னை - இந்த இளவீரனை, தெய்வம் படையால் முடிப்பேன் - தெய்வதன்மையை யுடைய அஸ்திரங்களால் அழிப்பேன்', என - என்று, சிந்தை செய்தான் - எண்ணினான்; (எ - று.)

வீரபாகுவினது விற்போதறித்ததைக் கண்டு வியந்து தாரகன் 'இவனை விற்போரில் வெல்லமுடியாது; ஆதலால், தேவாஸ்திரவகளைக் கொண்டு அழித்திடவேன்' என்று எண்ணின நென்பதாம். விற்கு - உருபுமயக்கம். காளை - இளவெருது; நடை உலிமை பெருகித்தோற்றம் என்னும் இவற்றால் வீரனுக்கு உவமம்; இது - உவமையாகுபெயராய். சிரந்த ஆண்மகனைக் குறிக்கும். தைவம் - உடசொல். தெய்வப்படை - மந்திரசகதியமைந்தது. சாதாரணமான ஆயுதங்களால் இவனையடித்த லரிதென்றுகொண்டு, தெய்வப்படையால் முடிப்பே நென்று சிந்தித்தனன். தொடி வாளி - வினைத்தொகை.

“பொற்கட நீதிநு புல்ல னதுபோதின், விர்சமர்புரிந் திவனை வெல்வதரி தென்றே; கற்பொருவு தோளுடைய காளைநிசை செல்ல, விற்குலவு மும்பர்கள் விரதபடைகள் விட்டான்” என்பது, கந்தபுராணக் கருக்கம். (எக)

வேறு.

எள வெங்க னறபடை தார கன்விட வீர வாகுவெ குண்டுகின் செங்க னறபடை யேவி யன்னது சிந்த வேவரு ணப்படை யங்க ணுயத்திட வவுணர் கோமக னடுபு னற்கிறை படையினைத் துங்க முற்றிய வீர ணுய்த்தது துண்ட மாம்பவகை கண்டனன்.

(இ - ன்.) (இவ்வனம் எண்ணி), தாரகன்—, வெம் கனல் படை - கொடிய ஆக்கினையாஸ்திரத்தை, விட - பிரயோகிக்க, வீரவாகு—, வெகுண்டு - (அதகண்டு) கோபித்து, பின் - உடனே, செம் கனல் படை எவி - (தானும்) சிவந்த ஆக்கினையாஸ்திரத்தையே (எதிராகப்) பிரயோகித்து, அன்னது சிந்தவே - அந்தத்தாரகனேவிய அஸ்திரத்தை அழித்திடவே—அவகண் - அப்பொழுது, அவுணர் கோமகன் - அசுரராசனுன அந்தாரகன், வருணப் படை - வாருணஸ்திரத்தை, உய்த்திட - பிரயோகிக்க, துங்கம் முற்றிய வீரன் - உயர்வு மிக்க வீரவாகுவும், அடு புனற்கு இறைபடையினை - (பகையை) அழிக்கவல்ல வாருணஸ்திரத்தையே, உய்த்து - (எதிராகப்) பிரயோகித்து, அது துண்டம் ஆம் வகை கண்டனன் - அந்த அஸ்திரம் துண்டுகளாகும்படி செய்தான்; (எ - று.)

கனற்படை - அசுரனியைத் தெய்வமாகவுடையதும், நெருப்புமயமானதுமான அஸ்திரம். வருணப்படை - வருணனைத் தெய்வமாகவுடையதும், நீர்மயமானதுமான அஸ்திரம். கோமகன் - தலைவனாகிய ஆடவனென இருபெயரொட்டி. புனற்கு இறை - நீர்க்குக்கடவுளான வருணன்; அவனது படையென்க. இங்கே, 'கண்டனன்' என்பதில், காணுதல் - செய்தலென்

ஹம்பொருளது. அது தண்டமாம்வகைகண்டனன்-அதனைத் துணித்தன
னென்றபடி. கனலுக்கு வெம்மையும், செம்மையும்-இயற்கையடைமொழி.
அடி படை யென இயையும். 'அடி' என்பதைப் புனலுக்கு அடைமொழி
யாக்கி, (பிரளயகாவதில் உலகத்தை) அழிப்பதான சமுத்திரத்திற்குத் தலைவ
னாகிய கருண நென்றலு மொன்று. 'ஆர்வகை' என்றவிடத்து, மகாமெய்-
வகரத்தின்பின்வந்ததனால், மகார்க்குறாககம்; [கன - எழுத்து-சக.] இதற்கு
மாத்திரை, கால்; [கன் - எழுத்து - சச.]

இதுமுதல் ஆறு கவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று மூன்று ஐந்தாஞ் சி
கன் மாசகீரகனும், மறைநான்கும் வினசகர்களுமாகிய கழி உகழிவழிகானகு
கொண்ட எழுச்சிராசியயுநுத்தங்கர். (எ௭)

எ.அ. இரவிதன்படையவுணன்னிட்டனனிவனுமபாபடையேயி ரீப
விரைவிலன்னதுதொலைவுகண்டனன்விரமேதகுதாரக
னுரமிருந்தனியுதைவெம்படையுநதினாதுகந்தவே [டா
ளருண்மிருந்தனியுயன்மாற்றினன்னையதொலபடைதனைவி
(இ - ன்.) (பிறகு), அவுணன் - தாரகாசான், இரவிதன் படை வீட்ட
னன் - சூரியாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான்: இவனும் - வீரவாகுவும், அ
படை எவியே - அந்தச்சூரியாஸ்திரத்தையே (நானும் எதிரிற், பிரயோகி
த்தது, விரைவில் - விரைவாக, அன்னது தொலைவு கண்டனன் - (அசுரனே
விய) அந்த அஸ்திரத்தை அழிவுசெய்தான்; (பின்பு). வீரம்மேதகு தாரகன்-
பராக்ரமம் மிக்க தாரகாசான், உரம் மிகும்-வலிமை மிக்க, தனி-ஒப்பற்ற,
வெம் - கொடிய, ஊதை படை-வாயவ்யாஸ்திரத்தை, உத்தினான் - பிரயோ
கித்தான்: அது - அதனை, -கந்தவேள் அருள் மிகும் தனிஅடியன் - முருகக்
கடவுளின் கருணையை மிகுதியாகப்பெற்றுள்ள ஒப்பற்றஅடியவனான வீர
வாகு, அனைய தொல் படைதனை விடா-தொன்றுதொட்டுவருகின்ற அந்த
வாயவ்யாஸ்திரத்தையே (நானும் எதிரிற்) பிரயோகித்தது. மாற்றினன் -
அழித்தான்; (எ - று.)—அது மாற்றினன் என்கூறியது.

இரவிப்படை-சூரியனைத் தெய்வமாகவுடையதும், வெயிலமமானது
மான அஸ்திரம். ஊதைப்படை-வாயுடைத்தெய்வமாகவுடையதும், காற்று
மயமானதுமான அஸ்திரம். ஊதை - காற்று. தொல் படை-பழமையாக
குருசிப்தயக்கிரமத்திலே பரம்பரையாகவருகின்ற அஸ்திரம்; பண்புத்தொ
கை. ரவி - வடசொல். விடா - உடன்பாட்டெச்சம். (எ.அ.)

எ.கூ. அனிலவெம்படையீறழிந்திடவவுணாதோமகனம்புயன்
றனதுதொல்படையேவினாதுதனிவிலசெற்றமொடேகலும்
வனைகருங்கழல்வீரவாகுவும்நறவன்படை ஆண்டியே
நினைபுமுன்னதுதொலைவுசெய்தனனிகரில்வானலாபுகழவே.

(இ - ன்.) வெம் அனிலம்படை - (தான் பிரயோகித்த) கொடிய வாய
வ்யாஸ்திரம், வீறு அழிந்திட - வலிமைகெட, (அதுகண்டு), அவுணா கோ
மகன் - அசுரராஜனான தாரகன், அம்புயன்தனதுதொல் படை - பழமை
யான பிரமாஸ்திரத்தை, எவினான்-பிரயோகித்தான்: அது - அந்தஅஸ்திரம்,
தனிவ இல் செற்றமொடு - அடங்காத உக்கிரத்தடனே, ஏகஸ்ரம்-வந்தவன
வில், -அனை கருங்கழல் வீரவாகுவும் - அணந்த (புரிய வீரககழலையுடைய
வீரவாகுவும், -நினைபும் முன் - (ஒன்றை மனத்தினால்) நினைக்கும்பொழு
துக்குமுன்னே[மிகவிரைவில்], -அவன் படை தூண்டியே-அந்தப்பிரமாஸ்
திரத்தையே பிரயோகித்து, நிகர் இல வானவர் புகழ் - ஒப்பிலலாத தேவர்
கள் துதிக்கும்படி, அது தொலைவு செய்தனன்-அந்தத்தாரகனேவிய அஸ
திரத்தை அழித்தல்செய்தான்; (எ - று.)—மற்று - வினைமாற்று.

அநிலன்-வாயு: வடசொல். அம்புயன்-தாமரைமலரில் தோன்றியவன்; அம்புஜம் - வடசொல்; கீரிற் பிறப்பது. அம்புயன்படை - பிராணத்தெய்வமாகவுடையதும், பகையைஎளிதிற்கொல்வதுமான அஸ்திரம். கிணையும்மூன்-யாதாயினுமொன்றை ஒருகால் கிணைத்தற்கு வேண்டுஞ் சிறுபொழுதினைவினுள்ளே யென்றபடி. (எக)

அ0. ஆயதன்மைகள் கண்டுதாரகனற்புத்தினனாகியே

மேயவானவர்படைகள் யாவையும் வீரன்மற்றிவன்வென்றனன் மாயநீர்மையினிங்குவன் நிறல்வன்மை கொள்ளுதுமினியெனத் தியபுந்தியிலிணையவாறு தெரிந்துகிந்தனை செய்துமேல்.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - குளகம்.

(இ - ன்.) ஆய தன்மைகள் கண்டு - அங்ஙனமாகிய தன்மைகளையெல்லாம் பார்த்து. தாரகன்—அற்புத்தினன் ஆகி - ஆசுசரியமுடையவனும், 'மேய வானவர் படைகள் யாவையும் - (நம்மிடத்திற்) பொருத்திய தேவாஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும், வீரன் இவன் வென்றனன் - இந்த வீரன் சயித்திட்டான்; இனி - இனிமேல், மாயம் நீர்மையின் - (நமது) மாயையின்தன்மையால், இவரு - இவ்விடத்தில், இவன் - இவனது. திறல் உன்மை-கொடிய வல்லமையை, கொள்ளுதம் - வெல்வோம்', என் - என்று, இனைய ஆறு - இந்தப்படி, திய புந்தியில் - (தனது) கொடிய மனத்தில். தெரிந்த - ஆலோசித்த, கிந்தனை செய்து-எண்ணி. மேல் - பின்பு, (எ - று.)—'நவின்று' என வருக கவியோடு தொடரும். மற்ற - வினைமாற்று.

திறல் உன்மை - ஒருபொருட்பன்மொழி. அற்புதம், புந்தி - அப்புதம், புத்திஎன்னும் வடசொற்களின் விகாரம். கொள்ளுதல் - தன்வசப்படுத்துதல். கொள்ளுதம் - தன்மைப்பன்மை யெதிர்காலமுற்று; உ - சாரியை. இங்கு, செருக்கினாலாகிய உயர்வுப்பன்மை; அன்றியும், ஒவ்வொருவரும் தம்மைப்பற்றித் தாம் கினைக்கும்பொழுது பன்மையாகவே கினைத்தல் பெரும்பாலும் இயல்பு: இதனை, கினைத்துக்காண்க. 'இனி' என்பது-எதிர்காலங்குறிப்பதோ ரிடைச்சொல். நீர்மையின், இன் - ஈந்தனுருபு, எது. (அ0)

அக. தொல்லைமாயையின் விஞ்சைதன்னை நவின்றுளங்கொடுதுண் மல்லன்மேவருதாரகாசுரன் வடிவமெண்ணிலதாங்கியே[னென யெல்லைதீர்தருபடைவழங்கினெனக்குமாகியிருட்குழா மொல்லைவந்துபரந்தபோலவனொருவனின் றமர்புரியவே

(இ - ன்.) மல்லல் மேவரு தாரகாசுரன் - வலிமைவளம் பொருத்திய அத்தாரகாசுரன், தொல்லை மாயையின் விஞ்சைதன்னை - பழமையான மாயைக்குடரிய மந்திரத்தை, நவின்று - வாயினுக்கறி, உளம் கொடு-மனத்தினுற் சித்தித்து, (அதன்வல்லமையால்), துண்ணென - திடீரென்று, என்னில் வடிவம் தாங்கியே - அளவில்லாதனவாகிய உருவங்களைக் கொண்டு, எல்லை தீர்தரு படை வழங்கினன் - அளவில்லாத ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்து,—இருள் குழாம் ஒல்லை வந்து பரந்த போல்-இருட்கூட்டங்கள் விரைவாகவந்து பரவியனபோல, எவரும் அவன் ஒருவன் ஆகி நின்று-எவ்விடங்களிலும் தானொருவனேயாய்கின்று, அமர் புரிய-போர்செய்ய, —(எ-று.)—'அதுகண்டு வானுளோர் கலங்கிஎவகினர்' என அடுத்த நவியில் முடியும்.

மாயவிஞ்சை - மாயவித்தை. விஞ்சை - வித்யா என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு; வித்யை, வித்தை, விச்சை, விஞ்சை எனக் காண்க. நவின்று உளங்கொள்ளுதல் - ஜபித்தல். கொடு - கொண்டு. "மல்லல் வளனே" என்ற தொல்காப்பியத்தால், மல்லல் என்பது - வளப்பமுணர்த்துவதோர்

உரிச்சொல்வெணத் தெரிநிறது. மல்லல் - இங்கே, செல்வவனமுமாம். இல-பெயர். பரந்த - பலவின்பாற்பெயர்; பரந்தது என்பதன் தொகுத்தலாகக் கொண் ம் உரைக்கலாம். நவின்று. நவில்-பகுதி. இல-பலவின்பாற்பெயர். தீர்தரு. ர - துணைவினை. வழங்கினன் - முற்றெச்சம். தாரகன் கருநிற முடையது. ஏதலால், அவன் பலவடிவமாய்நின்றதற்கு இருக்குமாய்ப்படிதல் உவமை கூறப்பட்டது. (அக)

அஉ கண்டு மற்றது வானு னோர்க்கள்க லங்கி யேங்கினர் முன்னரே, விண்டு நீளிடை நின்ற பூதர்வெ ருண்டு நின்னரு மோடினார், மண்டு பேரமர் செய்த யாந்திடு மான வீரரு மச்சமேற், கொண்டு நின்றனர் முறுவல் செய்தனர் குணலை யிட்டன ரவுணரே.

(இ - ன்.) அது கண்டு - அதனைப் பார்த்து, வான் உனோர்கன் - தேவர்கள், கலங்கி - மனங்கலங்கி, எங்கினர் - திகைத்தார்கள்; முன்னரே விண்டு நீள் இடை நின்ற பூதர் - இதற்குமுன்னமே (போர்க்களத்தை) விட்டுநீங்கி கெடுத்தார்த்திற்போய்நின்ற பூதகணத்தலைவர்கள், (ஜீப்பொழுது); வெருண்டு - மிக அஞ்சி, பின்னரும் ஒடினார் - இன்னும் அப்பால் ஒடினார்கள்; மண்டு பேர் அமர் செய்து அயர்ந்திடும் - (முன்பு) கெருங்கிய மிக்கபோரைசெய்து சோர்வடைந்த, மானம் வீரரும் - (இயற்கையிற்) பெருமையை யுடைய இலக்கத்தெட்டுவீரர்களும், அச்சம்மேல் கொண்டு நின்றனர் - பயத்தை முன்னினும் மிகுதியாகக்கொண்டு நின்றார்கள்; அவுணர் - அசுரர்கள், முறுவல் செய்தனர் - (மகிழ்ச்சியாற்) புன்சிரிப்புச்செய்து, குணலை இட்டனர் - (களிப்பாற்) கொக்கரித்தார்கள்; (எ - று.)

குணலை - ஐக்கத்தும், வீரவேசத்தாற் கொக்கரித்தலும், கைதட்டிக் கூவுதலுமாம்; இது, குணலமென்றும், குணலையென்றும் வழங்கும். 'அது கண்டு' என்பதை, ஓய்வொரு வாக்கியத்துக்கு வட்டிக. விண்டு, வின் - பகுதி. முன்னரே, எ - தேறதம். விண்டு-நிலைநிலைத்து எனினுமாம். 'முன்னரே விண்டு நீளிடைநின்ற பூதர்' என்றது, கீழ் குறு - ஆக கவியிற் கூறிய பூதவேந்தரை. அச்சம் - தொழிற்பெயர். மற்று - அசை. (அஉ)

வேறு.

அங் தார கப்பெய ரவுணாகோன் மாயையின் சமரு
மாரு மச்சுறு கின்றது மாடன்மொய்ம் புடையோன்
பேர முற்பொறி கதுவுற நோக்கியே பிறங்கும்
வீர பத்திர நெடும்படை யெடுத்தனன் விடுவான்

(இ - ன்.) தாரகன் பெயர் அவுணர் கோன் - தாரகனென்னும் பெயரையுடைய அசுரராசனது, மாயையின் சமரும் - மாயையாற்செய்யும் பேரையும், ஆரும் அச்சுறுகின்றதும் - (அதுகண்டு தன்னினத்தவர்) எல்லாரும் அச்சமடைகின்றதையும், ஆடல் மொய்ம்பு உடையோன் - போர்த்திற முன்ன தோள்களையுடையவனுன் வீரவாகு, பேர் அழல் பொறி கதுவுற - பெரிய கெருப்புப்பொறிகள் (கண்களினின்று) மிகுதியாப்பதற்கும்படி, கோக்கி - (கடுங்கோபத்தோடு) பார்த்து, பிறகும் வீரபத்திரன் நெடும் படை - விளங்குகிற பெரிய வீரபத்திராஸ்திரத்தை, விடுவான் எடுத்தனன் - (அவன் மேற்) பிரயோகிக்கும்பொருட்டுக் (கையில்) எடுத்தான்; (எ - று.)

வீரபத்திரன் - தகமுனிவனது யாகத்தை யழித்தற்பொருட்டுச் சில பிரான் சுவகற்பித்தமாதிரத்தில் அப்பெருமானது நெறியிலுள்ள கெருப்புக்கண்ணினின்று தோன்றி அந்த யாகத்தைச் சின்னபின்னம்பட அழித்தவனும், அக்கடவுளின் வடிவமானவனும், ஆயிரத்தலைகளை யுடையவனுமான

பெருங்கோபமுடைய தேவன்; அவனைத் தெய்வமாகக்கொண்டதும் பகையை யழிப்பது மான அஸ்திரம், வீரபத்திராஸ்திரம்.

அச்சு - அஞ்சு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். அவுணர் கோன்சமர் என இயையும். அச்சுறுகின்றது - சிகழ்காலத்தொழிற்பெயர். 'ஆடல்மொயம்புடையோன்' என்ற தொடர் - 'வீரபாகு' என்ற வடமொழிப்பெயரின் பரியாயமாய்கின்றது. விடுவான் - எதிர்காலவினையெச்சம்; வான் - காலவகாட்டும் விருதி. 'வீர பதான்' என்ற பெயர் - வீரர்களிற் சிறந்தவனென்று பொருள்படும்.

“விட்டிடலு மப்படைகள் விட்டருளி பெய்யன், தொட்டபடை முற்ற மிரு துண்டமது கண்டான், மட்டி லுருவகொடு வுணந்து சமராடந், கட்டமுகு கொண்டதொரு காலே யிது செய்தான்” என்பது, கந்தபுராணக் கருத்திற்.

இதமுதல் இருபத்தைத்து கவிகள் - இப்படலத்தின் முதற்கவி போன்ற கவிநிலைத்துறைகள். (அங்.)

அசு. துங்கவுக்கிரச்சிமபுண்மாப்படையினைத் துயேன்
செங்கைநிறுமென்னதுதாரகன்செயலா
லங்கனின் றிடுமாயைகண்டச்சமுற்றமுங்கிப்
பொங்குபானுமுன்னிருளெனமுடிந்ததப்பொழுதே.

(இ - ள்.) (இவ்வாறு), துயேன் - பரிசுத்தகுணமுடையவனான வீரபாகு, துங்கம் - உயர்ந்த, உக்கிரம் - கொடிய, மா - பெரிய, சிம்புள் படை யினை - சரபவடிவங்கொண்டவனான வீரபத்திரனைத் துயேன் என்றதனை, செம்மை பற்றலும் - (தாரகன்மேற் பிரயோகித்தற்காகச்) சிவந்த தன்மையிற் கொண்டவனவிலே, — அன்னது - அந்தஅஸ்திரத்தை, தாரகன் செயலால் அங்கண் நின்றிடு மாயை - தாரகாசுரனது செய்கையினால் அவ்விடத்தில் தோன்றியின்ற மாயையானது, கண்டு - பார்த்து, அச்சம் உற்று - பயங்கொண்டு, அழுகி-வருந்தி, அப் பொழுதே —, பொங்குபானு முன் இருள் என-விளங்குகின்ற சூரியனது முன்னிலையிலே இருள் அழிதல்போல, முடிந்தது - அழிந்தது; (எ - று.)

கீழ்ச்செய்யுளில் 'வீரபத்திரனெடுமப்படை' என்றதை இச்செய்யுளில் 'சிம்புள்மாப்படை' என்றது, சரபாவதாரஞ்செய்தவன் சிவபிரானது அம்சமான வீரபத்திரக்கடவுளே யாதலால். அவ்வரலாறு வருமாறு — மூவுலகத்திற்கும் பெருந்தீவருசெய்தவந்த இரணியனை அழித்தற்குத் தேவர்கள்வேண்டுகோளினால் தோன்றிய திருமாவின் அவதாரமான நரசிங்கமூர்த்தி அவ்விரணியனை மார்புகீண்டு அழித்தபின்பு அவனது இரத்தமுழுவதையும் பருகி, அவனைச்சாரந்த அசுரானைவரையுந் தோலைத்து, உதிரமுண்டதனாலாகியவெறியினால் மயங்கித் தான் அனைத்தலகத்திற்கும் அழிவுசெய்யத் தொடங்கிவிட, அந்த அடங்காமிடுக்கைக் கண்டு விரைவில்உலகமழியுமென்று அஞ்சிய தேவர்கள் ஓடித் திருக்கைலாசஞ்சார்ந்து பரமசிவனைச் சரணமடைதலும், அக்கடவுள் அவர்கட்கு அபயமளித்து, தனதுஅம்சமான வீரபத்திரனை றோக்கி 'நீ சென்று நரசிங்கத்தின்செருக்கை யடக்கிவருவாய்' என்று நியமித்தது அனுப்ப, அங்குணமே அக்கடவுள் பிகப்பெரியதொரு சரபவடிவங்கொண்டு சென்று எதிர்த்த நரசிங்கத்தின்வலிமையையடக்கி அதன்சிரத்தை யறுத்ததற் தோலையுரித்துப் போர்த்துக்கொண்டு வினகவினனெனக் காண்க. சரபம் - இரண்டு தலைகளையும், சிறகுகளையும், கூரியகருமுள்ள எட்டுக்கால்களையும், மேல்நோக்கியகண்களையுமுடையதொரு மிருக

விசேஷம்; இதனைப் பறவை யென்றலும் உண்டு. இது, சிங்கத்தை எளிதில் கொல்லும் திறமுடையது.

உ.ரம். 117று - வடசொற்கள். 117று என்ற பெயர், விளங்குகின்றவனென்று உறுப்புப்பொருள்படும். தாரகன்கொண்ட மாயாருபகனையெல்லாம் கொலைக்கவல்ல படைக்கல மென்பது தோன்ற, 'துங்க வுக்கிரச் சிம்புன் மாப் படை' என்று விசேடித்தக்கறினர். துங்கம் உக்கிரம் சிம்புன் - மிக்க கொடுமையுடைய சரப மென்னலாம். பொருகு பாணு - உதய சூரியனென்றபடி. உவமையணி. (அச)

அநி. தன்புணர்ப்புறுமாயைதானுடைதலுந்திரியாய்
முன்புநின்றதோர்தாரகன்மொய்ம்புனான்றன்னைப்
பின்புமாயையிற்படுத்தவோர்சூழ்ச்சியைப்பிடித்து
மின்பொலிந்ததன்றேரைவிட்டோடினன்னிரைவில

(இ - ள்.) தன் புணர்ப்பு உறு மாயைதான் உடைதலும் - தனது தந்திரத்தால் தோன்றிய மாயையானது (இவ்வாறு) அழிந்தவுடனே, தன் ஆய முன்பு நின்றது ஓர் தாரகன் - தனிப்பட்டவனும் எதிரிலேநின்ற தன்மையையுடைய ஒப்பற்ற அததாரகாசுரன், மொய்ம்பு உனாந்தனனை - வலிய தோள்களையுடையவனான வீ - வாகுடைய, பின்பும் மாயையில் படுத்த-அதன் பின்பும் மாயையிலே அகப்படுத்திவைத்தற்கு, ஓர் சூழ்ச்சியை பிடித்து - ஒரு தந்திரத்தை ஆலோசித்துக்கூடப்பிடித்து, மின் பொலிந்த தன் தேரை விட்டு விரைவில் ஓடினன் - மின்னலபோன்றஒளி விளங்கப்பெற்ற தனது தேரை விட்டுஇறங்கி விரைவாக ஓடினான்; (எ - று.)—தான் - அசுர.

பின்பும் மாயையிற்படுத்ததலை, அஅ - ஆக கவிமுதலிய ஐந்து கவிகளிற் காண்க. 'நின்றதோர்தாரகன்' என்பதற்கு—கீழ் கடு - ஆக கவியில் 'கேட்டதோ ரமரர்கமயின்' என்றதற்கு உரைத்தது உரைக்க, மொய்ம்பு - வலிமையும். தோளும். இரட்டுமொழிதலால், இருபொருளும் உடன்கொள்ளப்பட்டன. இனி, மொய்ம்புஉனான் - (தன்னினும் மிக்க) வலிமையை யுடையவனான வீரவாகு வென்றுவ கொள்ளலாம். மின்பொலிந்த-ஒளி மிக்க என்றபடி. (அடு)

அசு. தாரகன்றொலைந்தோடலுந்தனக்கணையிலலோன்
போரழிந்துவென்னிட்டவன்றன்மிசைப்புத்தேள்
வீரவெம்படைவிடுபபதுவீரமன்றென்னாச்
சீரிதாகிய தூணியுளன்னதைச்செறித்தான்.

(இ - ள்.) தாரகன் தொலைந்து ஓடலும் - (இவ்வாறு)தாரகாசுரன் பிற்பட்டு ஓடியவனவிலே,—தனக்கு இணை இல்லோன்-தனக்குஉவமைபெறாதவனானவீரவாகு,—'போர் அழிந்து வென் இட்டவன் தன்மிசை-யுத்தத்திலே தோற்ற முதுகுகொடுத்தவன்மேல், புத்தேள் வெம் வீரன் படை - தெய்வத்தன்மையுள்ள கொடிய வீரபத்திராஸ்திரத்தை, விடுப்பது - பிரயோகிப்பது, வீரம் அன்று - பராக்கிரமத்திற்கு உரியதன்று', என்னு - என்று எண்ணி, அன்னதை - அந்தஅஸ்திரத்தை, சீரிது ஆகிய தூணியுள் - சிறப்புடையதான தனதுஅம்பரூத்தூணியினுள்ளே, செறித்தான் - வைத்திட்டான்; (எ - று.)

தூணி - தூணிஎன்ற வடசொல் ஈயிறு இகர மாயிற்று. வீரவாகுதேவரது தருமயுத்தத்தின் தகுதி இங்கு விளங்கும். வீரமன்று - வீரமாகாது. சீரிது - ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; இ - சாரியை. (அச)

அ. அற்றபோர்வலித்தாரகன்பின்விரைந்தணுகிப்
பற்றிநாண்கொடுபுயந்தனைப்பிணித்தெனைப்பணித்த
கொற்றவேலன்முனையக்குவன்யானெனக்குறித்து
மற்றவன்றனைத்தொடர்ந்தன்னெடுத்திறல்வாகு.

(இ - ள்.) யான் - நான், அற்ற போர்வலி தாரகன் பின் - அழித்த போர்க்
சூரியவலிமையையுடைய தாரகனது பின்னே, விரைந்து அணுகி - விண்
வாகப்போய்ச்சேர்த்து, பற்றி - (அபனைப்) பிடித்து, நாண்கொடு - கயிற்றி
னால், புயத்தனை பிணித்து - (அவனது) தோள்களைக் கட்டி, எனை பணித்த
கொற்றம் வேலன்முன் உய்க்குவன் - (அவனுடன் போர்செய்யும்படி) எனக்
குக் கட்டினையிட்ட வெற்றியைத்தரும் வேலாயுததையுடையவனானமுரு
கக்கடவுளின் முன்னிலையிற் கொண்டுசோப்பேன்', என குறித்து - என்று
எண்ணி, - மற்று - பின்பு, கொடு திறல் வாகு - நிக்கவலிமையையுடையதோள
கையுடையவனான வீரவாகு, அவன்தனை தொடர்ந்தான் - அவ்வசு
ரனைப் பின்தொடர்ந்துசென்றான்; (எ - று.)

‘அற்றபோர்வலித்தாரகன்’ என்றது. வடமொழிகடை; போர்வலியற்ற
தாரகன் என மொழிமாற்றியுரைப்பினுமாம். நாண்கொடு - வில்நாணியால்
என்றலும் ஒன்று; (“வினைத்தேரும் வயமாவும் வெம்பாகும் விழுவெய்து
வின்னாணினால், முனைத்தேர்முகத்திற் பிணித்தா னவன்சேனைமுகமாற
வே” என்ற வில்லிபுத்தூரர்பாரதத்தைக் காண்க.) கொடு, எனை - தொகுத
தல். முன் - இடமுன். உய்க்குவன், கு - சாரியை. மற்றவன் என எடு
த்து, எதிரியாகிய அவனென்னுமாம்; மற்று - அசையுமாம். கொடு திறல்
வாகு - பெருமையையுடைய வீரவாகு வென்க. (அ.எ)

அ.அ. வேழமா முகங்கிளவையுன்னியேவீர

குழிமாலகடலாமெனவார்த்ததுவைதனுக்கச

குழுமாயையினிருக்கையாந்தொல்கிரவுஞ்சப

பாழியொன்சென்றொளித்தனன் றுரகப்பதகன்

(இ - ள்.) வீரன் - வீரவாகு, மா வேழம் முகற்கு இளவலை உன்னியே - சிற
ந்தயானைமுகமுடையனான விராயகக்கடவுளுக்குத் தம்பியாகிய முருகக்
கடவுளைத் தியானித்தக்கொண்டே, ஆழி மால் கடல் ஆம் என ஆர்த்து -
ஆழமுன்னதான பெரியகடல்போல ஆரவாரஞ்செய்து, வைது - (அவ்வசு
ரனை) கித்தித்துக்கொண்டு, அணுக - தொடர்ந்துவந்துசமீபித்தவளவிலே,
- தாரகன் பதகன் - தாரகனாகிய தீவினையுடையவன், - குழும் மாயையின்
இருக்கை ஆம் - குழிந்துள்ள மாயைக்கு இருப்பிடமான, தொல் கிரவுஞ்
சம் பாழி ஒன்று - பழமையான கிரௌஞ்சகிரியினது குகையொன்றிலே,
சென்று ஒளித்தனன் - போய்மறைந்தான்; (எ - று.)

‘வேழமுகன்’ என்றதன் விவரம்: - மாகதனென்னும்முனிவனுக்கு
விபுதையென்னும்அசுரப்பெண்ணினிடத்தில் யானைமுகமுடையவனாய்ப் பிற
ந்த கஜமுகாகாரனென்பவன் (இரணியன்போலத்) தேவர்களாலும் மற்றும்
பலபிரானிகளாலும் தனித்தனி இறவாதபடி வரம்பெற்று அசுசயின்றிச் செ
ருக்கித் தன்னுடன்பிறந்த பலஅசுரர்களுடனே உலகத்தை மிகவருத்தி
வருகையில், தேவர்கள்வேண்டுகொள்ளினால் அவனைக்கொல்லுதற்பொருட்
கிச் சிவபிரான் யானைமுகமும் தெய்வப்பிறப்பும் பூதவடிவமுற கொண்ட
ஒரு புதல்வனை உண்டாக்கினர். அப்புதல்வனே விராயகக்கடவுள். இவன்,
சிவபிரானது மூத்தமகன்; (இளையமகன், முருகக்கடவுள்.)

வேழமா முகற்கு இளவல் - நான்கனுருபு, முறைப்பொருளது. ஆழி -
ஆழிந்துள்ளது; ஆழி - பகுதி, இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி: இனி, அழித்

தல்தொழிலுடையதென்றும், வட்டவடிவமானதென்றும் தெள்ளலாம். வைதது, தோற்றத்திலேப்பற்றி. சூழும் மாயை - ஆலோசித்தச்செய்யப் படும மாயை யென்றும், (பகைவகாச) சூழ்த்தவருத்தம் மாயை யென்றும் உரைக்கலாம்.

‘கடலாமென’ என்பதில், ஆம் - அகை. இருக்கை - ‘கை’ விருதிபெற்ற தொழிலாகுபெயர். (அஅ)

அக. முன்னமாங்கவன் போகியபூழையுண்முடுகிப

பொன்னின் வாகையந் தோளுடையாண்டகைபுகலு

மன்னதோவரையகமெலாமாயிரங்கதிரின்

மன்னனேருறுவிருணிமமபோன்றுவைகியதே.

(அ) - ன். அயன் - அயங்குசான், ஆகரு - அயவிடத்தில் [கிரௌஞ்சகிரியில்], முன்னம் போகிய - முதபட்டிசெனற, பூழையுன் - குகையினுள்ளே. பொன்னின் வாகை அம தோள் உடை ஆண்டகை - பொலிவுபெற்ற வீரமுள்ள அழகிய தோள்களையுடைய ஆண்மைக்குணமுடையவனான வீரவாகு, முடுகி புகலும் - வினாவாக நுழைந்தவனவிலே, அன்னது ஓர் வரை அகம்எல்லாம் - அந்த ஒப்பற்ற மலையின் உள்புறம்முழுவதும், ஆயிரம் கதிரின் மன்னன் எகுரு இருள் சலம் போன்று வைகியது - ஆயிரக்கொண்ட களையுடைய தலைவனான சூரியன் (ஒருகாலும்) பிரவேசித்தநியாத இருள் நிறைந்த பாதாளலோகம்போன்றிருந்தது; (எ - று.)

‘எல்லாம்’ என்பது, பொருளினபன்மைகுறியாமல் ஒருபொருளின் பலஇடங் குறித்தது; எஞ்சாமைப்பொருளில்வந்த தென்க. கதிரின் மன்னன் - ஒள்கருத் தலைவன். ‘எகுரு’ என்ற ஈடுகெட்டதிரிமறைப்பெயரொச்சத்திலே. எரு - பகுதி, உறு - துணைவன. பூழை - புனித யென்பதன் நீட்டல்; தனிமொழியுமாம். (அக)

கூப. நீளுமாயிருள்படாதுவருகிலேஇடைநெறியாற்

முளிறொழியெய்படாநதன்னன்ருகற்காணு

ஒளிமொயம்புடைமேல்மோனகெகலினபுணாப்பான்

மீளுகின்றதோருநெறியையுங்கண்டிலன்வெகுண்டான்

(இ - ன்.) நீளுமால் இருள் படாதலும் - மிகக் பேரிருள் சூழ்த்து கொண்டவனவிலே, — ஆளி மொயம்பு உடை மேலேயோன் - சிவகம்போன்ற வலிமையையுடைய சிறத்தவனான வீரவாகு, — சில் இடை நெறியால் - சிறிதுதூரஞ்செல்லுகின்ற இடையிலுள்ள வழியினால், தாளின் ஒற்றியே - (கண்டெரியாததுபற்றிக்) கால்களால் தடவிக்கொண்டே, படாந்தன்ன - தொடர்ந்துசென்று, தாரகன் காணன் - (அவருத்) தாரகாசானைக் காணாதவனும், — அடுக்கலின் புணர்ப்பால் - அத்தக்கிரவுஞ்சகிரியின் மாயையால், மீளுகின்றது ஓர் நெறியையும் கண்டிலன் - திருமபிவந்தவிடுதற்குரிய ஒரு வழியையுற காணாதவனும், வெகுண்டான் - கோபம்கொண்டான்; (எ - று.)

ஆளி மொயம்புடை மேலேயோன் - சிவகத்தின்வலிமைபோன்ற வலிமையமைத்த தோள்களையுடைய பெரியோன் என்றும் கொள்ளலாம்; மொயம்பு - இரட்டிறமொழிதல். ‘மீளிமொயம்புடைமேலேயோன்’ என்ற பாடம், ‘வீரவாகு’ என்றதன் பரியாயமாம்; மீளி - வீரம். மேலேயோன் - மேலோன்; ஐ - சாரியை. ஆளி - யானையைக்கொல்வதும். துதிக்கையையுடையதும், சிவகம்போல்வதுமாகியதொரு யாளியென்னலும் அருகவிசேட முமாம். தாளின் ஒற்றி-கால்களால் தடவிக்கொண்டு, நெறியால் சில் இடைபடர்ந்தன்ன - (முன்பு காணப்பட்ட)வழியினுள் சிறிதுதூரம்போய் என்று பதவுரைகூறவுத் தரும். (கூ)

கூக. செற்றமிக்கவன் மாயையிவ்வரையெனச் சிந்தித்
துற்றகாலையிலவுணனாகியகிரவுஞ்சப்
பொற்றையென்னதுகண்டுமோகத்துயில்புரிந்து
மற்றவன்றனதுணர்வினைமையல்செய்ததுவே.

(இ - ன்.) செற்றம் மிக்கவன் - (இதனாம்) கோபம் மிக்கவனான வீர
வாகு, இவரை மாயை எனச் சிந்தித்து உற்ற காலையில் - இந்தமலை மாயை
யுடைய தென்று எண்ணி அங்கு நின்று சமயத்தில், - அவுணன் ஆகிய கிர
வுஞ்சம் பொற்றை - அசுரனதுவடிவமான அந்தக்கிரௌஞ்சமலை, அன்னது
கண்டு - (வீரவாகுவின்து) அந்தத்தொற்றத்தையுணர்ந்து, மோகம் துயில்
புரிந்து - மாயையினுலாகின்றதொரு மயக்கஞ்செய்யுந் துக்கத்தை யுண்
டாககி, அவன்தனது உணர்வினை மையல் செய்தது - அவனது அறிவை
மயக்கியது; (எ - று.)

மற்று - அசுர; பின்பு என்றமாம், உற்ற-உருத்திய எனினுமாம்; இடை
பூதற்ற வென்ச. மையல்செய்தல் - மயக்கமடையும்படிசெய்தல், மையல்-
மயல்; மொழிமுதற்போல; “அஃ முத லிடை யொக்குஞ் ச ளு ய முன்”
என்ற கன்னுலைக்காண்க. இவ்வரை மாயை-பண்பியைப் பண்பாகக்கூறிய
உபசாரவழக்கு; மாயை இம்மலையினுலாகியது என்று பொருள்கொள்ளலு
மாம், கிரௌஞ்சனென்னும் அசுரனை அகத்தியமுனிவர்சாபத்தால் மலை
வடிவமாயின ஓதலால், “அவுணனாகிய கிரவுஞ்சப்பொற்றை” எனப்பட்
டது. செய்ததுவே - குற்றியலுகம் உயிர்வாச சிறுபான்மை கெடாது
பொதலித்யால் வகரவுடம்படுமெய் பெற்றது; “தனமுகமாகத் தானழை
ப்பதுவே” என்றற்போல. (கூக)

கூஉ. இயலிசைத்தமிழ்முனிவரனிசைத்தருளிசைவால்
வியலுடைத்திறல்வாகுவையவவரைமிகவு
மயலுடைப்பெருமாயமதியற்றலுமயங்கித்
துயில்லுற்றனன்றொல்லையினுணர்வெலாந்துறந்தே.

(இ - ன்.) இயல் இசை தமிழ் முனி வரன் - இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ்
நாடகத்தம் மேன்னும் முததமழையும் வளர்த்த இருடிசசிரேஷ்டரான
அகஸ்திய மகாமுனிவர், இசைத்த - (முன்பு) சொன்ன, குள்-சாபசொல்
லின், இசைவால் - பொருத்தத்தால், அவரை-அந்தக்கிரவுஞ்சமலை, வியல்
உடை திறல் வாகுவை - விசாலமமைந்த வலியதோள்களை யுடையவனான
வீரவாகுவை, மிகவும் மயல் உடை பெரு மாயமது இயற்றலும் - மிகுதியாக
மயக்கத்தைத் தருகின்ற பெரிய மாயையைச் செய்தவனவிலே, - (அதனால்
அவ்வீரவாகு), தொல்லையின் உணர்வு எலாம் துறந்து - பழமையாகவுள்ள
தனது அறிவுமுழுவதையும் இழந்து, மயங்கி - மதிமயங்கி, துயில்ல் உற்ற
னன் - துக்கமடைந்தவ னான; (எ - று.)

இயலிசைநாடகங்களுள், முந்தியஇரண்டைக் கூறியது - பிந்தியதற்
கும் உபலக்ஷணம்; இனி, இசையில் நாடகமும் ஒருவாற்றால் அடங்குமென்க.

தரவிடம் என்னும் வடமொழி, தரிழ் எனச் சிதைத்தறின்றது; தமிழ்
யென்னும் வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்து, வினைமுதற்பொருளுணர்ந்தும்
விகுதி குன்றி, முகாவொற்றுஎழுத்தப்பேறுபெற்று, தனக்குஇணையில்லாத
பாஷை யெனப் பொருள்தருவ தென்பாரும்; இனிமை யென்னும் பொரு
ளுணர்ந்தும் தமிழென்னுஞ்சொல், எல்லாப்பாஷைகளினும் இனியதாகிய
இந்தப்பாஷைக்கு ஆகுபெயராய் வழங்கிற்று என்பாரும்; மற்றைப் பலபா
ஷைகளில்லாமல் தன்னிடத்திவ்மாதிரிமே தனியாகவுள்ள முகாமென்

ஹம் எழுத்தை யுடையது என அன்மொழித்தொகைக்காரணக்குறி யென்பாரும் உளர்.

பூர்வத்தில் மகாமுனிவர்கள் பலர் சேர்ந்து ஸம்ஸ்கிருதபாஷையை அபிவிருத்திசெய்பவராய்க் காசியில் வடமொழிச்சுவக மொன்று தாபித்து நடத்தியிருவகையில், அச்சுவகப்புலவருள் ஒருவராகிய அகத்தியனார், மற்றைப்புலவர்களோடு பலகாலுந் தருகஞ்செய்துகொண்டி யுத்த ஒருநாள் அவர்களோடு மாறு கொண்டு, அவர்களிறுமாப்பை அடக்கும்பொருட்டுச் சிவபெருமானிடஞ் சென்று தம்நுதத்தை வெளியிட்டிசு சூறடிக்கரம் பேசித் கொண்டிருக்கையில், தாம் நின்ற மண்டபமுழுவதும் திடவியபரிமளமொன்று வீச அகத்தியர் பரமசிவனை நோக்கி 'சுவாம்! இவ்வாசன ஏது?' என்று வினவ, பரமசிவன் அவரை அம்மண்டபத்தின் ஓர் மூலைக்கு அழைத்தாக கொண்டு போய், சூரியலாய்ப் போட்டிருந்த சில எட்டுப்பிரதிகளைக் காட்டவே, அவற்றைக் கண்டமாததிரத்தில் மதூரமென்று அருத்தவ கொள்ளும் 'தமிழ், தமிழ்' என்னும் இன்பமான பெயரைச் சொல்ல, உடனே பரமசிவன் இந்தப் பாஷைக்கு ஆதாரவிதிகள் இய்கேட்டுப்பிட்டிகளி லுள்ளன வென்று எடுத்துக்கொடுத்து உபதேசிக்க, தக்கூணமே தச்சுணத்திலுள்ள பொதியமலைக்குப் போய்த் தனிவாசஞ் செய்து அவ்விதிகளைக்கொண்டு பேரகத்தியம், சிற்றகத்தியம் என்னும் இலக்கணதூல்களை இயற்றி, அவற்றைத் தம்முதல்மாணக்கராகிய தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவர்க்குங் கற்பித்தருளித் தமிழ்ப்பாஷையைத் தழைத்தோங்கச்செய்தன என்பது கதை யாதலால், அகத்தியரை 'இயலிசைத்தமிழ்முனிவான்' என்றார்.

அகத்தியசாபத்தாற் கிரொளஞ்சுகிரி பெருமையைசெய்தலை, மேல்அகர காண்டத்தாக் கிரவுஞ்சுப்படலத்தில் "மாண்மதி பெருத் தெய்யோய் மறுநின் தொனமை நீங்கி, ண்மலை யாகியண்டே தன்று தியவுணர்க்கெல்லா, மேண்டுருநிருக்கையாகி யிருத்தவத் தோர்க்கு மேனைச, சேண்மலி கடவுளோகருத் தீத்தொழில்முத்தி பண்ணு", "மாறபதி நமது பாணி வலிகெழு தண்டா லுன்றன், பாறபதி புலமுதன் யாகும் பற்பல மாயைக் கெவலா. மேற்புடை யிருக்கை யாக வெம்பிரா னுதவுஞ் செய்கேன், வேற்படை தன்னிற் பிண்ணன் விளிகுதி விரைவி னென்றான்" என்ற செய்யுட்களால் அறிக.

முநிவரன் - வடசொல், வியலுடைத்திறல்வாகு பெருமையையுடைய வீரவாகு என்றலுமாம். தொல்லையின், இன் - சாரியை. (கஉ)

காட. அம்மலைக்கணைமுன்னவ னுறங்கலுமனைப செம்மலுக்கிளையோ ரிருநால்வருஞ்சிறுநத தம்மினத்தரோரிலக்கருஞ்சாரதர்பலரும் விம்மலுற்றனர்சிறையிலாபப நுவையின்மெலிந்தார்.

(இ - ன்.) அ மலைக்கணை-அந்தமலையினுள்ளிடத்திலே, முன்னவன் - மூத்தவனான வீரவாகு, உறங்கலும் - துங்கிக்கிடந்தவனவிலே, — அனைய செம்மலுக்கு இளையோர் இரு நால்வரும் - அந்தவீரனுக்குத் தம்பிகளாகிய எட்டுப் பேரும், சிறந்த தம் இனத்தர் ஓர் இலக்கரும் - சிறப்புற்ற அவர்களினத்தவராகிய லக்ஷவீரர்களும், சாரதர் பலரும் - பூதவீராகன் பலரும், விம்மல் உற்றனர் - (வீரவாகுவைக் காணாமையாற்) கலக்கமடைந்தார்களாய், சிறை இலா பறவையின் மெலிந்தார் - இறகிழர்த் பறவைகள்போல வருந்தினார்கள்; (எ - று.)

செம்மல் - நன்மைக்குணமுடையவன்; ஆடவரிற் சிறந்தவன்; ஆண் பாற்சிறப்புப்பெயர், உலமையணி. பறவைக்குச் சிறகு இன்றியமையாத

தாதல்பேரல வீரவாகு மற்றைவீரர்கட்டுகெல்லாம் இன்றியமையாதவ னெ ன்பத, உவமையால் விளங்கும், 'சாரதர்' என்றத, பூதவீரர்களில் இறந்தவர் பேரக மிசசமாய்த் தோற்றோடிய பூதகணத்தலைவர்களை, (கூ)

கூச. உடைந்துபோயினதாரகன்றனை நம்முரவோன்
றொடர்ந்துசென்றனன் மீண்டிலனவனெடுந்துன்னி
யடைந்துவெற்பினிற் போர்புரிவான் கொலோவங்கட்
படர்ந்துநாடுதுய்யமுமென்றெண்ணினாபலரும்

(இ - ன்.) உடைத்த போயின தாரகன்றனை - தோற்றுடிய தார கரகரனை, நம் உடோன் - நமதுதலைவனான வீரவாகு, தொடர்ந்து சென் றனன் - பின்தொடர்ந்துபோயினான்; (அகவனம்போனவன்), மீண்டிலன் - திரும்பிவந்தானில்லை; அடெடுமெ - அவ்வசரனுடனே, துன்னி அடைந்து - செருங்கிசேர்த்து, வெற்பினில் - கிரௌஞ்சகிரியிலே, போர் புரிவான் கொல்வு - யுத்தஞ்செய்கின்றனனோ? (அறியோம்) யாமும் - நாமும், அந கண் படர்ந்து - அவ்விடத்துச் சென்று, நாடுதம் - தேடுவோம், என்று - , பலரும் - (வீரர்கள்) எல்லாரும், எண்ணினா - ஆலோசித்தார்கள்; (எ - று.)

உரவோன் - வலிமையையுடையவன்; உரம் அல்லது உரவு - வலிமை இவசே, வலிமையென்றத - தேகபலம், மனோபலம், புத்திபலம், சேனாபலம், ஆயுதபலம், தெய்வபலம் முதலிய பலவகைவலிமைகளையுடைய குறிக்கும். நாடு தம் - தன்மைப்பன்மைமுற்று. 'யாமும்' என்ற உம்மை - இறந்தது தழு விய எச்சம், 'பலரும்' என்ற உம்மை - முற்றுப்பொருளது. மீண்டிலன் - ஆண்பா வெதிர்மறை பிறந்தகாலமுற்று. (கூச)

கூரு எண்ணியேயிசைகதினோயிரோரெண்முருமிலக்க
நண்ணுமவீரரும்பாரிடநதன் னுணையகரு
மண்ணலவான்படைபேந்தியேயாயிடையகன்று
விண்ணுலாவுறுகிரவுஞ்சமெய்தினர்வினரவிள்.

(இ - ன்.) எண்ணி-இவ்வாறு ஆலோசித்து, ஓசைத்து - (அகவனஞ் சென்று தேடுதற்கு யாவரும் ஒருங்கே) சம்மதித்து, தினோயர் ஓர் எண்ம ரும் - (வீரவாகுவின்) தம்பிமான எட்டுப்பேரும், இலக்கம் கண்ணுமவீர ரும் - வக்யமென்னுத்தொகையைப் பொருந்திய வீரர்களும், பாரிடநதன் னுள் நாயகரும்-பூதகணத் தலைவர்களும், அண்ணல் வான் படை ஏந்தி சிற ப்பையுடைய பெரிய ஆயுதங்களைக் கைகளில்எடுத்ததென்கொண்டு, ஆயிடை அகன்று - அவ்விடத்தினின்று நீங்கி, விரைவில் - விரைவாக, விண் உலா வுறு கிரவுஞ்சம் எய்தினர் - ஆகாயத்தையளாவிலனாந்துள்ள கிரௌஞ்சகிரி யை அடைந்தார்கள்; (எ - று.)

'இலக்கம் கண்ணும் வீரரும்' என்பதற்கு, கண்ணும் - கெருங்கிசேர் ததுன்ன, இலக்கம்வீரரும் என்றும் பதவுரை கொள்ளலாம். அது இடை - ஆயிடை, செய்யுளிற் சுட்டுகின்றவிடத்து யகரவுடம்படுமெய்தோன்றிற்று; [நன் - உயிர் - கரு.] வீரவாகுவிற்குத் தாம் போர்த்துணையாகுமாறு கருதி, சிறந்தபடைகலங்களையெடுத்துச்சென்றன ரென்க. நாயகர்-யுடசொல்.

கூச. ஆயவெற்பினில்வீரவாகுப்பெயரடலோன்
போயபூழையுண்மற்றவரயாவரும்புகழாந்
தீயதொல்வரைமுன்னவற்கிழைத்திடுதிறம்போன்
மாயமெண்ணிலபுரிதலுமயங்கியேவதிந்தார்

(இ - ன்.) ஆய வெற்பினில் - அத்தக் கிரௌஞ்சகிரியிலே, வீரவாகு பெ யர் அடலோன் போய பூழையுண் - வீரவாகுவென்னும் பெயரையுடைய

வீரன் (முன்பு) நுழைந்தசென்ற குகையினுள்ளே, மற்றவர் யாவரும் புற
லும் - (அவனைத்தேடிச்சென்ற) மற்றையோரனாவரும் பிரகேசித்தவனவி
லே, நிய தொல் வரை - கொடிய பழைய அந்தமலை, முன் அவற்கு இழைத்
தெற்றிம் போல் - முன்பு அந்தவீரவாகுவக்குச் செய்த தன்மை போலவே,
(இத்தமரையோர்க்கும்), என் இல மாயம் புரிதலும் - அளவில்லாதன
வான மாயைகளைச் செய்தவனவிலே, மயங்கியே வந்தார் - (அவர்களெல்
லாரும் அங்கு) மயக்கமடைந்திருந்தார்கள்; (௭ - ௫.)

கிரவஞ்சகிரி வீரவாகுவக்குச் செய்த மாயைசெயல், கீழ் ௧௦ - ஆங்
கவி முதலிய மூன்று கவிதகளில் விளக்கப்பட்டது முன்னவற்கு என ஒரு
பெயராக எடுத்து, தலைவனான வீரவாகுவக்கு என்று பொருள்கொள்ளி
னும் அமையும். முன்னேபுகுந்தவனான வீரவாகுவக்கு என்றலுமாம். அன்றி,
முத்தவனான வீரவாகுவக்கு என்று பொருள்கொள்ளுதல் பொருத்தாது;
வீரவாகு - என்மர் வீரர்க்கு மாத்திரம் முன்னோன்றியவனும், இலக்கம்
வீர முத்தவியோர்க்குப் பின்தோன்றியவனும் மாத்திரம். வீரவாகுவன்புது-
உயர்நினைச்சொல்லாபினும், அது பொருளையுணர்த்தாமற்பெயர்மாத்திரத்
தையுணர்த்தியதனால், அதன்முன் 'வீரவாகுப்பெயர்' என உலியிட்டிற்று;
"ஒருவனொருத்திப்பெயர்மே வெண்ணில" என்ற குத்திரத்தில் 'ஒருத்திப்
பெயர்' என்றதிற்போல; 'சிலவிகாரமா முயாதினை' என்றதில் அடக்குத
லுமாம். வதிதல் - வசித்தல். இரண்டாமடியில், 'மற்று' என்றதை அசை
யாககி, அவர் யாவரும் - அவர்களெல்லாரும் என்றல் கொள்ளலாம். இல-
பலவன்பாற்பெயர். அடல்-போர், உலிமை, டெற்றி, கொல்லுதல்; அதனை
யுடையவன் - அடலான்: பெயரில் னகாவிற்றயல் ஆகாரம் ஓகாரமாயிற்று.

௯௮. வெற்றிவீரவாகுப்பெயரண்ணலுமவீரர்

மற்றியாவருமயங்கலுந்தாரகன்வாரர்

வுற்றுநோக்கிக் கும்மாயையாலிவரெலாமொருங்கே

யிற்றுளாரெனமகிழ்ந்தமாலாமைமிகையெழுந்தான்.

(இ - ள்.) வெற்றி - சயத்தையுடைய, வீரவாகு பெயர் ஆண்ணலும் -
வீரவாகுவென்னும்பெயரையுடைய தலைவனும் வீரர் மற்ற யாவரும் - மற்
றை வீரர்க ளெல்லாரும், மயங்கலும் - (இவ்வாறு அம்மலைக்குகையினுள்
அகன்மாயைகளால்) மயங்கிக்கிடக்கவனவிலே, தாரகன் - வாரர் - வந்து;
உற்று நோக்கி - (இவர்களை) கண்ணிப்பார்த்து, 'நம் மாயையால் - நமதுத்
திரத்தால், இவர் எலாம் - இவர்களுெல்லாரும், ஒருங்கே இற்றனார் - ஒரு
சேர அழிந்துள்ளார்', என - என்றுஎண்ணி, மகிழ்து-சந்தோஷித்து, மால்
வரையிசை எழுந்தான் - பெரிய அங்க மலையின்மீது வெளிப்பட்டான்; (௭-௫.)

இங்கே, 'நம்மாயை' என்றது, தான் புறங்கொடுத்தோடி மலைக்குகையி
னுள் ஒளித்தமையை. வெற்றி - 'நி'விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்; வெல்-
பகுதி. வாரர் - உடன்பாட்டுவினையெச்சம், வர் - பகுதி, ர் - விரிததல்விகா
ரம். மற்று - யாவர் - மற்றியாவர்; [நன் - உயிர் - கச.] குற்றியலிகரம்; [நன்-
எழுத்த - ந அ:] மாத்திரை, கால்; [நன் - எழுத்த - சச.] (௧௭)

௯௮. அண்டமீமிசைநின் நவானவர் களில்வனைத்துங்

கண்டுகடபுனல்பனிவரவரற்றியேகலங்கிக்

கொண்டதுன்பொடுபதைபதைத்தோடினர்குளித்

தண்டம்யாவையும்வெருவினதலைவரின் னுமயினில்

(இ - ள்.) அண்டம் மீ மிசை நின்ற-ஆகாயத்தின்மீது நின்ற, வானவர்
கள் - தேவர்கள், இய் அனைத்தும் கண்டு - இவையெல்லாவற்றையும் பா
த்து, கண் புனல் பனி வர் - கண்களினின்று நீர் துளிக்க, அரற்றி - கதறி.

கலங்கி - கலக்கமடைத்து, கொண்ட துன்பொடு - அடைந்த துன்பத்து
டனே; பதைபதைத்து ஒழினர் - மிகநடுங்கி ஒடிப்போனார்கள்; கடளி தண்
டம் யாவையும் - (முன்னமேதரையில்விழுந்துகிடக்கின்ற) பூதகணங்க
ளெல்லாம், - தலைவர் இன்மையினால் - (தகைக்குத்) தலைவரெவரும் இல்
லாமையால், வெருவின - மிகஅஞ்சின; (எ - று.)

அண்டம், தண்டம் - வடசொற்கள், தண்டம் - சேனை, மீ - மேல், மிகை - மேல்;
இவ்விருசொற்களும் 'மீ' மிகை' என ஒருபொருட்பன்மொழியாகத் தொ
டர்ந்தன; [நன் - பொது - சௌ.] இவ்வாய்பாடுபற்றி ஒருபொருட்பன்மொழி
க்கு 'மீ' மிகை' என்று பெயர் வழங்குதலும் உணர்க. இனி, மீ மிகை - மிக
மேலே என்று பொருள்கொள்ளலுமாம். இட் - வகாமெய்யிற்றுப் பலவின்
பாற் சுட்டுப்பெயர் 'வவ்விற சுட்டு.' இ அனைததம் என்றும் பதம்பிரிக்க
லாம்; வகாவுடம்படுமெய் தனிக்குறில்முன் உயர்வா இரட்டியதாம். பனி
வர - பனிக்க: பனிபோலததனிக்க; இதில், வர - துணைவினை யென்னலாம்.
பதைபதைத்து - இரட்டைக்கிளவி; [நன் - பொது - சௌ] தலைவர் - தலை
மை யென்ற பண்பி னடியாய் பிறந்த பெயர். (க௮)

கூக. மலையின் மீ மிகையெழுதருதாரகன்மற்றோர்

தலைமையாகியவிரதமேல்கொண்டுதானவர்கள்

பலரும்வந்துவந்தார்த்தனர்சூழ்தரப்பைமபொற்

சிலையதொன்றினைவாங்கியெசெருநிலஞ்சென்றான்.

(இ - ன்.) மலையின் மீ மிகை எழுதரு - அத்தமலையின்மீது வெளிப்பட்ட,
தாரகன் - தலைமை ஆகிய மற்று ஓர் இரதம் மேல் கொண்டு - சிறப்புப்
பெற்றதான வேறொருதேரின்மேல் ஏறி. தானவர்கள் பலரும் வந்து வந்து
ஆர்த்தனர் சூழ்தர - அசுரர்கள் பலரும் மேன்மேல்வந்து ஆரவாரஞ்செய்து
கொண்டு (தண்ணீர்) சூழ, பைம் பொன் சிலைஅது ஒன்றினை வாங்கியே -
பசும்பொன்மயமான விலஒன்றை உளைத்ததெடுத்துக்கொண்டு, செரு நிலம்
சென்றான் - அப்போர்க்களத்தைச் சென்று அடைந்தான்; (எ - று.)

பைம்பொன்சிலை - பசும்பொன்னிறமான வில் என்றும். பொன்
போல் அருமையான வில் என்றுவ கொள்ளலாம். வந்துவந்து - அடிக்கு,
மிகுதிப்பொருளது; வந்து உவந்து எனப்பிரித்து, வந்து மிகுத்செய்கொண்டு
எனப் பொருள்கொள்ளவும் அமையும். எழுதரு, தா - துணைவினை. மற்றோர்
இரதம் - முன்பு தான் ஏறிகிற்கப்பெறாத தேர். பசுமை + பொன் =
பைம்பொன்: 'சுறுபோதல்' என்னுஞ் சூத்திர விதி. 'சிலையது' என்றதில்,
'அது' என்பது - பகுதிப்பொருள்விகுதி. (கூக)

க00. நீடுதன்சிலைநாடுணைலிகொண்டுநீள்சரங்கள்

கோடிக்கோடிமற்றொருதொடையாகவேகொளுவி

யாடல்சேர்த்தருபூதர்மேற்பொழிதலுமலம்ந்

தோடலுற்றனர்திசையினும்விண்ணினுமுலைந்தே

(இ - ன்.) (அவ்வனம் போர்க்களஞ்சேர்ந்த தாரகன்), நீடுதன் சிலை
நாண் ஒலி கொண்டு - நீண்ட தனதுவில்லின்நாணியின் ஒலியை யுண்டா
க்கி, மற்று - பின்பு, நீள் சரங்கள் கோடி கோடி - நீண்ட பலகோடிக்கணக்
கான அம்புகளை, ஒரு தொடை ஆகவே கொளுவி - ஒரேதொடர்ச்சியாகத்
தொடுத்த, ஆடல் சேர்த்தரு பூதர்மேல் - வலிமைபொருந்திய பூதகணங்
ளின்மேல், பொழிதலும் - சொரிந்தவனவிலே, - (அவர்கள்), அலமந்த -
யனஞ்சுழன்று, உலைந்த - வருந்தி, திசையினும் - எட்டுத்திக்குக்களிலும்,
விண்ணினும் - ஆகாயத்திலும், ஒடல்உற்றனா - ஒடிப்போனார்கள்; (எ - று.)

கோடி - தூறுலகும்; பலவென்னும்மாத்திரையாய் சின்றது. ஒருதொடையாகவே கொளுவி - தொடுக்குந்தரமொவ்வொன்றிலும் அமையத் தொடுத்த. தொடை - தொடுத்தல். கொளுவி, கொள் என்பதன் பிறவினையான கொளுவு - பகுதி. கோடி கோடி - அடுக்கு, பன்மைப்பொருளுது; கோடியினுள்பெருங்கிய கோடி யென்றுங் கொள்ளலாம். அப்பொழுதும் மிகுதியையுணர்ந்ததுவதே. திசையின், விண்ணின் என்றவற்றில், இன்-ஏழ் றுருபு. உலகத்து - நிலைகுலைத்து எனினுமாம். ஸரம் - வடசொல். அலமத்து. அலமா - பகுதி. ஒடலுற்றனர் - ஒழிதலையடைந்தார்கள்.

“மெத்து முருவத் தவுண்ணீது விட வீர, பத்திரனெடும்படை பரித திடலு மாயக், கொத்தற வுடன் தனிமைகூடி யொருபாயஞ், சித்தமிசை கொண்டு கிரவுஞ்சகிரி சென்று”, “மந்தரி னெளித்திடலும் வாகைபுனை வாரு, சுற்றமொடு தம்பியர்கள் தோன்முக னெளித்த, பொற்றை புக வா ண்டு மயல் பூண்டனர் கிடந்தா. ரற்றமற சூரிளவ லன்னது தெரிந்தான்”, “தெரிந்து மகிழ்வாகி யொருதேரின்மிசை யேறி, யருந்திறல்கொள் தண்ட மொட மர்க்கள மடைந்தே, விரிந்து செறி பூதம்மிசை வெககணைகள் சித்த, விரிந்தனர் க ளுமபரினு மிம்பரினு மன்னா” என்பன, கத்தபுராணச்சூகீகம். (க00)

க0க. ஆனகாலயினரதனினையகண்டமுங்கி

மேனிதுண்ணெனவியர்ப்புறவழிகொடுவிரைந்து

போனவிண்ணவர்தம்மொடுசென்றுபுத்தேளிர்.

சேனைகாவலனின்ரதோர்கடைக்கூழைசேர்ந்தான்

(இ - ள்.) ஆன காலையில் - அந்நாளைமான அசமயத்தில், —காரதன் - காரதமாகாமுனிவன். —இனைய கண்டு அழுகி - இத்தன்மைகளைப்பார்த்து வருந்தி. மேனி துண்ணென வியர்ப்பு உற - உடம்பு திட்டுண்டு வேர்வை கொள்ள, வழிக்கொடு - பிரயாணப்பட்டு. விரைந்த - விரைவாய் போன - சென்ற, விண்ணவர்தமமொடு - தேவர்களுடனே, சென்று - (தானும்) போய், புத்தேளிர் சேனை காவலன் இனரது ஓர் கடைக்கூழை சேர்ந்தான் - தேவர்களுடைய சேனைக்குத் தலைவனு முருகக்கடவுள் இருந்த ஒப்பற்ற பிற்படையை அடைந்தான்; (எ - று.)

‘இனைய கண்டு அழுகி, மேனி துண்ணென வியர்ப்புற, வழிக்கொடு, விரைந்து’ என்றவற்றை நாரதனது தன்மைகளாகவும் உரைக்கலாம். வியர்ப்பு உறுதல் - வேர்த்தலையடைதல்; உடம்புவியர்வையடைதலில்லாத இயல்பையுடைய தேவர்க்கும், அசசுக்குதியால் தெய்வத்தன்மைகுலைத்து உடல் வெயர்த்த தென்க. வழிக்கொடு - வழிக்கொண்டு; வழிக்கொள்ளுதல் - புதப்பட்டு வழிகடத்தல். ‘புத்தேளிர்’ என்ற பெயரில், இர் - பலர்பால்விருதி. முருகக்கடவுள்; தேவசேனாபதியாதலால், ‘புத்தேளிர்சேனைகாவலன்’ எனப்பட்டான். கடைக்கூழை - பின்னண்சேனை. ‘அனையகண்டு’ என்றும் பாடமுண்டு. காவலன் - கா வலன்; காத்தலில் உல்லவன்; அனறி, காவல் அன் - காத்தலையுடையவன். (க0க)

க0உ. அரிதுமாதவம்புரிதருநாரதனடலின்

விரவுமாயிரம்பூதவெள்ளத்தொடுமேவுங்

கருணைசேரறுமுகத்தனைக்கண்டுகண்களித்துச்

சுரர்களோடுபோயிரைஞ்சியேயினையனசொல்வான்.

(இ - ள்.) அரிது மாதவம் புரிதரு - (மந்தரையோர்க்கு) அரியதான பெருந்தவத்தைச் செய்த, நாரதன் —, அடலின் விரவும் ஆயிரம் பூதம் வெள்ளத்தொடு மேவும் - உலிமையோடுபொருத்திய ஆயிரவெள்ளம் பூத

கணத்தாடனே கூடியுள்ள, கருணை சேர் அறுமுகத்தனை - (உயிர்களிடத் துத்) திருவருணமைத்த ஆறுதிருமுகங்கையுடையவனான முருகக்கடவுளை, கண்டு - தரிசித்தது. கண்களிடத்து - கண்கள் களிக்கப்பெற்று, சுரர்களோடு போய் இறைஞ்சி - தேவர்களுடனே அருகிற்சென்று வணக்கி, இனையன சொல்வான் - இவ்வர்த்தைக்காகக் கூறுவான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த நான்குகவிகளிற் காண்க.

சிவபிரானால் துணையனுப்பப்பட்ட இரண்டாயிரவெள்ள மபூககணங் களில் ஓராயிரவெள்ளத்தைக் குமாரச்சடவன் விவாகுவினுடன் செலுத்தி மற்றோராயிரவெள்ளத்தைப் பின்உதவுமாறு தன்னுடன் கிறுத்தியுள்ளா னாதலால், 'அடலின்விரவ மாயிரமபூகவெள்ளத்தோடு மேவு மறுமுகத்தன்' என்றார். 'கருணைசேர் அறுமுகத்தன்' என்றதில், அகத்திலுள்ள கருணை முகத்தில் வெளியார் தனமை தோன்றும். ஸுடர் - வடசொல்; (பாற் கடல் கடைத்தபொழுது அங்குநின்ற உண்டான தொரு சிறச்சு) சுரையை [மதுவை]ப் பாணஞ்செய்தவ மென்பதபற்றிய காரணப்பெயர்; 'வாருணி நதவம் பிறத்தது பின்னர் மற்றது நகர்தலால் தேவர், சோகெழு சுரராயின ரஃதண்ணை ஈசுரராயினர்' என்பது கூடும்பொருள். 'செயற்கரிய செய் வார் பெரியர்' என்ப பொதலால், 'அரிது மாதும் புரிதரு நாரதன்' என்றார்; அததிருக்குறளினுரையிற் பரிமேலழகர் 'செயற்கரியவாவன் - இய மம், நியமம் முதலாய எண்ணக யோகவுறுப்புக்கள்' என்றமை உணராக, கண்களிடத்தல் - தேவதானத்தமடைதல். இனையன் - பெயர் (க0உ)

க0௩. ஐயநின்படைவீராகள்பெருஞ்சுமரடி

வெய்யநானவர்தானைகள்வரவரவிட்டிசு

செய்யமந்திரித்தலைவரையமைச்சரைச்செறறுப

பொய்யின்மொயம்புடைத்தாரகனன்னெடும்பொருதார.

இதமுதல நான்கு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ன்.) ஐய - கூடாது! தின படை வீரர்கள் - உனது சேனைவீரர்கள், பெருஞ் சுமர் ஆடி - பெரிய போரை ஈர்க்கத்தொடு செய்து. வெய்ய நான வர் தானைகள் வர வர விட்டி - கொடியஅசுரதுசேனைகளை வருத்தோறும் அழித்து, செய்ய மந்திரி தலைவரை அமைச்சரை செறறு - (தாட்காசனது) கண்மைக்குணமுடைய மந்திரிசீவோஷ்டர்களுயும் சாமானியமந்திரிகளாயும் அழித்து, பொய் இல் மொயம்பு உடை தாரகனதன்னெடும் பொருதார் - பொய்படுதல் [தவறுதல்] இல்லாத வலிமையையுடைய தாரகாசுரனெடும் போர்செய்தார்கள்; (எ - று.)

மந்திரிகட்குச் செம்மையாவது - அரசனுக்கும் குடிகளுக்கும் அநுகூல மாகக்கூடத்தல் முதலியன. மந்தரம் - ஆலோசனை; அதனையுடையவன், மந்திரி: இவ்வடசொல், மந்திரி யெனத் திரித்தது. 'தந்திரத்தலைவர்' என்று பாடமாயின், சேனைத்தலைவரென்க. பொய்யின் மொயம்பு என எடுத்து, மாயையின் வலிமை யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; பொய் - வஞ்சனை, மாயை. செற்று, செறு - பகுதி. (க0௩)

க0௪. தலைக்கணகியவீரனுநதம்பியர்பிறரு

மிலக்கவீரரும்பாரிடத்தலைவர்கள்யாரும்

புலக்கொடுந்தொழிற்றாரகன்றன்னெடும்பொரத்தன்

மலைக்கணுய்த்தனனவர்தமைச்சுழ்ச்சியின்வலியால்.

(இ - ன்.) தலைக்கண் ஆகிய - (யாவர்க்கும்) தலைமையான நிலைமையிற் பொருந்திய, வீரனும் - வீரவாகுவும், தம்பியர் பிறரும் - (அவனது) தம்பி

மாராண மற்றையெட்டுவீரர்களும், இலக்க வீரரும் - லக்ஷம்வீரர்களும், பாரிடம் தலைவாகன் யாரும் - பூதகணத்தலைவர்களைவரும், புலை கொடுந் தொழில் தாரகன் தன்னொரும பொர - ஆழிவான தீச்செயல்களையுடைய தாரகாசுரனுடனே போர்செய்ய, (அவன்), குழ்ச்சியின் டலியால் - (தனது) தந்திரத்தின் உல்லமையால், அவர்தமை - அவர்களெல்லாரையும், தன் மலைக்கண் உயத்தனன் - தனக்கு அரணாகவுள்ள கிரொளஞ்சிகிரியினுட் சேர் ததான்; (எ - று)

தலைக்கண், மலைக்கண் என்பவற்றில், கண் - எழனுருபு தம்பியென்ப தில். தாம் - பகுதி, முதல் குறுகிறத. பி - முறைப்பெயர் வீகுதி; இனி, 'தம் முன்' என்பது தமக்குமுன்பிறத்தவளுண் தமையனைக் குறிப்பதுபோல, தமக்குப்பின்பிறத்தவனைக் குறிக்கின்ற 'தம்பின்' என்னும் பெயர் தம்பி யென மருவியவங்கிய தென்று கொள்வாரும் உளா. புலை - புண்மை: 'ஐ' வீகுதி பெற்ற பண்புப்பெயர். மலை - (கண்டவர்களால்) மலையப்படுவ தென்று காரணப்பொருள்படும்; மலைதல் - அஞ்சுதல்: செயப்படுபொருள்வீகுதி புணர்த்து கெட்ட தென்க. (க0ச)

க0நி. உய்த்தகாலையிலவனுனாகியகிரவுஞ்சு

மெத்தாமாயைகளையவாக்கிழைத்தலுமவெருளிப்

புத்தராமெனமயங்கினர்போலுமாப்பின்ன

ரித்திறந்தனையுணர்ந்தனன்றாகனென்போன்.

(இ - ன்.) உய்த்த காலையில் - (அவனஞ்) சேர்த்த பொழுதில், அவு ணன் ஆகிய கிரவுஞ்சம்-அசுரஞ்சிய கிரவுஞ்சுகிரி. மெத்து மாயைகள்-பிக்க மாயைகளை. அலையவர்க்கு இழைத்தலும் - அடாகட்குச் செய்தவளவிலே, (அவர்களெல்லாரும்), வெருவி-அஞ்சி, புத்தர் ஆம் என மயங்கினர் போலும்- பைத்தியந் கொண்டவாபோல மயங்கினார்கள்; பின்னர் - அதன் பின்பு-தா ரகன் எனபோன் - தாரகனெனனும் அசுரன், இ திறத்தனை உணர்ந்தனன் - (அவர்களைவரும் மயங்கிவட்டக்கின்ற) இத்தன்மையை அறிந்தான்; (எ-று.)

மெத்துமாயை-வினைத்தொகை; 'மெத்து' என்னும் வினைப்பகுதியினடி யாப் பிறத்த 'மெத்த' என்னுஞ் செயல்பென்கசம். வீகுதியாக என்ற பொ ருளில் உழைகுமாறுந் காண்க. ஆம், ஆல் அணைக்கன். போலும் - ஒப்பில் போலி: அதாவது - உடமைப்பொருளுணர்த்தாத 'போல்' என்னுஞ் சொல்; இது, உரையணைப்பொருளதாய்நிற்கும்: இதனே வாககியாலவகாரமென்பர் வடநூலார். 'மங்கலமென்பதோ ருருண்டுபோலும்,' "கெருப்பழந்தேர்த்தக் கால் செய்போல்வது உம், எரிப்பசுட் டெவ்வகோயாக்கும்" என்றவிடங் களிற் காண்க. இயற்கையறிவைமீழத்தல் பித்தரியல் பாதலால், அவரை உவ மைஉறினர். என்போன் - என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுபவன்; "ஆல் வாழ்வா னென்பான்" என்றவிடத்தித்போல, செயப்பாட்டுவினைப்பொரு ளில் வந்த செய்வினை: "ஊரெனப்படுவது உழைபு" என்றத்போலச் சிறப் புத்தோன்ற நின்றது. இனி, 'என்போன்' என்பதை முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுருபாகவுங் கொள்ளலாம். உய்த்தல் - உட்புகுவித்தல். (க0நி)

க0சு தெரிந்துதாரகன்மகிழ்வொடுபுறந்தலைசென்று

தூர்த்துநம்பெருந்தானையைக்கணமழைசொரிய

முரிந்துபோயினகிழ்ச்சியீதுயிர்த்தொகைமுற்று

பிருந்தநாயகவறிதுயேயாயையுமென்றான்.

(இ - ன்.) தெரிந்து - (இதனை) அறிந்து, தாரகன் - மகிழ்வொடு- மகிழ்ச்சியுடனே, பறந்தலை சென்று - போர்க்களத்தையடைந்து, நம் பெ

ருத் தானையை - சமது பெரிய (பூத) சேனைகளை, தூர்த்த - தூர்த்தி, கணை மழை சொரிய-அம்புமழை பொழிய, (அதனால் அசசேனைகளெல்லாம்), முரிந்து போயின - நிலகுலைந்து ஒடிப்போயின; கிழ்ச்சி சுது-நடத்தசெய்கை இது; உயிர் தொகை முற்றம் இருந்த நாயக-(ஆன்மகோடிகளெல்லாவற்றிலும் உயிர்க்கு உயிராய்) வீற்றிருக்கின்ற தலைகளை! யாவையும் அறிதியே-எல்லாவற்றையும் (நீ) அறிவாயன்றோ? என்றான் - என்று (நாரதன் சுப்பிரமணியபூர்த்தியின் சனனிதானத்தில்) விண்ணப்பஞ்செய்தான்; (எ - று.)

பறந்தலை - போர்க்கள மாதலை, 'கடறிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை' எனப் புறநானூற்றிலுங் காண்க. கிழ்ச்சி - கிழித்துண்டையது; 'சி' விசுநி பெற்ற தொழிலாகுபெயர்; கிழித்து-நடத்தல். உயிர்ந்தொகை முற்றம் இருந்த நாயக - கீழ் கட - ஆம் கவிபல 'ஆவியுளாவியா மமலன்' என்றதற்கு உரைத்ததை உரைக்க; எவ்வாறு ஆத்மாதகளிலும் அத்தார்த்தமாய் வீற்றிருக்கின்ற உணக்குத் தெரியாத அய்வான்மாதகளின்செய்கை இவ்வை யென்பது வினங்க, 'உயிர்ந்தொகைமுற்றம் இருந்த நாயக அறிதியே யாவையும்' என்றான். யான் கூறியவற்றையென்றிக் கூறுதலுறையும் உணர்வா யென்பார், 'யாவையும்' எனப் பொதுப்படக் கூறினர். 'அறிதியே யாவையும்' என்றதனால், அக்கடவுளின் முற்றுமுணரும்வாய்ப்பிலுறையும் வினக்கியவாறு. யாவையும் அறிதி - நடத்தசெய்கையை அறிதலோடு அதற்குச்செய்யவேண்டும் பரிசாரத்தையும் அறிந்திருப்பா யென்றபடி; என்றது, அப்பரிசாரத்தை நடத்தியருளவேண்டு மென்று குறிப்பாகப் பிரார்த்தித்ததாம். அறிதி - முன்னிலையொருமைமுற்றம். எ - தேற்றம். சுது - சுட்டுகின்றது. (கலக)

க௦௭. என்ற காலையி னாரத னுள்ளமு மிமையோர்

நின்று தரமயர் கின்றது மமரர்கோ னெஞ்சிற்

றுன்று சோகமு நான்முக னிதியோர் துயரு

மொன்ற நோக்கியே யறுமுகப பண்ணவ னுரைப்பான்.

(இ - ன்.) என்ற காலையில் - என்று (நாரதன்) சொன்ன பொழுது, - அது முகம் பண்ணவன் - ஆறுதிருமுகவகையுடைய தேவன் [சண்முகக் கடவுள்], - நாரதன் உன்னமும் - அந்தநாரதன் துணைக்கருத்தையும், இமை யோர் கன்று தாம் அயாகின்றதம்-தேவர்கள் (தமதுதிருமுன்பே) சேர்த்து நின்று வருத்துகின்றதையும், அமரர்கோன் கெஞ்சில் துன்று சோகமும் - தேவாரசனான இத்திரனது மனத்திற் பொருத்திய விசனத்தையும், நான்முகன் ஆதியோர் துயரும் - பிரமன் முதலானவர்களது துன்பத்தையும், ஒன்ற நோக்கி - ஒருசேரப் பார்த்து, உரைப்பான் - (சில) கூறுவான்; (எ - று.) - அவற்றை, அடுத்த கவியிற் காண்க. தாம் - அசை.

உன்னம் - அதன்கருத்துக்கு, ஆகுபெயர்; இடவாகுபெய ரென்றவது, கருவியாகுபெய ரென்றவது கொண்க: 'அம்' விசுநிபெற்ற தொழிற்பெய ரெ னினும் இழுக்காது; உன்னுதல் - நினைத்தல் ஸோகம் - வடசொல். பண் - பெருமை; அதனையுடையவன், பண்ணவன்: அ - சாரியை. 'ஒன்றநோக்கி யேயுரைப்பான்' எனவே, அவர்கன்மனமகிழும்படி திருவாய்மலர்த்தருக்கின் றன சென்பது பெறப்படும். அயர்கின்றது - கிழ்க்காலத்தொழிற்பெயர். நான்முகன் - நான்குதிசையையும் நோக்கிய நான்குமுகங்கையுடையான். நான்முகனாகியோர் துயரை நீக்குதற்குரியான் அஃழகக்கடவு ளென நயங் காண்க. (க௦௭)

வேறு.

க௦௮. ஆருயிது கேண்மினம ராடுகள னேகித்

தாரகனை வேல்கொடுத டிந்தவுணர் வைகு

மோரரண மானகிர வஞ்சகிரி செற்றே
வீரர்தமை யோரிறையின் மீட்டிடுவ னென்றான்.

(இ - ன்.) 'ஆரும் இது கேண்மின் - நீகனெல்லாரும் இதனைக் கேளுங்கள்:—(இப்பொழுது யான்), அமர் ஆடு கனன் எதி - போர்செய்யும் அக் கனத்திற் சென்றசேர்ந்து, தாரகனை வேல் கொடு தடிந்து-தாரகரைனை வேலாயுதத்தாற் கொன்று, அவுணர் வையும் தூர் அரணம் ஆன கிரவஞ்சகிரி செற்றே - அசரர்கள் தங்குகின்ற ஒருசோட்டையாகவள்ள கிரௌஞ்ச மலையையும் அழித்தே, வீரர்தமை-(நமது வீரர்களை)யெல்லாம், தூர் இறையின் மீட்டிடுவன் - ஒரு கணப்பொழுதினுள்ளே மீட்டுஅழைத்துக்கொண்டிரு வேன்', என்றான் - என்று (முருகக்கடவுள்). கூறியருளினன்; (எ - ம.)

ஆரும் கேண்மின் - முன்னிலையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி; [நன் - பொது - உக.] கனன் - இறந்திப்போலி. அமர் ஆடு கனம் - போர் செய்யும் இடம். அரணம் - ஸரண மென்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; பாதுகாவலாகத் தங்குமிட மென்று பொருள். 'தூரணம்' என்றது, இங்கே, மலையர ணென்றவாறு. வீரர் - வீரவாகு முதலியோர். இறை - காவலுட் பம். கேண்மின் - ஏவற்பண்மைமுற்ற. மீட்டிடுவன் - தன்மையொருமை. செற்றே, ஏ - தேற்றம்.

இதுமுதல் நான்கு சுவிகள் - நான்காஞ்சிரொன்று தேமாச சீரும், மந்தைமுன்றும் கூவினவகாய்ச்சீர்களு மாகிய அனவடி நான்கு கொண்ட கலிவந்தங்கள். (க௦அ)

க௦க. எந்தையிவைகூறுதலும்பாருமவைதேர்ந்து
சிந்தையுறுநின்றதயர்செற்றுமுடிவில்லா
வந்தமின்மகிழ்ச்சியுடனாடியிசைபாடித்
கூதனடி வந்தனைபுரித்தனர்களிப்பால்

(இ - ன்.) எந்தை - எமதுதலைவனான முருகக்கடவுள். இவை கூறுத லும் - இவ்வாந்தைகளைச் சொன்னவனவிலே, பாரும - அங்குசின்றவர்க ணெல்லாரும். அவை தேர்ந்து - அச்சொற்களைக் கேட்டறித்த விசுவசித்து, சிந்தை உறுகின்ற தயர் செற்று - (தங்கள்) மனத்திற் பொருட்சிய தன்பவ களை யொழித்த, முடிவு இல்லா அந்தம் இவ் மகிழ்ச்சியுடன் - அழிவில்லாத வரம்பற்ற ஆனந்தத்தோடு, ஆடி - கூத்தாடி, இசை பாடி - சந்தேசம்பாடி, களிப்பால் - அவ்வாணந்தயிருதியுடனே, கந்தன் அடி வந்தனை புரித்தனர் - முருகக்கடவுளின் சிருவடிகளை நமஸ்கரித்தல்செய்தார்கள்; (எ - ம.)

தேர்ந்து - தெளித்து, நம்பி. முடிவில்லா, அந்தமில் என்றவற்றை ஒரு பொருட்பன்மொழிகளாகக் கொண்டு, மகிழ்ச்சியின் ிருதியை விளக்கு மென்றலுமாம். வந்தம் - வடசொல்; அது திரித்தது. வந்தனைபுரித்ல் - வணங்குதல். எந்தை - எம்பெருமான. இசை பாடி - தேர்த்திரப்பாமாலை களைப் பாடி யென்னவுமாம்; இசை - புசும். இங்கு, அத்தனைக்கூறும்பாடலு க்கு இலக்கணை. களிப்பு - பெருமகிழ்ச்சி. களிப்பால் - 'ஆல்' உருபு, 'ஓடு' உருபின்பொருளில் வந்தது. (க௦க)

க௦௮. கந்தமுருகேசனதுகாலைமுதுபாகாய்
வந்ததொருவந்தினைமகிழ்ச்சியொடுநோக்கிச்
சிந்தைதனின்முந்தும்வகைதேரதனைவல்லே
யுந்துதினிறர்தெனவுரைத்தருளலோமம்.

இதையும், அடுத்த சுவியும் - ருளகம்.

(இ - ன்.) கந்தன் முருகேசன் - ஸ்கந்தனென்னும் ஒருதிருநாமத்தை யுடைய முருகப்பிரான், அது காலை - அப்பொழுது, முத பாகு ஆய் வந்தது ஒரு வந்தினை மகிழ்ச்சியோடு கோசகி - முகிய [தேர்ச்சியுற்ற] பாகனாய் (த தனக்கு அமைந்த) வந்தள்ளதொரு தன்மையையுடைய ஒப்பற்ற வாயுதேவனை மகிழ்வோடுபாடத்த. (11 இடப்பொழுது), சிந்தைதனின் முத்தம் வகை - மனத்திலும் முதபட்டுச்செலுமபடி, தேர்வுகளை - (முது) தேரை, வல்லே விரைந்த உத்ததி - சிவனை வாகு செலுத்தவாய். என - என்று, உரைத்தருள்வாரும் - கட்டளைகூறியருளியவனவிலே, (வ - மு.) - 'துண்டி டிக ஆர்த்தான்' என ஒருவ கவியோடு தொடர்ந்த முடியும்.

கந்தன் + முருகேசன் = கந்தமுருகேசன் உயர்திணையிற் கெட்டத; "சிலவிகாரமா முயர்ந்தினை". முருகன் + ஈசன் = முருகேசன்; முருகருகிய தலைவனென இருபெயரொட்டிப்பண்புத்தொகை; சிலமொழியிறு நகரங் கெட்டு. வருமொழி முதல்வியாவ வகரவுடம்படுமெய் பெற்று. 'முருகவீசன்' என உரதபாலது, இது. இவசே. 'முருகன்' என்ற தமிழ்மொழியை 'ஈசன்' என்னும் வடமொழியோடு புணர்த்தது. அப்பெயரொடுக்குவிய குணசத்தித் தன்மையையேற்றி. 'குமரேசன்' என்றற்போல 'முருகேசன்' என்று ஆசிரியர் வழங்கின ரென்க; குளம் + ஆம்பல் = குளாம்பல். மரம் + அடி = மராடி என்ற இடங்களில் தமிழ்மொழியாகிய நிலமொழி கூறகெட்டு வடமொழிக்குவரிய தீர்க்கசத்தித்தன்மையை யடைத்ததுபோல, இவரும். நிலமொழி கூறகெட்டு வடமொழிக்குவரிய குணசத்தியை எறா கென்க; [அ ஆ முன் இ ஈ வரின் அவ்விரண்டுக்கெட ஓளகாரத் தோன்றும்.] இது இலக்கணத்துக்கு சேரொத்ததன்றியினும், பாஷைவழக்கமாக, உலகவழக்குச் செய்யுள்வழக்கு இரண்டிலும் பயிலு மெனக் காண்க; 'குலசேகராழ்வார்' முதலியனவும் இதிறத்தன; இனி. இதனை மருஉவன்பாற்படுத்திலும் அமையும்.

பாகு - உயர்திணைப்பொருளில் வந்த அஃறிணைச்சொல்; ஆகுபெயரின் பாற்படுத்தினும் இழுக்காது. 'உத்த' என்பது - பெயர்ச்சொல்லாயிருக்கையிற் காற்று என்னும் பொருளதாய்வே 'விண்டி' யோ வந்து லலைய' என்ற பிறகலகையாலாவ காண்க; அழகரத்தாதினில் 'அட லாயி' யாய், பொருத்து வந்தார் பண்பு பாயா' என்றவிடத்திலும் 'உத்த' என்ற சொல் இப்பொருளது; இதன்மேல். இன் - சாரியை, ஈ - இரண்டனுருபு. 'உத்த' தொரு வந்தினை' என்றவிடத்துச் சொல்லையவ காண்க. தேவர்களை அஃறிணையாலவ் கூறலா மாத்தலால், 'உத்ததொரு வந்தினை' என்பதற்கு - வந்ததாகிய காற்றை யென்றும் பொருள்கூறலாம். முத பாகு - பண்புத்தொகை. 'வல்லே', 'விரைந்த' என்றவை - ஒருபொருட்பன்மொழி. முருகக் கடவுள் ரூபதமனாதியோரை யழிக்குமாறு சிவபிரானிடம் விடைபெற்றுச் சேனையோடு போர்க்கு எழுகையில். திருமாவின் கட்டளையால் வாயுபகவான் அக்குமாரனுக்குத் தோப்பாகனாய் அமைந்தன னென்ற தன்மை, கீழ்ப்படையெழுபடலத்திற் கூறப்பட்டது. மனத்தில் ஒன்றை நினைத்த மாதிரித்தில் அந்நினைத்தபொருள் எவ்வளவுதூரத்திலுள்ளதாயினும் அதனிடத்த மனம் சென்று சேர்தலால், அது வேகத்துக்குச் சிறந்ததாக எடுத்துக் காட்டப்படும்; அதனினும் வேகமாக என்று மிக்கவிரைவை விளக்கிய படி. வந்ததொரு வந்தினை. சிந்தைதனின் முத்தம்வகை, உத்ததிவிரைந்தென என்ற இடங்களிற் பிராகமேன்னுஞ் சொல்லனினி காண்க. (கக)

ககக. என்னையினி தென்றுதொழு தேழெழுவ கைத்தார்

தன்னினம தாகியவர் தாங்கள்புடை போதக்

கொன்னுணைய தாமுளவு கோல்கயிறு பற்றித்

துன்னுபரி யாரிரைக ணீண்டிமிக வார்த்தான்

(இ - ன்.) (அதுகேட்டு வாயுதேவன்).—‘என் ஐ - எனதுதலைவனே! இனித - நல்லது’, என்று - என்றசொல்லி,—தொழுது - கைகூப்பி வணங்கி,—எழ் எழு வகைதது ஆம் - காற்பத்தொன்பதாவகையாயுள்ள. தன் இனம் அது ஆகியவா தாங்கள் - தன் இனத்தவர்கள், புடை போத - பங்குபாரித சூழ்ந்தவயம்.—கொன் முடியது ஆம் உளவுகோல் கயிறு பற்றி - அசுந்தருளினற கூறுனியுடையதான உளவுகோலையும் குதிரைக்கைக்கயிறையும் பிடித்த, தன்னு பரி ஆம் கிரைகள் துண்டி - நெருங்கிய (தோக) குதிரைகளின் வரிசையை டட்டி, பிக ஆகத்தான - மிகவும் ஆரவாரஞ்செய்தான்; (எ - று.)

‘என்ன’—இச்சொல்லின் பொருள் முதலிய விவரத்தை, எகை - ஆக திருககுதருளரைக்குறிப்பிற் காண்க; இது - இங்கே அண்மைவிளி. ‘என்ன விளிசென்று’ என்ற பாடத்தக்கு, ‘என்ன’ எனபது - என்றசொல்ல என்ற பொருள்பெரியிலும், கீழ்க்கவியிலுள்ள ‘என வரைத்தருளலோகம்’ என்றதனோடு கூறியதுகூறலாய் இன்றியமையாததன்றி நீற்று மாதலின், அப்பாடம் சிறப்பன்று. இனித - ‘நன்று’ என்றதனால், அங்கீகாரத்தைக்குறித்தது; இந்த ஒன்றன்பால்முறறுக்கு ‘கூறியது’ என்ற எழுவாய் வருவித்துக்கொள்ளலாம்.

எழெழுவுகைததார் தன்னினமதாகியவர் புடைபோத வாயு தேர்செலுத்ததலை, “மண்பரி திருமா லினையன பணிப்ப மாருத னிசைந்து வான் செல்லும், பொன்பொலி தேரினமீ ளிசைப் பாய்த்து பொருக்கென மருத்து யா கார்பா, னென்பததிருத்தார் புடைவரத துண்டி யுகையோ டறு முகத் தொருவன். முன்புற வுக்குத் தொழுது மறறிதன்மேல் முருகே வருகென மொட்டதான்” என்றபடையெழுபடலத்துச்செய்யுளாலும்அறிக. வாயுதேவனது வகை கார்பத்தொன்பது எனபது. ‘மையில் கேள்விகா லேழெழு மருத்துகள்” என்ற திருவிளையாடற்புராணத்தாலும் விளங்கும்

எழெழுவுகைதது - பண்புத்தொகைப்ப பண்மொடி தெட்டா. போத போ - பகுதி, து சாரியை; போதுஎன ஒருபகுதிக்கொள்ளுதலும் ஒன்று. கொன் - இடைச்சொல்; கொல் துனயது எனப் பிரித்தது, வருத்தது சின்று தனியையுடைய தென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். உளவுகோல் - குதிரையோட்குள்கோல்; குதிரைச்சமமட்டியென்பர் குதிரைகளை அடித்து ஓட்டிஞ்சவுக்கு; இச்சொல் இப்பொருள்தாதலை, “அச்சமற்றிருந்துளவுகோ லருண்ணிற்கொள்ள” என வில்லிபுத்தூராராபாத்ததிலுள்ள காண்க; ஆகவே, முளவுகோல் என்று எடுத்த அகாலகாலகால சாரியையாக்கடித்தது முட்கோவென்று கலித்துபொருள்கொள்ளுதல் வேண்டிவதன்று; படையெழுபடலத்தில் “பண்ணெடு முட்கோல் மத்திகை பரித்தப் பாக லாய்த துண்டெனப் பண்ததான்” என்றதற்கு ஏற்ப. ‘கொன்னுனையதா முளவுகோல் கயிறு பற்றி’ எனப்பட்டது. ‘பரியாம்கரை’ என்பதில், ‘ஆம்’ என்பது - சாரியை; அன்றி, பரிசுளாலாம் கிரை யென உரைப்பினுமாம். ‘கிரைகள்’ என்பதிலுள்ள ‘கள்’ என்னும் பண்மைவிருதியை ‘பரி’ என்பதனோடு சேர்க்கலாம்.

இததேர் லகூங்குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தாதலின், ‘துன்னுபரியா றிரைகள்’ என்றார்; அதனை “ஐம்பெரும்பூத வன்மையு மவக ணமர்தரும் பொருள்களின் வலியுஞ்,செம்பதமத்தோ ளுகியா மமார் தின்மையுற கொ ண்டதோர் செழுந்தேர், வெம்பரி யிலக்கம பூண்டது மனத்தின் விரைந்து முன் செல்வகொன்றதனை, எம்பெரு முதல்வன் சிந்தையா லுதலியேறு வான் மைந்தனுக் களித்தான்” என்ற விடைபெறுபடலத்துச் செய்யுளால் உணர்க.

வேறு.

ககஉ. ஆன காலதனி ஸ்ண்டமும் வையந்
தானு மங்குளத டங்கிரி யாவு
மேனை மாகடலு மெண்டிசை யுள்ள
மான வேழமுந டுங்கின மன்னே.

(இ - ன்.) ஆன காலதனில் - அச்சமயத்தில், ஸ்ண்டமும் - மேலுலக
மும், வையம் தானும் - பூமியும். அங்கு உள தட கிரி யாவும் - அந்நிலவுலக
ததிலுள்ள பெரிய நிலைகளனைத்தும். எனை - மற்றும், மா கடலும் - பெரிய
கடல்களும், என் திசை உள்ள மானம் வேழமும் - எட்டுத்திக்குக்களிலு
முள்ள கோபருளமுடைய யானைகளும், ஈடுங்கின—(எ - று.)—மன், ஓ -
ஈற்றை.

ஈடுங்குதற்குக் காரணம், வாயுதேவனது ஆரவாரமிடுதியினு லுண்டா
கிய அதிர்ச்சி யென்க; தேர்ஓடும்அதிர்ச்சியுமாம். என் திசையுள்ள வே
ழம் - ஐராவதம், புண்டரீகம். வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பத்தம்,
சார்வபௌமம், சுப்பிரதீகம் என்பன; இவை - முறையே கிழக்குமுதலாக
எட்டுத்திக்குக்களிலுந் தீழே நின்று உலகத்தைத் தாவருவன. “யானை, அறி
ந்தறித்தம் பாகனையே கொல்லும்” என்றபடி யானை கோபத்தை மறைத
தற்கு உரிய காலத்தே மறைத்து வெளிப்படுத்தற்கு உரிய காலத்தே வெளிப்
படுத்தத் தன்மையதாய் விடாச்சிறந்தமுடைய தாதலால், ‘மானவேழம்’
எனப்பட்டது; இனி. மானம் - பெருமையுமாம்.

இதுமுதற் பதினான்கு கவிகள் - பெரும்பாலும் முத்திரும் காண்காஞ்
சேரும் மாசசீர்களும், தூண்டாஞ்சீர் கூவிளங்காய்ச்சீரும். மூன்றாஞ்சீர் கூவி
ளச்சீரு மாகிய அளக்கி காண்கு கொண்ட கலியங்குத்தங்கள். (ககஉ)

ககக. வாவுகின்ற பலமாநிரை தூண்டத்
தேவர்தங்கள் சிறைதீரிய செல்வோன்
மேவுதொல்லிரதம் விண்ணெறி கொண்டே
யேவரும் புகழ்வேகியதன்றே.

(இ - ன்.) வாவுகின்ற - தாவிச்செல்கின்ற; பல மாநிரை - பல குதி
ரைவரிசைகளை. தூண்ட - (வாயுதேவன்) செலுத்த, —தேவர்தங்கள் சிறை
தீரிய செல்வோன் மேவு கொல இரதம் - தேவர்களுடைய சிறையிருப்பை
விடுவித்ததற்பொருட்டுச் செலப்புகுகிய முருகக்கடவுள் ஏறிய பழமையான
தேரானது, விண் நெறி கொண்டு - ஆகாயத்தைத் தனக்கு வழியாகக்
கொண்டு [ஆகாயமார்ச்சமாய்], ஏவரும் புகழ் ஏகியது - யாவருங் கொண்
டாடும்படி சென்றது; (எ - று.)—அன்று, ஏ - ஈற்றை.

தேவர்தங்கள் சிறை—குரபதமன், திக்குவிசயஞ்செய்து. தேவர்களை
பேவல்கொண்டபின்பு, தூக்கிரானை சிறைசெய்து தூக்கிராணியைத் தழுவக்
கருதி, அக்கருத்தங்களை நிறைவேரச்செய்தற்பொருட்டுப் பத்பல ஆடவர்க
ளிர்தொகுதியையனுப்ப. அதனையறிந்த இந்திரன் இந்திராணியுடன் மறை
ந்து சுவர்க்கத்தை விட்டுப் பூமிக்கு வந்து சீர்காழியிற் சிவபூசை செய்தகொண்
டிருக்கையில், சில தேவர்கள் வந்து தம் குறைபாடுகறி முறையிட, அது
கேட்டுத் தேவராசன் குரன்கொடுமையைச் சிவபிரானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்
யும்பொருட்டு இந்திராணியை அவரு மகாசாததாவின்குத்திலே யொப்பித்
துத் தேவர்களோடு கைலைக்குச் செல்ல, அச்சமயத்தில், குரபதமனது தன்னை
யான அசமுதி இந்திராணியைத் தனது தமையனிடஞ் சேர்ப்பித்தற்பொரு
ட்டு எடுத்துச்செல்லத்தொடங்க, அப்பொழுது, மகாசாததாவின்க் கட்ட

காப்படி இத்திராணியைக் காத்திருந்த மகாகாளன் அவனைக் கைதுணித்துவிட, அதனையறிந்த குான் மிக்கசினங்கொள்ளலும், அவன்மகனான பானுகோபன் படைமொய்ததுப்புறப்பட்டுச் சீர்காழ்சேர்ந்த இத்திராணியைக் காணாமற் கூவர்க்கலோகமடைந்த அங்கு எதிர்ப்பட்ட இத்திரகுமாரனான சயந்தனோடும் தேவர்களோடும் பொருது அவர்களைமெல்லாம் வலியடக்கிக் கட்டிக் கொண்டிருந்து தாழையின்முன்னே சேர்த்தவனவில்த், அச்சுரன் மகிழ்ந்த அத்தேவர்களைமெல்லாம் விலங்கிவித்தது மீளுத்தகரிய சிறையில வைத்தனன் என வரலாறு உணர்க.

தீரிய - செய்யியளனனும் காய்பாட்டி எதிரகாலவியையெச்சம்; இதில், 'இய' என்ற விருதியே காலகாட்டும். இத்தனமுன் வலி இயல்பு; [கன் - உயிர் - கள்.] 'தர்' என்ற பகுதி, தனவியை பிரவியை ஆரண்டிக்கும் பொது. குமாரனுக்கென்று சிவபிரானுற் புதிதாக மனத்தாலந்ருந்ததுகொடுக்கப்பட்ட தெரை, 'தொலஇரதம்' என்றது, பழமையாகக்கூறப்பட்டிருகின்ற இலக்கணங்க ளமைக்கத் தென்றவாறு, அனறி. தந்தையின்வழியாகவந்த மையே தொன்மையெனப்பட்ட தெனினுமாம். ஏவர்-ஏகார வினாவடியாப் பிரந்த பெயர்; வினா. எஞ்சாமைநிறித்தம். துண்ட எகியது என்க. (கக௬)

ககசு. ஆதியங்குமரனவவழிப்பொற்றேர்
நீதுசெ.. யுதலும்வண்ணமுடனுற்றெனவானிற்
நேதும்வண்ணமுடனுற்றெனவானிற்
பூதசேனைபுடைபோயினவன்றே.

(இ - ன்.) ஆதி அம் குமரன் - (யாவாக்குத்) தலைவனான அழகிய அந்தக் குமாரக்கடவுள், அ வழி - அந்த ஆதாயமாக்கமாக, பொன் தேர்மீது செல்லுதலும்-பொன்மயமான தேரினமேற் சென்றவனவிலே, -வின் முகில் பல்வேறு ஒத்தம் உண்ணமுடன் உற்று என - வானத்திலுள்ள மேகங்கள் பலவேறுவகையாகச் சொல்லப்படுகின்ற வடிவங்களுடனே உடன்சென்றபோல, பூத சேனை - பூதகணங்கள், வானில் - அங்காகாயத்திலே. புடை போயின - (அம்முருக்கடவுளான) பகவத்களிறசென்றன; (எ-று.) -அன்று, எ - ஈற்றகை.

செவ்வதலும் போயின வென்க. ஆதி - உடசொல். 'ஆதி அம் குமரன்' என்பதற்கு - யாவாக்குட) முதல்வனான சிவபிரானது அழகியகுமாரனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். உபமைய மாகிய பூதங்கள், செடுமை குறுமை பலமுமாக ஒருமுகம் சடை முடி முதலிய பலவகைவடிவங்களோடு இருத்தலால், உபமானமாகிய மேகங்களுக்கு 'பலவேறேதும் உண்ணமுடனுதல்' கூறினா. 'பல்வேறுதலும் உண்ணமுடன்' என்பதற்கு - பலவேறு வகையாகச் சொல்லப்படுகின்ற நிறங்களுடனே யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். "செடியர் சித்தினர் குறியின ரைம்பெரு சிறனும். வடிவில் வீற்ற வீற் தெய்தினர் வார்சடைக் கந்தை, முடியர் குருசியர் பலவதனத்த ரோர் முகத்தர், பொடிய ரென்னினு மடைத்தவர்க் கநுன்புரி குணத்தோர்" என்ற படையெழுபடவத்தாகச் செய்யுள், இங்கே காணத்தக்கது. உண்ணம் - வடிவமும், சிறமும், குணமுமாம். தந்திரிப்பேற்றவனார். (ககசு)

ககடு. போரழிந்துபுறகிட்டெதிர்பூத
ராருநேர்த்துதொழுதாற்றலொடெய்த
நாரணன்றன துநன்மருகானேன்
நூரகன்றிகழ்ச்சமாக்களமுற்றான்.

(இ - ன்.) போர் அழிந்த புறகுட்டி எதிர் பூதர் ஆரும் - (முன்பு) போரில்தோற்ற முதுகுக்கொடுத்து (த் தனதுவருகையை) எதிர்பார்த்துத்

கொண்டு அங்கத்திருந்த பூதர்களையாவரும், நேர்த்து - எதிர்கொண்டு அருகில்வந்து, தொழுது - (தண்ணீர்) வணங்கி, ஆற்றலொடு எய்த - (முன்பிருந்த) உலிமையைப் பெற்று உடன்கூர், - காரணத்தனது கல் மருகு ஆனோன் - திருமாவின் துணிய மருமகனான முருகக்கடவுள், தாரகன் திகழ் சமர்கனம் உற்றான் - தாரகாசரன் (பகைவேன்று) விளங்குகின்ற போர்க்கனத்தைச் சேர்த்தருளினான்; (எ - று.)

‘ஆற்றலொடெய்த’ என்றதனால், முன்பு போரில் அசாரால் உலிமை யிழந்த பூதர்கட்கு, முருகக்கடவுளின் வருகையைக் கண்டவனாவில் அப்பிரானருளால் முன்னைய உலிமை மீண்டும் உண்டாயிற் றென்பது தோன்றும். வீரவாகுமுதலியவர்களை யிழத்ததனா லொழிந்த உலிமையை அவர்களினுஞ்சிறந்தவனான குமாரக்கடவுளின் வருகையைக் கண்டதனாலாகிய மகிழ்ச்சியால் முன்னினும் மிகுதியாகப்பெற்றன றென்றும் கொள்ளலாம்.

மருகு - மருமகன் என்பதன் விகாரம்: அன்றி, ‘மருகு’ என்பதை, பாருது ஒற்று அரசு வேந்த அமைச்சு என்பனபோல உயர்திணைப்பொருள் தரும் அஃறிணைச்சொ லென்னலுமாம். மருமகன் - உடன்பிறந்தவனா டைய மகன்; உமாதேவியினது ஒரு ரூபபேதமான துர்க்கை திருமாலுக்குக் கிருஷ்ணாவதாரத்தில்தன்மையாய்த் தோன்றி ‘மாலுக்கியான்’ என்று பெயர் பெறுதலால், சிவகுமாரன் ‘காரணன் மருகானோன்’ எனப்பட்டான். இனி, திருமாவின் புதல்வியான சுந்தரி அமுதவல்லி என்றவர்களை, வள்ளி தெய்வயானை யென்று பெயர்கொண்டு வளர்கையில், முருகக்கடவுள் திருமணஞ் செய்தல்பற்றி, அக்குமாளை ‘திருமால் மருகன்’ என்றதாகவுங் கொள்ளலாம்; இப்பொருளுக்கு, மருகன் - மகனா டைய கணவன். ‘அரிதிருமருகன்’ என்று முருகனுக்கு ஒரு பெயர்.

காரணன் - காரணனன் என்ற உட்கொல்லின் சிதைவு; அது, கார + அயக எனப் பிரித்து, சிருஷ்டிப்பொருள்கட்கு இருப்பிடமானவ னென்றும், பிரணயப்பெருங்கடலைத் தனக்கு இடமாகவுடையவ னென்றும், மற்றஞ்சிலவகையாகவும் பொருள்படும். “மாமனு மருகனும் போலு மண்பின” என்றபடி, மாமனுக்கும் மருமகனுக்கும் ஒருபுரித்தது ஒருவர்க்கு அன்பு மருதல் தோன்ற, ‘சல்மருகு’ என்றார். பிறகு இட்டி எதிர் பூதர் - முதலு கொடுத்தோடி எதிரில்வருகின்ற பூதர்க ளென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். தாரகன் திகழ் சமர்க்கனம் - தண்ணீரெதிர்ப்பவரெவருயில்லாமையால் தாரகன் போரொழித்து வெற்றியுடன் தனியேகிறக்கப்பெற்ற போர்க்கனம் என்க.

“கண்ணினைய கண்டு புகழ் காரத னெனும்பேர்ப், பண்ணவ னிடர் கொடி படர்ந் தமர் செய்த, புண்ணிய முறைத்துழி பொருத்தி யடிதாழ்வு, விண்ணவர் மெலித்திட விளைந்தன வினம்ப”, “அக்கதை வினாவி யெமையானா டைய செவ்வே, ளிங்கவனை தூறுவ னிறைப்பொழுதி லென்றே, துங்க முறு பூதர்கள் துவன்றி யயல் சுற்றச், செக்குருதி தங்கிய செருக்கள மடைந்தான்” என்பன, கத்தபுராணக் கருக்கம். (ககடு)

ககக. கவனமோடு படர்காலினு முந்திச்
சிவன் மகன் தனது சேனையதானோ
ருவரியாமெனவுறுந்திறநோக்கி
யவுணர்தாரணையையணிந்தெதிர்சென்றார்.

(இ - ன்.) சிவன் மகன் தனது சேனையது ஆனோர் - சிவபிரானது திருக்குமாரனான முருகக்கடவுளின் சேனையாகவுள்ள பூதகணங்கள், கவனமோடு படர் காலினும் முந்தி - வேகத்தோடு வீசுகின்ற காற்றினும் முற்

பட்டு [மிகவிரைவாக], உவரி ஆம் என-கடல்போல [பெருந்தொருதியாக], உறம் - வந்து சேர்கின்ற, திறம் - தன்மையை, நோக்கி-பார்த்து, அவுணர்-அசுரர்கள், தானையை அணிந்து - (தங்கள்) சேனைகளை அணிவருத்துச் சித்தஞ்செய்துகொண்டு, எதிர் சென்றார் - எதிரிற் (போர்க்குச்) சென்றார்கள்.

கவனம் - சமாம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; ஈடை யென்ற பொருள்; விரைந்தாடையைச் சூறித்தது. காலினும், உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. சிவம் - சுபம்; அதனைச் செய்பவன் சிவன் என வடமொழிக் காரணக்குறி.

கக௭. சுகந்துதிக்கவருசாரதர்தாமு

மகந்தையுற்றவவுணத்தொகையோரு

மிகந்தவன்மையொடெதிர்திகலெய்தி

வெகுண்டுபேரமர்வினைத்திடலுற்றார்.

(இ - ன்.) சகம் துதிக்க வரு சாரதர்தாமும் - உலகத்தவர் (யாவரும்) புகழும்படி வருகின்ற பூதகணங்களும், அகந்தை உற்ற அவுணர் தொகையோரும் - அசுரகாரம் பொருத்திய அசுரர்கூட்டத்தவர்களும், இகந்த வன்மையொடு - (அளவு) கடந்த வல்லமையுடனே, எதிர்த்து - எதிர்த்து, இகல் எய்தி - மாறுபாடு கொண்டு, வெகுண்டு - கோபித்து, பேர் அமர் வினைத்திடல் உற்றார் - பெரிய போரை நிகுதியாகச் செய்யத்தொடங்கினார்கள்.

சகம் - ஐகத் என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; இது, சகத்திலுள்ளார்க்கு இடவாகுபெயராம். துதிக்க - ஸ்துதி என்னும் வடசொல்லி னடியாய் பிறந்த செய்வெனெச்சம். அகந்தை - அஹந்தா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; நானென்னுஞ்செருக்கு என்று பெருந். இகந்த வன்மை - மிகப்பெரு வலிமை. (கக௭)

கக௮. கரங்கொணேமிகள்கணிச்சிகழவாய்ச்

சரங்களாதினதானவர்வி டா

ருங்கொண்மால்வரைகளோங்குமெழுக்கண்

மரங்கள்விட்டனர்மறங்கெழுபூதர்.

(இ - ன்.) தானவர் - அசுரர்கள், -கரம் கொள் - கைகளிலே கொண்ட, நேமிகள் - சக்கரங்களும், கணிச்சிகள் - மழுக்களும், தீ வாய் சரங்கள் - நெருப்புப்போன்ற [தவறாமல் எளிதிற் பகையழிக்குங் கொடிய] கூர் றுனியையுடைய அம்புகளும், ஆதியன - முதலான ஆயுதங்களை, விட்டார் - (பூதர்கள்மேற்) பிரயோகித்தார்கள்; மறம் செழு பூதர் - வலிமை மிக்க பூதர்களும், -உரம் கொள் மால் வரைகள் - உறுதிகொண்ட பெரியமலைகளையும், ஒங்கும் எழுக்கள் - உயர்ந்த இருப்புத்தூண்களையும், மரங்கள் - மரங்களையும், விட்டனர் - (அசுரர்களமேல்) வீசினார்கள்; (௭ - று.)

வாய். முனை. தீவாய்ச்சரம் - நெருப்பிலிட்டுக் காய்ச்சியடித்த அராவியடித்துக் கூர்செய்யப்பட்ட அம்புக னென்றலுமாம்; (மிக்கஉக்கிரத்தால்) நெருப்பையுமிழும் வாயையுடைய அம்புக னெனினுமாம். கணிச்சி - குலம், கோடாலி இவற்றிற்கும் வழங்கும். எழு - வளைதடியுமாம். (கக௮)

கக௯. முரிந்ததேர்நிரைமுடிந்தனமாக்க

ணெரிந்ததானவர்கெடுத்தலைசோரி

சொரிந்தபூதர்மெய்துணிந்தனவானிற்

றிரிந்தபாறுகள்செறிந்தனவன்றே.

(இ - ன்.) (பூதர்கள் வீசியஉற்றால்), தானவர் - அசுரர்களுடைய, தேர்நிரை - தேர்களின்வரிசைகள், முரிந்த - உடைபட்டன; மாக்கள் - குதிரை

கன், முடித்தன - இறத்தன; செடுத் தலை - (அவர்களுடைய) சீண்ட தலை கன், செரித்த - சிதைத்தன; (அவர்களுடம்புகளினின்று), சோரி சொரித்த- இரத்தப்பெருக்குக்கன் வழித்தன; (அசுரர்கன்பிரயோகித்த ஆபுதங்களால்), பூதர் மெய் துணித்தன - பூதகணங்களுடைய உடம்புகள் துண்பட்டன; வானில் திரித்த பாறுகள் - ஆகாயத்திலே சுஞ்சரிக்கின்ற பருத்துகள், செறித் தன - (தகைதின்னுதற்கு அக்குவந்து) சிதைத்தன; (எ - து.)—அன்று, ஏ - ஈற்றகை.

முரித்த, செரித்த, சொரித்த - 'அன்'சாரியை பெருத பலவின்பால் முற்றக்கன். திரித்த - பெயசெச்சம். 'சோரிசொரித்த' என்பதை, 'பூதர் மெய் துணித்தன' என்பதனோடு சேர்த்தலுமாம்; பூதருடம்புகள் இரத்தஞ் சொரித்தனவாய்த் துணிபட்டன வென்க. (கௌ)

கஉ௦. நிறங்கொள்செங்குருதிநீத்தமாதாகிக்
கறங்கியோடினகவந்தமொர்கோடி
மறங்கொடாடுவவயின்றொறுமாகிப்
பிறங்குகின்றனபிணங்கெழுஞன்றம்.

(இ - ன்.) செம்மிறம் கொள்-செவந்த நிறத்தைக் கொண்ட, குருதி-இரத் தங்கள், நீத்தமது ஆகி - வென்னல்களாய், கறங்கி ஒடின - சுழித்து ஒடின; கவந்தம் ஓர் கோடி - ஒருகோடிக்கணக்கான தலையற்றஉடற்குறைகள், மறங்கொடு ஆடுவ - கொடுமைகொண்டு கூத்தாடுவன; பிணம் கெழு ஞ் றம் - பிணங்களால் ஒகியெழுந்த மலைகள், வயின் தொறம் ஆகி பிறங்கு கின்றன - இடத்தோறும் பொருத்தி விளங்குகின்றன; (எ - து.)

கறங்குதல் - சுழலல், சுழிபடுதல். இனி, கறங்கி - ஆரவாரஞ்செய்து கொண்டு வளினுமாம்; கறங்குதல்-ஒலித்தல். கவந்தம் ஆடுவ-கீழ் ௮௦-ஆஞ் செய்யுளில் "கவந்த மேன்மே லெழுந்தன" என்றதற்கு உரைத்தது உரை க்க, 'வயின்றொறுமாகி' என்பதை, மற்றவற்றிற்குக் கூட்டலாம். இறுதி யடியால், உயிர்நீத்தஉடல்கள் பெருந்தொகுதியாகத் திரண்டன என்றபடி; கீழ் ௪௭-ஆஞ் செய்யுளிலும் "பிணங்களி னடுக்கல்" என்றார். பிறங்குதல் - அதிநிரதநிலுன்னவர்களுவ காணும்படியாகுதல். ஆடுவ - 'அன்' சாரியை பெருத முற்று. (கஉ௦)

கஉ௧. அணையவாறிவரஞ்சமராற்றப்
புணையல்வாகையுளபூதர்கடம்மால்
விணையம்வல்லவுணர்வெவ்வலிசீந்தி
பிணைதலோமிரிசுற்றனரன்றே.

(இ - ன்.) அணைய ஆறு - அத்தவிதமாக, இவர் - இவ்விருநிறத்தாரும், அருஞ் சமர் ஆற்ற - (பிரர்செய்தற்கு)அரிய போரை வலிமையோடுசெய்த வளவில்,—விணையம் வல் அவுணர் - உஞ்சீனாவல்ல அசுரர்கள், வாகை புணையல் உள பூதர்கன்டம்மால் - வெற்றிமாலையைத்தரித்தலையுடையபூதங்களால், வெவ் வலிசீந்தி - (தங்கள்)கொடிய வலிமையுழிந்து, இணைதலோமாம் - வருத் தத்துடனே, இரிசுற்றனர்-புறங்கொடுத்தோடினார்கள்; (எ - து.)—அன்று, ஏ - ஈற்றகை.

'வாகை' என்னும் மரத்தின் பெயர், அதன் மலர்மாலைக்கு இருமடியாகுபெயராம். தெரியல், அலங்கல், தொங்கல், அணியல், பிணையல் என்பனபோல, 'புணையல்' என்பது - மாலைக்குத் தொழிலாகுபெயராகிய ஒருபெயருமாம். இணைதல் - தொழிற்பெயர். இரிசுற்றனர், இரி - பருகி, கு - சாரியை, உறு - துணைவினை. இரிதல் - அஞ்சி கிவிலுதைலுமாம், வினை

யம் வல் அவுணர் - போர்த்தொழிலில்தேர்ந்த அசுரர்க ளெனினுமாம்; இது வரையிலும் எந்தப்போரிலும் புறங்காட்டாதவ ரென்றவாரும்; வினையம், அம் - சாரியை. இவர்களைவெல்லுதற்கேற்ற வீரர்க ளென்பார், 'புனையல் காரைபுன பூதர்கள்' என்றார். 'வெல்வலி' என்றும் பாடம். (கஉஉ)

கஉஉ. தன்படைத்தொலைவுதாரகனோக்கிக்
கொன்படைத்தருளிவிற்குளிலித்தே
மின்படைத்தபலவெங்கணை தூவி
வன்படைக்கணம்வருந்தநடந்தான்.

(இ - ன்.) தன் படை தொலைவு - (இங்ஙனம் சேர்த்த) தனது சேனைகளின் தோல்வியை, சோக்கி - பார்த்து, தாரகன் - , கொன் படைத்தருளி வில் குளிலித்த - பெருமைபெற்ற வளையுமியல்புள்ள (தனது)வில்லை என்ருகயிதாத்து, மின் படைத்த பல வெம் கணை தூவி - மின்னல்போன்ற ஒளியைப்பெற்ற பல கொடியஅம்புகளைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு, வல் படை கணம் வருந்த - வலிய பூதகணங்கள் வருந்தும்படி, நடந்தான் - எதிர் சென்றான்; (எ - று.)

கொன் - அச்சத்தருந்தன்மையுமாம். 'குளி வில்' என்பதில், 'குளி' என்பது - வில்லுக்கு இயற்கையடைமொழி; பின்னே 'குளிலித்த' என வருதலால், மின் - அதுபோன்ற ஒளிக்கு, உவமையாகுபெயர். படைக்கணம் - தொகுதியாகிய பூத மென்ச; கணம் - பூதம்.

"நடுசெறி பூதரு மிருத்தருவர் யாருஞ் சாடிசம ராட மிகுதானவருடைந்தே, யோட வதுகண்டன னுருத் தவுணர்மன்ன, னீடியகரத்தறு நெடுஞ் சிலைவிர்த்தான்" என்பது, கந்தபுராணக்கருக்கம். (கஉஉ)

கஉஉ. நடந்தெதிர்த்தகணநாதரையெல்லார்
தொடர்ந்துபல்கணைசொரிந்துதூரந்தே
யிடந்திகழ்ந்தவிமயத்திறைநல்கு
மடந்தைதந்ததிருமைந்தன்முன்னுற்றான்

(இ - ன்.) நடந்து - (தாரகன் இவ்வாறு) சென்று, - எதிர்த்த கணம் நாதரை எல்லாம் - எதிர்த்துவந்த பூதகணத்தலைவர்களையெல்லாம், தொடர்ந்து - விடாதுசேர்ப்பட்டு, பல கணை சொரிந்து - அநேக பாணங்களை மிகுதியாகப்பிரயோகித்து, தூரந்தே - தூரத்திக்கொண்டே, - இடம் திகழ்ந்த இமயத்து இறைநல்கும் மடந்தை தந்த திருமைந்தன் முன் உற்றான் - (செவிரானது) இடப்பட்டததிலே விளங்குகின்றவனும் மலையரசுகளிய இமயமலை பெற்ற பெண்ணுமான பார்வதிதேவி வளர்த்த சிறத்தருமாரான முருகக்கடவுளின் முன்னிலையிற் சேர்ந்தான்; (எ - று.)

இங்கே, 'கணநாதர்' என்றது, இப்பொழுது சுப்பிரமணியனுடனே வந்த ஓராயிரவென்னம் பூதங்களைபுடைய பின்னணிச்சேனையில் இருந்த பூதகணத்தலைவரைக் குறிக்கும்; முன்னணிச்சேனையிலிருந்த பூதகணத்தலைவர் கெல்லாம் முன்பு கிரொளஞ்சிகிரிக்குகையினுட் பட்டதன்மை, முன்கூறப்பட்டது. இடந்திகழ்ந்த மடந்தை யென இயையும். இடந்திகழ்ந்த இமயமென்றேயெடுத்து, இடம் விசாலமாய் விளங்கப்பெற்ற மலை யென்றமாம். இமயம் - பனிமலை: இமம் = ஹிமம் - பனி. 'தந்த' என்பது - இங்கே, வளர்த்த என்னும் பொருளது: "தழற்புகர சுடர்க்கடவுள் தந்த தமிழ் தந்தான்" என்பதில், 'தந்தான்' என்பதுபோல; அன்றி, பார்வதி ருமரானது வடிவங்களையையும் ஒன்றாகச்சேர்த்துப் பரமசிவன்கையிற் கொடுத்தமை பற்றி, 'தந்த' என்றதாவவும் கொள்ளலாம். கணநாதர் - கடமொழித்தொடர். எங்கும், எங்கு - பகுதி. முன் - இடமுன்.

‘இடந்திகழ்ந்த மடந்தை’ என்றதும் பொதிந்த கதை:—முன்னொரு காலத்திற் கைவாசனியிலே சிவபிரானும் உமாதேவியும் ஏகாஸுத்தில் ஒரு க்ஷமாக விற்றிருந்தபொழுது, பிருங்கியென்னும் மகாமுனி பரமசிவனை மாத்திரம்பிரதக்ஷிணஞ்செய்யவிரும்பி ஒருவண்வெடிகமெடுத்து அவ்வாசனத்தை இடையிலேதுளைத்துக்கொண்டு அதன்வழியாய் றுழைத்துசென்று அம்பிகையைவிட்டுச் சிவபிரானைமாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய, அதனைப் பார்த்தேவி தன்பதியையோசகி ‘முனிவன் என்னப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்யாமலுக்கு ஏது வன்ன?’ என்று வினவ, ருத்திராமூர்த்தி ‘இம்மைமறமைகளில் இஷ்டசித்திபெறவிரும்புபவர் உன்னையும், முத்திபெறவிரும்புபவர் உன்னையும் வழிபடுவர்: இது துற்றண்பு’ என்றுசொல்ல, அதனேட்ட தேவி ‘இறைவன்வெடிகத்தைப்பிரித்த தனியேயிருத்ததனால்னோ எனக்கு இவ்விழிவு கோர்த்தது’ என்றுஇரங்கி, தான் சிவபிரானை விட்டுப்பிரியாதிருக்குமாறு கருதி, புண்ணியகேத்திரமான தேவாரத்திற் சென்று தவம்புரித்து வரம்பெற்று அப்பிரானதுவெடிகத்திலே இடப்பக்கத்தைத் தனக்குஇடமாக அடைத்து அவ்வெடிகத்திலேயே தான் ஒற்றைமப்பட்டுநின்றன என்பதாம்.

கஉச. உற்றகாலதனிலொற்றரைநோக்கிச்

சற்றுநீதியறுதாரகவெய்யோன்

செற்றமென்னுமழல்சிற்தையின்முள

மற்றிவன்கொலரன்மாமகனென்றான்.

(இ - ன்.) உற்ற காலதனில் - (அவ்வாறு) சேர்த்தபொழுது, —சுற்றும் நீதி அறு தாரகன் வெய்யோன் - சிறிதும் நீதியில்லாத தாரகனாகிய கொடியவன், —செற்றம் என்னும் அழல் சிந்தையில் முள - கோபமாகிய கெருப்புத் தன்மனத்திற் பரறியெரிய, —ஒற்றரை நோக்கி - (தனது) வேவுகாரரைப் பார்த்து, —அரன் மா மகன் இவன்கொல் என்றான் - ‘சிவனது சிறத்தபுதல்வன் இவனா?’ என்று வினாவினான்; (எ - று.)—மற்று - அசை.

வணங்குதற்கேற்றகடவுளையும் வணங்காத எதிர்த்தப்பொரத் துணிக்த அநீதிபற்றி, ‘சுற்றும்நீதியறு தாரகவெய்யோன்’ என்றார். கொல்-வினா. அரன் - ஹரன்: சங்காரக்கடவுள்; அவ்வது, (அடியார்களின் துன்பங்ளை) ஒழிப்பவன்; அன்றி, (அசரமுதலிய கொடியோரை) அழிப்பவன். ஒற்றர்-வடமொழியில் ‘சாரர்’ எனப்படுவர்; இவர்கள். துதரினும் வேரானவர். பகைவர் கண்பர் அயலார் என்னும் மூன்றுவகையாரிடத்தும் திகழுஞ் செயல்களை ஒற்றிதறித்துருதல்பற்றி. ஒற்றரென்று பெயர்; ஒற்றதல் - வேறு பாடுதோன்றாதபடி ஒன்றியிருந்து உண்மையைக் கிரகித்தல். (கஉச)

கஉரு. என்ன லுங்குமர னிங்கிவ னேயா

மன்ன வென்றிடலு மற்றவ னேறுந்

துன்னு தேர்கடிது தாண்டியெ வர்க்கு

முன்ன வன்மதலை முன்னுற வந்தான்.

(இ - ன்.) என்னலும் - என்று வினாவியவனவிலே, —(ஒற்றர்கள் தாரகனைநோக்கி), ‘மன்ன - அசனே! இவரு இவனே குமரன் ஆம் - இவ்விடத்திலுள்ள இவனே சிவகுமாரன்’, என்றிடலும் - என்றுசொன்னவுடன், —அவன் - அத்தாரகாசரன், ஏழும் தன்னு தேர் கடிது தாண்டி - (தான்) ஏறிய வலிமையுடைய தேரை விரைவாகச்செலுத்தி, எவர்க்கும் முன்னவன் மதலை முன் உற வந்தான் - யாவர்க்கும்முன்னுள்ளவனான சிவபிரானது குமாரனாகிய அம்முருகக்கடவுளுக்கு முன்னாகவந்தான்; (எ - று.) —மற்று - அசை.

எவர்க்கும் முன்னவன் - தான் அகாதி யான முதற்கடவுள்; எல்லாப் பிராணிகட்கும் காரணமானவன்; எல்லாப்பொருள்களுக்கும் தலைமையுண்டவன். 'முன்னவன்' மதலைமுன்னுறவந்தான் என்றவிடத்துச் சொல்வது காண்க. 'முன்னவன்' என்பதில் 'முன்' என்றது - காலப்பொருளிலும், 'முன்னுற' என்பதில் 'முன்' என்பது - இடப்பொருளிலும் வந்தன. முன்னுற - எதிரில் என்றபடி. (கஉரு)

வேறு.

கஉசு. முழுமதி யன்ன வாறு முகங்களு முநநான் காகும்
விழிகளி னருளும் வேலும் வேறுள படையின் சீரு
மழைய கரயீ ராறு மணிமணித் தண்டை யார்க்குள்
செழுமல ரடியுங் கண்டா னவன்வளத் செப்பற் பாற்றே.

(இ - ன்.) (அவ்வணம்வந்த தாரகாசுரன் முருகக்கடவுளினது), முழுமதி அன்ன ஆறு முகங்களும் - பூர்ணசந்திரனைப் போன்ற ஆறுதிருமுகங்களையும், முநநான்கு ஆறும் விழிகளின் அருளும் - பன்னிரண்டாகிய திருக்கண்களினின்று பொழிவின்ற கருணையையும், வேலும் - வேலாயுதத்தையும், வேறு உள் படையின் சீரும் - மற்றமுள்ள ஆயுதங்களின் சிறப்பையும், அழகிய கரம் ஈராறும் - அழகைமந்த பன்னிரண்டு திருக்கைகளையும், அணிமணி தண்டை ஆர்க்கும் செழுமலர் அடியும் - அழகிய இரத்தினங்களைப்பித்த தண்டையென்னும் ஆபரணம் ஒலிக்கப்பெற்ற செழிப்பான தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளையும், கண்டான் - கண்ணெதிரிற் கண்டான்; அவன் தவம் செப்பல்பாற்று ஒ-அவ்வுசரனதுதவம் (இத்தன்மையதென்று) சொல்லுந் தன்மையதோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

அவ்வுசரன் கொடுத்தொழில்மக்கவனாயினும், எத்தனைச் சிறந்த தவயோகிகட்கும் நெடுநகாலம்முயன்றுங் காணுதற்கரிய சுப்பிரமணியமூர்த்தியின் திருவடிவத்தைப் பூர்ணமாக எளிதிற் பிரத்யக்ஷமாகத் தரிசிக்கப்பெற்றமைபற்றி, அவனது பாக்யவிசேஷம் சொல்லமுடியாத தென்று வியந்தவாறு. குரன் பதமன் னெகன் தாரகன் என்ற காவ்ரும் பூர்வஜன்மத்திற் பஞ்சாங்கிமிமத்தியில்கின்ற அரிய பெரிய தவத்தைச் செய்தவர்களைப்பதை இர்துவின் உபதேசகாண்டத்தா லுணரலாம். முழுமதி - பதினாறு கலைகளும் கிறைந்த சந்திரன். திருமுகமண்டலத்திற்குச் சந்திரமண்டலம் உகமை - கண்டவர்களுக்களிக்கசெய்தலிலும், பொலிவிலும் என்க. விழிகளி னருளைக் காணுதல் - கண்களின் குறிப்பாற் கருணையின்றிகைவு வெளித்தோன்றுவதைப் பார்த்தல். படைகட்கெல்லாம் காயகமாதலால், வேலைத் தனியே எடுத்துக்கூறினர். படையின்சீர் காணுதல்-கைகளுக்கு ஏற்ற ஆயுதங்கள் சேர்த்த சேர்த்தியா லாகிய அழகைப் பார்த்தல். வேறுள படை- "உருத்திரணைத்தோர் நவிலருத் தோமாம் கொடி வான், வன்றிறற்குலசம் பகழி அங்குசமும் மணி மலர்ப்பகையம் தண்டம், வென்றிவில் மழுவு மாகி வீற்றிருந்தார் விறல்மிகு மறுமுகன் கரத்தில்" என விடைபெறுபடலத்தில் வந்ததனால் உணர்க. இவையும், வேலும் - பன்னிரண்டு திருக்கைகளிலும் உள்ளன. ஆர்க்கும் - கட்டப்பட்ட என்றலும் ஒன்று. பாற்று - பாண்மையென்னும்பண்பினடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்புமுற்றது - விருதி; செப்பல் பாற்று - சொல்லுதலாகிய தன்மையையுடையது என்க. ஒ எதிர்மறை. முநநான்கு, ஈராறு - பண்புத்தொகைகள்.

இதமுதல் ஐந்து கவிகள் - இப்படலத்தின் உக - ஆவ் கவி போன்ற அறுகீர்க்குத்தொடிலாசிரியவிருத்தவர்கள். (கஉக)

கஉஎ. தற்பமதுடையசிகந்தைத்தாரகனினையவாற்றும்
சிற்பரமூர்த்திகொண்டதிருவருவனைத்துநோக்கி

யற்புதமெய்திரும்மேலமர்செய்வந்தானென்றார்
கற்பனைகடந்தவாதிகடவுளேயிவன்கொலென்றான்.

(இ - ன்.) தற்பம் அது உடைய சிந்தை - செருக்கைக் கொண்ட மனத் தையுடைய, தாரகன் - தாரகாசரன், — இரைய ஆற்றல் - இவ்விதமாக, சித் பரமூர்த்தி கொண்ட திரு உரு அனைத்தும் கோக்கி - ஞானமயமான (அனைத்திலும்) மேம்பட்ட வடிவமுடைய குமாரக்கடவுள் கொண்டருளிய திருக் கோலம் முழுதையும் என்றாகப் பார்த்து, — அற்புதம் எய்தி - வியப்பை யடைந்து, — ‘சம்மேல் அமர் செய வந்தான் என்றால் - (யாகரையும் கலியடக்கியானுமே) சம்மீது போர்செய்வதற்கு வந்தா னென்றால், இவன் —, கற்பனை கடந்த ஆதி கடவுளே கொல் - (உலகத்தாராது) கற்பனையைக் கடந்துள்ள முதந்தேவனாகிய பரமசிவனேபோலும், என்றான் - என்றுண்ணினான்; (எ - று.)

தற்பம் - தர்ப்ப மென்ற வடசொல் திரித்தது; சர்ப்பம் என்பது சர்ப்ப மென வழங்குதல்போல; கர்வ மென்று பொருள். சித்பரமூர்த்தி என்பது சித்பரமூர்த்தி யெனவும், அப்புத மென்பது அற்புத மெனவும், கல்பரா என்பது கற்பனை யெனவும் திரித்தன; வடசொற்றிரிப்பு. சித்பரமூர்த்தி என்பதற்கு - ஞானத்துக்கு எட்டாமற் கடத்துள்ள வடிவமுடையா னென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ‘சம்’ என்ற தனித்தன்மைப்பன்மை, செருக்கினு லாகிய உயர்வுபற்றியது. சம்மேற் போர்செய்ய வந்தன னாதலால் இவன் முழுமுதந்தேவனுையாதல்வேண்டு மென்று எண்ணியது, தன்னையெதிர்க்க வல்லவர் வேறு எவருமில்லை யென்று துணிந்த இவனதுசெருக்கைக் காட்டும். அதுபற்றியே, ‘தற்பமதுடையசிந்தைத் தாரகன்’ என்றார். இங்ஙனம் இவன் எண்ணியது, ‘சமதுசக்தியொன்றேயன்றி உம்மை எவரும் வெவ்வா ரில்லை’ என்று பரமசிவனிடம் முன்பு தானும் தன்னுதமையன்மாரிகுவரும் பெற்றுள்ள வரத்தினு லென்க; அத்தன்மையை, “தேவர் யாவருஞ் சென்று தொழப்படு, மூவராசி மொழிந்திடு னுக்களைத், தாவிவாத கஞ் சததி யொன் றேயலா, லேவர் வெல்பவ ரென்று வினம்பிமேல்” என வரும் வரம்பெறு படலத்துச்செய்யுளால் உணர்க. ‘கற்பனைகடந்த’ என்றது - எவராலும் வர் ணித்துச்சொல்லமுடியாத தன்மையையுடைய என்றவாறு. கற்பனை - பாவ னையுமாம்; கற்பனைகடந்த - மனத்திற்கு எட்டாத என்றபடி. கொல் என்ற இடைச்சொல் - இவகே, ஊதித்தற்பொருளது. (கஉ ஏ.)

கஉஅ. இந்தவாறுண்ணிப்பின்னரயார்க்குமேலாகுமீசன்
றந்ததோர்வரமும்வீரத்தன்மையும்வன்மைப்பாடு
முந்துதாடபெற்றசீருமுழுவதுநினைந்துசீறிக்
கந்தவேடன்றைநோக்கியினை யனகமுறலுற்றான்.

(இ - ன்.) இந்த ஆறு உன்னி - இப்படி நினைத்து, பின்னா - அதன் பின்பு, யார்க்கும் மேல் ஆகும் ஈசன் தந்தது ஓர் வரமும் - எவர்க்கும் மேல் பட்டவனுகின்ற சிவபிரான் (முன்பு தமக்குக்) கொடுத்தருளிய ஒப்பில்லாத வரத்தையும், வீரம் தன்மையும் - (தமது) பராக்கிரமத்தின் இயல்பையும், வன்மைப் பாடும் - (தமது) வலிமையின் பெருமையையும், முந்து தாம்பெற்ற சீரும் - முன்பு தாங்கள் அடைந்துள்ள சிறப்பையும், முழுவதும் - எவ் வாவற்றையும், நினைந்து - எண்ணி, சீறி - (எதிரியின்மேற்) கோபித்து, கந்த வேந்தன்னை கோக்கி - அந்தமுருகக்கடவுளைப் பார்த்து, இரையன கழறல் உற்றான் - இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லலானான்; (எ - று.) — அவற்றை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

வரம் - நூற்றெட்டுபுகளால் வாழ்தல், அனைவரையும் கெவ்வதல், செவசத்தியொன்றினாலன்றிப் பிறரால் கெவ்வப்படாமை முதலியன. வீர தந்தை - பின்னிடாது ஊக்கத்துடன் பொருது பகைகெவ்வதல் திறம். மூர்த தாம்பெற்ற சீர் - திக்குவியசம், ஆயிரத்தெட்டுஅண்டங்களின் அரசாட்சி, தேவனைச் சிறைசெய்தல் முதலாயின. பின்னர் நினைந்து என இயையும். கழறல், கழறு - பகுதி.

“வெங்கணனும் பவ்வியன்படையு நேரே, யங்கணை கணக்குமுவினங்கமுற வுந்திக், கண்கமுடியா னுதவு கந்தனெதிர வந்தே, சங்கையில் பங்குவுவு தாரக னுரைப்பான்” என்பது. கீதப்புராணக்கருக்கம். (கஉஅ)

கஉக. நாரணன் நனக்குமற்றைநான் முகன் நனக்கும்வெள்ளை வாரணன் நனக்குமல்லான் மதிமுடியமலனுக்குந் தாரணிதனிலெமக்குஞ்சமரினை யிழைப்பவிகங்கோர் காரணமில்லைமைந்தாவந்ததென்கழறுகென்றான்.

(இ - ன்.) ‘நாரணன் தனக்கும் - திருமாலுக்கும், மற்றை நான் முகன் தனக்கும் - மற்றொருமூர்த்தியான பிரமனுக்கும், வெள்ளை வாரணன் தனக்கும் - (ஐராவதமென்னும்) வெள்ளையானையுடையவனான இந்திரனுக்கும், அல்லால் - (இவர்கட்கே) அல்லாமல், —மதி முடி அமலனுக்கும் - சந்திரனையுடைய திருமுடியையுடைய குற்றமற்ற சிவபிரானுக்கும், தாரணிதனில் எமக்கும் - நிலவுகத்திலுள்ள எங்களுக்கும், சமரினை இழைப்ப - போர்செய்தற்கு, இங்கு-இப்பொழுது, ஓர் காரணம் இல்லை-யாதொரு காரணமுமில்லையே; ஊமந்தா-பின்னையே! வந்தது என்-(நீ) வந்தகாரணம் என்ன? கழறக - சொல்வாய்’, என்றான் - என்றுசொன்னான், (தாரகன்); (எ-று.)

பிரமவிஷ்ணுக்களும் தேவேந்திரனும் எம்மால் அடக்கப்பட்டவராதலால், அவர்கள் கழற்கொண்டுவந்து எம்முடன் போர்தொடங்கக் காரணமுண்டு. எம்மால் அங்ஙனம் இகழப்பட்டாத சிவபிரான் எம்மை எதிர்த்துப் போர்செய்தற்குக் காரணமில்லையே; அவனையிருக்க, சிவகுமாரனெனப் படுகின்ற நீ இப்பொழுது போர்க்கு வரக் காரணமென்னையோ? சொல் என்றான். ‘ஊமந்தா’ என விளித்ததனால், குமாரக்கடவுளை இவன் சிறு பின்னையென்று அலட்சியஞ்செய்தமை தோன்றும். என்னுடனெதிர்த்த வல்லவனல்ல யென்றவாரும். வெள்ளை - பண்புபெயர்; ஐ - விருதி. வாரணம் - வடசொல். கழறுகென்றான் - விகாரம்.

“மேதகு மரிக்கு மலர்மீதி வயனுக்கு, மாதவனவும்பவிறைவற்குமல திர்சா, னாதிபரனுக்கு மெமருக்கு மமராட, வேதவிலை வந்தபடி யேது மொழிகென்றான்” என்பது, கீதப்புராணக்கருக்கம். (கஉக)

கஉ௦. அறவினை புரிந்தே யார்க்கு மருளொடு தண்டஞ் செய்யு மிறையவ னாகு மீச னிமையவர் தம்மை நீங்கா சிறையிடை வைத்த தன்மை திருவுளங் கொண்டு நுந்தம் விறலொடு வன்மை சிந்த விடுத்தன னெம்மை யென்றான்.

(இ - ன்.) (அதேசுட்டுக் குமாரன் தாசனை கோக்கி); ‘அறம் வினை புரிந்தே - (எப்பொழுதும்) தருமகாரியங்களைச் செய்துகொண்டே, யார்க்கும்- எல்லார்க்கும், அருளொடு தண்டம் செய்யும் - (அவாவர்தன்மைக்கு ஏற்பக்) கருணையையுத் தண்டனையையுஞ் செய்தருள்வின்றி, இறையவன் ஆகும் - தலைகளுகிய, ஈசன் - சிவபிரான், நீங்கள் இமையவர் தம்மை சிறையிடை வைத்த தன்மை திரு உளம் கொண்டு - நீங்கள் தேவர்களைச் சிறைக்காவலிலே வைத்த இயல்பைத் திருவுள்ளத்தில் எண்ணி, நுந்தம் விறலொடு

வண்மை சிந்த - உங்களுடைய பராக்ரீமத்தையும் பலத்தையும் அழித்தற் பொருட்டு. எம்மை விடுத்தனன் - எம்மை அனுப்பியருளினன் என்றான் - என்றசொன்னான்; (எ - று.)

அருளோடு தண்டம் - அறுக்கிரகமும் நிக்கிரகமும். கடவுளெய்யும் அறுக்கிரகம்போலவே நிக்கிரகமும் உயர்களை கல்வழிப்படுத்தும்பொருட்டுக் கருணையாற் செய்யப்படுவதே யென்பது விளங்க; 'அறவினைபுரிந்தேயார்க்கு மருளோடு தண்டஞ்செய்யு மிறைவன்' என்றான்; இவை, முறையே அறக் கருணை, மறக்கருணை என்பபடும். இவ்விடத்துக் கத்தபுராணக்கருந் கத்தில் "நற்றொழில்புரிந்திடு" என வருவதுங் காண்க. 'அறவினைபுரிந்து' என்பதற்கு-தருமகாரியங்களை வருத்து என்றலுமாம். தான் வருத்த தரும வழியி லொழுதியவர்கட்கு அருளையும், அவனைமொழுகாதவர்கட்குத் தண்டத் தையுஞ் செய்கின்றன னென்க. 'நீங்கள் தேவர்களைச் சிறையிலிட்டது அறநெறிக்கு மா ருதலால், அறத்தைநிலைநிறுத்துகின்ற ஈசசுரன் உங்களை யழித்தற்பொருட்டு எம்மை யேவினன்' என்றுமுருகக்கடவுள்தாரகனுக்குக் கூறினான். இறையவன்—தலைமையையுணர்ந்துகின்ற இறைமையென்னும் பண்பினடியாப் பிறத்த பெயர்; அ - சாரியை: சாரியையின்றி 'இறைவன்' எனவும் கிற்கும்; இப்பெயர்கட்கு - (எல்லாப்பொருள்களிலும் அந்தர்யாமி யாய்த்) தங்குதலுடையவ னென்று பொருள்கூறுதலு முண்டு: இறத்தல் - தவருதல்; ஐ - தொழிற்பெயர்விகுதி. ஈசன் என்ற வடமொழித்திருநாமத் திற்கு - ஐச்சவரியத்தோடுகூடியவ னென்பது உறுப்புப்பொருள். சிறை யிடை, இடை - ஏழனுருபு. 'அறவினை' என்பதற்கு - படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் அருளல் என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்க ளென்று பொருள்கொள்வாரும் உளர். நீங்கள் - நீர்கள் என்பதன் விகாரம்.

"நற்றொழில் புரிந்திடு நதிச்சுடில நம்ப, னற்றமறு வானவர்க ளான வர்கடம்மைச, செற்றமொடு சீவிர் சிறைசெய்ததை யுணர்ந்தே, மற்றெமை விடுத்தன னும்வண்மை விரல் சிந்த" என்பது, உத்தபுராணக்கருந்க்கம். ()

வேறு.

கருக. கூரிய வேற்படைக் குமர நாயகன்
பேரரு ணிலைமையா லினைய பேசலும்
போரினை யிழைத்திடும் பூட்கை மாமுதக்
தாரக னென்பவன் சாற்றன் மேயினான்.

(இ - ன்.) கூரிய வேல் படை - கூர்மையுள்ள வேலாயுதத்தையுடைய, குமர நாயகன் - முருகக்கடவுள், பேர் அருள் நிலைமையால் - மிக்கரு ணையின் இயல்பினால், இனைய பேசலும் - இச்சொற்களைக் கூறியவனவி லே,—போரினை இழைத்திடும் பூட்கை மா முதம் தாரகன் என்பவன் - போர்செய்தற்குச் சித்தனாகவுள்ளவனும் உந்துளையுள்ள துதிக்கையை யுடைய யானையின் முகமுடையவனு மான தாரகாசுரன், சாற்றல் மேயி னான் - (சில) கூறத்தொடங்கினான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த நான்கு கவிகளின் காண்க.

கொடிய அசுரனை அழிக்க வந்த குமாரன், அவன்கேட்ட வினாவிற்கு இங்ஙனம் சாந்தருணத்தோடு விடைகூறியது, தனக்கு இயல்பாகவுள்ள பெருங்கருணையினாலேயே யாதலால், 'பேரருள்கிலைமையா லினையபேச லும்' என்றார். 'பேரருள்கிலைமையால்' என்பதற்கு - தேவர்களின்சிறை யிருப்பை நீக்கும் கருத்தினு லென்று கருத்துரைத்தலு மொன்று. இவ் வார்த்தையைக்கேட்டும் அஞ்சாது போர்செய்யத் துணிந்த துணிவுடைமை பற்றி, 'போரினையிழைத்திடும் தாரகன்' என்றார். 'பூட்கைமாமுதத்தார

கன்' என்றது, செய்வனதயிர்வன அறியும்விவேகமில்லாத விலக்கின் மூல முடையவ னாதலால் அங்ஙனத்தணித்தனன் என இழித்துரைத்தவாரும். பூட்டை புழைக்கை யென்பதன் மரூஉ; புழைக்கை, பூழைக்கை, பூழ்க்கை, பூட்டை என முறையே மாறிவந்த தென்க. 'போரினையிழைத்திடும்' என்பது, தாரகனுக்கு அடைமொழி. துதிக்கைக்கு அடைமொழியாகிவினும் அமையும். இனி, போரினையிழைத்திடும் பூட்டை யென்பதற்கு - போரைச் செய்கின்ற தன்மையையுடைய என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; பூட்டை - உதேசம்: தனிமொழி: பகாப்பதம்; "யானையாளிப்பெயரும் யானையும், மேற்கோளும் இவை பூட்டை யென்ப" என்ற பிங்கலத்தையைக் காண்க. மேயினான் - மே - பருதி: இதுவே, உகாச்சாரியைபெற்று 'மேவு' என்கிற பது; மேவு என்ற பருதி 'மே' எனத் தொகுத்தல்விகாரமடைந்த தென்றலு மொன்று: ய், இன் என்ற இரண்டினுள், ய் - இறந்தகாலவிடைநிலையென்றால், இன் - சாரியை; இன் - இறந்தகாலவிடைநிலை யென்றால், ய் - எழுத்தப்பெறு.

இதுமுதற் பதினாறு கவிகள் - இப்படலத்தின் ௧ - ஆவ் கவி போன்ற கவிவந்தங்கள். (௧௩௭)

௧௩௭. செந்திருத்திகழுமார்புடையசெங்கணன்
சுந்தரக்கலுழன்மேற்றோன் றிப்போர்செய்தே
யந்தரக்கதிர் புரையாழியுய்த்ததென்
கந்தரத்தணித்தது காண்கிலாய்கொலோ.

இதுமுதல் காண்கு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ன்.) செம் திரு திகழும் மார்பு உடைய - செவ்விருமுடைய இவக் குமி வீற்றிருத்தவினவகப்பெற்ற மார்க்பையுடைய; செம் கணன் - சிவந்த கண்களையுடையவனான திருமால், சுந்தரம் கலுழன்மேல் தோன்றி - அழகிய கருடன்மே லேறி (எனது எதிரில்) வந்து, போர் செய்து - (என்னோடு) போரைச்செய்து, உய்த்தது - (என்மீது) செலுத்தியதான, அந்தரம் கதிர் புரை ஆழி - ஆகாயத்திலவினவருகின்ற சூரியமண்டலத்தை யொத்த சக்கராயுதம், என் கந்தரத்து அணித்தது - (என்னை யாதோர்ஊறுஞ்செய்யமாட்டாது) எனதுமேலத்தில் ஆபரணமாகப் பொருத்தியிருத்தலை, காண்கிலாய்கொல் - (கீ)பார்த்தாயிலையோ? (ஏ-று.)

பார்த்திருந்தால் இவ்வனம் அலட்சியமாக என்னோடு போர்புரியத் துணியமாட்டா யென்பது, உட்கோன். செங்கணன் - செந்தாமரைக்கண்ணன்; கோபத்தாலுங் கண்கள் சிவந்தன. கலுழன் - வடசொற் கிதவடி. அந்தரம், கந்தரம் - வடசொற்றன். கந்தரம் - தலையைத் தரிப்பது எனக் கழுத்துக்குக் காரணக்குறி; கம் - தலை. கதிர் - ஒளி; ஆயிரக்கிரண்களையுடைய சூரியமண்டலத்திற்குச் சிவையாகுபெயர்; பண்பாகுபெய ரெனினுமாம். புரை - உவமவருபு. உய்த்தது - ஒன்றன்பா லிறந்தகால வினையாலணையும் பெயர். அணித்தது - இறந்தகாலத்தொழிப்பெயர். (௧௩௮)

௧௩௮. இன்றுகாறெம்முடனிகலிப்போர்செய்ச்
சென்றுளாயாவருஞ்சிறிதுபோழ்தினுட்
பொன்றுவாரிரிந்தனர்போவரல்லது
வென்றுளாரிலையதுவினவலாய்கொலோ.

(இ - ன்.) இன்று காறு - இன்றைத்தினம்வரையிலும், எம்முடன் - எங்கோடு, இகலி - பகைத்து, போர் செய் சென்றுளாய் யாவரும் - புத்தஞ் செய்ப வந்துள்ளவ ரெல்லாரும், சிறிது போழ்தினுள் - சிறிதபொழுதினுள்

னே, பொன்றுவார் - (எங்கனாவ் அழிக்கப்பட்டு) இறப்பார்கள்; (அன்றி), இரிந்தனர் போவர் - சிதைத்த ஒடிப்போவார்கள்; அல்லது - இங்னமே பல்லாமல், வென்றுனார் இலை - (எங்களைச்) சயித்துள்ளவர் இலை; அது - அத்தன்மையை, வினவலாய் கொல் ஒ - (கீ)கேள்விப்பட்டாயில்லைபோலும்.

கேள்வியுற்றிருத்தால் இங்னம் தணித்தவாரா யென்பது, உட்கோன். பொன்றுவார், போவர் என்பவற்றில், வகரஇடைநிலை - தன்மையுணர்த்திற்று. இகல் - இறந்தகாலவினையெச்சம்; இகல் - பகுதி, இ - விருதி. இலை - தொகுத்தல்; பொதுக்குறிப்புமுற்று, இங்கே பலர்பாலுக்கு வந்தது. 'அல்லது' - எதிர்மறைக்குறிப்புவினையெச்சம். வினவலாய்—அல் - எதிர்மறையிடைநிலை. (க௩௩)

க௩௪. முட்டிவெஞ்சமரினை முயலமுன்னரி
விட்டிடுதலைவரைவென்றுவெற்பினிற்
பட்டிடவியற்றினன்பலகணங்களை
யட்டனனவற்றினையறிந்திலாய்கொலோ.

(இ - ன்.) முட்டி - (என்னுடன்) எதிர்த்துத் தாக்கி, வெம் சமரினை முயல - கொடிய போரைத் தொடக்கிச் செய்யும்படி, முன்னம் கீ விட்டிடு - முன்பு கீ வலியனுப்பிய, தலைவரை - படைத்தலைவர்களை, (யான்), வென்று - சயித்து, வெற்பினில் பட்டிட இயற்றினன் - (கிரேனஞ்சு) மலையிலே மயங்கிக்கிடக்கும்படி செய்தேன்; (அன்றியும்), பல கணங்களை அட்டனன் - அநேக பூதகணங்களைக் கொன்றேன்; அவற்றினை - அசெய்திகளை, அறிந்திலாய் கொல் ஒ - (கீ) அறிந்தாயில்லையோ? (எ - று.)

அறித்திருத்தால் இப்படி எதிர்வந்திராய் என்பது, உட்கோன். இயற்றினன், அட்டனன்—தன்மையொருமை. அட்டனன். அடு - பகுதி; இக்குறியிணைப்பகுதி, இடையே தன்ஒற்றுஇரட்டி இறந்தகாலகாட்டிற்று. அவற்றினை—அற்று, இன் - சாரியைகள். (க௩௪)

க௩௫ ஆகையாலெம்முடனமரியற்றியே
சோகமதடையலைகுலபாணிபா
லேகுதிபாலரியென்றுகூறலும்
வாகையங்குமரவேண்மரபிற்கூறுவான்.

(இ - ன்.) ஆகையால் - ஆதலால், கீ—, எம்முடன்—, அமர் இயற்றி - போர்செய்து, சோகமத அடையலை - துன்பமடையாதே; பால-பின்னாய்! குலபாணிபால் ஏகுதி - (உனதுதந்தையான்) சிவபிரானிடம் (உயிரோடு) செல்வாய், என்று கூறலும் - என்று (தாரகன்) சொன்னவனவிலே,—வாகை அம் குமரவேண் - வெற்றிக்குரிய அழகிய முருகமூர்த்தி, மரபின் கூறுவான் - (அவற்றிற்கு ஏற்ற) முறைமைப்படி எதிர்கூறுபவனானான்; (எ-று.)—அவற்றை, அதேத நான்கு கவிகளிற் காண்க.

அடையலை - எதிர்மறையொருமையேவல்; முன்னிலையெதிர்மறையொருமைமுற்றெச்சமாக்கி, அடையாம லென்றும் உரைக்கலாம்; ஐ - விருதி, அல் - எதிர்மறையிடைநிலை. குலபாணி, பாலன் - வடசொற்கள். குலபாணி - குலாயுதத்தைக் கையிலுடையவ னென்ற பொருள்படும்; வட மொழியன்மொழித்தொகை. 'இனங்கன்று பயமறியாது' என்றபடி கீ உனது இனமைக்கு உரிய பேதைமையால் இங்னம் என்னைமறியாது எதிர்த்து வந்திட்டா யென்பது தோன்ற, 'பால' என்னுள்விளித்தான். உனது தந்தையினிடம் உள்ள அன்பினால் உன்னை உயிரோடுவிடுகின்றேன் போ என்பான் 'குலபாணிபாலேகுதி' என்றன னென்க. ஏகுதி எவ்வொருமைமுற்று; ஏகு - பகுதி, இ - விருதி, த்-எழுத்துப்பேறு. (க௩௫)

ககூ. தாரணிமறையவன்றதீசிதன்மிசை
நாரணன்விடுத்ததோர்நலன்கொளாழிதன்
கூரினைபிழந்துபோய்க்குலாலன்சக்கர
நீர்மையதானதுவினவலாய்கொனீ.

இதமுதல் நான்கு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) தாரணி - நிலவுலகத்திலுள்ள மறையவன் - பிராமணனாகிய, ததீசிதன்மிசை - ததீசிமுனிவன்மேல். நாரணன் - திருமால், விடுத்தது - (முன் ஒருகாலத்திற்) பிரயோகித்ததான, ஓர் நலம் கொள் ஆழி - ஒப்பற்ற சிறப்பைக் கொண்ட அந்தச்சக்கராயுதமானது. (அதனால்), தன் கூரினை இழந்து போய் - தனதுகூர்மையை இழந்தொழிந்து, குலாலன் சக்கரம் நீர்மையது ஆனது - ருயவன் (மிக்கலம்வளைதற்குச் சுழற்றும்) சக்கரத்தினது தன்மையதாய்விட்டதை, நீ - வினவலாய் கொல்-சேட்டியியோ? (ஈ.று.)

மிக்ககூர்மையையுடையதும் எறியப்பட்டவரைத் தவறாமலழிக்கவல்லதுமான திருமாலினது சக்கராயுதம், முன் ஒருகாலத்தில் வச்சிரசரீரியான ததீசிமகாமுனிவன்மேற் பிரயோகிக்கப்பட்டு அவனுடம்பிற் பட்டதனால், கூர்மை மழுங்கிப்போய்விட்டது; அதனாலன்றோ, நீ அவ்வாயுதத்தால் ஊறு படாமல்தப்பினாய் என்பதாம். அங்கனங்கூர்மைமழுங்கியிடாரிலைமையதாயின், நீ அதனால் ஊறுபட்டிருப்பாய் யென்றபடி. அச்செய்தியைக்கேட்டிருப்பாயாயின், அச்சக்கரம் உன்னைக்கொல்லாமையை ஒருபெரும்புகழாக மதியாயென்பது, உட்கோன்.

பிருகுமுனிவம்சத்தில் தோன்றியவனும் சுக்கிரனைவழிபட்டொழுருப வனுமான ததீசிமகாமுனிவனும் ருபனென்னும் அரசனும் ஒருவரோடொருவர் மிக்க கண்புகொண்டு வாழுகாட்களில் ஒருநான். இருவரும் உவ்வாசமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கையல், 'அந்தணரோ, அன்றி அரசரோ சிறந்தவர்' என்று ஆராய்ச்சியெய்யத்தொடங்கியபொழுது, முனிவன் 'அந்தணரே சிறந்தவர்' என்ன, அதனைமறுத்து அரசன் 'மன்னவரே சிறந்தவர்' என்றான்; இவ்விவாதம் முதிர்ந்து விளையாட்டு விளையாழ்முடிந்து ஒருவரோடொருவர் போர்செய்யத்தொடங்கி முனிவன் அரசனை யடிக்க, அரசன் தனது வச்சிராயுதத்தை வீசி முனிவனது உடம்பைத் துண்டிடுத்த, முனிவன் சுக்கிரனைநினைத்தக்கொண்டே சிலத்தில் விழுத் திறந்தான்; அதனையுணர்ந்து வந்த சுக்கிரன் துணிபட்ட உடற்பகுதிகளைப் பொருத்திக் கூட்டி மிருதசஞ்சிவிசியாற் பிழைப்புழுட்டி யெழுப்பி, 'காஞ்சிபுரத்திலுள்ள இஷ்டசித்திரீர்த்தத்தில் முழுதி இஷ்டசித்தீசகரனை வழிபட்டு, இனி என்றும் இறவாத வச்சிரசரீரம் பெறுவாய்' என்றுசொல்லி, அக்கடவுளருளால் தான்பெற்ற மிருதசஞ்சிவிசியைத் திரத்தை உபதேசித்தாசு செல்ல, அவ்வாறே, முனிவன், மகிழ்ச்சியோடு சேசிப்பதிகேர்த்த புண்ணியதீர்த்தத்தில் மூழ்கிச் சிவபூசைசெய்து, காட்சித்த அக்கடவுளின் அருளால், இனிக் கொலையுடையாதபடியான வச்சிரசரீரத்தைப் பெற்று, மீண்டு வந்து, சபையிலிருந்த ருபனது சிரத்தில் இடத்தாளா லுதைத்தலும், தனது அன்பான அவ்வாசனுக்காகப் பரிந்துவந்து திருமால் அம்முனிவனோடு போர் தொடங்கி அப்போரில் தனது ஆயிரம்அரமுள்ள சக்கரப்படையைத் ததீசியின் மேற் பிரயோகிக்க, அந்தச்சிறந்த ஆயுதம் சிவபிரானருளால் வச்சிரசரீரம் கொண்ட அம்முனிவனுடம்பிற் பட்டு, அதற்கு யாதோருறுபாடுஞ் செய்ய மாட்டாமல், அதிப்பட்டதனால்தான்கூர்மைமழுங்கிப்போய்விட்டது, அதன்கூடு திருமால் திளைக்கவே, முனிவன் வென்றிட்டன னென வரலாறு உணர்க, 'ஒரு தொல்லிதைக் காகவே, முன்னம் மா வமர்மூண்டெழ மற்றவன்,

தண்ணெயென்றததிரியென்பா னரோ” என மேல் தகைகாண்டத்துத் ததிரிப் படவத்தில் வருவதுங் காண்க.

‘தாரணிமறையவன்’ என்றது, ஒருமனிதன் மீது பட்டுக் கூர்மைமழுங்கிய சக்கராயுதத்தை நீ கழுத்திலணிந்துகொண்டது: ஒருசிறப்பாகாத என்றதைக் குறிப்பிக்கும். இனி, தார் அணி எனப்பிரித்து, தாமரைமலர்மாலையை வணிந்த அந்தண னென்றும் உரைக்கலாம்; தாமரைமலர்மாலை பிராமணர் க்கு உரியது. கூர்மையும் ஆற்றலும் இன்றிவட்டவடிவமாத் திரத்தோடு நின் றிட்ட தென்பான், ‘குலாலன் சக்கரநீர்மையதானது’ என்றான். கொல்லு தற்காயினும் ஊறுசெய்தற்காயினும் கருவியாயிற்றில்லை யென்க. குலாலன், சக்கரம் - வடசொற்கள். போய்க் கூரினையிழந்து என மொழி மாற்றி, சென்று அவனுடம்பின் மீது பட்டுக் கூர்மையையிழந்து எனினுமாம். (கௌ)

ககௌ. சூற்புயன்மேனியான் றுங்கச்செங்கையின்
பாற்படுகிசிரிபோற்பழியிற்றுஞ்சுமோ
வேற்புறுபடைக்கெலாயிறைவனாகும்
வேற்படைநின்னுயிர்விரைவினுண் ணுமால்.

(இ - ள்.) ஏற்பு உறு - (யாவரும் கையில்) ஏந்துதலுடைய, படைக்கு வொம் - ஆயுதங்களை வலவற்றதற்கும், இறைவன் ஆரும் - தலைமைபூண்ட தாயுள்ள, கம் வேல் படை - கமது வேலாயுதம், - குல் புயல் மேனியான் றுங்கம் செம்மையின்பால் படு திசிரி போல் - கருக்கொண்டமேகம்போன்ற கரியவடிவமுடையவனான திருமாலினது உயர்ந்த சிவந்த கையினிடத்துப் பொருந்திய சக்கராயுதம்போல, பழியில் துஞ்சுமோ - (உன்மேற்பட்டு வீணு கிப்) பழிப்பில் நிலைபெறுமோ? (பெருது: பின்னைஎன்செய்யுமெனின்:—) வின் உயிர் விரைவின் உண்ணும் - உனது உயிரை விரைவிற்கவர்த்துகொண் டும்; (எ - று.) - ஆல் - ஈற்றைச்; தேற்றமுமாம்.

சூற்புயல் - கீர்கொண்ட மேகம். பழியில் துஞ்சுதல் - பழிப்பில் அழுகு துதல்; என்றும்மாறாத சித்தினையை யடைதல். ஓ - எதிர்மறை. ஏற்பு-ஏற் றல்; எதித்தல்: ‘பு’ விருதி பெற்ற தொழிற்பெயர். இனி, ‘ஏற்பு உறு’ என் பதற்கு - இலக்கணம் அமைந்து தருதிபெற்ற என்றும் பொருள்கொள்ள லாம். ‘இறைவனாகும்’ என்று உயர்திணையாற் கூறியது, வேலின்சிறப்பை விளக்குதற்கு: உயர்வுபற்றிவந்த திணைவழுவமைதி; ‘யானையு ளரசன்,’ “காகாதிபன்,” “கஜேந்திரன்” என்றும்போல. அன்றியும், ‘ராஜன்’ சப்தம் வடமொழியில் ஆண்பாற்சொல் லாதலால், அதுபற்றி ‘இறைவன்’ என உயர்திணையாண்பாலாற்கூறிய தெனினுமாம். ‘படைக்கெலா யிறைவனா கும் வேற்படை’—இதன் சிறப்பை, “ஆயதற்பின்னர் எவின் முதண்டத் தைம்பெரும் பூதமு மடுவது, எய பல்லுயிரும் ஒருதலை முடிப்பது உயர் மேல் விடுக்கிலும் அவர்தம்; மாயிருத் திறலும் வரங்களுக்கு நித்தி மன்னுயி ருண்பது எப்படைக்கும், நாயக மாவது ஒருதனிச் சுடர் வேல் கல்கியே மதலை கைக்கொடுத்தான்” என்றபடையெழுபடவத்துசெய்யுளால் காண்க. படைக்கிறைவன் - ஆயுதராஜன். இனி, பழியின் துஞ்சுமோ - பழிபெற்ற (உன்கழுத்தில்) தங்கிக்கிடக்குமோ? என்று உரைப்பாரும் உளர். வேற்படை நின்னுயிர்விரைவினுண்ணும்—உண்ணாதது உண்பதுபோலவும், உண்ணப்படாதது உண்ணப்படுவதுபோலவுஞ் சொல்லப்பட்ட மரபுவழு வமைதி. (ககௌ)

ககௌ. உங்கள் பேராற்றலில்வுலகைவென்றன
விஞ்சுநாம்வருதலுமிமைப்பின்மாய்ந்தன

வங்கண்மாஞாலமுண்டமருமாரிருள்

பொங்குபேரொளிவரவிளிந்துபோனபோல்.

(இ - ன்.) அம் கண் மா ஞாலம் உண்டு அமரும் - அழகிய இடமகன்ற பெரிய நிலவுகமழுவுகதையும் மூடியிருக்கின்ற, ஆர் இருள்-அழித்தற் கரிய இருளானத, பொங்கு பேர் ஒளி வர - (எல்லாவொளிகளினும்) மிக்கு விளங்குகின்ற பெருஞ்சோதிவடிவமான சூரியன் தோன்றியவனவிலே, விளிந்து போன போல் - அழிந்துபோன தன்மை போல்,—இ உலகை வென்றன - இவ்வுகமழுவுகதையும் வெற்றிகொண்டனவான, உகைள் பேர் ஆற்றல் - உங்களுடைய பெரியவல்லமைகளெல்லாம், நாம் இவரு வருதலும் - நாம் இவ்விடத்தில் வந்தனவிலே, இமைப்பின் மாய்த்தன - ஓரிமைப்பொழுதில் அழித்திட்டன; (எ - று.)

என்றது, கீழ்கடந்த போர்முதல் தவறாமல் ஆற்றல் குறையத்தொடங்கியதைக் குறித்தது; அன்றி, 'மாய்த்தன' என்றது, விரைவுச் தெளிவுப்பற்றி எதிர்காலத்துக்கு இறந்தகாலம் வந்தகாலவழுவுமையாகவு மாம். உண்டு - உட்கொண்டு. ஆர் இருள் - பண்புத்தொகை; விளைத்தொகையாய், விறைந்த இருளாமாம். போன - போனது என்பதன் விகாரம். வென்றன - பல விற்பாற்பெயர். மாய்த்தன - முற்று. (க௭அ)

காட்டிய மாயைகளெவையுந்தன்வழிக்

காட்டியகிரியையுங்கள்வரின்றையுந்

தீட்டியவேல்கொடுசெற்றுச்சேனையை

மீட்டிடுகின்றனன்விரைவினொலென்றான்.

(இ - ன்.) கள்வ-வஞ்சனையுடையவனே! சுட்டிய மாயைகள் எவையும்தன்வழி காட்டிய கிரியையும்-தொகுதியான மாயைவகைகளெல்லாவற்றையும் தன்னிடத்திலே காண்பித்த கிரொஞ்சகிரியையும், ரின்னையும் - உன்னையும், தீட்டிய வேல் கொடு - கூர்மையமைந்த வேலாயுத்தால், விரைவினொல் - விரைவில், செற்று - அழித்து, சேனையை மீட்டிடுகின்றனன் - (எனது) சேனையை மீட்டுவிடுகிறேன், என்றான்-என்று(குமாரன் தாரகனை கோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று.)

'சுட்டியமாயைகளெவையுந் தன்வழிக் காட்டிய' என்ற அடைமொழி, 'ரின்னையும்' என்றதனோடு கூட்ட அமையும். 'கிரியையும் கள்வ ரின்னையும்' என்ற சொற்போக்கினால். கள்ளர் மலைகளிலிருந்துகொண்டு பிறரை வருத்தாதல்போல, நீயும் இக்கிரொஞ்சகிரியிலிருந்து அனைவரையும் உபத்திரவிக்கின்றாயென்பது தோன்றும். 'கள்வரின்னையும்' என்பதை, கள்வன் ரின்னையும் எனப் பதம்பிரித்து, கள்ளனாகிய உன்னையும் என உரைத்தலும் ஒன்று; 'சிலவிகாரமா முயர்நிலை' என்பதனால் னகரம் கெட்ட தென்க. 'கள்வன்' என்பதில், வ் - பெயரிடைநிலை. சேனையை மீட்டிடுதல் - இறந்தவற்றையும் மாயையால் மயங்கிக்கிடத்தவற்றையும் மீளமுப்பி உடன் அழைத்துச்செல்லுதல். மீட்டிடுகின்றனன் - விரைவு அல்லது தெளிவுப்பற்றி எதிர்காலத்துக்கு சிகழ்காலம் வந்த காலவழுவுமையி. 'விரைவினொல்' என்பதில். மூன்றனுருபு - ஏழனுருபின்பொருள் தாதலால், உருபுமயக்கம். 'விரைவினொல்' என்பது, 'செற்று', 'மீட்டிடுகின்றனன்' என்ற இரண்டனோடும் இயையும். (க௭க)

கச0. என்றனுஞ்சீறியேபிகலித்தாரகன்

குன்றுமழ்தன்சிலைகுனியக்கோட்டியே

மின்றிகழ்நாணொலியெடுப்பவின்மிசைச்

சென்றிடுமமரஞந்தியக்கமெய்தினார்.

(இ - ன்.) என்றனும் - என்று (குமாரக்கடவுள்) கூறியவனவிலே, தாரகன்—சிறி - கோபித்து, இசை - வலிமைகொண்டு, ருந்து உறழ் தன் நிலை ருனிய கோட்டி - மலையைப்போலத் தனதுவில்லை வளையும் படி கன்றகவளைத்து, மின் திகழ் காண் ஒலி எடுப்ப-மின்னல்போலவின் கருகின்ற வில்லின்சாணியை (க் கைவிரலால் தெறித்து) ஒசையையெழுப்ப, (அவ்வொலிமுழக்கத்தைக்கேட்டு), விண்மிசைசென்றிடும் அமரரும் தியக்கம் எய்தினார் - வானத்திற்கெல்லுமின்ற தேவர்களும் திகைப்படைந்தார்கள்.

இசை - பகைமைகொண்டு எனினுமாம். உறழ்-உவமவுருபு. கோட்டி-கோடி என்பதன் பிறவினை. காணொலி - ருணநீவரி. விண்மிசை, மிசை - ஏழனுருபு. தியக்கம் - தியக்கு என்னும் பகுதியின் தொழிற்பெயர். அம் - விருதி, வலித்தல் - விகாரம். 'விண்மிசைச் சென்றிட மமரருச் தியக்கமெய்தினார்' என்றதனால், இச்சிலவுலகத்தவர் தியக்கமெய்தியமை தானே விளங்கும்; அருத்தாபத்தி. உம் - உயர்வுசிறப்பு. (சுசு0)

கசுக. எய்தியகாலையிலெந்தைகந்தவேள்
கைதனிவிருந்ததோர்கார்முகந்தனை
மொய்தனில்வாங்கிகாண்முழக்கக்கோடலு
மைதெனவுலகெலாமமுங்கிறற்றென்பவே.

(இ - ன்.) எய்திய காலையில் - அவ்வனந்திகைப்படைந்த பொழுது, எந்தை கந்த வேள் - எமதுதலைவனாகிய முருகமூர்த்தி. கைதனில் இருந்தது தூர் கார்முகந்தனை - தன்சையில்லிருந்ததோ ரொப்பற்ற வில்லை, மொய்தனில் வாங்கி - வலிமையால் வளைத்து, காண் முழக்கம் கோடலும் - வில்காணொலியைச் செய்தவனவில, உலகு எலாம் - உலகமனைத்தும், ஐது என அழுங்கிற்று - கொய்ம்மையடைத்து வருத்திற்று; (எ - று.)

என்ப - அசை; இது அசையாதல், சிந்தாமணி தொல்காப்பியங்களின் கச்சினார்க்கினியருரையால் விளங்கும்: இது, தொல்காப்பியத்து "கிளத்தவல் லவேறுபிறதோன்றினுக. கிளத்தவற்றியலா ணுணர்ந்தனர் கொளலே" என்ற இடைச்சொல்லியற்புறனடைசுருத்திரத்தாற் கொள்ளப்பட்டது. 'கோடலும்' என்ற 'உம்' சுற்று இறந்தகாலவினையெச்சத்தில், கொள்ளன்ற பகுதி முதல்கீண்டது; து; அல் - சாரியைகள்: மற்றவை - சந்தி. ஐது - அற்பம். 'ஐதென' என்பதை விரைவுக்குறிப்பென்பாரு முளர். உலகு - சாதியொருமை. உலகெலா மயவகிற்று - பன்மையொருமைமயக்கம்; [சுன் - பொது - உக:] இனி, எல்லாமென்பதற்கு - முழுதுமென்றபொருள்கொள்ளலுமாம். கீழ்ச்செய்யுளில் "தியக்கமெய்தினார்" என்றதன் அறுவாதமாக, 'எய்திய காலையில்' என்றனர். (சுசுக)

கசுஉ. நாரியின்பேரொலிநாதன்கோடலு
மாரணன்முதலினோர் தாமுமஞ்சினர்
பேருலகெக்கணும்பேதுற்றேக்கின
தாரகமுதல்வனுந்தலைதுளக்கினான்.

(இ - ன்.) (இவ்வனம்), நாரியின் பேர் ஒலி - வில்காணியினது பெரியஒசையை, நாதன் கோடலும் - (யாவர்க்குச்) தலைவனான குமாரன் செய்தவனவிலே,—ஆரணன் முதலினோர் தாமும் - வேதங்கனையெப்பொழுதும்பாராயணஞ்செய்பவனான பிரமன் முதலானவர்களும், அஞ்சினார் - அச்சங்கொண்டார்கள்; பேர் உலகு எவ்வனும் - பெரிய உலகத்தின் எல்லா இடங்களிலு முள்ள பிராணிகளெல்லாம், பேதுற்று - மதிமயங்கி, எங்கின-எவங்கின; தாரகன் முதல்வனும் - தாரகனென்ற அசுரராசனும், தலைதுளக்கினான் - தலையகைத்துக்கொண்டாடினான்; (எ - று.)

‘தலை தளக்கினான்’ என்றது, தான் எதிர்த்துப்பொருதற்கு ஏற்றவனென்ற கருதினான் என்றவாறு. பேது - மாறுபடுதல்; பேதம் என்னும் வட சொல்லின் விகாரம். தளக்கு - தளக்கு என்பதன் பிறவினை. காதன், ஆரணம் - வடசொற்கள். தாரக முதல்வன்—“செவ்விகாரமா முயர்தினை.” உம்மைகள்முன்றலான், இரண்டாமடியிலுள்ளது - உயர்வுசிறப்போடு எதிர்த்தமுயியஎச்சம்; மூன்றாமடியிலுள்ளது - முற்றப்பொருளோடு எச்சப்பொருளது; கான்காமடியிலுள்ளது - உயர்வுசிறப்போடு இறத்ததமுயியஎச்சம். தலை - தலைமையான உறுப்பு; சிரசிற்கு வடமொழியில் ‘உத்தமாகம்’ என்பது ஒருபெயர். (கசஉ)

கசங. துளக்கியதாரகஞ்ஞரன்கைத்தலம்
கொளற்குரியிலுமிழ்கொள்கைத்தாலென
வளர்கதிர்நுனைகெழுவயிரவான்கனை
யளக்கருமெண்ணிலவார்த்துத்தூண்டினான்.

(இ - ன்.) துளக்கிய - (அவனைத்) தலையசைத்த, தாரக ஞான் - தாரக ஞாயிரன்,--கை தலம் கொளற்கு உரி வில் உமிழ் கொள்கைத்து என - (தனது) கையினிடத்திற் கொள்ளுதற்கு உரிய வில்லானது (கைமுயற்சியின்றித் தானே அம்புகளைச்) சொரியுமியல்பின தென்று(கண்டவர்)உறம்படி,--வளம் கதிர் நுனை கெழு வயிரம் வான் கனை - கிக்கஞளியையுடைய வையும் உற்றுனிசிறப்பாயமையப்பெற்றவையும் வச்சிராயுதம்போன்றவைபுமான பெரிய அம்புகளை, அளக்க அரும் எண் இவ - அளவிடெற்குரியன வரம்படி எண்ணில்லாதனவாக, ஆர்த்து தூண்டினான் - ஆரவாரஞ்செய்து கொண்டு பிரயோகித்தான்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

மிக்க விரைவாக சிகழ்தலால், அவன் அம்பைத் தூணியிலிருந்து கையில் எடுத்தலும் வில்லில் தொடுத்தலும் காணியையிழுத்து வீடுத்தலும் என்னும் இவை தோன்றாமல் வில்லினின்ற அம்புகள் வெளிப்படுதல்மாதிரியே தோன்றுகின்றமையற்றி, ‘வில்லமிழ் கொள்கைத்தா லென’ எனப்பட்டது. அளக்கரும் - அளக்க அரும் என்பதன் தொகுத்தல்: அருமைமென்னும்பண்புப்பெயர், ‘அரும்’ என சுற்றாறுகாரம்மாதிராம் கெட்டது; இனி, கனை அளக்கரும் எனவெடுத்து, அம்புவெள்ளகையையும் என்று உரைத்தலும் ஒன்று; அளக்கர்-கடல். தாரக ஞான் - வடமொழித்தொடர்: ‘கைத்தலம்’ என்றதில் ‘தலம்’ என்றது, எழுறுருபின் தன்மையது. உரி - உரிமை யென்னும் பண்பின் அடி; உரிய என்ற குறிப்புப்பெயரெச்சத்தின் சுறுதொகுத்த வெள்ளினுமாம். கொள்கைத்து - ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்ற. வளக்கதிர், நுனை கெழு, வயிரம், வான் என்ற கான்கும் - கனைக்கு அடைமொழி. (கசங)

கசச. ஆயதோர்காலையிலாறுமாமுகன்
மீயுயர்சிலைதனின்விரைவிலாபிரஞ்
சாயகந்தூண்டியேதாரகாசுர
னேயினபகழிகளியாவுஞ்சிந்தினான்.

(இ - ன்.) ஆயது ஓர் காலையில் - அவனைமான சமயத்தில், ஆறு மா முகன் - சிறந்த ஆறுதிருமுககையையுடையவனான முருகக்கடவுள்,--மீ உயர் சிலைதனின் - மிகமேம்பட்டுள்ள தன்வில்லிலே, விரைவில் - விரைவாக, ஆயிரம் சாயகம் தூண்டி - ஆயிரம் அம்புகளைத் தொடுத்துச்செலுத்தி, (அவற்கால்), தாரகாசுரன் எயின பகழிகளையாவும் சிந்தினான்-தாரகாசுரன் (தன்மீது) பிரயோகித்த அம்புகளையெல்லாம் (தன்மேற்படாதபடி எதிர்த்தெடுத்துச்) சிதறடித்தான்; (எ - று.)

அவன்யதஅம்புகளையெல்லாம் எதிரம்புதொடுத்து விலக்கினன் என்பதாம். ஆயது ஓர்காலையில் என்பதற்கு—(அவன் கணைகள்எண்ணிலவாகத் துண்டிய) அத்தன்மையைக் கருதுமனவில் என்று உரைப்பினுமாம்; இப்பொருளில், ‘ஓர்காலு’ என்றது-வினைத்தொகை: ‘ஆயது’ என்றது, இரண்டாம்வேற்றமைத்தொகை. சிலைதனின் என்பதை, ஐந்தாம்வேற்றமையாகவுக் கொள்ளலாம்; வில்லினின்று என்று பொருள். மீ உயர் - மிகரிக்கென என்பாரு முனர். ஏயின - ஏயின என்றதன் விசாரம். பகழிகளியாவும்—[ண் - மெய் - டு.] துண்டிச் சிந்தினான் என்க. ஸாயகம் - வடசொல்.

“என்று பல வேலவ னிசைத்தமொழி கேனாக், குன்றுறழு மொய்ம்புன கொடுத்தருவர் மன்னன், வன்றனு வளைப்ப வுமைமைத்தனும் வளைத்தான், துன்றிருவருக கணைசொரிக் தமர்புரித்தார்” என்பது, கந்தபுராணக்கூடிகம். (கசச)

கசடு. சிந்தியகாலையிற்செயிர்த்துத்தாரக
னுந்தினன்பின்னருமொராயிரக்கணை
கந்தனுமணையதுகண்டுவுல்லையி
னைந்திருபகழிதொட்டவறறைநீக்கினான்.

(இ - ண்.) சிந்திய காலையில் - (இவ்வாறு தாரகனெய்தஅம்புகளையெல்லாம் குமாரன்) சிதறுடித்தபொழுது, தாரகன்—, செயிர்த்து - கோபங்கொண்டு, பின்னரும் - மீண்டும், ஓர் ஆயிரம் கணை - ஓர் ஆயிரம் அம்புகளை, உந்தினன் - செலுத்தினான்; கந்தனும் - முருகனும், அணையது கண்டு-அத்தன்மையைப் பார்த்தது, வல்லையின் - விரைவில், ஐந்து இரு பகழி தொட்டு - பத்து அம்புகளைப் பிரயோகித்தது, (அவற்றால்), அவற்றை நீக்கினான்-அத்தத் தாரகனுடைய ஆயிரம் அம்புகளையும் விலக்கினான்; (எ - று.)

ஐந்திருபகழி - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். உம்மைகள் - இறத்ததுமுலியவுச்சம். (கசடு)

கசக. மீட்டும்த் தாரகன் விசிகம் வெஞ்சிலை
பூட்டிய வாங்கலும் புராரி காதல
னீட்டமொ டொருகணையேனி யாங்கவன்
றோட்டுணை வில்லினைத் துண்ட மாக்கினான்

(இ - ண்.) மீட்டும் - பின்பும், அ தாரகன் - அத்ததாரகாகரன், விசிகம் - ஆம்பை, வெம் சிலை பூட்டிய - கொடிய வில்லிலே தொடுத்தற்பொருட்டு, வாங்கலும் - எடுத்தவனவிலே, —புராரி காதலன் - திரிபுரசுக்காராஞ் செய்தவனுன பரமசிவனது குமாரனாகிய முருகக்கடவுள், —சுட்டமொடு - வலிமையுடனே, ஒரு கணை ஏவி - ஓரம்பைப் பிரயோகித்து, ஆவரு - அப்பொழுது, அவன் தோன் துணை வில்லினை - அவனதுகையிலுள்ளதும் அதற்கு உதவியாவதுமான வில்லை, துண்டம் ஆக்கினான் - துணித்துத் தள்ளினான்; (எ - று.)

விசிகம், துண்டம் - வடசொற்கள். பூட்டிய - செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலவினையேசசம். விசிகம் பூட்டிய வெம்சிலை வாங்கலும் என மொழிமாற்றி, அம்புதொடுத்தற்கு வில்லை வளைத்தவனவிலே எனினுமாம். புராரி—புர + அரி: தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்; (மூன்று) பட்டணங்களுக்குப் பகையை நென்பது பொருள். காதலன் - அன்புடையான் அல்லது அன்புக்கு இடமானவன் என்ற காரணம்பற்றி வந்த பெயர்; (காதல் - அன்பு.) இதன் பெண்பால் - காதலி; (இப்பெயர்கன், கணவன்மனைவியரையும் குறிப்ப துண்டு.) கூடு என்னும் கெடிற்றொடர், தன்னொற்றிரட்டி

‘அம்’ சாரியை பெற்று ஈட்டமென நின்றது; வேடு - வேட்டம் என்றும் போல: இனி, ஈட்டமொடு - தொகுதியோடு என்றது மொன்ற; தொடுத்த ஓம்புதானே பலவாய்ச் செழிக்கும்படி. பென்று கருத்துக்கொள்ளவேண்டும். இனி, ஈட்டமெனப் பதம்பிரிப்பின் மோனைத்தொடைக்கு முரணும். ஆககு - அதனு லெனினுமாம்; அந்த அம்பினு லென்க. ஆங்கு என்பது - அசையாகவுமாம். தோன் - இனகே, கை; “தோளுற்றொர் தெய்வத் துணையாய்த் தயர் தீர்த்தவாறும்” என்ற இடத்துப் போல. ‘தோன் துணை வில்’ என்பதற்கு - கைபோல உதவியாகவுள்ள வில் வென்றது கொள்ளலாம். ‘துணைவில்’ என்பது பாடமாயின், விரைத்துதொழில்செய்யும் வில் என்க. துண்டம் - துண்டு.

“கையன்விடு வெககணைகள் கத்தனெநிர் சிந்துத், தய்யன்விடு வெககணைகள் குர்துணை யகற்றும், கையமிசையோர் வெருவ கையமிசை நிந்நே, வெய்யசம ரிவ்வகைவினைதனார் வெருண்டே” என்பது, கத்தபுராணக்கருக்கம். (கசௌ)

வேறு.

கசௌ. அங்கோர் சிலையைக் குனித்தானது காலை தன்னி லெங்கோ முதல்வ னொருபாணியி னேந்து வில்லிற் செங்கோல் வகையா பிரம்பூட்டினன் செல்ல வுய்த்தான் வெங்கோ னடாத்தி வருதாரக வெய்யன் மீதில்.

(இ - ன்.) அககு - அப்பொழுது, (தாரகன்). ஓர் சிலையை குனித்தான் - வேறொருவில்லை பெடுத்தது வளைத்தான்; அது காலைதன்னில் - அச்சமயத்தில், எம் கோ முதல்வன் - எமக்குத் தலைவனும் கடவுளுமான சுப்பிரமணியன், ஒரு பாணியின் ஏந்து வில்லில் - (தனது) ஒருகைவிற் பிடித்துள்ள வில்லிலே, செம் கோல் வகை ஆயிரம் பூட்டினன் - செம்மையான பலவகைப்பட்ட ஆயிரம் அம்புகளை வைத்த, (அவற்றை). வெம் கோல் ஈடாத்தி வருதாரகன் வெய்யன்மீதில் - கொடுக்கோலைச் செலுத்திவருகின்ற தாரகனாகிய கொடியவன்மேல். செல்ல - பாயும்படி, உய்த்தான் - பிரயோசித்தான்.

எம் கோ முதல்வன் - எமது சிறுத்த தலைவ னென்றலுமாம். முதல்வன் - வ - பெயரிடைநிலை. பூட்டினன் - முடிநெசசம். பாணி - வடகொல். ‘செங்கோல்’ என்பதில், செம்மை - வடிவின்சேர்மையை யுணர்த்திற்று.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டிகளில், செங்கோல் வெங்கோல் என்பன - வேறுபொருளின்மேல் நிற்பனவாயினும், சொல்லால் முரணுதலின், முரண்தோடையமைந்திருத்தல் காண்க; “மொழியினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே” என்றார் தொல்காப்பியனார். இதில், வெங்கோல் ஈடாத்திகின்ற தாரகன்மேல் முருகன் செங்கோல் செலுத்தினான் எனச் சமத்தாரமாக ஒருபொருள் தோன்றாதலும் காண்க.

இதமுதற் பதினைந்து கவிகள் - இப்படலத்தின் எக - ஆக கவி போன்ற கவிநிலைத்துறைகள். (கசௌ)

கசஅ. சேரார்பரவுந்திறல்வேலவன்செய்கைநோக்கித் தாராமுடித்தாரகவீரன்நனதுவில்லி லோராயிரம்வாளிகள் பூட்டினனெல்லையுய்த்து நேராய்விருங்கணையாவையுநீறுசெய்தான்.

(இ - ன்.) சேரார் பரவும் திறல் வேலவன் செய்கை நோக்கி - பகைவர்களுந் துதிக்கும்படியான வலிமையுள்ள வேலாயுதத்தையுடையவனுதிய முருகக்கடவுளினது அச்செய்கையைப் பார்த்து, தார் ஆர் முடி தாரக வீரன் -

(போர்க்குடைய) மாலை பொருந்திய மயிர்முடியையுடைய தாரகாசுரானிய வீரன், தனது வில்லில்-தன்னுடைய வில்லிலே, ஓர் ஆயிரம் வாளிகள் பூட்டினன் - ஓர்ஆயிரம் அம்புகளை நிறுத்தி, ஒவ்வொரு உயர்த்து - (அவற்றை) விரைவிற செலுத்தி, (அந்த அம்புகளால்), கேர் ஆய் விரவும் கணை யாவையும் நீறு செய்தான் - (தனக்கு) எதிராய் வந்து பொருந்தகின்ற (முருகனது) அம்புகளை பெல்லாம் பொடியாக்கினான்; (எ - று.)

தனது திறமையை யுணராமையால் முன்னே பகைவர்களாகி அலட்சியமாக நீர்த்துக்கொண்டு செருக்கிவந்தவர்களும் பின்பு தனது திறமையை எதிரில்கோக்கித் தம்மனநிலைமாரிக் கொண்டாடத்தக்கவனென்பார், 'சேரார்பரவுந்திறல் வேலவன்' என்றார். சேரார் - சேராதவர் எனப் பகைவர்க்குக் காரணக்குறி: எதிர்மறைவினையாலணையும்பெயர். முடி - கிரீடமுமாம். (கசஅ)

கசக. வெய்யானனந்தங்களை துண்டியிமலனக்குந்
துய்யானவைகளறுத்துக்களைகோடி துண்டி
மையாரவுணர்புகழ்தாரகமானவேழ

மெய்யுரகும்வண்ணஞ்செறித்தாவைவன்யாக்கையெங்கும்.

(இ - ன்.) வெய்யான் - கொடியவனை அவ்வசரன், அனந்தம் கணை துண்ட - (மீண்டும் தன்மேல்) எல்லையிலாத பாணவகளைப் பிரயோகிக்க, விமலன் கங்கும் துய்யான் - மாசுற்றவனை சிவபிரான் உண்டாக்கியருளிய பரிசுத்தருணமுடையனாகிய முருகக்கடவுள், அவைகள் அறுத்து - (தான் எய்யும் அம்புகளினால்) அந்த அம்புகளைத் துணிதது, கணை கோடி துண்டி - மற்றும் கோடி அம்புகளைத் தொடுத்து, - மை ஆர அவுணர் புகழ் தாரகன் மானம் வேழம் - குற்றம்கிறைந்த அசுரர்கள் துதிக்கின்ற அத்தாரகாசுரானிய கோபருணமுள்ள யானை, எய் ஆகும வண்ணம் - முன்னம்பன்றிபோலாகும் படி, அவன் யாக்கை என்கும் - அவனது உடம்பு முழுவதிலும், செறித்தான் - (அந்த அம்புகளை) நிறைத்தான்; (எ - று.)

முன்னம்பன்றி உடம்பு முழுவதும் முட்களையுடையதாயிருத்தல் போல, தாரகனது யானைமடியும் முழுவதும் தைத்த கூரிய அம்புகளை யுடையதாயிருக்கும்படி செய்தான் முருகக்கடவுள் என்பதாம். "கைபோய்க் கணையுதைப்பக் காவலன்மேலோடி, யெய்போற் கிடந்தா னென் னேறு" எனப் புறப்பொருள்வெண்பாமாலையிலும், "மொய்கதமுன் தனதுடற்றலை துளைப்ப முகிக், கைத்தலத்தினியிரக் கடிது கன்றி விடுறு, மெய்த்த மெய்ப் பெரிய கேழ் வென வெறகும் விசையின், தைத்த வக்கணை தெறிப்ப மெய் சிலிர்த் துதறவே" எனக் கம்பராமாயணத்திலும், உடம்பு முழுவதும் முட்களையுடைய எய்ப்பன்றி, உடம்பு முழுவதும் அம்பு தைக்கப்பட்டிருக்கின்ற நிலைமைக்கு உவமைகூறப்பட்டுள்ளவாறு காண்க.

எல்லா அவயவங்களுள்ளும் பிரதானமாய் உத்தமாதகமெனப்படுகின்ற தலை யானைத்தலையாயிருத்தலுபற்றி, தாரகனை 'தாரகமான வேழம்' எனக் கூறினார்; யானை முகக்கடவுளை 'யானை' என்றே கூறுதல் போல. கீழ் "சேரார்பரவுந் திறல் வேலவன்" எனப்பட்ட முருகக்கடவுள் போல வன்றி, சேரார்த தன் இனத்தவர்மாத் திரமே கொண்டாடத்தக்க அசுரனென்பார், 'மையாரவுணர்புகழ்' என்ற அடைமொழியைத் தாரகனுக்குக் கொடுத்தார்; இவ்வனமே 'வெய்யான்', 'துய்யான்' என்றவையும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டிருத்தல் காண்க. துய்யான் - துய்மை பெண்ணும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர்; பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் முதல் குறுகிற்று. அந்தம் - ஈ - அந்தம்; க - எதிர்மறை குறிப்பது, அந்தம் - எல்லை. மை ஆர் - நெடிறம் பொருந்திய எளினுமாம்.

“இந்தவகை விற்சம ரியற்று மதுபோதிற, கந்தன புயங்களுள் கந்தன் முருகேசன், வெற்றிநல்கொ டாரகன் விடுவகண் விலக்கிச், சிந்தனை நெஞ் கோடி கண்ண தியன்பிசை செவ்வ” என்பது, கந்தபுராணக்கருக்கம். (சேக)

கரு0. ஒருகோடிவாளியுறலோடுமுருத்துரீச
 னிருகோடிவாளியிடவன்னதையேவினீக்கி
 முருகோடியதாரகரேசன்முகங்கொள்கையும்
 பொருகோடும்விழுவிடுத்தானிருபுங்கவாளி.

(இ - ன்.) ஒரு கோடி வாளி - (இங்கனம் முருகக்கடவுள் பிரயோகித்த) ஒருகோடியம்புகள், உறலோடும் - வந்து (தன்உடம்புமுழுவுதும்)தைத்தவனவிலே,--ரீசன் - இழிருணமுடையனான தாரகன், உருத்து - கோபித்த, இரு கோடி வாளி விட - இரண்டுகோடியம்புகளைப் பிரயோகிக்க, (முருகக்கடவுள்), அன்னதை - அந்தஅம்புத்தொகுதியை, எவின் ரீக்கி - (தான்எய்கின்ற) எதிரம்புகளினால் விலக்கி, (பின்பு); முருகு ஓடிய தார் அசரேசன் - வாசனை என்கும் வீசப்பெற்ற போர்மாலையையுடைய அவ்வசரராசனது, முகம் கொள் ளையும் பொரு கோடும் - முகத்திற்பொருந்தியதுதிக்கையும் போர்செய்யவல்ல தந்தைகளும், வீழ - (தணிபட்டுக்) கீழே விழும்படி, புங்கம் இரு வாளி - சிறந்த இரண்டு அம்புகளை, விடுத்தான் - பிரயோகித்தான்; (எ - று.)

புங்கம் - உயர்வு; அம்பின் அடியுறுப்புமாம். புங்கம், ரீசன்-வடசொற்கள். அன்னது - சாதிமொருமை; ‘அன்னவை’ என்ற பாடமும் கொள்ளலாம். எவின்-‘எ’என்னும்ஒருமுத்தொருமொழியின்ஐந்தாம்வேற்றுமைவிரி.

“கோடிகண்ண பட்டுழி கொதித் ததிரிரட்டி, கீடுகண்ண விட்டிடலு கேச முருகேச, னாடிரு கோல்திறி நண்ணலன் விடுப்பக, கடவுரு வாளிகள் குறைத்தன னறத்தே”. “கன்னியிட நண்ணுமிறை கண்ணிலவரு மண்ணல், பின்னரு மிலவகிரு பெருகண்ண தூந்தே, யின்னல்புரி ரூானினை யானுடலினைப்பக, கொன்னுறு முகக்கையொடு கோடுக னறத்தான்” என்பன, கந்தபுராணக்கருக்கம். (கரு0)

கருக. வந்தங்கிரண்டுசரமும்படமாயைமைந்தன்
 றந்தங்கள் கையோடி றலோடுந்தளர்ச்சியெய்தி
 முந்துங்கணையாயிரந்தன்னைமுனிர் துணைநடிக்
 கந்தன் றடந்தேர்த்துவசந்துகன்கண்டுநின்றான்.

(இ - ன்.) அங்கு - அப்பொழுது, இரண்டு சரமும்-அந்தஇரண்டுஅம்புகளும், வந்து பட - (தன்மேல்) வந்துபட்டதனும், தந்தங்கள் கையோடு இறலோடும் - (தனது) தந்தங்களும் துதிக்கையும் துணிபட்டவனவிலே, மாயை மைந்தன் - மாயையின்புத்திரனான அததாரகராகான், தளர்ச்சியெய்தி - சோர்வு அடைந்து, முனிந்து - (மீளவு) கோபகொண்டு, முந்தம் கண்ண ஆயிரத் தன்னை துண்டி - சிறந்த ஆயிரம்புகளைப் பிரயோகித்து, (அவற்றால்), கந்தன் தட தேர் துவசம் துகன் கண்டு நின்றான் - முருகனது பெரியதேரின் கோடியைப் பொடியாகச்செய்து (எதிரில்) கின்றான்; (எ - று.)

அங்கு - (தந்தங்களும் துதிக்கையுமாகிய) அவ்விடங்களில் என்றும், முந்தம் - முற்பட்டுவிரைந்தெல்லுகின்ற என்றும் கொள்ளலாம். துவசம், துகன் - தீவனம், தூளி என்ற வடசொற்களின் சிதைவு. பட-காரணப் பொருட் செயலெனெச்சம்.

“சத்தது முகக்கை செடிதான தனத்தஞ், சித்தது மனத்திடைசினத் தவுணர்செம்மல், வெத்திறங்கொ னாயிரம் விற்றனை விடுத்தே, சத்த னிர ததது கவின்கொடி யறுத்தான்” என்பது, கந்தபுராணக்கருக்கம். (கடுக)

கடுஉ. மல்லற்கொடியிறந்துகண்டுமறங்கொள் வெய்யோன்
வில்லக்கனைநான்கிரண்டானிலமீதுவிட்டித்
தொல்லக்கனலின்கனையாயிரந் துண்டியன்னேன்
செல்லுற்றதிண்டேர்பரிபாகொடுகிநதிரின்றான்.

(இ - ள்.) மல்லல் கொடி இற்றது கண்டு - உண்பம்பொருத்திய தனது
தேர்த்துவுசம் துண்பட்டதைப் பாதது; (முருக்கடவுள்), மறம் கொள்
வெய்யோன் வில்ல - உல்கமையக்கொண்ட கொடியுணை தாரகனது
தனுசை, கனை காங்கு இரண்டால் - (தான் எய்யும்) எட்டு அம்புகளினால், நிலம்
மீது விட்டி - (துணித்துத்) தரையிலே தள்ளி, - (மற்றும்), தொல்ல கன
லின் கனை ஆயிரம் துண்டி - பழமையானவையும் கெடுப்புப்போலக் கொ
டியவையுமான ஆயிரம் அம்புகளைப் பிரயோகித்து, (அவற்றால்), - அன்னேன்
செல்லுற்ற தின் தேர் - அய்யசரன் எறிவத்த வலிய தேரையும், பரி - (அதிற
பூட்டிய) குதிரைகளையும், பாகொடு - (அவற்றைச் செலுத்தும்) பாகனை
யும், சித்தி - அழித்தது, கின்றான் - எதிர்கின்றான்; (எ - று.)

மல்லல் கொடி - அழகிய பெரிய துவச மென்க. ‘மதனகொள் வெய்
யோன்’ என்ற பாடமும் பொருத்தம்; தாரகன் யானைவடிவத்தவனும், செரு
க்குமிக்கவனு மாதலால். கனை காங்கிரண்டால் காங்கிரண்டுகனையால்
என உருப்பிரித்துக்கூட்டுக. இற்றது இறந்தகாலத்தொழிற்பெயர்; இறு -
பகுதி, அ - சாரியை. செல்லுற்ற - சென்ற: உறு - துணைவினை. காங்கிர
ண்டு - சில என்றமாம்; “நஞ்சியர் செய்த வியாக்கியைகள் நாலிரண்டிக்கு,
எஞ்சாமை யாவைக்கு மில்லையே” என்ற இடத்திற் போல. விட்டி - வீழ்த்தி.
தொல்லக் கனை - சிவபிரானிடத்தினின்றும் முறையாகவந்த அம்புக ளென்க;
துன்பஞ்செய்யும் அம்பு என்றமாம். பாகு - சாரதி.

“அப்பொழுது வேலவ னருங்கனைக ளெட்டு, மெய்ப்புற விடுத தவ
ணன் விற்றனை யொடித்தத் துப்புடையவாபிர நெடுங்கனை தூர்த்தே, யொ
ப்பிலவனே நிரத மொல்ல துகள் கண்டான்” என்பது, கந்தபுராணக்கரு
க்கம். (கடுஉ)

கடுங். வேறங்கொருதேர்மிசையேறியொர்வில்லவாங்கி
துறைந்திருதிவிசிகந்தனை நொய்தினேவி
மாநின் றிவைகும்பரமன்வடிவானசெவ்வே
ளேறுந்தடந்தேர்வலவண்புயத்தெய்தவய்த்தான்.

(இ - ள்.) (மீண்டுத் தாரகன்), அங்கு - அப்பொழுது [அல்லது அவ்வி
டத்தில்], வேறு ஒரு தேர்மிசை ஏறி - வேறொரு தேரின்மேல் ஏறி, ஓர்
வில்ல வாங்கி - வேறொருவில்ல யெடுத்துவனைத்து, துறு ஐந்து இரு தீ
விசிகந்தனை - ஆயிரக் கொடிய அம்புகளை, நொய்தின் வலி - விரைவில்நொ
ய்த்து, மாறு இன்றி வைகும் பரமன் வடிவு ஆன செம்மேன் ஏறும் தடதேர்
வலவன் புயத்தது எய்த - ஒப்பில்லாமல் நிலைபெற்றுள்ள யாவரினுஞ்சிறந்த
வனான சிவபிரானது சொருபமாகிய செந்நிறமுடைய குமாரக்கடவுள் ஏறி
யுள்ள பெரிய தேரைச் செலுத்துகின்ற பாகனான வாயுதேவனுது தோள்
களிற் பாயும்படி, உய்த்தான் - செலுத்தினான்; (எ - று.)

‘வேறு’ என்பதை, ‘ஓர்வில்’ என்பதனோடு கூட்டுக. துறைந்து இரு
விசிகம் இரண்டு ஐந்தாறு பாணம். தீ விசிகம் - கொடுப்புப்போன்ற அம்பு

மாம், விசிகம் - சாதியொருமை; வடசொல், வலவன் - வல்வவன்; பாசனுக்குக் காரணவிடுகுறியாய் வழங்கும். விசிகத்தனை எளி உய்த்தான் என்க.

“கோழிய வேறுமொரு தேரின்மிசை யேறி, வீரமுற மற்றமொரு விற்றனை யெடுத்தே, சீரிய குகன்றனது தேர்கடவு காண்மே, வாரும்வகை யாபிர மடர்க்குண விடுத்தான்” என்பது, கத்புராணக்கருக்கம். (கடுங்.)

கடுச. வென்றோர்புகழுங்குமரன்வியன்றோர்கடாவிச்
சென்றோன்வருத்தந்தெரிந்தாயிரந்தீயவாளி
வன்றோன்முகத்தாரகனெற்றியுண்மன்னவய்ப்பப்
பொன்றோய்தனதுதடந்தேரிப்புலம்பிவிழ்ந்தான்.

(இ - ன்.) (அப்பொழுது), வென்றோர் புகழும் குமான் - (ஐம்புலன்களை) வென்றவர்களான தத்துவஞானிகள் துதிக்கப்பெற்ற முருகக்கடவுள், வியல் தேர் கடாவி சென்றோன் வருத்தம் தெரிந்த - பெரிய (தனது) தேரைச் செலுத்தியந்த வாயுதேவன் (தாரகன்) புகளாலடைத்த வருத்தத்தைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு, தீய ஆயிரம் காணி - கொடிய ஆயிரம் அம்புகளை, உல் தோல் முகம் தாரகன் தெற்றியுன் மன்ன உய்ப்ப - வலிய யானை முகமுள்ள தாரகாகரானது தெற்றியிலே பொருத்தும்படி செலுத்த, (அவையழுத்துதலால் தாரகன்), பொன் தோய் தனது தட தேரில் புலம்பி விழ்தான் - பொன்மயமாய்ப் பொருத்திய தன்னுடைய பெரிய தேரிலே வருந்தி மூர்ச்சித்தவிழுந்தான்; (எ - று.)

வென்றோர் புகழுங்குமான் - (போரில்) வெற்றிகொண்ட வீரர்கள் துதிக்கப்பெற்ற மகாவீர னென்றுமாம். வியல் + தேர் = வியனதேர்: உரிச சொல் ஈறு திரிந்தது. பொன் தோய் - அழகு கிரம்பிய எனினுமாம்.

“மன்னுகண்ண மேனிபட மாருதம வருத்த, அன்னது தெரிந்து குக னாயிர செடுகுகோல், கொன்னவுணர்மன்னது குளத்தினுளமுத்தப், பொன்னினிரதத்திடை புலம்பினன் விழுந்தான்” என்பது, கத்புராணக்கருக்கம்.

கடுரு. வீழுற்றிடலும்விழுசெம்புனல்வெள்ளமிக்கே
தாழுற்றபாரிற்புகருதேபுடைசார்தலுற்ற
பாழிக்கடலிற்பரிமா முகம்பட்டசெந்தீச்
சூழிக்களிற்றின்வதனத்தினுந்தோன்றுமென்ன

(இ - ன்.) வீழுற்றிடலும் - (தாரகன் அங்கனம் மூர்ச்சித்த) விழுந்த வளவிலே, - விழுசெம் புனல் வெள்ளம் - (அவனுடம்பினின்று) பெருகிய சிவந்த இரத்தப்பெருக்கானது. - பாழி கடலில் பரி மா முகம்பட்ட செந்தீ சூழி களிற்றின் வதனத்தினும் தோன்றும் என்ன - பெரிய கடலில் ஒருகுதிரையின்முகத்திலே தோன்றிப் பொருத்திய சிவந்த வடவாமுகாக்கினி (இப்பொழுது) முகபடாத்தையுடைய ஒருயானையின்முகத்திலுத் தோன்றிக் காணப்படுகின்றதென்று (கண்டவர்) கருதும்படி, மிகு - மிகுந்து, தாழுற்ற பாரில் புகுந்து - கீழுள்ள பூரியிற் பாய்த்து, புடை சார்தல் உற்றது - பக்கங்களிற் பரவிறது; (எ - று.)

துதிக்கையுத் தத்தகணுத் துணிபட்டுத் தேரின்மீது மூர்ச்சித்த விழுத்த அந்த யானைமுககரானது முகத்தினின்றுதோன்றிப் பெருகியழிவின்ற சிவந்த இரத்தப்பெருக்கானது, ஒருகுதிரைமுகத்திற் தோன்றிப் பெருகி வளர்கின்ற படபாமுகாக்கினிபோல இருந்தது என்பது, முக்கியதாற்பரியம். அதனை, வர்ணனைமுகத்தால், குதிரைமுகத்துத் தீ யானைமுகத்திலும் தோன்றிற் நென்னும்படி யென்று தந்திரிப்பெய்றப்படக் கூறினார்.

கடலினிடையே ஒருபெண்குதிரையின்முகத்தினின்று எழுந்ததோன்
 துவதொரு பெருநெருப்பு உள தென்றும், அத்தி மழைப்பெருக்குமுதலிட
 வற்றும் கடல்மிகைதபடி வாவுரை உறிஞ்சிற்றுரியல்பின தென்றும். அவ்
 வக்கினி கற்பாத்தகாவத்தில் வெளியெழுந்து உலகக்கோயழிக்கு மென்
 றும் துட்கொன்கை, செம்புனல்-செங்கீர்.தேரின்மீது விழுந்தவனது குருதி
 தீழ்ப்பெருகுத்தன்மையை, 'தாமுற்ற பாரிற் புருத்த' என்றனர். உற்ற-உற்
 தது என்பதன் விகாரம்; இனி, 'வென்னம்' என்னும் பரல்பகாரஃமீணைப்
 பெயரைப் பன்மையாகக்கொண்டு, 'உற்ற' என்பதையும் பலவின்பால்முற்
 ராகவே கொள்ளினுமாம். இரத்தவென்னவகன் சார்த லுற்றன வென்க.பாழி-
 ஆழமும், அகலமும், வலிமையுமாம். 'வலியகடல்' என்பது, பிரளயத்தில்
 உலகத்தை அழிக்குத் தாத்த தாதலின். பரிமா - பரியாகிய விலங்கு; இரு
 பெயரொட்டு. இனி, பரியினது மாமுக மென்றுமாம்; மா - பெரிய. சூழி -
 யானைமுகத்தில் தலக்காரமாக அணியுஞ்சேலை; நெற்றிப்பட்ட மன்று; அது,
 ஓடை யெனப்படும்; இதனை, "விழுசூழிய வினக்கோடைய" என்ற மது
 ரைக்காஞ்சியின் உரையாலும், பிறவாற்றாலும் உணர்க. வதகம் - வடசொல்.

கருக. மன்னாகியதாரகனங்கண்மயங்கிவிழ
 வன்னுன்றனதுபடைவீரரதனைநோக்கிக்
 கொன்னார்கினங்கொண்டடுபோரைக்குறித்துநம்பன்
 ரென்னுநதவுந்திறன்மைந்தனைச்சூழ்ந்துகொண்டார்.

(இ - ன்.) மன் ஆகிய தாரகன்-அசுரராசனான தாரகன், அங்கண் மய
 க்கி விழ - அவ்விடத்தில் மூர்ச்சித்து விழுந்தவனவிலே, - அன்னுன்றனது
 படை வீரர்-அவனது சேனையிலுள்ள வீரர்கள், அதனை நோக்கி-அத்தன்மை
 யைப் பார்த்து, கெடின் ஆர் சினம் கொண்டு - அச்சத்தருத்தன்மையி்க
 கோபமடைத்த, அடு போரை குறித்து - சொல்லவல்ல போரைத் தாக்கன்
 செய்யக் கருதி, நம்பன் தொல் நான் உதவும் சிறல் னமந்தனை - சிவபிரான்
 முன்னுளில் ண்டாக்கியருளிய உலிய குமாரனை, சூழ்ந்துகொண்டார் -.

நம்பன் - நம்பிச் சரணமடையப்படுபவன்; அன்றி, நமது தலைவ னெ
 னினுமாம். நமதலைவனை வருத்தின னாதலால் இவனை எப்படியாவது தவ
 ருமற்கொல்லவேண்டு மென்று கருதி யென்பார், 'அடுபோரைக் குறித்து'
 என்றார் அடு போர் - வினைத்தொகை. கொன் ஆர் - மிகுதி பொருந்திய
 என்றலுமாம். (கருக)

கருக. குலந்திகிரிப்படைதோமரந்தய்யபிண்டி
 பாலஞ்சுடர்வேலெழுநாஞ்சிப்பகழிதண்ட
 மாலங்கணையங்குலிசாயுதமாதியாக
 வேலும்படைகள்பொழிந்தார்த்தனரெங்குமீண்டி.

(இ - ன்.) (அக்ஷணம் குமாரனை வளைந்துகொண்ட அசுரர்கள்), -
 குலம்—, திகிரி படை-சக்கராயுதம், தோமரம்—, தய்ய-உயர்வுள்ள, பிண்டி
 பாலம்—, சுடர் - ஒளியையுடைய, வேல்—, எழு-இருப்புத்தன், நாஞ்சி-
 கலப்பை, பகழி - அம்பு, தண்டம்-கதை, ஆலம் - முழி, சணையம் - வளைதடி,
 குலிச ஆயுதம் - வச்சிராயுதம், ஆதி ஆக-(என்னும் இவை) முதலாக, ஏலும்
 படைகள் - (போர்க்கு) ஏற்ற ஆயுதங்களை, பொழிந்து - சொரித்துகொண்
 டே, எங்கும் - எல்லாப்பட்டக்களிலும், ஈண்டி - நெருக்கி, ஆர்த்தனர் - ஆர
 வாரித்தார்கள்; (எ - று.)

குலம்-முத்தலைவேல். 'தோமரம்' என்று இருப்புலக்கைக்கும், கைவே
 லுக்கும், ஏறியீட்டிக்கும் பெயர். பிண்டிபாலம்-நீர் ஏறியாயுதம்; வடசொல்;
 கையளவான திருகுதடி யென்பர். இதற்குத் தாய்மை-ஏறியப்பட்டபொரு

ளை எளிதில் அழித்தல். குலியாழகம் - தீர்க்கசத்திபெற்ற கடமொழித்தொடர். பொழிதல் - மிகுதியாகப் பிரயோகித்தல். (கஞ)

கஞஅ. கறுத்தானவர்தஞ்செயல்கண்டுதன்கார்முதத்தை நிறுத்தாவனையாககணைமாமழைநீடவுய்த்து மறுத்தானுடையகொடுந்தானவர்வாகைசிந்தி யறுத்தான்விடுதொல்படையாவையுமடல்வேலோன்.

(இ - ன்.) ஆடல் வேலோன் - வெற்றியைத்தரும் வேலாயுதத்தை யுடையவருள் முருகக்கடவுள், அவர்தம் செயல் கண்டு - அவ்வசரர்களுது செய்கையைப் பார்த்து, கறுத்தான் - கோபங்கொண்டு, தன் கார்முதத்தை உனையா நிறுத்தா - தனதுவில்லை உளைத்து நிறுத்தி, (அதனினின்றும்), மா கணை மழை நீட உய்த்து - பெரிய அம்புமழையை மிகுதியாகச் சொரிந்து, மறு உடைய கொடுந்தானவர்வாகை சிந்தி - குற்றங்களுையுடைய கொடிய அசுரர்களுது பராகிரமத்தைப் போக்கி, விடுதொல்படையாவையும் அறுத்தான் - (அவர்களைத் தன்மேற்) பிரயோகித்த பழமையான ஆயுதங்களை யெல்லாம் துணித்திட்டான்; (எ - று.)—தான் - அசை. பிரிவினையுமாம்.

கறுப்பு - கோபமாதலை “கறுப்பும் சிவப்பும் வெஞ்சிப் பொருள்” என்ற தொல்காப்பியத்து உரிசசொல்லியற்குத்திரத்தால் உறிக; இது, கருமையென்னும் பண்பினடி விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடைந்ததாம். கறுத்தான் - முற்றெச்சம். கறு தானவர்தம் செயல் கண்டு என்றுஎடுத்து, (தன்மேற்) கறுவுள்ள அசுரர்களுடைய செய்கையைப் பார்த்து என்றலுமாம்; கறு-தனியாக்கோபம். நிறுத்தா, வனையா-உடன்பாட்டெச்சகன். (கஞஅ)

கஞக. வெய்தாகிய தீங்கணைமாரிவிசாகன்மீட்டும்

பெய்தானவுணர்முடிதன்னைப்பிறங்குமார்பைத்

துய்தானுறும்வாயினை யங்கையைத்தோனைத்தானைக்

கொய்தான்குருதிக்கடலெங்குணங்கொண்டதன்றே.

(இ - ன்.) விசாகன் - முருகக்கடவுள், மீட்டும் - பின்பும், வெய்து அகிய தீம் கணை மாரி - (பகைவர்க்குக்) கொடியதானதம் (தம்மவர்க்கு) இனியதானதுமான அம்புமழையை, பெய்தான் - சொரிந்து, அவுணர் - அசுரர்களுது; முடிதன்னை - தலைகளையும், பிறங்கு மார்பை - விளங்குகின்ற மார்பையும், துய் உறும் வாயினை - உணவுகொள்ளுகின்ற வாயையும், அங்கையை - அகல் கைகளையும், தோனை - புயல்களையும், தானை - கால்களையும், கொய்தான் - துணித்தான்; (அதனால்). குருதி கடல் - இரத்தவெள்ளம், எங்கணும் கொண்டது - எவ்விடத்தும் பாலிற்று; (எ-று.)—அன்று, எ - ஈற்றசை. தான் - அசை.

தீங்கணை யென்பது - தீம் கணை எனப் பிரித்து இனிய அம்பென்றும், தீங்கணை யென்பது - தீமை கணை யெனப் பிரித்து கொடிய அம்பென்றும் பொருள்படுதலாகிய வேறுபாட்டை கோக்குக; தீஞ்சொல் தீசசொல், தீம் பால் தீப்பால், தீந்தேன் தீத்தேன் என்பனவும் இவ்வாதே. விஸாகனென்னும் கடமொழிப்பெயர்க்கு - விசாகாகக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்தவ னென்றும், (மயிலாகிய) பறவையினால் எங்குஞ்செல்பவ னென்றும் காரணப்பொருளுரைப்பர்; வி - பறவை. துய் - துய்க்கப்படுவதென்னும் பொருளிற் செய்யப்படுபொருள்விருதி புணர்ந்தகெட்ட பெயராய், உணவையுணர்ந்தும்; துய்த்தல் - உண்ணுதல். ‘துய்’ என்பதை முதனிலைத்தொழிப்பெயராகத் தொண்டு, துய் உறும் - (அகப்பட்டவற்றையெல்லாம்) உண்ணுதல் பொரு

த்திய என்றலுமாம். பெய்தான் - முற்றெச்சம். அகம்+கை=அக்கை:
“அகமுனர்ச் செவி கை வரி னிடை யன செமும்” என்றார் நன்னூலார். ()

கக௩. வில்லோர்பரவுந்திறல்வேலவன்வெய்யகோலா
லல்லோடியதிமனத்தானவராயினோற்
பல்லோரிற்றார்ருதிக்கடல்பாய்ந்துநீர்த்திச்
சில்லோர்கடத்தமுயிர்கொண்டுசுதைந்துபோனார்.

(இ - ன்) வில்லோர் பரவும் திறல் வேலவன் - வில்லில்வல்ல வீரகன்
புகழும்வல்லமையுள்ள வேற்படையையுடையான முருகக்கடவுளினது,
வெய்ய கோலால் - கொடிய அம்புகளால், அல் ஓடிய நீ மனம் தானவர்
ஆயினோரில்-(அஜ்ஞான) இருள் பாலிய கொடிய மனத்தையுடைய அவ்வுசு
ரர்களில், பல்லோர் - பலபேர், இறத்தார் - மரித்தார்கள்; சில்லோர்கள் -
சிலர், ருருதி கடல் பாய்ந்து நீர்ச்சி - இரத்தவென்னதிலே பாய்ந்து நீர்த்திக்
கொண்டு, தம்மம் உயிர் கொண்டு - தங்கள் தங்கள் உயிரை (அரிதிற்)பாது
காத்துக்கொண்டு, சுதைத்து போனார் - நிலைகுலைந்து சென்றார்கள்;(எ-று.)

‘வில்லோர்பரவுந்திறல்’ என்றது - வேலுக்கும், வேலவனுக்கும் அடை
மொழியாகத்தக்கது பல்லோர், சில்லோர் - பன்மை, சின்மை என்ற
பண்பி னடியாப் பிறத்த பலர்பாற்பெயர்கள்; ரகாவீற்றயல்ஆகாரம் ஓகார
மாயிற்று. சில்லோர்கள், கன் - விருதிமேல் விருதி. ‘தானவராயினோரில்’
என்றதில், ‘ஆயினோர்’ என்பது - பகுதிப்பொருள்விருதியாய் நின்றது.

“சோரியொடு சோபமொடு ருரினவல் வீழ, வீரமுன வன்படைஞர்
வேலனை வளைந்தே, போரது புரிந்துழி பொலிந்த கனை தவிச், சீரிய
ருகன் தருவர்சேனைக ளறுத்தான்” என்பது. கத்தபுராணக்கருத்தும். (கக௦)

கக௪. மைக்கார் சிவந்த தெனுநதாரகன் மைய னீங்கி
யக்கா லைதன்னி லெழுந்தேயயல் போற்றி நின்று
தொக்கார் தமையா ரையுங்காண்கிலன் றுன்ப மெய்தி
நக்கா னவர்தஞ் செயல்கண்டு நவிற லுற்றான்.

(இ - ன்) அ காலைதன்னில் - அப்பொழுது.—மை கார் சிவந்தது
எனும் தாரகன் - கரியமேகஞ் செந்நிறமடைந்த தென்று உவமைசொல்லத்
தக்க தாரகாசுரன்,—மையல் நீங்கி எழுத்து - மூர்ச்சைமயக்கம் தெளிந்து
எழுந்திருத்து, அயல் போற்றி நின்று தொக்காரதமை யாரையும் காண்கி
லன் - (தன்) பக்கத்தில் (தனக்குமெய்காப்பாகப்) பாதுகாத்துக்கொண்டு
தொகுதியாக்கடிநின்றவரெவரையும் காணாதவனாய், துன்பம் எய்தி - வரு
த்த மடைந்து, அவர்தம் செயல் கண்டு - அவர்கள் அழிந்தசெய்தியை அறி
ந்து, நக்கான் - சிரித்து, நவிறல் உற்றான் - (தனக்குள்ளே) சொல்லத்தொ
டங்கினான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

இயல்பில்மிகக்கரியதாயுள்ள தாரகனது பெரியஉடம்பு இப்பொழுது
இரத்தப்பெருக்கினால் முழுபுதம் மிக்கசெந்நிறம்அமைத்தமைபற்றி, ‘மைக
கார் சிவந்ததெனுந் தாரகன்’ என்று குறித்தார். கரியமேகம் செந்நிற
மடைந்தாற்போலக் கிடத்த தாரகன் என்க. நின்று தொக்கார் - தொக்கு
நின்றார் என விருதிபிரித்துக் கூட்டுக. தொக்கார், நக்கார் என்றவற்றில்,
தொகு, தகு - பகுதிகள். இங்குக்கூறிய நகை, தனது இகழ்ச்சிகாரணமாக
உண்டானது. நவிறல் - தொழிற்பெயர்; நவில - பகுதி, தல் - விருதி, தக
ரம் தகரமானவிடத்து வகரனகெட்டது - சந்தி. (கக௧)

வேறு.

ககஉ. செய்ய வார்சடை யீச னல்கிய சிறுவ னிங்கொரு வன்
பொரக்,கையி ழுந்துமு கத்தி னுடுக வின் கொள் கோடுமி ழுந்தன்ன,

மைய லெய்திலி முந்த னன்பொரும் வலிய தானையு மாண்டன, வை
ய லிங்கொரு தமிழ் னின்றன னழகி தாலென தாண்மையே.

இதவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ன்.) செய்ய - சிவந்த, வார் - நீண்ட, சடை - சடையையுடைய, ஈசன் - சிவபிரான், கல்கிய - பெற்ற, சிறுவன் ஒருவன் - இனமகனான இவ்
வொருத்தன், இங்கு பொர் - இவ்விடத்தில் [இப்பொழுது] (வந்த) போர்
செய்ததனால், கை இழந்த - (எனது) துதிக்கையை யிழந்து, முகத்தினூடு
கவின் கொள் கொடும் - முத்ததிலேயுள்ள அழகுபெற்ற தந்தகனையும்,
இழந்தனன் - இழந்தவிட்டேன்; (அதனோடு), மையல் எய்தி விழுந்தனன் -
மூர்ச்சையடைந்து விழுந்திட்டேன்; (அன்றியும்), பொரும் வலிய தானை
யும் மாண்டன - போர்செய்கின்ற பலமுள்ள (என்) சேனைகளும் அழித்
தொழிந்தன; ஐயு—! ஈசரு - இவ்விடத்தில் [இப்பொழுது], ஒரு தமிழன்
கின்றனன் - (கான்) ஒருதன்மாத்நிரமே (வேறுதனையில்லாமல்) தனிய
னாய்த் தப்பிநின்றிட்டேன்; எனது ஆண்மை - என்னுடைய பராக்நிரமம்,
அழகிது - அழகுள்ளதாயிருக்கின்றது! (எ - று.)—ஆல், எ - ஈந்தகைகள்.

இது ஒருபகைவன்முன்னிலையில் தனதுசேனையும் வலிமையும் உறுப்பும்
யாவும் சிதைத்தமையைப்பற்றி ஆரங்கலாக அவ்வசுரன் தன்மனத்துள்ளே
கூறியது. 'ஐய' என்றது, 'அம்ம' என்பதுபோல வியப்புச்சொல்மாதிரி
மாய்கின்றது. 'அழகிது' என்பது, 'இகழ்ச்சிபற்றிவந்த பிரகுறிப்பின்பாற்
பட்டு, அழகியதன்று என்ற எதிர்மறைக்கருத்தைக் குறிக்கும். 'முகத்தினூடு'
என்பதை, மத்தியமதிப்பாக 'கை' என்பதனோடு கூட்டலாம். முகத்தி
னூடு. ஊடு - ஏழனுருபு. உம்மைகள் - இறந்ததழுவியஞ்சம். 'செய்ய'
என்பது, ஈசனுக்கும் சிறுவனுக்கும் அடைமொழியுமாகும். இழந்தனன், விழு
ந்தனன், தமிழன், கின்றனன் - தன்மையொருமை. அழகிது - ஒன்றன்
பாற் குறிப்புமுறது; இ - சாரியை. மாண்டன, மாள்-பகுதி. ஈசரு - சுட்டு
நீண்டது.

இதவும், அடுத்தகவியும் - இப்படலத்தின் எ - ஆவ கவி போன்ற
எழுதிக்கூறிநெடியுடையாசிரியவிநுத்தங்கள். (ககஉ)

கக௯. தாலில வெஞ்சிலை வன்மை கொண்டுசரங்க ளெண்ணி
ல னுண்டியே, மேவ லானிவ னுயிர்கு டிப்பதும் வெல்லு கின்றது
மரியதாற், நேவர் மாப்படை தொடுவ னிங்கினி பென்று சிந்தனை
செய்துபி, நேவரும்புகழ் தார காசுர னினைய செய்கையி யற்றி
னான்.

(இ - ன்.) தா. இல் - அழித் தில்லாத, வெம் சிலை வன்மை கொண்டு -
கொடிய வில்லின் வல்லமையால், எண் இல சரங்கன் னுண்டி - அளவில்
லாதனவாகிய அம்புகளைச் செலுத்தி, மேவலான் இவன் உயிர் குடிப்பதும் -
இறத்தப்பகைவனது உயிரைக் கவர்ந்திடுவதும். வெல்லுகின்றதும் - (இவனை)
வெற்றிகொள்ளுகின்றதும், அரியது - அருமையானதாம்; ஆல் - ஆதலால்,
இனி - இப்பொழுது, இங்கு - இவ்விடத்து, தேவர் மா படை தொடுவன் -
தேவர்களுடையசம்பந்தமான சிறந்தஅஸ்திரங்களை (இவன்மீது) பாயோ
கிப்பேன், என்று—, சிந்தனை செய்து - எண்ணி, பின் - பின்பு [உடனே],
எவரும் புகழ் தாரகாசுரன் - யாவரும் புகழப்பெற்ற தாரகாசுரன், இனைய
செய்கை இயற்றினான் - இறத்ததொழிவுசெய்தான்; (எ - று.)—அதனை,
அடுத்த கவியிற் காண்க.

'உயிர்குடிப்பதும், வெல்லுகின்றதும் அரியது' என்பதில், "தேதம்
போற்றேகே முனதாருஞ் சாக்காடும், வித்தகர்க் கல்லா வரிது" என்ற இடத்

துப்போல, 'அரியது' என்பதனைத் தனித்தனி கூட்டி யுரைக்க: 'குடிப்பது' அரியது, வெல்லுகின்றது அரியது' என இவ்வனம் ஒருமைச்சொல்லு வாக் கியபேதமாகத் தனித்தனிகூட்டிமுடித்தலை, தேர்வடமிழுப்பார்போலப் பாய்யேகபத்தநூலுயம் என்பர் வடநூலார்; இதவும், தாரார்வயத்தன் அட ற்கும்; இதனை, பன்மையொருமை மயக்கத்தின்பாற் படுத்தலாம். தா - உரிச்சொல்; குற்றமுமாம். மேலவான் - சேராதவன், அவ்வது விரும்பாத வன் என எதிர்மறைவினையாலுணையும்பெயராகிய காரணக்குறி; மேவு - பருதி, அவ் - எதிர்மறையிடைநிலை. ஆவ் - ஆதவால் என்பதன் விகாரம். ()

வேறு.

ககச. அடலரி நான்முக னுதி வானவப்
படையினை யாவையும் பவஞ்செய் தாரகன்
விடவிட் வந்தவை வெருவி மேலையோன்
புடைதனி லொடுக்கியே போற்றி நின்றவே.

(இ - ன்.) பவம் செய் - திவினையைச் செய்கின்ற, தாரகன் - அடல்- வலிமையையுடைய, அரி - திருமாலும், நான்முகன் - பிரமனும், ஆதி-முத லான, வானவர் - தேவர்களுடைய, படையினை யாவையும் - அஸ்திரங்களை யெல்லாம், விட விட - ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மேன்மேற் பிரயோகிக்க, - வந்தவை - வந்த அந்த அஸ்திரங்கள், - வெருவி - அஞ்சி, மேலையோன் புடை தனில் - (வாகிரினும்) மேன்மையுடையவனான முருகக்கடவுளின் பக்கத்தில், ஒடுங்கி - அடங்கி போற்றி நின்ற - (அவனைத்) துதித்து நின்றன; (எ - று.) - ஏ - சுற்றகை; தேற்றமுமாம்.

'அரி' என்பதற்கு - இவகே இத்திரனென்று உரைத்தல் நிறப்பன்று; அடுத்த கவியில் "செவகண்மாலயன் முதல் தேவர் மாப்படை" என்பதற்கு காண்க. வானவப்படை - "செவிகாரமா முயர்நினை". பாவம் என்னும்புட மொழித்திரிபு. 'பவம்' என விகாரமாயிற்று. விடவிட - அடுக்கு. பன்மைபற் றியது. மேலையோன், ஐ - சாரியை. போற்றத்தல் - வணங்குதலுமாம். படையினை யாவையும் - படை யாவையினையும் என்க. 'வந்தவை' என் பதை வந்து அவை எனப் பிரித்து, அந்த அஸ்திரங்கள் அணுகி யென்று உரைப்பாரு முளர். நின்ற - முற்று.

இதமுதற்பதினொரு கவிகள் - இப்படலத்தின் ௧ - ஆவ கவி போன்ற கவிவந்தங்கள். (ககச)

ககரு. செவகண்மாலயன்முதற்றேவர்மாப்படை
துங்கமொடேகியே துளங்கவேலுடைப்
புங்கவன்பாங்கரிற்போற்றிநின்றது
மங்கதுகண்டனவுணர்மன்னவன்.

(இ - ன்.) செம் கண் மால் - செவ்ந்த கண்களையுடைய திருமாலும், அய ன் - பிரமனும், முதல் - முதலான, தேவர் - தேவர்களுடைய, மா படை - நிறந்த அஸ்திரங்கள், துங்கமொடு ஏகியே - மேன்மையோடு சென்று, துள ளுதி - துதிக்கெழுந்தது, வேல் உடை புங்கவன் பாங்கரில் - வேலாயுதத்தை யுடைய நிறந்த முருகக்கடவுளின் பக்கத்தில், போற்றி நின்றதும் - (அவ னைத்) துதித்துக்கொண்டுநின்றவனவிலே, - அவுணர் மன்னவன் - அசுர ராசனான தாரகன், அங்கு அது கண்டனன் - அவ்விடத்தில் நடந்த அந் தன்மையைப் பார்த்தான்; (எ - று.)

முதல்மூன்றடிகள் - தொடர்ச்சியையுடையவந்த அதுவாதம்: முன்னும் பின்னும் இவ்வனம் வருவனவற்றை இவ்வனமே சொன்ன. இது, உரியது

உறவென்னும் குற்றமாகாது. செங்கண்மால் - செந்தாமரைக்கண்ணன். முருகக்கடவுளை அருகிற்சென்று தரிசித்தற்கு இது ஒருவிபாகும் போர்த்தென்று தெய்வாஸ்திரங்கள் மகிழ்ச்சியோடு சென்றமை தோன்ற, 'தங்கமொடேகி' என்றார். எவியபொழுது பகைவெல்லுதற்கேற்ற உகிர்த்துடன் சென்றவை முருகக்கடவுளையணுகியவுடனே அஞ்சொடுக்கியமை நன்றியினக்க, 'தங்கமொடேகியே தளவகி' என்றன ரென்னலுமாம். பாங்கர் = பாங்கு; மென்றொடர்க்குற்றியலாகரத்திற்கு அர் - போலி. புங்கவன் - காளை போன்றவன்; சிவகம் புலியானை காளை இச்சொற்கள், மனிதர்க்கு வரும் பொழுது, சிறப்பையுணர்த்துதல், இயல்பு. (கக௭)

கக௭. ஒருவினனகந்தையையுள்ளமோரிறை
வெருவினன்னிழ்மிதமிகவுமெய்தினு
னெரிகலுழ்விழியினனிவனைவென்றிட
லரியதுபோலுமென்றகத்திலுன்னினான்.

(இ - ன்.) (அதுகண்ட தாரகன்). அகந்தையை ஒருவினன் - செருக்கை யொழிந்தவனும், உன்னம் ஓர் இறை வெருவினன் - மனம் ஒருசிறிது அஞ்சி, மிகவும் விம்மிதம் ஏய்தினான் - மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து, எரி கலுழ் விழியினன் - (கோபத்தால்) செருப்பைச் சொரிவின்ற கண்களையுடைய வனும், இவனை வென்றிடல் அரியது போலும் என்று அகத்தில் உன்னினான் - இவனைச் சயித்திடுதல் அருமையானது போலு மென்று தன் மனத்தில் நினைத்தான்; (எ - று.)

அகந்தையொருவதல், முருகனதுவீரத்தைத் தனதுவீரத்தினுஞ் சிறத்தென் றெண்ணுதலால். மனத்திற் சிறிதுவெருவியது, இவனால் தனக்கு அழிவுபீர்தல்கடமோ வென்று சகித்ததனால். "ஆச்சரியமடைந்தது, சிறியவனிடத்தே பெருவீரத்தைக் கண்டதனால். எரிகலுழ்விழியினனானது, தனது வீரத்தைப் பற்றிய பழைய அபிமானத்தால். வென்றிடலரியதென்று எண்ணியது, தெய்வாஸ்திரங்களும் இவனுக்கு னுறு செய்யாமையைப் பார்த்ததனால். "உறப்பால், தீண்டாவிடுத லரிது." "மனக்கவலை மாற்ற லரிது" என்ற இடங்களிற் போல. இங்கே அருமை இன்மைமேல் நின்றது. விம்மிதம் - விம்மிதம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. 'எரிகலுழ் விழியினன்' என்றது, பெயராய், ஏழுவாயாகவுமாம். போலும் - ஒப்பிப்போலி. (கக௭)

கக௭. பாங்கரின்மாதாடைப்பரமன்றொல்படை
யிங்கினிவிடுதுமென்றெண்ணியப்படை
வாங்கினனருச்சனைமனத்தினற்றின
னோங்கிருஞ்சினமுடனெல்லையேவினான்.

(இ - ன்.) (பின்பு அவ்வகான்), 'இனி - இனிமேல், சுங்கு இவ்விடத்தில், பாங்கரில் மாதா உடை பரமன் தொல் படை - (இடப்) பக்கத்தில் உமாதேவியையுடைய கடவுளான சிவபிரானதுபழமையான அஸ்திரத்தை, விடுதும் - விடுவோம்', என்று எண்ணி - என் தரினைத்து, அ படை - அந்த அஸ்திரத்தை, வாங்கினன் - எடுத்து, மனத்தின் - மனத்தினால், அருச்சனை ஆற்றினன் - (அதற்குப்) பூசைசெய்து, ஓங்கு இருஞ் சினமுடன் - மிக்க பெருங் கோபத்துடனே, ஒல்லை - விரைவாக, எவினான் - (அந்த அஸ்திரத்தைப்) பிரயோகித்தான்; (எ - று.)

முதலடியிற் குறித்தது, பூசுபதம் அல்லது சைவம் எனப்படும். மனத்தின் அருச்சனையாற்றதல் - மாலபூசை. அஸ்திரங்கட்குப் பூசைசெய்தல் மரபாதலு, "இகலுடைவெம்பருவாய்களைர்த்துடையதோ ரொழிவ்கொன்புயக்களை யேவவென்றுசலியே", "பரிமன சந்தன நீபமுங் கெழ்புகை பனி

மலருங் கொடு பூசையும் பரிவுட, னருளி வணங்கி யெடா விடும்பொரு
தின்னி” என்ற வில்விபுத்தாரார்பாரதத்தாலும் அறிக. அருசனை - அர்ச
சகர என்ற வடசொல்லின் விகாரம். (ககஎ)

ககஅ. சங்கரன் ஞெல்படைதறுகணுமழம்
புங்கவர் படைகளும் பூதராசியு
மங்கதநிரைகளுமளப்பில் குலமும்
வெங்கனலீட்டமும் விரித்துச் சென்றதே.

(இ - ன்.) சகரன் தொல்படை - சிவபிரானது பழமையான அந்த
அஸ்திரமானது, — தறுகண் ஆலமும் - கொடுமையையுடைய விவந்தையும்,
புங்கவர் படைகளும் - (மற்றும் பல) தேவாஸ்திரங்களையும், பூத ராசியும் -
பூத கணங்களையும், அங்கதம் நிரைகளும் - பாம்புத் கூட்டங்களையும், அள
ப்பு இல் குலமும் - அளவில்லாத பல குலாயுதங்களையும், வெம் கனல் ஈட்
டமும் - கொடிய கெருப்புத் தொகுதியையும், விரித்த - பரப்பிக்கொண்டு,
சென்றது - புறப்பட்டிவந்தது; (எ - று.)

சங்கரன் - வடசொல்: (இம்மை மறுமை வீட்டு) இளபங்களை அடியார்
க்குச்செய்பவ னென்று பொருள்; சம - சுகம். ஆலம் - ஹாலம் என்ற வட
சொல்லின் விகாரம். அங்கத மென்பது - பாம்பாசலை “அரவு தோளணி
வசையிவை யங்கதம்” என்ற பிங்கலந்தையாலும் அறிக. ஆலம் - மழுக்
கருமாம்; ககஎ - ஆஞ் செய்யுளிற் போல. (ககஅ)

ககக. கலைகுலாம்பிறைமுடிக்கடவுண்மாப்படை
யலக்லாவுயிர்களுமண்டம் யாவையு
முலைசுருதலமரவுருத்துச்சேறலு
யிலைகுலாம்பிறையெந்தைநோக்கினான்.

(இ - ன்.) கலை குலாம் - ஒளி விளங்குகின்ற. பிறை - இளஞ்சந்திரனை
யணர்ந்த, முடி - சடைமுடியையுடைய, கடவுள் - சிவபிரானது, மா படை -
நிறத்த அந்த அஸ்திரமானது, — அவரு இலா உயிர்களும் - அளவில்லாத உயிர்
களைத்தம், அண்டம் யாவையும் - அண்டகோடிக ளனைத்தம், உலைசுருது
அலமர - அழிவடையாமற் சுழலும்படி. உருத்த - உக்கிரத்தொண்டு, சேற
லும் - வந்தவனவிலே, — இலை குலாம் அயில் உடை எந்தை - இலைவடிவ
மமைத்த உலையுததையுடைய எமது பரமபிதாவாகிய முருகக்கடவுள்,
நோக்கினான் - (அதனைப்) பார்த்தான்; (எ - று.)

குலாம் கலைப்பிறைமுடி யென மாற்றி, உளைத்தவடிவமாகவுள்ள ஒற்
றைக் கலையையுடைய பிறைச்சந்திரனைத் தரித்த திருமுடி யெனினுமாம்;
குலாவுதல் - விளங்குதல், உளைதல், பொருந்துதல், சேறலும் - செல் என்னும்
பகுதியின்மேற் பிறந்த ‘உம்’ ஈற்று விளையெச்சம்; பகுதி முதல் கீண்டது -
விகாரம், து அல் - சாரியைகள், மற்றவை - சந்திவிகாரம். குலாம் - குலா
யும் என்ற செய்யுமெனெச்சத்தின் விகாரம். ‘உலைசுருது அலமர’ என்ற
தலை, அந்த அஸ்திரத்தினது உக்கிரத்தன்மையோடு அருளுடைமையையும்
வினத்தியுபடி. உலைசுருது, கு - சாரியை, உற - துணைவினை. அலமர, அலமா -
பகுதி, குறக்கலும் விரித்தலு மாகிய விகாரங்களை யேற்றது. (ககக)

ககௌ. கந்தவேளணையதுகண்டுதந்தையைச்
சின்தையிலுன்னியோர்செங்கைகீட்டியே
யந்தவெம்படையினை யருளிற்பற்றினை
றந்தவன்வாங்கியதன்மையென்னவே.

(இ - ன்.) கத்த வேன் - முருகமூர்த்தி, அனையது கண்டு - அந்த அஸ்திரம்வருகின்ற அத்தன்மையைப் பார்த்து, தந்தையை சிந்தையில் உண்ணி - தனது பிதாவான சிவபிரானை மனத்திலே தியானித்து, ஓர் செம்மை கீட்டியே - (தனது பன்னிரண்டுகைகளுள்) ஒரு சிவந்த கையை நீட்டி, அந்த வெம்படையினை - உச்சிரமான அந்த அஸ்திரத்தை, தந்தவன் வாகவிய தன்மை என்னவே - பிரியாகித்தவன் தானே மீண்டும் கைக்கொண்ட தன்மைபோல, அருளின் பற்றினான் - கருணையோடு பிடித்துக்கொண்டான்.

அந்த அஸ்திரத்தால் தனக்கு ஊறுபாடு உண்டாதலைத் தடுக்குக கருத்தினாலன்றி, உலகத்துக்கு அழிவு உண்டாதலை நீக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தினால் கைப்பற்றின நென்பார், 'அருளிற் பற்றினான்' என்றார். அஸ்திரத்தக்கு இலக்கான குமாரன் அஸ்திரத்துக்கு அதிதேவகையான சிவபிரானது வடிவமே யாதலால், தனக்கு உரியதைத் தான்கைப்பற்றின நென்ற கருத்துத் தோன்ற, 'தந்தவன் வாகவிய தன்மையென்ன' என்றார். ஓர் அஸ்திரத்தை உபஸக்தாக்குச் செய்த வீரன் தானே மீண்டும் உபசங்காரஞ்செய்தால், அது எவ்வளவு அவன்கையில் வந்து அமையுமோ, அவ்வளவு தந்தை தந்தனை மைத்தன் கையில் அமையப்பெற்றான் என்க; தந்தையே மைத்தனாதல், இதற்குக் காரணம். சிவபிரான்தானே முருகமூர்த்தியாயின மையை "அவகதி லாறுமுகத்தொடு மீராறத்தமொடுங் கமலத்தினிடத்திற், சுககானே முருகேசனெனச் சீர்தகவீருத்திட வண்டீர்க்கண்டார்" என்ற கங்கபுராணச்சுருக்கத்தா லுணரலாம். ஒருவன் தான் பிறனுக்கு இரவலாகக் கொடுத்ததொரு பொருளை மீளவும்பெற்றுக்கொள்ளும்பொழுது அதனைப் பிறனதென்ற கருதாமல் தனதென்ற கருத்துடனே யேற்றுக் கொள்ளுமாறு போல, முன்பு சிவபிரான்தானே தாரகாகாரனுக்குத் தந்தருளியதும் அச்சிவபிரானையே தெய்வமாகக்கொண்டதான அந்த அஸ்திரம் நெருங்கியரும்பொழுது அதனைப் பகைவனெவியதென்ற கருத்தாது தந்தைபொருளென்றே கருதி ஸ்வாதீநத்துடன் இனிதின் எற்றுக்கொண்டான் சிவகுமாரனும் சிவபிரானது சொருபமுமான சுப்பிரமணியக்கடவு னென்பது விளக்கிறது. (௧௭0)

௧௭௧. நெற்றியில் விழியுடைசிமலன்காதலன்
பற்றியபடையினைப்பாணிசேர்த்தினான்
மற்றது தாரகவலியன்கண்ணுறிதி
பிற்புறத்திருவினியென்றேக்கினான்.

(இ - ன்.) நெற்றியில் விழி உடைசிமலன் காதலன் - நெற்றியில் (நெருப்புக்) கண்ணையுடைய மாசற்றகடவுளான சிவபிரானது குமாரன், பற்றிய படையினை பாணிசேர்த்தினான் - (அவ்வளவு தான் கையினால்) பிடித்த அந்த அஸ்திரத்தைத் தன்னையிலேயே வைத்துக்கொண்டான்; மற்ற - பின்பு, தாரகன் வலியன் - வலிய தாரகாகாரன், அது கண்ணுறிதி - அத்தன்மையைப் பார்த்து, இனி நம் திரு இற்றது என்று ஏககினான் - இனிமேல் நமது செல்வம் அழித்திட்டதா மென்று கவககினான்; (௭ - று.)

சூரியன் வலக்கண்ணும், சந்திரன் இடக்கண்ணும், அக்கினி நெற்றிக் கண்ணுமாக இறைவனுக்குக் கண்மூன்றும் முச்சுட ராதலால், 'நெற்றியில் விழியுடை சிமலன்' என்றார். பாணி - வடசொல், கண்ணுறிதி - கண்ணுற்று; சொல்லியசையனபெடை. 'இனி இற்றது' - காலவழுவுமைதி. 'இனி' என்றது - ஒப்புயர்வற்றவனும் யாவர்க்குத்தலைவனுமான முழுமுதற்கடவுளது என்றும் எஞ்சுத் தவறாத அஸ்திரமும் இவனை யாதோருறுஞ் செய்ய மாட்டாமல் இவன்கைப்பட்டபின்பு என்றபடி. 'இனி' என்பது - இடைச்

சொல். அத்தஅஸ்திரத்தினுஞ் சிறத்ததோஸ்திரம் இவ்வாமையால், எக் கங்கொண்டன னென்சு. (கஎக)

கஎஉ. தேவர்கடேவனார்தெய்வத்தொல்படை
யேவினனதனையுமெதிர்த்துபற்றினான்
மூவிரமுதமுடைமுதல்வன்வன்மையை
நாவிலிலொருவரானவிறப்பாலதோ.

இதுவும், அடுத்தவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ன்.) தேவர்கள் தேவனார் - தேவாதிதேவரான சிவபெருமானது, தெய்வம் தொல் படை - தெய்வத்தன்மையுள்ள பழமையான அஸ்திரத தை, எவினன்-பிரயோகித்தேன்; அதனையும் - அத்தஅஸ்திரத்தையும், எதிர் த்த பற்றினான் - எதிர்சேர்த்து பிடித்துக்கொண்டான்; (ஆதலால்), மூ திரு முகம் உடை முதல்வன் வன்மையை-ஆறுதிருமுகங்களையுடைய இத்தலைவ னது வலிமையை, நாவிலில் நவிறல் - நாவிலார் சொல்லுதல், ஒருவரால் பாலதோ - ஒருத்தரால் ஆகுத்தன்மையதோ? [அன்று என்றபடி]; (ஏ-று.)

உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. இச்செய்யுள் - தாரான் மனத்திற்கருதிய தைத் கூறியது. எவினன் - தன்மையொருமை, படர்க்கையொருமையாகக் கொண்டி இச்செய்யுளைக் கவிக்கூற்றென்றலும் ஒன்று. முதற்பெருங்கடவு ளே அறுமுகமூர்த்தியாகஅவதரித்தன னாதலால், 'மூவிரமுதமுடைமுதல் வன்' எனத்தரும்; அதனை, கீழ்த் திருவவதாரப்படலத்தில் "மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினு லனக்கொணாமல், நிறைவுடன்பாண்டமொகி தின்றிடு நிமலமூர்த்தி, அறுமுகவுருவாய்ததோன்றி யருளொடு சரவணத தின், வெறிகமழ்கமலப்போதினவீற்றிருத்தருளினானே" என்றதனா லுணர்க. 'தேவனார்' என்றது, உயர்வுப்பன்மை. நாவிலில் நவிறல் என இயையும். நவிறல் = நவிலு + தல். (கஎஉ)

கஎஉ. ஆயினுமரன்மகனறத்தின்போரலாற்
றியதோர்கைதவச்செருவதுன்னலான்
மாயைகளாற்றியேமறைந்துநின்றநா
னையெனவியற்றுவனமரென்றெண்ணினான்.

(இ - ன்.) ஆயினும் - ஸ்வனமானாலும், அரன் மகன் - சிவருமாரான இவன், அறத்தின் போர் அலால் - தருமமாகச்செய்யும் யுத்தத்தையே யல் லாமல், நீயது ஓர்கைதவம்செருவது உன்னலான் - நீமையையுடையதொரு வஞ்சனையாற்செய்யும் போரை அறியமாட்டான்; (ஆதலால்), நான்—, மாயைகள் ஆற்றி - மாயைகளைச் செய்து, மறைத்து வின்று—, எயென - விரைவாக, அமர் இயற்றுவன் - போர்செய்வேன், என்று எண்ணினான்—.

சத்துவகுணமூர்த்தியான சிவபிரானது குமாரன் தமோருணகாரிய மான மாயைச்செயலை அறிந்திரான்; ஆதலால், இவனை மாயையில் மறை த்துவின்று பொருதுவெல்வே னென்று கருதினான் என்பதாம். அறத்தின் போர் - தருமயுத்தம். உன்னலான், அல் - எதிர்மறையிடைநிலை. கைதவம்- வடசொல். (கஎஉ)

கஎசு. கையது மிவ்வகை கருத்தி லுன்னியே
பொய்ப்பென வேகிர வஞ்ச வெற்பின்முன்
ஹையமொ டேகிரீ வல்ல மாயைகள்
செய்குதி செய்குதி யென்று செப்பினான்.

(இ - ன்.) கையனும் - வஞ்சகனான அங்குசனும், இவனை கருத்தில் உன்னி - இவ்வாறு மனத்தில் எண்ணி, ஓய்யெனவே - மிகவிரைவாக, கிர

வுஞ்சு பெற்பின் முன் - கிரௌஞ்சுகிரியின் எதிராக, ஹயமொழி எதி - தேருடன்சென்று, நீ வல்ல மாயைகள் செய்குதி செய்குதி என்ற செப்பி னான் - 'நீ செய்ய அறிந்துள்ள மாயைகளையெல்லாம் (இப்பொழுது இக் குமாரனமுன்) செய்வாயாக செய்வாயாக' என்று (அம்மையைரோக்கித்) கூறினான்; (எ - று.)

வுஞ்சகளை 'கையன்' என்பது - கொடுத்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டனுட் கற்காநாட்டினின்று தமிழில் வந்து வழங்கிய திசைச்சொல். முன் - இட முன். வையம் என்பது - தேராதலை, "வையம் பற்றிய மகையை ரெண்ணி வர்" எனக் கம்பராமாயணத்திலும் காண்க; "வையம் பூண்டவ்வா நிறு குண்டை" என்ற நாலடியாரிலும் அது. செய்குதி என்ற வவலொருமை முற்றில், கு - சாரியை. அகேசு - சினமும், விரைவும், மிகுதியும் பற்றியது.

உ வ று.

கஎடு. செப்பிய விழுவரை கிரவுஞ்சர் திகழ்வுறு மாயையி னிகழ்வுன்னி, முப்புர வகைபல வெணநிறப் முரணுறு தாரக முதல் வன்று, னப்புர நிருதர்க ளெனநின்ற னகல்வரை பலபல முகிலாக, பொப்பறு குரன தினையோனு முருமென வவைவிடை புலவுற றுன்

இதமுதல் காண்க கவிளில், கிரவுஞ்சுகிரியும் தாரகாரணும் கூடிச் செய்த மாயைவகைகள் கூறப்படுகின்றன.

(இ - ன்.) செப்பிய இறு வரை-(இவைனம் தாரகன்) சொன்ன வளவி லே,—கிரவுஞ்சம் - கிரௌஞ்சமலை, திகழ்வுறு மாயையின் திகழ்வு உன்னி - (தன்னிடத்திலே) விளங்குகின்ற மாயையினது வீரோகிவச் சித்தித்து, முப் புரம் வகை பல என நிற்ப - அநேக நிரிபுரவர்க்காகக் போல வடிவங்கொ ண்டெடுத்த,—முரண் உறு தாரகன் முதல்வன் தான் - வலிமைபெற்ற தாரக னாகிய அசுரராசன் தான், அ புரம் நிருதர்கள் என நின்றான் - அத்தத்திரி புரவகளில் வசிக்கின்ற அசுரர்கள்போலத் தோன்றியிருந்து; (மற்றும்), அகல் வரை - பார்த்த அத்தமலை, பல பல முகில் ஆக - மிகப்பலமேகங்கள் போலத் தோன்றியிருந்த, ஒப்பு அறு குரனது இனையோனும் - ஒப்பில்வாத ரூபதுமனது தம்பியான தாரகனும், அவையிடை உருமென உலவுற்றான் - அம்மேகங்களினிடையே (தோன்றுகின்ற) இடிகன்போல வடிவங்கொண்டு உலாவிக்கொண்டிருந்தான்; (எ - று.)

செப்பிய இறுவரை - இவ்வாறுசொன்ன சொற்கள் முடியுமளவில்; சொல்லிமுடித்தவுடனே யென்றபடி:சொல்லிய முடிவில் எனினுமாம். முத் தியபொருளில், 'செப்பிய' என்றது - இறந்தகாலப் பலவின்பால்வினையா லிணையும்பெயர்; இப்பொருளில், இறந்தகாலப்பெயரெச்சம். இனி, சேவக சிந்தாமணியில் "இவங்குபொன் னிறுவரை யினைய கேட்தலுக்கு", "இரும் பிடினதுகுழ விறுவரை நின்றதேபோல்" என்ற இடங்களில் 'இறுவரை' என்றதற்கு - 'பெரியமலை' என்று கச்சினார்க்கினியர் உரை கூறியுள்ளார்; அதன்படி, செப்பிய இறு கிரவுஞ்சம் வரை - சொல்லப்பட்ட பெரிய கிர வுஞ்சமலை யென்று பொருள்கூறவுத் தரும். 'இருவரை' என்ற பாடத்திற் கும் - பெரிய மலை யென்று பொருளாம். திகழ்வுறு மாயையின் திகழ்வு உன்னி-தான் கண்ணுதப் பயின்றுள்ள பலவகைமாயைகளைச் செய்யக்கருதி; திகழ்வுறு - நிறப்புப்பெற்ற விளங்குகின்ற எனினுமாம். முரண் - பகைமை யும், போரும், கொடுமையும், மாறுபாடுமாம். முதல்வன் - அசுரர்க்குமே. அரக்கரைக்குறித்தின்று 'நிருதர்' என்ற பெயரால் அசுரரைக்கூறியது,சுனன்

களுக்குத் தீமைசெய்வதில் இவ்விருதிறத்தாரும் ஒத்திருக்கும் தன்மைபற்றி யென்க. அகல் வரை - வினைத்தொகை; அகன்ற, அகல்திற, அகலும் என விரியும்; அகலமாகிய மலை யெனப் பண்புத்தொகையாகக் கொள்ளுதலு மொன்று. ஈரும் - சாதிப்பெயர். உலவுற்றான் - பலவிடத்துத்தோன்றலின் ருள் என்க; இதில் உலாவு என்னும்பருதி இடைருறியுடையது' என்னுள் துணை வினையோடு சேர்த்து ஒருசொல் தன்மைப்பட்டது.

இதமுதல் ஏழு கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்று ஆறுஞ்சீர்கள் மால் காய்ச்சீர்களும், மந்தைகளான்கும் வினசசீர்களு மாகிய கழிகெழிவடி நான்கு கொண்ட அறுதிராசிரியாதிநூத்தங்கன். (கஎ௭)

கஎ௮. வேலைகளுருவினைவரைகொள்ளவிசயமதுடையதொரசரேசன்
காலமதிருதியிலுலகுன்னுங்கண்ணொலியனலிகனென்கின்றான்
சேலமின்முதுகிரெடுநேமித்திருவரைகூழ்தருமிருளாக
மால்கரிமுகமுளவவுண்ணுன்வரையறுபாரிடநிரையானன்.

(இ - ன்.) (மீண்டும்), உரை - கிரவுஞ்சுமலை, வேலைகள் உருவினை கொ ள்ள - கடல்களின்வடிவத்தை யெடுத்துக்கொள்ள, - விசயம்அது உடையது ஓர் அகர ஈசன் - வெற்றியையுடைய தன்மையையுடைய ஒப்பற்ற அகர ராசனான தாரகன், காலம்அது இறுதியில் உலகு உன்னும் களை ஒலி அன லிகள் என நின்று - கற்பாத்தகாலத்தில் உலகக்களை அழிக்கின்ற முழுகிற் றி ஒலியையுடைய அக்கினியின் வடிவங்கள்போல (அக்கடல்களில்) தோ ன்றிகின்றான்; (பின்னும்), சேலம் இல் முதலிரி - கல்லொழுக்கமில்லாத பழ மையான அந்தமலை, செடு நேமி திரு உரை சூழ்தரும் இருள் ஆக - உயர் த் அழகியசக்கரவாளகிரியைச் சூழ்த்தன்ன பேரிருள்போலத் தோன்ற, - மால் கரி முகம் உள அவுணன் - பெரிய யானைமுகத்தையுடைய தாரகாச ரன், தான் - உரை அது பாரிடம் நிரை ஆனன் - (அப்பேரிருளில்) அன லில்லாத பேய்க்கூட்டங்கள்போல வடிவங்கொண்டு கின்றான்; (எ - று.)

விஜயம், சீலம் - உடசொற்கள். பிரயயகாலத்திற் பெருந்தீப் பற்றி யெழுத்து உலகையழித்திடு மென்றல், புராணக்கொள்கை. காலமது இறுதி- ணழிக்காலத்தின் முடிவு. அனலி என்பதை அகல என்னும் உடசொல்லின் திரி பென்றாகுத, அனலையுடைய தென்ற பொருளில் இராவிருதிபெற்ற தமிழ்மொழி யென்றாகுத கொள்க: அனல் - வெப்பம். பூமியைச் சூழ்து ன்னதான சக்கரவாளகிரியைச் சுற்றிலும் பெரும்புறக்கடலும், அதனைச்சுற் றிலும் இருளும் சூழ்த்தன்ன என்னும் தற்கொண்கையை "தரையது சூழ்த்துகிற்ருஞ் சக்கரவாளக்கையம்," "அன்னதற்கப்பால் வேலைக்கரச னும் புறத்திலாழி, பின்னதனைக்குமப்பாற் பேரிருள்சேர்த்தஞாலம்" என மேல்வரும் அண்டகோசப்படலததுச் செய்யுள்களாலும் உணர்க; "ஆழி யைத், தன்னிவேறு சூழ்கிடத்த தவருவீங்கிருட்பிழம்பு" என்று கம்பர் கூறியதும் காணத்தக்கது. மால் - உரிசசொல். (கஎ௯)

கஎ௯. இந்திரன்முதலுளசுரர்வைகுமேழுடனொருநிசைவேழம்போ
லந்தனெடுங்கிரிவரலோடுமருகினிலுறுகுலகிரியாகித்
தத்தியின்முகமுளவவுண்ணுன்சடசடமுதிரொலியுடன்வந்தான்
முந்தியதந்தமதுருமாறிமுறைமுறைநின்றதொர்திறனேபோல்.

(இ - ன்.) முந்திய தம் தமது உரு முறை முறை மாறி கின்றது ஓர் திற னே போல் - (மலைவடிவமான கிரவுஞ்சாசரனும் யானைவடிவமான தாரகா சரனும்) முன்புள்ள தகவல்வடிவத்தைத் தம்மில் ஒருத்தர்க்கொருத்தர்

மாற்றிக்கொண்டு வின்ற தொரு தன்மையே போல,—அந்த நெடுங் கிரி - உயர்ந்த அந்தக் கிரவுஞ்சமலை, இத்திரன் முதல் உள சார் வையும் எழுடன் ஒரு திசை வேழம் போல் - இத்திரன் முதலாகவுள்ளதேவர்கள் தங்குவின்ற எட்டித்திக்குக்களிலு முன்ன (எட்டி) யானைகள் போல வடிவங்கொண்டு, வரலோமம் - வந்தவனவிலே, தத்தியின் முகம் உள அவுண்ண - யானைமுத முன்ன தாரகாசுரன், தான்—, அருகினில் - (அவற்றின்) சமீபத்தில். உறு குலகிரி ஆதி-பொருத்திய (எட்டிக்கு) குலபாவதங்கனின் வடிவமாய், சடசட முதிர் ஒலியுடன் வந்தான் - சடசட என்பது படமிக்க ஒசையுடனே வந்தான்.

கிரவுஞ்சமலை தனது மலைவடிவத்தைவிட்டு யானைவடிவத்தையும், யானை முகவகரேசன் தனது யானைமுகவடிவத்தை விட்டு மலைவடிவத்தையும் கொண்டதற்கு, கவி இவ்விருவரும் தமது பழையவடிவத்தை ஒருத்தரோ டொருத்தர் மாற்றிக்கொண்டாற்போன்ற தென்ற உகைமையினால்; தன் மைத்தீர்த்துதிப்பேற்றவணி. ஒருவர்க்கொருவர் ஒரு பொருளை மாற்றிக் கொண்டனர் என்பது படக் கூறியதனால், இதில் பரிவர்த்தகாவகாரமெ ன்றும் மாற்றுநிலையணி தோன்றமாறும் உணர்வு. சிழக்கு, தென்சிழக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு, மேற்கு, வடமேற்கு, வடக்கு, வடசிழக்கு என்ற எட்டித்திசைகளுக்கும். முறையே இத்திரன் அக்கினி யமன் நிருருதி வரு ணன் வாயு ருபேரன் ஈசானன் என்ற எண்மரும் திப்பாலகரும், ஐராவ தம் புண்டரீகம் உாமனம் குமுதம் அஞ்சனம் புஷ்பதத்தம் சார்வபெனம் சுப்பிரதீகம் என்ற எட்டிம் திக்கண்களு மாதல் அறிவு. மாலியவான் கந்த மாதனம் நீஷதம் ஏமகூடம் இமயம் நீலம் சுவேதம் சிருககம் என்பன; அஷ்டகுலபர்வதங்களாம்; ‘‘மன்னியலிமயததோடு மந்தரணிகைலை வித்தம். கொன்வளர் நீடத மேமகூடமே நீலவெற்பு. துன்னிய கந்தமாதனத தொடு குழ்வெற் பெட்டாம்’’ என்றலு முண்டு. குல கிரி - சிறத்தமலை. எழுட்டுறொரு திசை - எழோடுகூடிய ஒன்றாகிய திக்கு. சடசட - ஈடுக்கு ஒலிக்குறிப்பு; சப்தாதுகாரணம். (கஎஎ)

கஎஅ. வாயுவினுருவெனமலைசெல்லமதகரிமுகமுளபதகன்றான்

நேயுவினுருவெனவரலுற்றான் நிரியவுருவெனவரலிரையோடுங் காய்கனலுருளுகிழிகளாகிக்கனமதிடைபுறமிடைகாலை யாயிரகோடிவெய்யவரேபோலலமரலுற்றன்னறமில்லான்

(இ - ன்.) (இன்னும்), மலை - அந்தக்கிரவுஞ்சகிரி, வாயுவின் உரு என செல்ல - காற்றின் வடிவமாய் வர,—மத கரி முகம் உள பதகன் - மதக் கொண்ட யானையின் முகத்தையுடைய பாலியான தாரகன், தான்—, நேயு வின் உரு என வரவ்உற்றான் - (அவ்வாயுவின்என்பனான) அக்கினியின் வடிவமாய் வந்தசேர்ந்தான்; நிரியவும் - மறுபடியும், செவி வரை - உயர்ந்த அந்த மலை, விரைவோடும் - விரைவாய், காய் கனல் உரு ளுருகிழிகள் ஆதி - கொதிக்கின்ற கொருப்புப்பொறிகளைச் சித்திதிற அனற்கொள்ளிகளின் வடி வமாய், ககனமது இடை உற - ஆகாயத்தினிடத்தேபோருத்த, இடை காலை - கொருக்கிசிறந்தபொழுது, —அறம் இவ்வான் - தருமசெய்வகையில்வாதவ னான தாரகாசுரன், ஆயிரம் கோடி வெய்யவரே போல் - மிகப்பலருகியர் போல வடிவங்கொண்டு, அலமரல் உற்றான் - நிரியத்தொடங்கினான்.

வாயு, ககாம், கோடி - வடசொற்கன். மதகரி - வடமொழிப்புணர்ச்சி யாதலின், வருமொழி முதல்வலி இயல்பு. பதகன் - பாதகன் என்றதன் குறுக்கல். நேயு - தேஜஸ் என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. வெய்யவர் - உஷ்ணகிரணமுடையவர். அலமரல், அலமா - பருதி. அறமில்லான் - பாவி களாக. அவ்வகைதாரகன்வரையோடுமௌவறுமாயையின்வடிவெய்தி

யெவ்விடையுஞ்செறிதரலோடுமெம்பெருமானவணிகைவகாணுத

தெவ்வலிகொண்டுறுயிவனாவிசிந்துவனென்றுளமிசைகொண்டே
கைவருவேற்படைதனைநோக்கியினை யனசிலமொழிகமுறுற்றான்.

(இ - ன்.) அவனை - அவ்வாறு, தாரகன்—, வரையோடும் - கிரவுஞ்ச
கிரியுடனே, அவன அது மாயையின் வடிவு எய்தி - அளவில்லாத மாயை
வடிவங்களைக் கொண்டு, எ இடையும் - எல்லாவிடங்களிலும், செறிதர
லோடும் - சிறைத்துருகியவளவிலே,—எம் பெருமான் அவன் - எமது
தலைவனான அம்முருகக்கடவுள், இவை காணா - இவற்றைக் கண்டு, தெவ்
வலி கொண்டு உறம் இவன் ஆவி சிந்துவன் என்று உளம்மிசை கொண்டு -
'பகைததற்குடைய வலிமையை மிகுதியாகக்கொண்டுள்ள இவ்வகரணதையி
ரை (இப்பொழுது) ஒழிப்பேன்' என்று திருவுள்ளவகொண்டு,கை வரு வேல்
படைதனை நோக்கி-(தனது)கையிலுள்ள வேலாயுதத்தைப் பார்த்து, இளை
யன சில மொழி கமுறுற்றான்-இத்தன்மையனவான சில சொற்களைக் கூறத்
தொடங்கினான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

எவ்விடையும் - காப்புறத்தும், உளமிசை கொள்ளுதல் - மனத்தில்
நினைத்தல்; 'மிசை' என்றது, ஏழாம்வேற்றுமைசொல்லுருபாய்கின்றது;
'மேல்' என்பதுபோல, செறிதரலோடும்—தா - துணைவினை, கமுறுற்றான்
—கமுறு-பருதி, உற - துணைவினை (கருக)

கஅ0. தாரகனென்பதொர்பேரோனைச்சஞ்சலமுறுகிரவுஞ்ச
த்தை, யோரிறைசெல்லுமுனுடல்கீறியுள்ளயிருண்டுபுறத்தேகிப்,
பாரிடர்தம்மையிலக்கத்தொன்பதின்மர்களாகவுரைக்கின்ற,வீரரை
மீட்டிவணவருகென்றேவேற்படைதன்னைவிடுத்திட்டான்

(இ - ன்.) 'தாரகன் என்பது ஒர் பேரோனை - தாரகனென்றும்பெய
ருள்ள ஓரசரணையும்,சஞ்சலம்உறுகிரவுஞ்சத்தை-கலக்கத்தை மிகுதியாகச
ெய்யவல்ல கிரவுஞ்சகிரியையும். ஒர் இறை செல்லும் முன் - ஒரு கணப்
பொழுது கழிவதன்முன்னே, உடல் தீறி - உடம்பைப் பிளந்து, உள் உயிர்
உண்டு-அவ்வுடம்பினுள்ளேயுள்ள உயிரைக் கவர்ந்துகொண்டு, புறத்து எதி-
வெளியே சென்று, பாரிடர்தம்மை - பூதவீரர்களையும், இலக்கத்து ஒன்
பதின்மர்கள் ஆக உரைக்கின்ற வீரரை-லக்ஷத்துஒன்பதுபேராகக்கூறப்படு
கின்ற வீரர்களையும், மீட்டு - மயக்கத்தெளிவித்து அழைத்துக்கொண்டு,
இவன் வருக - இவ்விடத்திற்கு வருவாயாக,'என்று-என்று கட்டினாயிட்டு.
வேல் படைதன்னை விடுத்திட்டான் - (தனது) வேலாயுதத்தை மேலேவி
னான்; (முருகக்கடவுள்); (எ - று.)

'சஞ்சலமுறு கிரவுஞ்சம்' என்றதற்கு - (மற்றைமலைகள்போல அசல
மாய்த் தொழிலற்றசில்லாமல் மாயையாற்) புடைபெயர்ந்து பலதொழில்
செய்யும் கிரவுஞ்ச மென்றும் பொருள்கூறலாம்; நிலபெயர்ந்தையுடைய
கிரவுஞ்சமலை யென்க. ஒன்பதின்மர் என்ற பெயரில், இன் - சாரியை, ம் -
எழுத்துப்பேறு. வருகென்று - விகாரம்.

"மையல தொழித்திட வெழுந் தவுணர்மன்னன், செய்ய முருகன்
புடை சிவன்படை செலுத்தக்,கைகொடு பிடிப்ப வதுகண்டு பலமாயை,வெ
ய்ய மலையோடு செயவேலினை விடுத்தான்"என்பது,கந்தபுராணக்கருக்கம்.

கஅக. சேயவன் ிட்டிடு தனிவைவேல் செருமுய ருரகன்
வரையோடு, மாயிடை செய்தபு ணர்ப்பெல்லா மகிலமு மழிதரு
பொழுதின்கண், மாயையி னாகிய வுலகெங்கு மலிதரு முயிர்களு
மதிருநிற், னாயவன் விழியழல் சுடுமாபோற் றுண்ணென வட்டது
சுரர்போற்ற.

(இ - ன்.) சேயகன் - செச்சிறமுன்னவனு னுருக்கடவுள், விட்டிடு - விடையெறித்த, தனி கை வேல் - ஒப்பற்ற உர்மையுள்ள அந்த வேலாயுதமானது, —செரு முயல் தாரகன் வரையோடும் அ இடை செய்த புணர்ப்பு எல்லாம் - போரணைக்கத்தோடுசெய்யுத்தன்மையுள்ள தாரகாகரன் கிரவுஞ்சகிரியோடு அவ்விடத்துசெய்த மாயைக னெல்லாகற்றையும், —அகிலமும் அழிதரு பொழுதின்சண் - எல்லாப்பொருள்களும் அழிகின்ற கற்பாத்தகாலதிலே, மாயையின் ஆகிய உலகு எகரும் மலிதரும் உயிர்களும் - மாயையினாலாகிய உலகமுழுவதையும் அவற்றிலெங்கும்சிறைத்துள்ள பிராணிவர்க்கைகளையும், மதி குடும் தாயகன் விழி அழல்சூழும் ஆறு) போல் - சந்திரனைத்தரித்த பரிசுத்தகுணமுன்னவனு னவிரானது (செற்றித்) கண்ணின் கெருப்பு எரித்தழிக்கும் விதம் போல, —சுரர் போற்ற - தேவர்கள் துதிக்க, தன்னென அட்டது - விராவில் அழித்திட்டது; (எ - று.)

கற்பாத்தகாலத்திற் சர்வசககாரஞ்செய்கின்ற காலாக்கினிருத்திரமூர்த்தியினது செற்றிச்சண்ணின் கெருப்பு மாயையின் காரியமான உலகங்களை யும் அவற்றிலுள்ள சராசரப்பொருள்களைத்தையும் என்கில் விராவிலழித்தல்போல, முருகக்கடவுளின் வேலாயுதம், கிரவுஞ்சகிரி அதிலுள்ள தாரகாகரன் என்பவரது பலவகைமாயத்தோற்றங்களை யெல்லாம் வேரோடுஅழித்தது என்பதாம். உவமையணி. பிரபஞ்சத்தோற்றத்திற்கு மாயை முதற்காரண மென்ற துறக்கொண்கை பற்றி, 'மாயையினாகிய உலகு' என்றார். சேயகன் என்பதில், பருதியாகிய செம்மையென்பது - ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு இடைசின்ற மகரம் யகரமாத்நிரித்து 'சேய்' என சின்றது. அகிலம் - உடசொல். ஆ - விகாரம். அட்டது, அடு - பகுதி; அடுதல் - அழித்தல். புணர்ப்பெல்லாம் அட்டது என்க. அழிதரு, தா - துணைவினை. (கஅக)

வேறு.

கஅஉ. அரண்டரு கழற்கா லைய னறுமுகத் தெழுந்த சிற்றக்

திரண்டொரு வடிவின் வேறாய்ச் சென்றதே யெனவு நான்கு

முரண்டரு தடந்தோ ளண்ணன் முத்தலை படைத்த சூல

மிரண்டொரு படையாய் வந்த தென்னவு மேகிற்றவ்வேல்.

(இ - ன்.) அரண் தரு - (அடியார்க்குப்) பாதுகாவலைச் செய்கின்ற, கழல் கால்-வீரக்கழலை யணிந்த திருவடியையுடைய, ஐயன் - தலைவனு னுருகக்கடவுளினது, அறு முகத்த - ஆறுதிருமுகங்களிலும், எழுந்த - வெனித்தோன்றிய, சிற்றம் - கோபமானது, ஒரு வடிவின் திரண்டு - ஓராயுதவடிவமாகச்சேர்த்து பரிணமித்தது, வேறு ஆய் சென்றதே எனவும் - கீகித்த தனியே போனதுபோலவும், —முரண் தரு - வலிமை மிக்க, நட - பெரிய, காண்கு தோன்-காண்கு திருத்தோன்களையுடைய, அண்ணல் - தலைவனு னவிரானது, முத் தலை படைத்த சூலம் - மூன்று துளிகளையுடைய சூலாயுதமானது, திரண்டு ஒரு படை ஆய் வந்தது என்னவும் - மற்றமோராயுதவடிவமாய்மொத்த சென்றதுபோலவும், —அ வேல் - (முருகக்கடவுள் பிரயோசித்த) அந்த வேலாயுதமானது, எகிற்ற - சென்றது; (எ - று.)

முருகக்கடவுள் தாரகன்மீது கோபக்கொண்டபொழுது அப்பிரானது ஆறுமுகங்களிலும் காணப்பட்ட கோபாக்கினி ஒருங்குசேர்த்து ஒருவேற் படையாகிப் போயினுற்போலவும், சர்வசககாரஞ்செய்கின்ற விபிரானது முத்தலைசூலாயுதமே மற்றும் ஒருவேலாயுதமாய் அமைத்தாற்போலவும், குமாரசனதுவேல் அதிபுக்கிரமாய்ப் பகைவர்மீது சென்ற தென்பதாம். துற்புறிப்பெற்றவணி.

அரண் தரு - (யாவார்க்கும்) அடைக்கலமாத்தன்மையைச் செய்கின்ற வென்க. வேறுஆய் ஒருவடிவின் திரண்டு - வேறுபட்டு ஒருருவமாகத்திர

ண்டு எனவுந் தரும். முரண் தரு - போரை வினைக்கின்ற எனினுமாம். சிவ பிரான் காங்குதோன்களையுடைய ஞானை, “முக்கண் காற்றோன் ஐவாயா வே டாறபொதிகடையோன்” எனப் பிறர் கூறியவாற்றாலும் அறிக.முத் தலை - மூன்றுவரப்பட்டதுளி. ‘இரண்டு’ என்ற சொல் ‘இரண்டாவது’ என்னும் பொருளில் வருதலை. “தேரிரண்டு கிடையாத குறையன்றோ கன த்தவித்தான் சிறுவன்” என வில்லிபுத்தூரார்பாரததிலும் காண்க. இரண் டொருபடையாய் - வேறொராயுதமாகி யென்க. காங்கு முரண் தருதடத் தோ ணண்ணல், முத்தலைபடைத்தருவம். இரண்டு, ஒருபடையாய் என்ற வற்றில், காங்கு மூன்று இரண்டு ஒன்று என்ற எண்கள் முறையே அமை த்து முரண் தோடையாதல் காண்க. இனி, ‘சூலமிரண்டு ஒருபடையாய் வந் ததுஎன்னவும்’ என்ற சொற்போக்கு-சூலாயுதமிரண்டுசோந்து ஒருவேலா யுதவடிவமாய் வந்ததபோலவும் என்ற பொருள்கொள்ள இடம் தருதலால், அவ்வணம் பொருள்கொண்டு, சூலமிரண்டு - எக்காலத்தும்நித்தியமாயுள்ள பரமசிவனது கையிற் பொருத்திய தொன்றும், பிரமனது செருக்கை யட க்ருதற்பொருட்டு அப்பெருமான் தனதுகைகற்பத்தால் தனது அம்சமாய்த் தோன்றவித்த வேரவழித்ததியின் கையி லுள்ள தொன்றும் ஆக இரண்டும் என்பாரு முவர். * முருகக்கடவுளின் வேற்படை ஒவ்வொருபககததற்கு மும்மூன்றுமுனைகளாக இருபக்கத்தம் ஆறுமுனைகளையுடையமையால், அது முகத்தெழுத்தீர்தம் ஒன்றானவடிவமும், முத்தலைசூலமிரண்டு ஒன்றான வடிவமும் அதற்கு உடையமாகும்

இதுமுதல் இருபத்திரண்டு கவிகள் - இப்படலத்தின் ௨௧ - ஆம் கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (௧௮௨)

* இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளின் பொருளைப்பற்றிச் சில பேரிய வித்துவான்களை முன்பு வினாவியதற்கு அவர்கள் அளித்த உத்தரங்கள் வருமாறு:—

௧. ‘முத்தலைச்சூலம்’ எனவே, அதற்கு மூன்றுகருடைமை பெறப்படு கின்றது. அது இரண்டு ஒன்றானல், ஆறுகூட்கள் ஆகின்றன. கந்தகவாழி யுடைய வேலுக்கு ஆறுகூர் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அது, சில இடங் களில் அறுமுகக்கடவுள்வித்திரகததிரகு ஆயுதமாகக்கொடுத்திருக்கின்ற வேல்களிலும் இருக்கின்றது. கந்தகவாழியுடைய வேலுக்கு ஆறுமுனை என் பதை, மூன்றுகாட்பாறகோபன்யுததப்படலம் - ௨௧௨ - ஆம் பாட லாகிய

“அத்தமி லொளியின் சீரா லறுமுகம் படைத்த பண்பா
லெக்கைக ணின்றும் வந்த வியற்கையாற் சததியாம்பேர்
தத்திடம் பறுவல் பெற்ற தன்மையாற் தனியேற் பெம்மாண்
கத்தனே யென்ன சின்னைக் கண்டினக் கவலை நீத்தேம்”

(இது. வேலாயுதத்தைத் துதித்தது.)

என்றதனால் அறியலாம். சிவப்ராணுக்கு முத்தலைச்சூலம் ஒன்றே. அது இர ண்டாய் ஒன்றுசேர்த்தால் அது இவ்வேலுக்கு உடையமாகும் என்றது, ‘இர ண்டொருபடையாய்’ என்றதன் கருத்து. வேலுக்கு ஆறுமுனை என்ற வேறுதல்களிலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

௨. வேலாயுதம் பலவடிவமாகக் காணப்படுகின்றது. அவற்றில் ஆறு கூர்மையையுடைய வடிவத்திற்கு ‘முத்தலை படைத்த சூல மிரண் டொரு படையாய் வந்த தென்னவு மேகிற்று’ என்பது சீரம்பப்பொருத்தமுடைய தாக இருக்கின்றது. ‘சூலம்இரண்டு ஒருபடையாய்’ என்றதை இப்பொரு

கஅ௩. முடித்திடலரியமாயமுரிநீர்க்கடலைவற்றக்
 குடித்திடுகின்றசெவ்வேற்கூற்றம்வந்திடுதலோமெத்
 தடித்திடுமெயிற்றுப்பேழ்வாய்த்தாரகனிதனைப்பற்றி
 பொடித்திடுகிற்பேனென்னுவொல்லெனவுருத்துவந்தான்.

(இ.ன்.) முடித்திடல் அரிய - (எவராலும்) அழித்திடுதற்கு, அருமையான, மாயம் - (கொளஞ்சமும் தாரகனும் செய்த) மாயையகனாகிய, முரி நீர் கடலை - பழமையான நீர்நீரைத்த சமுத்திரத்தை, வற்ற குடித்திடுகின்ற - வறண்டுபழியும்படி குடிக்கின்ற, செவ் வேல் கூற்றம் - செவ்வேலாயுதமாகிய யமன், வந்திடுதலோமெத் - (அருகில்) வந்தவனவிலே, - தடித்திடம் எயிறு பேழ்வாய் தாரகன் - பருத்த பற்களையும் திறத்த வாயையுமுடைய தாரகாகாரன், இதனை பற்றி ஒடித்த இடுகிற்பேன் என்னு - இவ்வேலாயுதத்தைக் கைவாற்பிடித்த ஒடித்த எறித்தவியேன் என்று துணித்த, உருத்த - கோபித்த, ஒல்லென வந்தான் - விரைவாக எதிரில் வந்தான்; (எ - று.)

மாயக்கடலை வற்றற்குடித்திடுகின்ற - மாயையகனையெல்லாம் இருத்த இடத்தெரியாதபடி ஒழித்திடுகின்ற என்றவாறு. சுத்தரபாண்டியகடிவமான சிவபிரான் தனதுபுதல்வனும் முருகக்கடவுளின் அம்சமுமான உக்கிரபாண்டியனுக்குக் கொடுத்த வேலாயுதம் அவனுக்குப்பகையாய்நித்ததுப்பொகிவந்த கடலை வற்றச்செய்யலுற்றது என்ற தன்மையைக் கருதி 'மாயமுரி நீர்க்கடலை வற்றக் குடித்திடுகின்ற செவ்வேல்கூற்றம்' என உருவமுரைத்தன ரென்னலாம். கொடியபிரானிகள் பெரும்பாலும் வாய்திறத்திருத்தல் இயல்பாதலின். பேழ்வாய்த் தாரகன்' என்றார். இடுகிற்பேன் என்றதில், கில் - ஆற்றலுணர்ந்ததும் இடைக்கில்; இடுதல் - வீசிப்போகடுதல். முரி - வலிமையும், பெருமையுமாம். தருது அழித்தல்பற்றி, வேலைக் கூற்ற மென்றார். 'தடித்திடம்' என்பது, தாரகனுக்கு அடைமொழியுமாம். எயிறு - தத்தமுமாம். தடித்த இடம் எயிறு - பின்னல்போல (ஒளியை) வீசுகின்ற தத்தம் எனவந்தும். (கஅ௩)

அருமையாகக் கொண்டு, ஆறகருண்மைபற்றிய கடிவுவமை யென்று சொல்வது, கோர். 'அழுகக் தேழுந் கீற்றுத் திரண் டொரு கடிவின் வேறு ய்ச் சென்றதே யெனவும்' என்றதும் இதனை உலியுறுத்துகின்றது.

௩. சிவபிரானது முத்தலைச்சுவமும் இரண்டாவதொருபடைக்கலமான மழுவஞ் சேர்ந்த ஒரு வேலாகி வகத்தபோலவ மென்று கொள்ளலாம்; அதற்கு மேற்கோள்:—

“ஆதிபகர கங்கை தெய்வானை வள்ளியரன் முருகன்
 கோதிலிப மயில் கொண்கைமலை குளிர்கடப்பஞ்
 சோதிமுருகமைத்து மாறுமுரு மழக்குல் கதிக்வே
 லோதியவைத்தெழுத் தாதெழுத்தாஞ் சுடருப்பனமே.”

(இது, பாமசிவனே முருகக்கடவுளாகப் பரிணமித்தன நென்பதை அங்கங்கனோடு விளக்கக்காட்டும்.)

இப்படிசொல்வதில், சிவபிரானது ரூபம் தனியே முருகக்கடவுளின்வேலுக்கு ஒப்பாகமாட்டா தென்று சிவபிரானே இழிவுபடுத்தியதாகிய சூற்றம் கோமோ வெனின், கோராது. எல்லாவிதத்திலும் முருகக்கடவுளின் மகிமையைக் கூறுவதே புராணத்தின் போக்காம். அன்றியும், அழித்தலையே செய்கின்ற ரூபத்தினும் அழித்தலோடு காத்தலையுஞ் செய்கின்ற வேல் இருமடங்கு நிறத்த தாதல் இங்கே காண்குவினங்கும்.

கஅச. அச்சமொர்சிந்திதுமில்லாவவுணர்கோ ~~அவணன்~~மேற்செ
னச்சரவென்னச்சிந்திதுகலுமவன்மாபென்னும்
வச்சிரவரையின்மீதுவானுருமேறுற்றென்னச்
செச்சையந்தெரியல்வீரன்செலுத்தும்வேல்பட்டதன்றே.

(இ - ன்.) அச்சம் ஓர் சிந்தம் இல்லா - பயம் மிகச்சிந்தம் இல்லாத,
அவணர் கோன் - அத்த அசுராசன், உவணன்மேல் செல் ஈஞ்சு அரவு
என்ன - ஈருடன்மீது எதிர்த்துச்செல்கின்ற தொரு விஷசர்ப்பமபோல,
சிறி ஈனுஹம் - (அவனம்)கோபித்துசமீபித்தவனவிலே, - அவன் மார்பு
என்னும் வச்சிரம் வரையின் மீது - அவனதுமாற்பாகிய வச்சிரரத்தினமய
மான மலையின்மேல், வான் உரும் ஏறு உற்று என்ன - சிறத்த பேரிடி விழு
ந்தாற் போல, அம் செச்சை தெரியல் வீரன் செலுத்தும் வேல்பட்டது -
அழகியவெட்சிப்பூமாவையுடைய சிறத்தவீரனான முருகக்கடவுள் பிரயோ
கித்த வேலையுதமானது தாக்கிற்று; (எ - று.) - அன்றே - ஈற்றை.

‘அவணன்மேற் செல் சச்சரவு’ என்ற இவ் பொருளுவமை, தன்னை
யழிப்பதனைத் தான் அழிக்கக்கருதி அச்சமில்லாமல் எதிர்த்துச்சென்று ஒரு
எண்ணமையும் பெருமல் உடனே தான் அதனால் அழிக்கப்படுதலை விளக்க
வந்தது. ஈஞ்சு + அரவு = சச்சரவு: வேற்றுமையில் மென்றொடர் வன்றொ
டராயிற்று; ஈஞ்சையுடைய சாக மென இரண்டனுரையும் பயனு முடன்
தொக்க தொகை. வேறென்றால் அழித்ததற்கரிய தென்றற்கு, ‘வச்சிரவரை’
என்றார். ஏறு - ஆண்பாற்பெயர்; சிறத்ததையும் பெரியதையும் ஆண் என்
தல் மாபாதலால், ‘உருமேறு’ எனப்பட்டது. இனி, உரும் ஏறுற்றென்ன
என எடுத்தது, இடி பாய்ந்தாற்போல என்றலும் ஒன்று. உருவகத்தை அகக
மாகக் கொண்டு வந்த உவமையணி. வான் உரும் - வானத்தில்தோன்றும்
இடியுமாம். செச்சை யென்பது - வெட்சிமாதலை, ‘வெட்சி வெள்ளாட்
டாண்பெயர் செச்சை’ என்ற பிககலங்கதயாலும் அறிக; இவரு முதலாகு
பெயராய், அதன் மவரைக் குறித்தது. வெட்சிப்பூமாவை முருகக்கடவுளு
க்கு உரியதாதலை, ‘கச்சின்ன சழலின்ன செச்சைக் கண்ணியன்’ என்ற
திருமுருகாற்றுப்படையாலும் உணரலாம். உவணன் - ஸுபர்ணன் என்
றும் வடசொல்லின் விகாரம். அழகிய இறகுகளை யுடையா நென்று பொ
ருள்: ஸுவர்ண நெனக்கொண்டு, அழகிய சிறமுடையா நென்றும், பொ
ன்னிறமானவ நென்றும் உறவு முண்டு. ஈனுஹம் பட்டது எனஇயை
யும். (கஅச)

கஅதி. தாரகன்மாற்பமென்னுந்தடம்பெருவரையைக்கேண்டு
சீரியகிரவுஞ்சத்திற்சேர்த்துபட்டுருவிச்சென்று
வீரமும்புகழும்கொண்டுவிளங்கியதென்னவங்கட்
தோரியுந்தகளுமாடித்துண்ணென மீண்டதன்றே.

(இ - ன்.) (அவ்வேலையுதமானது), தாரகன்-தாரகாகரனது, மாற்பம்
என்னும் - மாற்பாகிய, தட பெரு வரையை - மிகப்பெரியமலையை, கேண்டு-
பின்புதொண்டு, சீரிய கிரவுஞ்சத்தில் சேர்த்து பட்டு-(மாயவலிமை)சிறப்
புள்ள கிரௌஞ்சமலையிற் சேர்த்து தாக்கி, உருவி சென்று-(அதனையும்)முற்
றத்துனைத்துக்கொண்டு சென்று, வீரமும் புகழும் கொண்டு விளங்கியது
என்ன - (அவ்வசுரர்களது) பராக்ரீமத்தையுந் தீர்த்தியையும் கவர்ந்து
கொண்டு விளங்கிஞற் போல, அககண் சோரியும் துறையும் ஆடி-அவ்விடம்
களில்தோன்றிய இரத்தத்திலும் பழுதியிலும் படிந்து, தண்ணென மீண்
டது - விரைவாகத் திரும்பிற்று; (எ - று.) - அன்றே - ஈற்றை; அப்பொ
ழுதே யெனினுமாம்.

வீரத்தைச் செந்நிறத்ததாகவும் புரணை வெண்ணிறத்ததாகவும் உறுதல் உலிசமய மாதலால், அவ்விரண்டும்மூன்றையே செந்நிறையும் துணையும் உலகமகறின ரென்க. உபமானத்தைகோக்கி, இங்கே, துகள் - வெண்ணியென்க. தாரகனதுமார்பினின்ற பெருகுமின்ற சோரியிலும், கிரௌஞ்சமலையினின்ற எழுந்த துகளிலும் என முறையே கொள்க; முறைநீரணிறைப்பொருள்கொள். துகள்குறியதனால், வேல்பாய்த்த ஊடுருவியபொழுது அம்மலை பொடிபட்ட தென விளவரும். தட, பெரு - ஒருபொருட்பன்மொழிகள். (கஅ௭)

கஅ௭ மீண்டிடுகின்றவைவேல்வெற்பிணுட்டுஞ்சுகின்ற
வாண்டகைவீரர்தம்மையாயிடையெழுப்புவான்போய்
மாண்டகுக்கைதோய்நதுவாலியவடிவாயையன்
றுண்டியகரத்தில்வந்துதொன்மைபோலிருந்ததம்மா.

(து - ன்.) மீண்டிடு - (அவ்வாறு) திரும்பிய, சிற்றம்வைவேல் - கோபத்தைபுடைய கூரிய வேலாயுதமானது, - வெற்பிணுள் தஞ்சுகின்ற ஆண்டகை வீரர்தம்மை - கிரௌஞ்சமலையினுள்ளே மயங்கிக்கிடக்கின்ற பராக் கிராமமுடைய (வீரவாகு முதலிய) வீரர்களையெல்லாம், ஆயிடை எழுப்பி - அவ்விடத்திலே எழுந்திருக்கச்செய்து, (பின்பு), வான் போய் - காணத்திலே சென்று, மாண் தரு கைகை தோய்த்து - மாட்சிமையிக்க தேககைகாரதியில் கிராடி, வாலிய வடிவு ஆய் - தாய்மையடைந்த உருவமுடையதாய், ஐயன் ஹண்டிய கரத்தில் வந்து - முருக்ககடவுள் எவ்வ திருக்கையிலே வந்துசேர்ந்த, தொன்மை போல் இருந்தது - முன்போலவே யிருந்தது; (ஏ - று.) - அம்மா - ஈற்றகை; வேலின் அற்புதச்செய்கைகளைப்பற்றி வந்த வியப்பிடைச்சொல்லுமாம்.

முன்னர்ச சோரியுத்துகளுமாடி மாசடைத்ததனால், பின்னர் ஆகாச ககையில் கிராடித் தாய்மையடைந்த தென்க. சிற்றவைவேல் - முருக்ககடவுளின் கோபத்தை அவனதுவேலாயுதத்தின்மேல் ஏற்றிக்கூறினர்; இது, உடையவனது தன்மையை உடைமையின்மேல் உரைக்கும் உபசாரவழக்கு. ஆயிடை - அப்பொழுது என்றமாத். வாலிய - குறிப்புப்பெயரெச்சம்; வால் - பகுதி. பரிசுத்தகுணம்; இ - சாரியை.

“வென்றபுனை யெஃகமது விஞ்வுசத்தரு குன்றை, வன்றிறல்கொ டாரகனை வல்லையி லழித்தே, யொன்றுதிறல் வீரரை யெழுப்பி யுயர் ககைச, சென்றதனி லாடுபு திரும்பியதை யன்றே” என்பது, கந்தபுராணக்கருக்கம்.

கஅ௭. தண்டமதியற்றுங்கூர்வேற்றாரகவவுணன்மார்பும்
பண்டுளவரையும்பட்டுப்பறிந்தபேரோசைகேளா
விண்டதுஞாலமென்பார்வெடித்ததுமேருவென்பா
ரண்டமதுடைந்ததென்பாராயினரிலத்துள்ளோர்.

(இ - ன்.) தண்டமது இயற்றும் - (கொடியோர்க்குத்) தண்டனையைச் செய்கின்ற, கூர் வேல் - கூரிய (முருகனது) அந்த வேலாயுதமானது, தாரகன் அவுணன் மார்பும் - தாரகாசுரனது மார்பிலும், பண்டு உள வரையும் - பழமையாய் [கொடுங்காலமாக] உள்ள கிரௌஞ்சுகிரியிலும், பட்டு - தாக்கி, பறித்த - பிளந்துசென்றதனால் வாகிய, பேர் ஓசை - பெரிய ஆரவாரத்தை, கேளா - கேட்டு, - அகிலத்தது உன்னோர் - உலகமுழுவதும் உள்ளவர்களெல்லாரும், ஞாலம் விண்டது என்பார் - பூமி பிளந்ததென்று சொல்லுபவர்களும், மேரு வெடித்தது என்பார் - மகாமேருகிரி வெடித்த தென்று சொல்லுபவர்

களும், அண்டமது உடைத்தது என்பார் ஆயினர் - அண்டகோளம் உடைத்த தென்று சொல்லுபவர்களு மானார்கள்; (எ - று.)

தாரகன்மார்புந் கிரவுஞ்சகிரியும் பிளவுபட்ட தூசு பெண்பதை யுணராமற் பலர் பலவாறகறின றொன்ச. இது, அவ்வோசையின் மிருதியை வருணித்தவாரும். பறித்த தூசை - பெயரச்சம், காரணப்பொருளது; 'சங்கு கட்ட சுண்ணாம்பு' என்றவிடத்துப் போல. (கஅஎ)

கஅஅ. வடித்ததையன்னகூர்வேன்மார்பையூடறுத்துச்செல்லத் தடித்திடுகின்றயாக்கைத், தாரகனனந்தகோடி [ப்
பிடித்தொகையென்னவார்த்திட்டிம்மெனவெழுநதுதுள்ளி
படித்தலந்தன்னிலீழ்ந்நுபதைபதைத்தாவிவிட்டான்

(இ - ன்) வடித்ததை அன்ன கெருப்பிலிட்டுக்காய்ச்சியடித்து அராவிக் கூர்செய்தாற் போன்ற, கூர்வேல் - கூரிய அந்தவேலாயுதமானது, மார்க்பையூடு அறுத்த செல்ல - (தாரகனது) மார்க்பை இடையிலே பிளந்து கொண்டு சென்றவனவிலு, - தடித்திடுகின்ற யாக்கை தாரகன் - மென்மேற்பருத்தின்ற உடம்பையுடைய அத்தாரகாகாரன். அனந்தகோடி இடி தொகை என்ன ஆர்த்திட்டு அகேககோடியிடுகளின் தொகுதிபோல ஆரவாரித்து. இம்மென எழுத்த துள்ளி - (மீக்ககோவிலுல்) வினைவாக எழும்பித் குதித்து, படி தலத் தன்னிலீழ் வீழ்த்த - பூமியில் வீழ்த்து, பதைபதைத்து - 'மிகத் தடித்து, ஆவி விட்டான் - உயிர்க்கெனினுன்; (எ - று.)

முருகக்கடவுளின் வேல் மற்றை வேல்கள் போலச செயற்கையாலமைத்ததன்றிப் பரமசிவனுல் மனத்தினுல் நிருபிக்கப்பட்டு இயற்கையிற் கூர்மையுடைய தாதலால், 'வடித்ததையன்ன' என்று உடமைகூறினர்; இனி, 'வடித்ததையன்ன' என்பதற்கு - பலபடைகலகைகளுள்ளுத் தேர்ந்தெடுத்ததபோன்ற என்று உரைப்பாரும் உனர். இம்மெனல - வினைவுக்குறிப்பு; "இயமென்னு முன்னே யெழுதுறு மென்னாறும், அம்மென்ற வாயிரம் பாட்டாகாதோ" என்பது, கானமேகப்புலவர்வாக்கு பதைபதைத்து-இரட்டைக்கிணவி. (கஅஅ)

கஅக. தடவரையனையமொய்ம்பிற்றாரகன்வேலாற்பட்டுப் புடவியில்வீழாநின்றான்பொள்ளெனவானிற்றுள்ளிக
கடலுடைந்தென்னவார்க்குங்காலைபிற்கலக்கமெய்தி
புடுகணமுதிர்ந்ததஞ்சியோடினனிரவியென்போன்

(இ - ன்) தடவரை அனைய - பெரிய மலை போன்ற, மொய்ம்பின் - வலிமையையுடைய, தாரகன் - வேலால் பட்டு புடவியில் வீழாநின்றான் - வேலாயுதத்தால் எறியப்பட்டுத் தரையிலே விழுதின்றவன், பொன்னெனவானில் துள்ளி - (வருத்தம்பொருமல்) வினைவாக கானத்தின்மீது எழும்பிக்குதித்து, கடல் உடைத்து என்ன ஆர்க்கும் காலையில் - கடல்பொருகிக் கரைபுரண்டாற்போல ஆரவாரிக்கும்பொழுது, (அப்பெருமுழக்கத்தால்), உடு கணம் - கஷத்திரங்களின்கூட்டம், கலக்கம் எய்தி - கலக்கமடைத்து, உதிர்ந்தது - சிதறிற்று; இரவியென்போன்-சூரியனுனவன், அஞ்சி நடினன் - அச்சங்கொண்டு அப்பாற்சென்றான்; (எ - று.)

மொய்ம்பு - தோளாமாம். வீழாநின்றான் - மிகழ்கால வினையாலனையும்பெயர்; ஆகிறத - இடைசிலை. கலக்கம் - நிலைவெற்துதல். உடுகணம் - கடமொழித்தொடர், ரவி - கடசொல். என்போன் - முதல்வேற்றமைச் சொல்லுருபு. உயர்வுநவியியணி. (கஅக)

கக௦. தளர்த்திடவில்லாவிரத்தாரகன்பட்டுவானிற்
கிளர்த்தனன்வீழுமெல்லைக்கீழுறுபிலமும்பாரும்
பிளர்த்தனவரைகளயாவும்பிதிர்ந்தனவதிர்ந்ததண்ட
முளர்த்தொமறியோலிட்டோடினதிசையிலயானை.

(இ - ன்.) தளர்த்திடல் இல்லா - சோர்வடைதலில்லாத, வீரம் - பரா
க்ரமததையுடைய, தாரகன் - பட்டு - (யேவிறு) பினகதப்பட்டுவானில்
கிளர்த்தனன் வீழும் எல்லை - ஆகாயத்திற்கினம்பிக் கீழேவீழுத்தபொழுது,
—பாரும் - பூமியும், கீழ் உறு பிலமும் - அதன்கீழுள்ள பாதாளலோகமும்,
பிளர்த்தன - பிணவுப்பட்டன; வரைகள் யாவும் - மலைகளெல்லாம், பிதிர்ந்தன -
பொடிபட்டன; அண்டம் - அண்டகோளமுழுவதும். அதிர்த்தது - நடுகிறது;
திசையில் யானை - (எட்டுத்) திசைகளிலுமுள்ள (நிச்சு) கணகன், உளம் தடு
மாறி - மனநகலவகி, ஒலிட்டி - வீரிட்டுக்கொண்டு, ஒடின - அப்பாற்சென்றன.

ஒலிதெல் - ஒலிக்குறிப்பு; கலககிசுவுதல். உயர்வுநவிய்சீயணி. (கக௦)

ககக. தண்ணளிசிறிதுமில்லாதாரகன்கிளர்த்துவான்போய்
மண்ணிடைமறிந்ததன்மைவன்சிறையிழந்தநாளிற்
றிண்ணியமேருயின்னுஞ்செல்லலாங்கொல்லென்றுன்னி
விண்ணிடையெழுநதுவல்லெவ்விழந்ததேபோலுமன்றே.

(இ - ன்.) தண் அளி சிறிதும் இல்லா - குறிச்சியான இரக்கமென்
பது ஒருசிறிதுமில்லாத, தாரகன் - கிளர்த்து - திணம்பி, வான் போய் -
வானத்தில் தள்ளி, (உடனே) மண்ணிடை மறிந்த தன்மை - பூமியில் வீழுந்
திட்ட தன்மையானது, —உல் சிறை இழந்த காளில் - வலியுற்றருகளை
இழந்தகாலத்தில், திண்ணிய மேரு - வலிமையுள்ள மேருமலை, இன்னும்
செல்லல் ஆம்கொல் என்று உன்னி - மீண்டும் (முன்போலப்) பறந்துசெல்
வலாகுமோ வென்று கருதி, விண்ணிடை எழுத்து - வானத்திற்கினம்பி,
வல்லே வீழ்ந்ததே - (பறக்கமாட்டாமையால்) விரைவிற்கீழ்வீழுந்திட்ட
தையே, போலும் - ஒக்கும்; (எ - று.) — அன்றே - ஈற்றகை.

தய்துறிப்பெய்யவணி. இவையருணனை, தாரகனது சீர்த்தின்பருமைபற்றி
வந்தது; இயற்கைசிறம்பற்றிவந்த தன்று; மேரு பொன்மயமானதும், தார
கன் கருகிறததவனு மாதலால். அன்றி, இரத்தத்தாற் சிவந்த உடம்புக்குச்
செம்பொன்மலை செயற்கைபற்றிய உடமையாதலுமாம்.

‘அளியாவது - அன்புகாரணத்தால் தோன்றும் அருள்’ என்பது,
தொல்காப்பியவுரை. திண்ணிய - திண்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிற
ந்த குறிப்புப்பெயரொச்சம்; இ - சாரியை.

மலை சிறுக்கிழந்த கதை:—பூர்வத்தில் மலைகளெல்லாம் பறவைகள்போல
இறகுடையனவாய் அவற்றால் உலகமெங்கும் பறந்து திரிந்து பலஇடங்க
ளின் மேலும் இருந்து அல்லிடங்களையெல்லாம் பிராணிகளுடனே அழி
த்துவர, அதனை முனிவர்முதலியோராலறிந்த தேவேந்திரன் சினந்து செ
ன்று தனது வச்சிராயுதத்தால் அவற்றின் சிறகுகளை அறுத்துத்தள்ளிவிட்
டனன் என்பதாம். (ககக)

ககஉ. வெற்றியதாகுங்கூர்வேல்வெற்பிணையட்டகாலைச்
செற்றியபூழியிட்டஞ்சிதறியபொறிகளெங்கும்
பற்றியபுகையும்வந்துபரந்தனகரந்ததண்டம்
வற்றியகடல்கள்வானிற்கங்கையும்வறந்ததன்றே.

(இ - ன்.) வெற்றியது ஆகும் - சயமுன்னதான, கூர் வேல்-கூரிய அவ்
வேலாயுதம், வெற்றியை அட்ட கால - கிரௌஞ்சகிரியைப் பிளந்தழித்த
பொழுது, — (அதனினின்று), பூழி ஈட்டம் - புழுதிக்கூட்டரசன், செற்றிய-
(எங்கும்) சிறைத்தன; பொறிகள் - கெருப்புப்பொறிகள், எவரும் சிதறிய -
எவ்வா இடங்களிலுஞ் சித்தின; பற்றிய புகையும் - அக்கெருப்புப்பொறி
களோடு சம்பந்தப்பட்ட புகைகளும். வந்து பரத்தன - (எவரும்) வந்து பரவின;
(இவற்றால்), அண்டம் காத்தது - அண்டமோளமுழுவதும் மறைத்தது; கடல்
கள் - வற்றிய - வறண்டன; வானில் ககையும - ஆகாயத்திலுள்ள தேய்
ககையும, வறத்தது - வறட்சியடைந்தது; (எ - று.) — அன்றே - ஈற்றை.

கடல்களும் ககையும ரீர்கவறுதற்குக் காரணம், மலைத்துகள்கள் செ
ன்றபடித்து கிரம்புதலும், அனற்பொறிகளின் வெப்பமு மென்க. அனற்
பொறி சிதறுதலும், புகையெழுதலும், வேலின் உக்கிரத்தன்மையா லாகிய
வை. செற்றிய, சிதறிய, பரத்தன, வற்றிய - முறறுக்கள். பற்றிய - பெய
ரச்சம். இனி, 'சிதறிய' என்பதைப் பெயரச்சமாசுவும், 'பற்றிய' என்ப
தை முற்றுகவுக கொண்டு, சிதறிய பொறிகள் எவரும் பற்றிய - சிதறின
அனற்பொறிகள் எங்கும் பற்றிக்கொண்டன என்ற ஒருவாக்கியமாக்கிப்
பொருள்கூறலும் அமையும். 'எவரும்' என்பதைப் பிறவிடங்களிலுங் கூட்
டுக. அட்ட - அடி - பகுதி. 'ககையும' என்ற உம்மை - இரத்ததழுவிய
எசுசத்தோடு உயர்வுசிறப்பு. தந்திரிப்பேற்றவணி. (ககட)

ககக. சிறத்திடுமாயவெற்பைத்திருக்கையேல்பொடித்தகாலிப்
பிறத்திடுகின்றதியைத்தீயெனப்பேசலாமோ
வறித்தவர்தெரியிற்றுகுன்றமவுணானாகையினுன்மெய்யி
லுறைந்திடுகுருதிதுள்ளியுகுத்தவாறுகுமன்றே.

(இ - ன்.) சிறத்திடு மாயவெற்பை - மிகச்சிறந்த மாயைகள் வல்ல
அக்கிரௌஞ்சகிரியை, திரு கை வேல் - (குமாரக்கடவுளின்) திருக்கையால்
எறியப்பட்ட வேலாயுதமானது, பொடித்த கால - துகள்படுத்தியபொழுது,
பிறத்திடுகின்ற - (அத்தமலையினின்று) தோன்றுகின்றதான, தீயை - கெரு
ப்பை, தீ என பேசல் ஆமோ - கெருப்பென்று சொல்லுதல் தகுதியோ?
[அன்று]; (மற்று யாதெனின்):—அறித்தவர் தெரியின் - (அம்மலையின் வர
லாற்றை) அறித்தவர்கள் ஆலோசிக்குமிடத்து, குன்றம் அவுணன் ஆகையி
னால் - அத்தமலை அசுரனதுவடிவ மாதலால், மெய்யில் உறைந்திடு குருதி
துன்னி உருத்த ஆறு ஆகும் - அவனுடம்பிற்பொருத்திய இரத்தம் மேலெழு
ந்து சித்திய விதமாம்; (எ - று.) — அன்றே - ஈற்றை.

செத்தீக்குச செந்நீரை உவமையூறினர். ஒழிப்பணி யென்னும் அப
ஹ்ருத்யலங்காரம் இது; அதன் இலக்கணத்தைத் தண்டியலங்காரத்தில்
“சிறப்பினும் பொருளினும் குணத்தினும் உண்மை, மறுத்துப் பிறிதரைப்ப
தவனுதி யாகும்” எனக் காண்க. இது, பொருளவறுதி. உபமானத்தன்மை
யை ஆரோபித்தற்பொருட்டு உபமேயத்தன்மையை யொழித்த இது, வெற்
றொழிப்பு எனப்படும்; “அற்றொரு தன்மை யாரோப்பிப்பான், மற்றொரு தன்
மை மறுத்திட லொழிப்பாம், அதவே யறுவகைத் தாகு மென்ப,” “அவற்
றன், அன்பொருட் டன்ம மாரோபித்தற், குவமேய வியல்பை யொழித்தல்
வெற்றொழிப்பே” என்றார் சந்திராலோகமுடையார். இங்கே, உபமான
மாகிய செந்நீரின் தன்மையை ஏற்றுத்தற்பொருட்டு உபமேயமாகிய தீயின்
தன்மை ஒழிக்கப்பட்டமை காண்க. இதனை அவறுதியுருக மென்பாரு
முனர். (ககக)

ககசு. யா னுற்றகுன்றத்தன்னையெறிந்தனனென்றுசெவ்வே
டா னுற்றததியைவந்துதழிந்ததேயென்னவெற்பி
லா னுற்றநெடுவேல்பாயவுதித்திடும்பொறியினீட்டம்
வா னுற்றகங்கைபுகுவுறந்திடுகித்ததன்றே.

(இ - ன்.) 'யான் உற்ற குன்றத்தன்னே - நான் பொருத்தியிருத்தற்கிட
மான இத்தமலையை, எறிந்தனை - (இக்குமரன்) எறிந்திட்டான்,' என்று -
என்றெண்ணிக் கறுக்கொண்டு, (அதற்கு ஈடாக), செவ்வேன் தான் உற்ற
ததியை வந்து தழிந்ததே என்ன - செந்திமுன்ன அம்முருகக்கடவுள் தோ
ன்றிய கங்காநதியைச் சென்று அழிக்கத்தொடங்கியது போலவே, ஊன்
உற்ற நெடுவேல் வெற்பில் பாய உதித்திடும் பொறியின் ஈட்டம் - தசை
தோய்த்த நீண்டவேலாயுதம் அம்மலையிற் பாய்த்தவனவிலே அங்கிருந்து தோ
ன்றிய நெருப்புப்பொறிகளின் கூட்டமானது, வான் உற்ற கங்கை புகு
வுறந்திடுவித்தது - ஆகாயத்திற் பொருத்திய கங்காநதியிற் சேர்த்து அதனை
வற்றச்செய்தது; (எ - று.)—அன்றே - சுற்றசை; அப்பொழுதே யெனினு
மாம்: தேற்றமுமாம்.

கிரௌஞ்சகிரியின்மீது முருகனது வேல் பாய்த்தவனவில் உண்டான
அனற்பொறிக்கூட்டம் மேலெழுந்து தேவகங்காநதியைத் தனது வெப்பத்
தினால் வறன்செய்த தன்மை எதுபோன்ற தென்றால்,—அம்மலையினின்று
தோன்றிய அக்ஷணல் 'எனக்கு இடமாயிருத்த இம்மலையை இக்குமரன் பிளக்
தொழித்தலால், அதற்கு மாறாக அவனது தோற்றத்திற்கு இடமான கங்கைநதி
யை முற்றவும் வற்றியதும்படி செய்வேன் யான்' என்று கறுவி அதனை வற்று
வித்தாற்போன்ற தென்பதாம் தந்திரிப்பேராவணி. தனது பகைவன் தன்
னால்கெல்லமுடியாதவாறு மிகவுயிக்குயுள்ளபோது அவனையெதிர்க்க
முடியாமையால் அப்பகைவனைச் சேர்த்தவனையாவது தனது திறத்தால் வெ
ல்லுதலாகிய விநாயகோணியும் இசெய்யுளில் தோன்றுதல் காண்க; அது,
வடமொழியில் ப்ரத்யகாலங்கார மெனப்படும். சுப்பிரமணியனது உற்பத்
திக்குக் காரணமாய்ப் பாமசிவனது ஆறுதிருமுருகங்களினின்றும் தோன்
றிய ஆறு அனற்பொறிகள் கங்கையிற் சேர்த்திருத்த தன்மை, கதைத்
தொடர்ச்சியிற் கூறப்பட்டது "ஆர்த்திகங்கைபிண்கைதயத்தானரோ",
"அரணருள் முறையினை யறிந்து கங்கை தன், சிரநிசை யேத்தியே சென்
றொர் கன்னலிற், சரவண மெனுத்தந்தன்னிற் சேர்த்தனை" எனத் திரு
வவதாரப்படலத்திற் கூறியமை காண்க. முன்னே தாரகனது மார்பிற் பாய்
ந்து அவனது தசையைக் கவர்த்துகொண்டு சென்ற தாதலால், 'ஊனுற்ற
நெடுவேல்' எனப்பட்டது. (ககசு)

கககி. திறலுடைநெடுவேலட்டசிலம்பினிற்சிறித்தோன்றும்
பொறிகளுந்துகளுமார்ப்பும்பொள்ளெனச்செறித்ததன்மை
மறிகடன்முழுதுமங்கண்டவையுமடைந்தொன்றாகி
யிறுதியிலுலகங்கொள்ளவெழுந்ததுபோலுமாதோ

(இ - ன்.) திறல் உடை-வலிமையையுடைய, நெடு-நீண்ட, வேல்-வேலா
யுதம், அட்ட - பிளத்தழித்த, சிலம்பினில் - கிவுஞ்சமலையினின்று, சிறி
தோன்றும்-வெளிச்சிதறிக் காணப்பட்ட, பொறிகளும் - அனற்பொறிகளும்,
துகளும் - துகள்களும், ஆர்ப்பும் - ஆரவாரமும், பொள்ளென - விரைவாக,
செறித்த - ஒருகருகடியெங்கும் பரவிய, தன்மை-தன்மையானது,—இறுதி
யில் - கற்பாத்தகாலத்தில், உலகம் கொள்ள-உலகங்களைக் கவர்த்துகொண்
டழிக்கும்பொருட்டு, மறி கடல் முழுதும் - (அலைகள்) புரளுகின்ற கடல்க

எனத்தும், அங்ஙனம் வடவையும்-அக்கடலினிடத்துள்ள படபாழுக்காக்கினியும், ஒன்று ஆகி அடைத்த - ஒருங்குசேர்த்து, எழுத்தது போலும்-மேலே முகின்ற தன்மையை யொக்கும்; (எ - று.)—மாத, ஓ - ஈற்றை.

உவனையணி. இவ்வணற்பொறித்தொகுதிக்குப் படபாழுக்காக்கினியும், துண்கிறைவுக்குக் கடலெழுச்சியும், ஆரவாரத்துக்கு இரண்டும் உவமையென்க. வடவை-படபா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; பெண்குதிரையைக் குறிக்கின்ற இச்சொல். அதன் முகத்திலுள்ள அக்கினிக்குத் தானியாகுபெயர்.

ககக. தந்தியின் வதனங்கொண்டதாரகவவுணன்மார்பிற
சிந்துறுகுருதிச்செந்நீர்திரைபொருதலைத்துவீசி
யந்தமினீத்தமாகியிற்படையட்டகுன்றி
வந்திடுபூழைபுகுமறிகடன்மடுத்ததன்றே

(இ - ன்.) தந்தியின் வதனங்கொண்ட - யானைமுகத்தையுடைய, தாரக அவுணன் - தாரகாசுரனது, மார்பின - மார்பினின்ற, சிந்துறு - பெருகிய, செங்குருதி நீர் - சிவந்த இரத்தப்பெருக்கு, திரை பொருது அலைத்து வீசி- அலைமோதி வீசியடித்துக்கொண்டு, அத்தம் இவ் வீத்தம் ஆகி- வரம்பற்ற வெள்ளமாய், அயிற் படை அட்ட குன்றில் வந்திடு பூழை புகு - (குமரனது) வேலாபுதம் பிளந்தழித்த கிரொளஞ்சுகிரியில் (அவ்வெப்பாய்தலால்) உண்டான பெருந்துளையுழியாய்ப் பிரவேசித்துசென்று, மறி கடல் மறித்தது - அலைமோதப்பெற்ற கடலில் விழுந்து அதனை நிறைத்தது; (எ - று.)—அன்று, ஏ - ஈற்றை.

‘அயிற்படையட்ட’ என்பது - குன்று, பூழை என்னும் இரண்டினையும் இயையும். அயிற்படையட்டதனால் ஆகிய துறார மென்க. அலைதல்-பக்கங்களிலுள்ளபொருள்களை நிலபெயர்த்தல். வீசுதல் - அவற்றைத் தூரத்திலெறிதல். குருதிச் செந்நீர்-ஒருபொருட்பன்மொழி யெனினுமாம். வதகம்-வடசொல் அயிற்படை - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. மறி கடல் - வீணத்தொகை. தோடீபுயர்வுநவ்ச்சியணியின்பாற்படும். (ககக) ககக. அிட்டவேண்மீண்டுக்கத்தவேள்கரத்திருப்பத்தியோன் பட்டதும்வெற்புமாய்ந்தபான்மையும்வுணர்யாருங் கெட்டதுநோக்கிமாலுங்கேழ்க்கிளர்கமலத்தேவு முட்டிலாமகத்தின்வேந்துமுனிவருஞ்சுரநுமார்த்தார்.

(இ - ன்.) விட்ட வேல் - (முருகக்கடவுள்) பிரயோகித்த வேலாபுதமானது, மீண்டு-திரும்பிவந்து, கத்த வேள் கரத்தது இருப்ப-அக்கடவுளின் திருக்கையிற்சேர்த்திருக்க, —தியோன் பட்டதம் - கொடிய தாரகாசுரன் இறந்ததையும், வெற்பு மாய்த்த பான்மையும் - (கிரொளஞ்சு)கிரி அழித்த தன்மையையும், அவுணர் யாரும் கெட்டதும்-அசூரர்களெல்லாரும் அழித்திட்டதையும், கோக்கி-பார்த்து, —மாலும்-திருமாலும், கேழ் கிளர் கமலம் தேவும் - ஒளிவிளங்குகின்ற தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமதேவனும், முட்டு இலாமகத்தின் வேந்தம் - குறைவில்லாத யாகத்தைக்குத் தலைவனான இத்திரனும், சுாரும் - மற்றைத்தேவர்களும், முனிவரும் - இருடிகளும், ஆர்த்தார் - (மகிழ்ச்சியால்) ஆரவாரித்தார்கள்; (எ - று.)

முட்டிலா மகத்தின் வேந்து - துறாஅசுவமேதவாகங்களைக் குறைவறச் செய்த இத்திரன். முட்டில்லாமை - யாகத்துக்கு அடைமொழி. முட்டி - மத்திரலோபம், கிரியாலோபம், திரவியலோபம் முதலியன. முட்டில்லாமையை இத்திரனுக்கு அடைமொழியாகக்கொள்ளின், மனத்தயரொழிந்த இத்திரனென்க. மகம் - வடசொல். (ககக)

ககஅ. ஆடினர்குமரற்போற்றியங்கைகளுச்சிமீது
குடினர்தண் பூமாரி தூர்த்தனரவனைச் சூழ்ந்து
பாடினர்தொழுதுமுன்னம்பன் முறைபணிந்துநின்றார்
நீடியவுவகையென்னுநெடுங்கடலாழநீரார்.

(இ - ன்.) (இங்கனம் மகிழ்த்த ஆரவாரித்த தேவர்களும் முனிவர்களும்),—
நீடிய உவகை என்னும் செவ்வ கடல் ஆழம் நீரார் - மிக்க களிப்பென்கிற பெ
ருங்கடலினுள்ளே மூழ்கியமூர்த்திய தன்மை யுடையவர்களாய், ஆடினர்-கடத்
தாடினார்கள்; குமரன் போற்றி - குமாரக்கடவுளைத் துதித்து, அம் கைகளை
உச்சிமீது குடினர்-அழகிய கைகளைத் தலையின்மேற் குவித்துத் தொழுதார்
கள்; தண் பூ மாரி தூர்த்தனர் - தேனினுள்ளுள்ளத் பூமழையைப் பொழிந்
தார்கள்; அவனை சூழ்ந்து-அம்முருகக்கடவுளைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, பாடி
னர்-கீதம்பாடினார்கள்; தொழுது-அஞ்சலிசெய்து, முன்னம்-எதிரில் வந்து,
பல் முறை பணிந்து நின்றார் - பலமுறை உணங்கி நின்றார்கள்; (எ - று.)

குமரற்போற்றி ஆடின ரென்றும், சூழ்ந்து தொழுது பாடின ரென்றும்
இயைத்தலுமாம். அகைகளை - அகங்கைகளை என்பாரு முனர். சூழ்ந்து -
சுற்றிலுங் கூடநின்று எனினுமாம். தொழுதல் - கைகூப்ப்தல். பணிதல் -
லாஷ்டார்க்கமஸ்காரஞ் செய்தல். ஆடுதல் முதலியன. ஆனத்தத்தின் செ
யல். முன்னம் - இடமுன்: சங்கிதானத்தி லென்க. தண் பூமாரி-குளிர்ச்சி
யான புஷ்பவர்க்கும். (ககஅ)

ககக ஆங்கதுகாலதன்னிலைப்பிலாமாயைவல்ல
வோங்கலதிறப்பவங்க ணுறங்கியவீரரெல்லார்
திங்குறுமையவீங்கிக்கதுமெனச்சென்று செவ்வேள்
பூங்கழல்வணங்கிநின்றபோற்றியேபுடையினின்றார்.

(இ - ன்.) ஆறகு அதகாலதன்னில் - அச்சமயத்திலே, அளப்பு இலா
மாயை வல்ல ஒங்கல்அது இறப்ப - அளவில்லாத மாயைகள் வல்ல கிரேன
ஞ்சுகிரி அழிந்திட, அங்கண் உறங்கிய வீரர் எல்லாம் - அவ்விடத்தில் மயங்
கிக்கிடந்த வீரர்க ளெல்லாரும், திங்கு உறு மையல் கீங்கி - கொடுமையிக்க
மயக்கத் தெளிந்த, ததுமென சென்று - வினாவிற் போய், செவ்வேள் பூ
கழல் உணங்கி கின்று - சிவந்த முருகக்கடவுளினது தாமரைமலர்போன்ற
திருவடிக்கைமலர்கரித்து எழுந்து. போற்றியே-(அவனைத்) துதித்துக்கொண்
டே, புடையில் நின்றார்-(அவனது) பக்கங்களிற் கூடிகின்றார்கள்; (எ - று.)

ஒங்கல் - உயர்ச்சி: உயர்வுள்ள மலைக்குத் தொழிலாகுபெயர்; 'அல்' -
சுருத்தரப்பொருள்வருதி யெனினுமாம்: இதன்மேல், 'அது' - முதல்வேற்
றுமைச்சொல்லுருபு. ஆங்கு - அசையுமாம். (ககக)

உ00. வாருறுகழற்கால்வீரவாகுவேமுதலாவள்ள
வீரர்கடம்மையெல்லாம்வேலுடைக்கடவுளுக்குத்
தாரகன்வரையுட்பட்டித்தகுமுணர்வின்றிரீவி
ராருநொந்தீர்கள்போலுமாயைபூடமுந்தியென்றான்.

(இ - ன்.) (அப்பொழுது), வேல் உடை கடவுள் - வெற்றிவேலையுடைய
முருகக்கடவுள்,—வார் உறு கழல் கால் வீரவாகுவே முதல் ஆ உன்ன வீரர்
என்தம்மை எல்லாம் கோக்கி - கீட்சி பொருத்திய, வீரக்கழலையணிந்த பாத
த்தையுடைய வீரவாகுமுதலாகவுள்ள வீரர்களைவரையும் பார்த்து,—'நீவீர்
ஆரும் - நீங்கெனல்லாரும், தாரகன் வரையுள் பட்டு - தாரகானது கிரேன

விவரம்.

சைவசித்தாந்த வைபவம்

“வேதமோடாகம மெய்யா மிறைவனூல்
ஒதும் பொதுவுஞ் சிறப்பு மென்றள்ளன
நாதனுரையிவை நாடிலிரண்டந்தம்
பேதம் தென்பர் டேரியோர்க் கபேதமே.”

உலக மனைத்தினையும் ஆக்கி சிறுத்தி யழித்து மறைத்து
அருளும் பாம கருணாகிரியாகிய பாமசிவன், சர்வான்மாக்களும்
தம்மை யடைந்து வழிபட்டு உய்யும்பொருட்டு, சிருட்டி யாரம்பந்
திலே வேதம் ஆகமம் என்னும் இரண்டு தூலங்களையும் அருளிச்
செய்து, அவ்வான்மாக்களுக்குக் கொடுத்தருளினார். அந்த தூல்
களிலே சொல்லப்படும் விஷயங்களாவன: பதி பசு பாச வியல்புக
ளாம். வேதத்திலே பதி பசு பாச வியல்புகள் பொதுவகையாக
வும், ஆகமங்களிலே சிறப்பு வகையாகவும் ஒதப்பட்டுள்ளன. அத
னால் வேதம் பொதுதூலெனவும், ஆகமம் சிறப்பு தூலெனவும்
சொல்லப்படும்.

ஆன்ம வர்க்கம் அபக்ருவர் பக்ருவர் என்னும் வேதபாட்
டால் உலகளும், சத்திசிபாதரும் என இருவகைப்படுதலின், உல
கர் பொருட்டு வேதத்தைப் பொதுவகையாகவும், சத்திசிபாதர்
பொருட்டு ஆகமத்தைச் சிறப்பு வகையாகவும் பாமசிவன் அரு
ளிச் செய்வாராயினர்.

இனி, வேதத்தினும் பொதுவும் சிறப்புமென இருவகை
யியல்புகள் உள்ளன. எனினும், ஆகமத்திற் கூறப்படும் சிறப்
பியல்பை நோக்க வேதத்திலுள்ள சிறப்பியல்பு பொது வியல்பாய்
நிற்கும். ஆகமத்தினும் பொதுவியல்பு, சிறப்பியல்பு என இரு
வகை யியல்புகள் உள்ளன. ஆயினும், வேதத்திலுள்ள சிறப்

பியல்பை நோக்க ஆகமத்திலுள்ள பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பாக நிற்கும். அன்றியும், வேதத்தினுள்ள சிறப்பியல்பு அருகிருந்து இலைமறை காய்போல அரிதினுணரப்படும். ஆகமத்தினுள்ள சிறப்பியல்பு தெளிந்த பொருளாய் வெள்ளிடை மலை போல் எளிதி னுணரப்படும். பயன்றரு முறையினும் வேதத்திலுள்ள கன்ம காண்டம் பந்த நிலையினதாய் போகத்தையே விபரிது முதலும். ஞானகாண்டம் முத்தியை யுதவுமேனும் பிரம்பத வின்றிபத நிலைகளையே பெரிது முதலும். சிறுபான்மை உண்மை முத்தியை யுதவும் பகுதிகளு முளவாம். ஆகமத்திலுள்ள கன்மகாண்டம் பந்தத்தை யகற்றி முத்தி வகையுட்பட்ட சாலோக்கியாதி பதங்களைக் கொடுக்கும். ஞானகாண்டமோ அபயதமுத்தியின் மேற்பட்ட அபாயத்தி பாமுத்திகளை அருளும்.

இவ்வாறு வேதம் ஆகமம் இரண்டும் வேண்டப்பட்டோ, ஒத்து ஒழுருவனவாம். அன்றி அவை தம்முண் மாறுபட்டனவாகா. சர்வஞ்ஞானிய முதல்வன் மாறுபாடு உரையானென்பதும் உணர்ப்பாலதாம்.

இவ்வுண்மை இதன் மருடத்திலங்கும் “வேதமொடாகம மெய்யாம்” என வெழுந்த திருமந்திரத்தானும், “வேதசாயிதந் தந்திரம்” எனக் கிரியாபாதத்தும், “வேதார்த்தார்த்த மிதஞ்ஞானம்” என ஞானபாதத்தும் ஒதும் காமிக வசனத்தானும், “வேதத் தொழி பொருள் வேதார்த்தத் தீதில் பொருள்கொண்டொக்குநால் சைவம்” எனவும் “வேதார்த்தத் தெளிவாஞ் சைவசித்தார்த்தத் திற னிக்குத் தெரிக்கலுற்றும்” எனவும் வரும் சித்தார்த்தநூற் செய் யுட்களானும் இனிது போதரும்.

பாமசிவன் அருளிய நூலும் பொருளும் இவ்வனமிருக்க, இடைக்காலத்திலே இந்திரன் பொருட்டுப் பிரகற்பதி உலோகா யத நூல் செய்தார். திரிபுரத்தகரர் தபசை யழித்து அவர்கள் வலியைக் குறைக்கும் குழ்ச்சியால் அவர்க்குப் போதிக்கும்படி மாயோன் பிடகநூல் செய்தார். அருகன் ஆருகத நூல் செய்தான். இவை வேதத்துக்குப் புறம்பான நூல்கள். கணுதரும் அக்கபாதரும் தருக்கநூல் செய்தார். சைமினி வேதத்திற் கரும்

காண்டத்தை மேற்கொண்டு மீமாஞ்சை நூல் செய்தார். கபிலர் சாங்கியநூல் செய்தார். இவை வேதத்தைத் தழுவிய நூல்தன்: இன்னும், மாயோன் பாஞ்சராத்திர நூல் செய்தார். சக்கிரன் தேவர்க்குக் கேடு சூழ்ந்து அரசர் தலைவனாகிய சூரபன்மனுக்கு மாயாவாதம் போதித்தார் பதஞ்சலி பாதஞ்சல யோகநூல் செய்தார். இந்நூற்பொருளெல்லாம் ஒவ்வோர் மதங்களாய்க் கிளைத்தன. பிரகற்பதியும் மாலும் சையினியும் சக்கிரனும் அவ் வந்நூல்கள் செய்தமை ஒவ்வோரே துப்பற்றியாம். அதனால் அவையே அவர்க்கு அபிமதமென்று கொள்ளலாகாது.

துவாபாயுக முடியில் இற்றைக்கு ஐயாயிர வருடங்களுக்கு முன் வேதவியாசர் வேதத்து ஞானகாண்டப் பொருளைத் தழுவிப் பொருள் பலபடத் தோன்றும் சூத்திர வடிவமாகப் பிரமசூத்திர மெனவொன்று செய்தார்.

எத்தனை நூல்கள் எத்தனை மதங்கள் தோன்றினும், பாம சிவன் அருளிச்செய்த முதநூலாகிய வேதசிவாகமங்களும் அவை போதிக்குஞ் சைவசமயமும் தம் நிலை தளராது விளங்கி, உயிர்க ளுக்கு வேண்டிய இருமைய் பயனையும் உதவி வருகின்றன. முனி வர்கள் வாக்காகிய கற்ப சூத்திரங்கள், ஸ்மிருதிகள், புராணங்கள் இதிகாசங்களும் பிற்காலங்களிலே தோன்றி உபபலமாய் நடக்கின் றன.

புண்ணிய பூமியாகிய இப்பாதகண்டத்திலே தலங்கீடோறும் ஆலயங்கள் அமைய, அவற்றிற் பாமசிவன் தமக்கு ஒரு வடிவாயில் ளாதவராயினும் உலகத்தார் தம்மை வழிபட்டு உய்யும்படி திரு மேனி கொண்டு சிவலிங்க மூர்த்தியாய் எழுந்தருள, உமாதேவி யார், கணபதி, சுப்பிரமணியர் முதலாயினோரும், அரி, பிரமன், இந்நிரன் முதலிய தேவர்களும், அகத்தியர், வதிஷ்டர், மார்க்கண்டேயர், பதஞ்சலி முதலிய முனிவர்களும், முகசூத்தன், நளன், இராமன் முதலிய சக்கிரவர்த்திகளும், பல அரசர்களும், அடியார் களுமாறோர் தாமிக முதலிய சைவாகமங்களின்படி பூசித்துத் திருவருள் பெற்று வருகின்றனர். அம்மட்டோ! மிருகங்கள், பறவைகள், ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, தாவரங்கடாமும் சைவாகமப்

படி யமைந்த ஆலயங்களிலே சிவலிங்கப் பெருமானை வழிபட்டிப்
பேறுபெற்றன வென்னின், வேறு யாது விளம்பல் வேண்டும்.

சிறுட்டி காலத்தொட்டு இந்நாள்வரை பாரசிவனது திருவுள்
ளப்பாங்கின்படி சைவசமயம் இத்துணை வைபவங்களோடுகிளங்கி
உயிர்களுக்கு அருந்துணையாய் நின்று அருள்புரிந்து வருகின்றது.

இக்கலியுகத்திலே யுட வலிமையினுற்போதும் இடைக்காலத்
துப் பௌத்தம், சமணம் என்னும் சமயங்கள் கதித்துச் சைவசம
யத்துக்கு இடையூறு செய்யலாயின. அக்காலத்து முதல்வனுணை
யால் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், ஆளுடைய பிள்ளையார், அப்ப
மூர்த்திகள், முதலாயினோர் அவதரித்து அவற்றை யொடுக்கிச்
சைவசமயத்தை ஒங்கச் செய்தனர். இது நிற்க;

விபாசர் இயற்றியதாய்ச் சொன்ன பிரம சூத்திரத்துக்கு
இற்றைக்கு இரண்டாயிர வருடங்களுக்கு முன்னே ஸ்ரீகண்ட
சிவாசாரியர் ஒரு பாஷிய மியற்றினர். அது சைவப்பகுதியுட்
பட்டதாகும். அவர் காலத்திற்றானே மலயமா நாட்டிற் சங்கரா
சாரியர் தோன்றி வடநாடு சென்று கலைபயின்று வலனுணராகித்
தமக்கு வாய்த்த அறிவின்படி பிரமசூத்திரத்துக்கு ஏகான்மவாதப்
பகுதியுட்பட்ட மாயாவாத பாமாக ஒரு பாஷிய மியற்றினார்.
சைவநல மறியாத வடநாட்டுப் பிராமணருள் ஒருசாரார் சாதியபி
மானங்கொண்டு, அவரது போதனைபைத் தழுவி யொழுகலாயி
னர். பின் இராமாநுஜாசாரியர், ஆணந்த தீர்த்தாசாரியர் என்ப
வர்களும் பிரமசூத்திரத்துக்கு ஒவ்வொரு பாஷியமியற்றித் தத்தங்
கொள்கைகளைச் சாதித்தனர். அவ்வாசிரியர்கள் கொண்ட கொள்
கைகளை அவலம்பித்து நடப்பவரும் பலராயினர்.

ஸ்ரீகண்டாசாரியர் பிரமசூத்திரத்தினைச் சிவாத்துவித மதம்
போதிப்பதென்பர். சங்கராசாரியர் கேவலாத்துவித பாமென்பர்.
இராமாநுஜாசாரியர் விசிட்டாத்துவித நூலென்பர். ஆணந்த தீர்த்
தாசாரியர் துவித நூலென்பர். இங்ஙனம் அச்சூத்திரம் பலரை
யும் மலைப்பவைத்து இதுதான் பொருளென உண்மை யுணர்வொட்
டாது மறைந்து, பலரும் கலாம் விரித்து இடர்ப்படும்படி செய்து
நிற்கின்றது. வேதவியாசர் செய்த அச்சூத்திரத்தால் விரிந்த

முதற்பயன் மதக்கலைக்கள்; நேர்ந்து பாதகண்டவாகிகள் பிளவு பட்டு இக்கியமின்றியானதேயாம்.

சைவமாதர் இவ்விடருட் சிக்காது வேத சிவாகம மெய்ப் பொருளுணர்ந்து, அந்நூல்வழி யொழுதி, ஆளுடைப பின்னையர் முதலிய சமயாசாரியர் அருளிச் செய்த தேவார திருவாசக முதலிய அருட்பாக்களை ஒதிச் சிவபெருமானை வழிபட்டு, அருளும் ஆனந்தமும் பெற்று வாழ்கின்றனர்.

தமிழ் மொழியிலே திருமுலநாயனார் திருமந்திரம் அருளிச் செய்து சைவசித்தாந்த உண்மைகளை உலங்க வைத்தார். திருக்கைலாச பாம்பலாச் சந்தான குாவர்களான மெய்கண்ட தேவர், அருணாந்தி சிவாசாரியர், உமாபதி சிவாசாரியர் முதலாயினோர் சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், சிவப்பிரகாசம் முதலிய பதினான்கு சாத்திரங்களை அருளிச் செய்திருக்கின்றனர். அச்சாத்திரங்களினாலே தமிழ்நாடு அடைந்த பயனுக்கு அளவில்லை.

இப்படியாகவும், இக்காலத்து அச்சங்காசாரியாதுகேவலாத்துவித மாயாவாத பதத்தை அவலம்பித்து ஒழுதுகின்ற மென்பாருட் சிவர், தம்மளவில் அடங்கி நில்லாது சைவசித்தாந்தச் செல்வங்களோடு சருவி இழிமொழி பகர்ந்து நின்றதைகள் பேசிய சைவ நெறியை விகழ்ந்து பழிபாவங்களுக்கு ஆளாகுகின்றனர். அவரது இழிமொழி பொதிந்த நின்றைகளாற் சைவத்துக்கு வருங்கேடு பாதுமில்லையாயினும், அவர் சைவசித்தாந்தத்தின்மேல் ஏற்றும் பழிமொழிகளால், நம்மனோர் மனம் வருந்தாவண்ணம் அவற்றைப் பரிகரித்தல் கடமைபாமென மேற்கொண்டனம்.

1. மாயாவாதிகளுட் கோவிலூர்க் “காகிகாணந்த” என்பா ரொருவர் கோலென்றேந்தி “வேதபாழிய பாகபத தாந்திரிக துவித சைவ தூர்வாத”மென நின்றைமொழி தலை வைத்துச் சைவ சித்தாந்தத்தை இகழ்கின்றார். “வேதபாழியமான ஆகமம்” ஏன்கின்றார். “ஆகமத்திற் கூறுது கூறிய இவாது மார்க்கம் காண வில்லடைக்குச் சமனமா” மென்கின்றார். “வேதபாழிய பாகபத தாந்திரிக துவித சைவம்” “அவைதிமாயைசைவசித்தாந்தம்”. என்பனவாகப் பலபல நின்றைமொழி புல்கின்றார்.

மற்றோரிடத்தில் எமக்கோ, "பாமேஸ்வரன் பகர்ந்த பல வாகமங்களும், தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம் முதலிய மகிமை வாய்ந்த பொது நூல்களும், சிரோஸ்துஷணமாக வுடன்பா டேபாம்" என்றார். இஃதுண்மையானால் ஆகமத்தை நிர்தித்த தும் அதிற் கூறப்படும் சைவசித்தாந்தத்தை இகழ்ந்ததும் என்ன மயக்கமோ! திருமந்திரத்தில் "வேதமொடாகமம் மெய்யாம்" "இரண்டந்தம்பேதமதென்பர் பெரியோர்க்கேபேதமே" என்பவற்றை யுணராததென்னையோ. இவர் பாமேஸ்வரன் பகர்ந்த ஆகமம் எனத் தெரிந்தும் அவ்வாகமத்தை நிர்தித்ததும், அதிற் சிவன் பகர்ந்த சைவசித்தாந்தத்தினை நிர்தித்ததும் சர்வஞ்ஞாகிய சிவனுக்குச் சம்மதமாகுமா! அவரவர் செய்தவினைக்கு ஏற்ற பயனளிக்கும் பாம சிவன் இந்நிர்தைக்குப் பயனளிக்கமாட்டாரோ. சிவநிர்தை சிவ சாத்திரநிர்தை சைவநிர்தைபாகிய இவ்வதிபாதகங்கட்குக் கழு வாயு முண்டுமொலோ!!

2. "தூர்வையாசகப் படல்"த்தை பெழுதினோர் "நானே பிரமமெனக் கொண்ட மார்க்கம் வேத சிவாகமாறு சகல சாஸ்திர விரோத"மாம் என்றதைப்பற்றி வருந்தினார். வேத சிவாகமங்க ளும் அவற்றின் வழிவந்த சகல சாஸ்திரங்களும் நாம் பாசபந்த முடைய பசுக்களென்றும் நமக்குப் பதியாய்ப் பிரமமாயுள்ளவர் பசுபதிபெனப் பெயரிய பாகிவரோ. பென்றும் கூறுவதால், பசுவா கிய நாமே பிரமமென்பது அவற்றிற்கு விரோதமென்றே! இவர் அது கேட்டு வருந்துவதெற்றுக்கு.

3. இவர் அவ்விடத்துத் திருமந்திரம் ஒன்றைக் காட்டினார். அதில் அவமற்ற வேதாந்த சித்தாந்தம் சிவனைப் பாமனுட் சிவ னுட் காட்டும் என்றிருப்பதால், வேதாந்த சித்தாந்த மிரண்டும் அவமற்றதென்றும், அந்நெறிகள் ஆன்மாவினுள்ளே பரமான்மா வாயுள்ள சிவனைக் காட்டும் என்றும் வெளியாயிற்று, அது சைவ சித்தாந்திகட்கே சாதகமாயுள்ள கொள்கையாம். அதுபற்றி இவ ருக்கு வந்த ஆக்கமென்னையோ. அவமற்ற வேதாந்த மென்றி ருக்க ஆபாச மார்க்கமென்னலாமோ வென்வின்றார். இங்கே கூறி பது சிவன் உபநிடதமாகிய வேதாந்தங்களி னுரைத்த கொள் கையை. அங்கொள்கையும் சிவன் சிவாகமங்களில் ஞானபாத

மாகிய சித்தார்த்தத்துக் கூறுங் கொள்கையும் ஒன்றென்று திருமு வரே கூறினார் அது தெரிந்தற்றே அவமற்ற வேதார்த்த சித்தார்தம் என இரண்டினையுர் ஒருபபித்து ஈன்மிக் கூறினார். பரம னாகிய பிரமம் சிவனே யென்றுங் காட்டினார். இவ்வுரைக்கு மாறாகச் சிவமென மேலில்லை, நாமே பிரமம் என்று கூறும் மதம் வேதார்த்தமன்று; மாயாவாதமாம். அவ்வேகான்மவாதமாயாவாதிகள் சொல்லும நாம பிரமமென்னுங் கொள்கை பொருத்தமற்றதெனப் பூர்வபக்கமாக வைத்து ஆகமங்களிற் பரமசிவனே கண்டித்து ஒதுக்குகின்றார். உபசிடத வேதார்த்தத்தை அருளிச்செய்த சிவனே ஆகமத்தில் அவ்வாறு கூறி யொதுக்கினுமாகலின், அபாயாவாதக் கொள்கை ஆபாசமாய்க் கமாய மெனபகமது யெனென்கை. அவமுற்றஅவ்வேகானமாத மாயாவாதிகளுாவேதார்த்திகள் எனத்தம்மைக்கூறுதலின், அவர்பற்ற செல்லமைப்பொருட்டே திருமுலர் இதனை அவமற்ற வேதார்த்தமென வெறுப்பிதறுபுரைத்தார்; ஆதலின், இவர் அதுபற்றி வருதுதலிற் பபவின்மும்.

4. இனி, பதிபசுபாசமாகிய பதார்த்த மூன்றும் அநாதி நித்தியப்பொருள்தனாமென்று சகல சாஸ்திரங்களும் உரைக்கும் எனக்கூறிபது வழுவென்கின்றார் நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம என்பதன் பொருளையுணரவேண்டு மென்கின்றார். அதற்குத் திருவினையாடற் புராணத்துள்ள:—

- (1) “மெய்மை யாம்பொருள் விவேகமும் வேறுபாடாய
பொய்மை யாம்பொருள் விவேகமும் புத்தியுட்டோன்ற
விம்மையாசையு மறுமையி லாசையு மிகந்து
செம்மையாசிய சருத்தராய்ப் பாகதி தோவா.”
 - (2) “புத்தராதியோர் புறவுரை கெறிகளும் பொய்யா
நித்தவேதநா நமுலிய வகையுரை கெறியுஞ்
சித்தமாசறுத் தானருட் டெளிபா வதனான்
மித்தையாணவத் தொடக்கறதில்லையாம் வீமே.”
 - (3) “வேதவாகமச் சென்னியில் வினையொரு ண்பேதம்
பேதமாகிய பிணக்கறுத் திருப்பிணி யவழ்த்து
நாதனாகிய தன்னையு மென்னையு கல்கும்
பேதனாகிய குருபான் வருவதெப் பொழுதால்.”
- என்னும் பாக்களைப் பிரமாணமாகக் காட்டினார்.

திருவிளையாடற் புராணத்தில் வாதவூரடிகளுக்கு உபதேசித்த பாலத்தில் “மெய்மையாம் பொருள் விவேகமும்” என்பது 10-ம்பாட்டு. புத்தராதியோர் என்பது 11-ம் பாட்டு. “வேதவாக்மச் சென்னியில்” என்பது 13-ம்பாட்டு. இவர் 11-க்கும் 13-க்கும் இடை யிலுள்ள 12-ம் பாட்டாகிய,

“பத்தியெய்தா னருட்பெரும் பத்தருக் கன்றி
முத்தியெய்தரி தெனமறை மொழிவதப் பொதுதல்
சத்தியப்பொருட் டெளியெவ்வாஞ் சத்திரி பாதர்
குப்துணர்த்திய தாகம மென்பர்மெய் யுணர்ந்தோர்.”

என்பதனை இங்கே காட்டாது மௌனமாக விட்டு விட்டார். இப்படி விட்டதற்கு ஏது வென்னை? இதன் பொருள் தங்கொள்கைக்கு விரோதமா மென்பதோ. அவ்விரோதம் யாது? சிவபத்தருக்கன்றி முத்தி யெய்தரிதென மறைமொழியு மென்றும், அம்மறை பொது நூலென்று, அவ்வேத மெய்ப்பொருட்டெளி வெல்லா வற்றை யும் சத்திரிபாதர்க்கு உபத்துணர்த்தியது ஆகமம் எனவும் உண்மை யுணர்ந்த ஞானிகள் கூறுவாரென்பதோ. தங்கொள்கைக்கு மாறாகவந்தாலும் உண்மையை யொளிக்கலாமா. தம் மனச்சாட்சி க்குத் தெரிந்தவொன்றை அம்மனச்சாட்சிக்கு மாறாகப் போசலா மா. இங்கு இப்படி யொளித்தவர் மற்றிடங்களில் வேறியாது செய்யமாட்டார். அன்பர்களே! இவரது வஞ்சனையைப் பாருங்கள். சீடத்த கட்சியைச் சாதிக்க வேண்டுமென்பதே யன்றி உண்மையில் காட்டமில்லை பென்பது இதனால் நன்கு புலப்படுகின்றது.

இனி, பதி பசு பாசம் என்னும் திரிபதார்த்தம் நித்தமென்ப தற்கும் நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம். அநினும் இங்கே காட்டிய செய்யுட்களுக்கும் அதற்கும் என்ன தொடர்பு.

வாதவூரடிகள் தம் மறியில் “நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம் உதிப்ப, இகபாபோக வைராக்கிய முற்றுச், சித்த சுத்தியுடையாய், முத்திரெறியையாராயத்தொடங்கி, வேதத்துக்குப்புறம் பான உலோகாயதம், பெளத்தம் சமணம் என்னும் மார்க்கங்கள் பொய் மார்க்கங்களாம்; வேதத்தைத் தழுவி யமீயாஞ்சகம், தார்க்கிகம், சாங்கியம், மாயாவாதம், பாஞ்சராதிரியம், பாதஞ்சலம் முதலி

ய மார்த்தங்கனும் அறிவின் கண்ணதாகிய அஞ்ஞான மயக்கத்தை யறுத்துச் சிவபெருமானுடைய திருவருளை உணர்த்தமாட்டா; அதனால், ஆனவமலபந்தம் நீங்குதலும்இல்லை; முத்திசித்தித்தலும் இல்லைபாம். சிவபத்தருக்கன்றி மற்றையோர்க்கு முத்திசித்திய் பதரிதென்று வேதங்கூறும். பொதுநூலாகிய அவ்வேதத்தின் மெய்ப்பொருள் விளக்கத்தைச் சத்திரிபாதத் துத்தமர்க்கு உய்த் துணர்த்தியது சிறப்புநூலாகிய ஆகமமாம் என்று உண்மை யுணர்ந்த ஞானிகள் கூறுவார்கள். ஆதலின், அவ்வேதாகம முடி வில் விளங்கும் மெய்ப்பொருளின் அபேதவாதம் பேதாபேத வா தம் பேதவாதமாகிய பிணக்குக்களை அறுத்து அஞ்ஞானத்தை நீக்கி மெஞ்ஞானநதந்து பதியாகிய தன்னையும், அடிமையாகிய என்னையும் தரிசனஞ் செய்து வைக்கின்ற ஞானாசாரியார் எப்பொ முது வருவாரோ!” என்று காதலித்துரைத்ததாக அப்பாக்கள் புகல்வன்றன.

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவராயனாரும் ஞானம் என்னும் பகுதியில் நிலையாமை துறவு மெய்யுணர்தல் என வைத்து, செல்வ நிலையாமை யாக்கை நிலையாமைகளையும், அகப்பற்றுப் புறப்பற் றுக்களின் ஒழிவையும், கேட்டல் சித்தித்தல் தெளிதல்களால் வரும் மெய்ப்பொருளுணர்வையும் போதித்தார்.

இவ்விஷயத்துக்கும் பதிபசுபாசம் சித்தியமென்பதற்கும் யாது சம்பந்தம். முாட்டுத்தனமாகக் குட்டுக்கோல் கொண்டு ஆங் காரத்தோடு வந்த இவர் இது மாட்டுமந்தையன்று, வித்வகோஷ டியாகும் என் உணராததென்றை. “கல்லாதவரு நலிநல்லர் கற் றார்முற், சொல்லாதிருக்கப் பெறின்” என்பதை யறிவார்போலும்.

மேல், அவர் “பாமேகாணல் உபதேசம் பெற்ற மணிவாசகப் பெருந்தகை வேறுபாடாய் எப்பொய்ப்மையாம் பொருளை விவே கஞ் செய்தனர்” என்று முரைத்தார். இவர் காட்டிய செய்யுட் கள் உபதேசம் பெறுதற்கு முன்னிருந்த நிலைமைகளைப் போதிப் பனவாக, அதனை யோசியாமல் உபதேசம் பெற்று விவேகஞ் செய் ததாகக் கூறுவது சாலையிப்புடைத்து! அம்மமம்! இவரது அறி வுக்கு எதனை யொப்பிடலாம்!! முசனாக்கிராமநிவினரும் நல்லவர

யிருப்பார்! அந்தோ பாவம், இவர் கம்மாவிராது இந்த வேலையிற்
 றையிட்டது மிக்க பரிதாபம்! உபதேசமாதற்குமுன் நிகழ்ந்த
 இது கில்லபாமை யுணர்தல். பதிபாபாச உணர்வு இங்கு சித்திக்க
 மாட்டாது. நிலையாமையை யுணர்தல் முன்செய்த புண்ணிய
 விளைவினாலாம். அகப்பற்றுப் புறப்பற்று நீங்குதல் மனபரிபாகம்.
 சித்தசுத்தி பெறுதல் இருவினையொப்பு. இந்தநிலையிற் சத்திரி
 பாதம் பிறந்து குருவாவில் நாட்டமுண்டாம். அப்பக்குவநிலையை
 நோக்கி ஞானசாரியர் எழுந்தருளித் தீக்கை செய்து ஞானத்தை
 உபதேசிப்பர். அந்த ஞானத்தால் அம்முப்பொருளின் இயல்பு
 செவ்வனே தோன்றும். அவ்வாறே வாதவ்யாடிகள் சரித்தரினும்
 நிகழ்ந்தமை திருவினையாடற்புராணம் திருவாதவ்யாடிகள் புராணம்
 களைப் படித்து, அல்லது கல்வியறிவுடையார்மாட்டுக் கேட்டு அறி
 ந்துகொள்ளக் கடவர். அந்தோ! இவர் நூற்பயிற்சியின்றி அபி
 மானமாதிரத்தால் எழுந்து தடுமாறி அலக்கணுறுதற்கு யாம்
 மிக இரங்குகின்றோம்! இவர் குழவினருள் இவருக்கு இவற்றைத்
 தெளியித்துத் திருத்தி புபகரிக்கவல்ல அறிவாளர் ஒருவருமில்
 லோதும்.

இன்னும், ஈண்டு இவர் எடுத்துக் காட்டிய புராணச்செய்யுட்
 கள் வேதம் பொது நூலென்றும், அதைத் தழுவிய மாயாவாதத்
 தால் அஞ்ஞானமொழிதலும், விசி சித்தித்தது மில்லையாமென
 வும், ஆகமம் சிறப்புநூலெனவும் அதன் போதத்தால் அஞ்ஞான
 நீக்கி முத்தி சித்திக்குமெனவும் உரைத்து நின்றமையால், இவ
 ரது மாயாவாதம் பாறிவீழ்ந்து பாழ்பட்டுப்போயது. அவ்வரை
 இவரது மூர்த்தாவிற்கு ஓர் அசரிபாதமாய் முடிந்தது. அதனை
 யறிபாது எடுத்தாண்ட இவர்கதி சக்காவஸியறிபாது தலைபிற்றாங்
 கிய சலந்தான் கதியாபிற்று. பரிதாபம்! மிக்க பரிதாபம்!!

5. இனி முப்பொருளும் அநாதரித்தமோ வென்பதனையும்
 அவ்வாறு சைவநூல்கள் கூறுகின்றனவோ வென்பதனையும்
 அறிய விரும்புவாராயின், அது காட்டுதும். இவர்தமக்கும் பிரமா
 ணமென ஒத்துக்கொண்ட திருமந்திரம்:—

“அறிவறி வென்ற அறிவு மனநி
 அறிவுக் கறிவாம் பதியு மனநி

யறிவினைக் கட்டிய பாச மனாதி
யறிவு பதியிற் பிறப்பறுந் தானே”

“காடும் பதிபுட னற்பக பாசமு
கீடுமா நித்த நிலையறி வாரில்லை
கீடிய நித்தம் பாசாச நீக்கமு
காடிய சைவக் கு கந்திய னித்தே.”

“பதிபச பாசம் பயில்வியா நித்தம்
பதிபச பாசம் பகாடோர்க் காறாகவிப்
பதிபச பாசத்தைப் பற்றற நீக்கும்
பதிபச பாசம் பயில நிலாவே”

“படைப்பு மளிப்பும் பவிலினைப் பற்றும்
துடைப்பு மறைபடிமுன் றோன்ற வருளுஞ்
சடத்தை விரித்த வருளுஞ் சகலத்
தடைத்த வருகினை வைத்தெனவாம்.”

நீருலகுட் பயன்.

“எகனகேக னிருள்கரும மாயை பிரண்
டாகவிலை யாடிக் கிவ்.”

தண்ணைகப்பாணம்—நத்தியுபதேகம்.

“இதைதூலின் சியமபுவ பவதிற மெண்ணிற்
கணடுகனத் தலைமயக்குவ கழிக சைவத்த
மனாதிபாலறி வரிபன கிறைவின வலிய
வனாதிசத்தி நித்தியத்தன வைத்துமெய்ப் பொருளை.”

“பதியுமப்பதிக் கடிமையாம் பசவுமப் பசவின்
முதிருமாணவப் பகையுமம் முழுப்பகை துமிப்பக்
கதியமாயையுங் கருமமு மெனப்படு மவைதா
மதியுள்ளார்ஞர் புன்னிரண்டையு மலத்தொடு மொழிவர்.”

எனக் கூறுமாற்றா தூணாக்கடவர். இவைபோல்வன இன்னும் பலவுள.

6. அவர் மற்றோரிடத்தில் “பதிபச பாசங்கள் அநாதி நித்தியங்கள் என்றார். பாசம் எங்கனம் நித்தியமாம்” என வினாவினார். இதனால் பதி அநாதி நித்திய மென்பதிலாவது பசு அநாதி நித்திய மென்பதிலாவது ஆகிய மொன்றுமில்லை போகும்.

மூன்றாம் நித்தமேபென்பதனை மேற்காட்டினுமாயினும் தனித்தனி பசுபாசங்களைப்பற்றியும் பேசுவாம். நித்தம் என்பதன் பொருள் தோற்றநாசம் இல்லாதிருப்ப தென்பதாம்.

பசு நித்தமென்பது, சிவப்பிரகாசம் “எண்ணிதாய் நித்த மாய்” என்பதனாலும்,

ஆணவமலம் நித்த மென்பது-சிவப்பிரகாசம் “செம்பிலுறு களிம்பேய்ப்து நித்தமுலையையறிவு முழுதினையு மறைக்கும்” என்பதனாலும்,

மாயை நித்தமென்பது, சிவஞானசித்தியார் “நித்தமாயரு வாயேக நிலையதா யுலகத்திற்கோர் வித்துமாய்” சிவப்பிரகாசம், “உருவாதி சதூர்விதமா யொன்றொன்றெவ்வா வுண்மையதாய் நித்தமா யொன்றாய்” என்பவற்றாலும் இனிது போதரும்.

7. இனி அவர் பாசத்தினும் ஆணவமலத்தைப்பற்றி எங்ங னம் நித்தியமாமென ஆசங்கை செய்திவர். மாயை நித்தியமா ருமா எனவுங் கேட்டிலர். வழிதே பாசம் பாசம் என்கின்றார். இவர் பாசம் என்று கூறுவது பிரபஞ்சத்தைபென்று தோன்று கின்றது. பிரபஞ்சத்தை நித்தமென்று கூறுவார் ஒருவருமில்ர். பிரபஞ்சம் அநித்தியமாம். அது,

“மண்டனில் வாழ்வும் வானத் தாசயன் மாவார் வாழ்வும்
எண்டரு பூத பேத யோனிக னியாவு மெல்லங்
கண்டலிர் திரமா சாலங் கனாக்மு திரதங் காட்டி
யுண்டுபோ லின்றும் பண்பி லுலகினை யசத்து மென்பர்.”

எனச் சிவஞான சித்தியாரினுங் கூறப்பட்டது. உண்டுபோ லின் றுதல் நெடுங்கால நிலைபெறுவதுபோலக் காட்டி விராவிலழிந்து போதல். “இல்லேயெனுமாயையி லிட்டனை” எனக் கந்தரனு பூதியிற் கூறியதும் அழிந்துபோவதாய் பிரபஞ்சவாழ்வில் இருந் தினை” என்றபடியாம்.

திருவாசகத்தில் “பொய்யாய செல்வம்” என்றதும், தேவா ரத்தில் “பொய்யினுன் மிகைந்த போர்வை” “பொய்கிராமேனி தன்னைப் பொருளுனைக் காலம்போக்கி” என்பனவும் நிலையின்றி அழியு நீர்மைவீணையே குறிக்கும்.

8. இனி, இருள்வயப் பட்டிருந்த கண்ணின்புடைபேசன் ஆதித்தவொளி வாய்ப்பப்பெற்றபொழுது ஆதித்தவொளியினை பேசுண்டு இருளைக்காணாதவாறு போகச் சிவத்தைத்தரிக்கப் பெற்றோர் அச்சிவத்தையே யன்றி வேறொன்றையுங்காணார். அது பற்றியே சிவானந்த மாலைில் “எங்குஞ் சிவமொழிய வேறில்லை, அங்குநான் கருவி பாணவமாம்—பொங்குமிருள், மைசெய்தமா மாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும் பொய் பொய்” எனத் தமது சிவாதுபூதி நிலையைக்கூறினார்.

காசி காண்டத்தில் “கானலிடைத் தெண்ணிருங் கயிற்றினில் வாளாவு மலைகடலிற்பட்ட, கூன்முதுகிப்பிரிற்றோன்றும் வெள்ளிபுமம் முதலுண்மை குறிக்கிறீரும், ஆனவைபோனியைபறி பிரிற்றோன்று சுகமனைத்தும் நிலலாதழியுமாற்றால், தேனவிழ்ப்புங் கறிக்கையணி செல்வ நினதறைகழற்றால் சென்னிசேர்ப்பாம்” என்றதும் அந்நீர்மையதேயாம்.

சிவஞான சித்தியாரில் “பாஞானத்தார் பாததைத்தரிசித் தோர் பாமே பார்த்திருப்பார் பதார்த்தங்கள் பாரார்” “ஞாநிரு ஞான நேபர்த்தங்கே ஞானஞ் சங்கற்பனை ஞானமாகுந், திருஞான மிவையெல்லாக் கடந்த சிவஞானமாதலாற் சேவன் முத்தர் சிவமே கண்டிருப்பார்” எனவருவனவற்றாலும் அவ்வுண்மை தெனியப்படும். பட்டினத்தடிகள் திருக்கழுமலமும்மணிக்கோவையில் இவ்வுண்மை தோன்றவே “எந்தைநின், திருவளர்காட்டங் கருணைபிற்பெற தும், பாவையுமெனக்குப் பொய்யெனத் தோன்றி, மேவருளியே மெய்யெனத் தோன்றினை, ஓயியப்புலவன் சாயல் பெறவெழுதிய, சிற்பவிகற்ப மெல்லா மொன்றிற், நவிராது தடவினர் தமக்குச், சுவராய்த் தோன்றுந் துணிவு போன்றனவே” என அருளிச் செய்தாரொன்பதும் உணரக்கடவர். “பித்திகை வடிவங் காண்பார் க்குச் சித்திரம் இன்றாயவாறு போல” எனச்சிவஞான போதவுரையில் வருவதும் காண்க.

குட்டுக்கோற்கையர் இச்சித்தார்த்தங்களை யுணரும் மதுரை யின்றி, இப்பிராமானங்கள் மாயை சித்திய மன்றென்பதற்குத் தமக்குத் துணைசெய்யுமென. கிணர்ந்து எய்தித்துணர்ந்து குடும்பவெ

காரணம். பிரபஞ்சம் காரியம். மாயை நித்தம். பிரபஞ்சம் அசித்தம். சிவசந்திரானத்தில் இப்பிரபஞ்சம் அசத்தாய் முனைத்து நிலவாமையின், அச்சிவத்தைப் பொருந்திய ஞானிகள் பிரபஞ்சத்தைக் காண மட்டார். சத்து அசத்துக்களின் இயல்பைச்சித்தார்த்தநூல் வல்லார் வாய்க் கேட்டுணரக்கடவர். அவ்வனமின்றி வறிதே கனாதல் மாபன்றும். நிலையாமையுணர்தல் வேறு. பாசம் அசத்தாயொழிதல் வேறு. மூண்ணது பக்குவநிலையில் நிகழும் நிகழ்ச்சி. பின்னது பின் முத்தி முதலிய முத்திநிலைக்கண் நிகழும் நிகழ்ச்சியாம். இவர் அவ்வேறுபாடுணராது இரண்டினையும் ஒன்றாகக்கருதி எல்லாப் பாட்டையும் ஒருங்கு எடுத்துப் போட்டுக் குமுறுபடையாக்கினார் மாயாவாதிகள் பெருமபாச்மமையும் இவ்வாறே செய்வர். கலையிறுவில்லாமையே அதற்குக் காரணமாம்.

இனி, சிவனுக்குரிய பிரமத்தன்மைபைச் சிவனுக்குச் சொல்வது தகாதென்று தூர்வையாசகப்படல வசனகர்த்தர் எழுதியுரைத்தப்பற்றிப் போதிய நியாயஞ்சொல்லிச் சிவனுக்குப் பிரமத்தன்மையுண்டென்று காட்டாமல், சைவர்களுஞ் சிவனுக்குரிய குணங்கள் யாவும் சிவனுக்குண்டென்று கூறுகிறார்களெனப் பல பாட்டுக்களை எடுத்து எழுதுகிறார்.

மாயாவாதிகள் ஆன்மாவே பிரமமென்கின்றனர். சைவர் சிவனே பிரமமென்கின்றனர். சிவம் அநாதிமலமுத்தபதி. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந்தொழில் செய்யும் பிரமம். ஆன்மாவோ அநாதிமலபெத்தன். ஐந்தொழிலிற் பட்டு உழலும் பசு. இவ்வேறுபாடுகளுடைய பதியும் பசுவும் ஒத்தவியல்புடையவாதல் அல்லது ஒன்றாதல் எப்படி? முத்திநிலையிலே சிவகுணங்கள் ஆன்மாவுக்கு வருகின்றனவே பென்கிறார். சிவகுணங்களில் அநாதிமுத்தத்தன்மை ஆன்மாவுக்கு எவ்வாறு வரும். அநாதியிற் பெத்தனாயிருந்தவனை அநாதி முத்தனாயிருந்தா னென்று சொல்லியனாமா. முத்தியடைந்தாலும் சிவசாட்டுகுண்ணியங்களை ஆன்மா அடைந்தாலும் ஐந்தொழில் செய்யுமுரிமை ஆன்மாவுக்கில்லை. சிவனுக்கே யுண்டு. சாட்டுகுண்ணிய நிலைபைச் சிவங்கொடுக்கிறான். ஆன்மா பெறுகின்றான். சிவன் ஆனந்த சொந்தி. ஆன்மா சிவானந்தத்தை அநுபவிக்கிறான். சிவன்

அறிவிக்கும் சிந்து. ஆன்மா அறிவிக்க அறியும் சிந்து. இன்னும், அவ்விருப்பொருளுக்கும் இயல்பு ஒன்றன்று. அது பற்றியே முத்தியில் ஆன்மா சிவத்தோடு அத்துவிதமாகக் கலந்து நிவானத்தாகருமென்பர்.

சிவனுக்குரிய குணங்கள் முத்தியில் ஆன்மாவைப்பற்றி ஆன்மா சிவம் போலவே விளங்குமென்பது சிவ சங்கிரகத்தவாதம். அது சைவசித்தாந்தமன்று. அவ்வப்பொருளின் குணம் அவ்வப்பொருளிலிருக்குமேயன்றி ஒன்றன் குணம் ஒன்றிற் சங்கிரமிக்க மாட்டாது. ஒருபொருளுக்கு முன்னில்லாத குணம் புதிதாய் வரவு மாட்டாது. ஆறு குணங்களும் சிவனுக்கு இயல்பாயுள்ளவை. அதனால் அச்சிவம் மலபந்தமடையவில்லை. ஆன்மா அக்குணங்களின் இயல்பு முன்னில்லாமையால் மலபந்தமடைய நேர்ந்தது. முத்தியில் அவ் வறுகுணங்களையும் சிவன் கெட்டுத்து உபகரிக்க அய்வுபகாரத்தைப் பெற்று மலபந்தமடையாது நிவானத்த மடைந்திருக்கின்றது. உதாரணமாக, கண் ஒன்று, கண்ணுக்கு ஒளியொன்று. ஒளிக்குக் காணுங் குணம் ஒன்று. காணுந் தொழில் ஒன்று இப்படி நான்கு தன்மைகளை இங்கு வைத்து விசாரிப்போம். கண் இருமோடு கூடியபொழுது இருளால் மறைப்புண்டு ஒன்றையுங் காணவில்லை. ஏன் காணவில்லை. கண் கெட்டதா? இல்லை. கண்ணொளி கெட்டதா? இல்லை. ஒளிக்குக்காணுங் குணம் கெட்டதா? இல்லை. ஆனால் இருளின் உபாதினால் காணுந் தொழில் நிகழவில்லை. பின்பு சூரியோதயமானவுடன் கண்ணினொளி அச்சூரியனது ஒளியோடு கூடச் சூரியனது ஒளி கண்ணுக்கு உபகாரஞ்செய்து எவற்றையுங் காட்டுகின்றது. கண் அச்சூரியவொளியைப் பெற்றுக் காணுகின்றது. அதாவது காணுந் தொழில் நிகழ்கின்றது. இங்கே கண்ணுக்காவது ஒளிக்காவது காணுங்குணத்துக்காவது ஒரு மாற்றமுமின்றி யிருந்து காணுந் தொழில் மாத்திரம் முன் நிகழாமலும் பின் நிகழ்ந்தும் ஒரு மாற்றமுண்டாய்து. அவ்வாறே வியாபக நிலையினையும் வியாபக அறிவினையும் உடைய ஆன்மா, தன்னோடு வியாபகத்தியாயிருந்த ஆணவமலத்தின் சத்தி தனது வியாபக அறிவைத்தடுத்த, அறிவு மறைப்புண்டு அறியாதிருந்தது. தன்வியாபகமேனும் சிவம் பிரகா

சித்தபொழுது சிவத்தின் முன்னே முன்னதது நின்றவாற்றது மல
விருள் மழுங்க, ஆன்ம அறிவு சிவப்பிரகாசத்தோடு கூடி அதனை
அதுபவித்து ஆனந்தமடைந்தது. சூரியப்பிரகாசத்தோடு கலந்த
கண்ணை இருள்மறைக்க இயலாமைபோலச் சிவப்பிரகாசத்திற்
கலந்த உயினை மலம் மறைக்க இயலாது வலியழிந்திருக்கும்.

இந்த உவமானத்தில் கண் எப்படிச் சூரியகாந்ததைத்தான்
சங்கியித்துப் பெற்றுச் சூரியனாக அல்லது சூரியகாந்ததை
அடைவதாகவில்லையோ, அப்படியே முத்தியினும் ஆன்மா சிவ
குணத்தைச் சங்கியித்துப் பெற்றுச் சிவமாவதில்லை. சிவனது
உபகாரத்தைப்பெற்றுச் சிவானந்தத்தை பதுபவிக்கும். அதுபற்
றியே திருவடிமீதில் படைதல் முத்தி என்று சர்பிரதாயமாகக்
கூறுவர். திருவடியென்றது சிவசத்தியை. சத்தியாவது சிவ
குணம். அதிலே ஞானமெனவும், அருவெனவும் சொல்லப்படும்.
சிவனது குணமாகிய ஞானத்தைத் திருவடியென்று கூறுவது
சைவசித்தாந்த சம்பிரதாய வழக்காம். இவ்வுண்மைகளைத் திரு
மூலையனார் திருமுத்திரத்தில்,

“காலுத் தலையு மறியார் கலதிகள்
காலந்தச் சத்தி யருளென்பர் காரணம்
பாலொன்று ஞானமே பண்பாரா தலையுந்
காலந்த ஞானத்தைத் தாட்ட வீடாகுமே.”

“நின்றையி னுவ்வே எந்தை திருவடி
நின்றையு மெந்தை திருவடிக் கீழ்து
எந்தையு மென்னை யறிவிலா னுதி
பெந்தையை யானு மறியதி லேனை.”

“கால்கொண்டென் சென்னியிற் கட்டற்க் கட்டற
முல்கொண்ட கெஞ்சின் மயக்கிற் துயக்கற்
புல்கொண்ட வென்னைப் பரன்கொள்ளச் சாடினான்
மேல்கொண்டென் செம்மை வினம்ப வொன்னுதே.”

“முத்தியி லத்தன் முழுத்த வருள்பெற்ற”

“தன்னை யறிந்திக் தத்துவ ஞானிகள்
முன்னை வினாவின் முடிச்சை யவிழ்ப்பார்கள்
பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைவர்கள்
சென்னியின் கவர்த சிவனரு ளாவே.”

தணிகைப் புராணம்-சீவப்பேரு.

“தன் றறு மதனா லொருபொருளாகா திரண்டினால் வேறுமா காது
தொன் றறு நிலையே நிலையதாய்ச்சேர்ந்து தன்னனுத் தன்னுறு மையுமற்
தன் றுமா னவத்தி னழுந்தியாங்கறிவா யறிவினு னழுந்தியங் கறிவு
பொன்றியும் பொன்றா தவசமாயின்பப் புணரிவாய் மறிப்பது போகம்.”

சீவநாண சித்தியாதி-சீவப்பேரு.

“மாயமெனா நீங்கியதான மலரடிக்கே றிருப்பன்
மாறாத சிவாதுபவ மருவிக் கொண்டே.”

“அருக்கன் புருத விருன்போம் அடியிற்பொருத்த மலம்போமே.”

“உயிர்க்குத் துக்கவான் ஞானக்கண் கொடுத்தருளினாலே
சோதிக்குட் சோதியாய்த் தோன்றிவிவன் காணே.”

“அரணனுருமலம் போகியம்பொனடிக்கீழ் வைப்பன்”

“உம்பர்ப்பிரா னுற்பத்தியா திகளுக்கூரிய னுயிர்நா னுரு
சிவாதுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே.”

“சிவனருட்சித்திவனருளைச் சேருஞ் சித்தவன்ருன்
பவங்கேடு புத்தி முத்தி பன்னுஞ் சித்தவற்றிற்
படியுஞ்சித் தறிவிக்கப்படுஞ் சித்து மிவன்றா,
னவன்றானேயறியுஞ் சித்தாதவினா விசன்ரு
மனைத்தா னு மொன்றா காதகவியமா யிருக்கும்.”

“அப்பண்ணந்த வுப்பேபோல் விரும்பி அமலன் அணைந்து”

(இது என்னுணங்களை ஆன்மாவிற்கு பதித்துச் சிவசமமாக்ரு
வதற்குவமை.)

“சுரும்பைத் தேனைப்பாலைக் களியமுறைத் கண்டைக்
கட்டியை யொத்திருப்பனந்த முத்தியினிற் கலந்தே.”

(இது சிவம் ஆனந்தசொருபமாய் நின்றல்.)

திருவிளையாடற் புராணம்.

“மாசது மணிபோற் பன்னுன் வாசக மாலை சாத்திப்
பூசனை செய்த பன்னுட் புண்ணிய மன்று னாடு
மீசன தடிக்கே முய்தி வீறினா வறிவா னந்த
தேசொடு கலந்து நின்றார் சிவனருள் வினக்க வந்தார்.”

(இது மாணிக்கவாசக சுவாமிகளடைந்த முத்தி.)

என வரும் பிரமாணங்களால் அறியக்கடவர்.

9. இனி, வேதம் முதலால் என்றும் ஆகமம் வழிதாலென்றும், வேதம் மூலமென்றும் ஆகமம் அதனுரைபென்றும் சைவ சித்தாந்திகள் கொள்ளுவரென்றார். அவ்வாறு கூறுவோர் யாருமில்ர், வேதசிவாகம மிரண்டும் முதலால்களேயாம். அதனை,

வேதாங்கசித்தியார்.

“அருமறை யாகம முதலால்”

“வேததால் சைவதாலென் றிரண்டே தூல்கள்

வேதரைக்கு தாலிவற்றின் விரித்த தூல்க

ளாதிது லளநியமலன் தருண லிரண்டு

மாரணதால் பொதசைவ மருஞ்சிறப்பு தாலாம்

நீதியினு னுலகர்க்குஞ் சத்திவி பாதர்க்கு

நிகழ்த்தியது சீண்மறையி னொழிபொருள் வேதாந்த

நிதில்பொருள் கொண்டிரைக்கு தூல்சைவம் பிறதால்

திகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்.”

என்பவற்றாலுணர்க.

வேதம் மூலமும் ஆகமம் உரையுமாமென்று கொள்பவருமில்ர். “பொருள் பலபடத் தோன்றுஞ் சூத்திரமும், அதனை அவ்வாறாக வொட்டாது தெளித்துரைக்கும் பாடியமும்போல முறையே வேதமும், சிவாகமும் செய்ப்பட்டன” என்பர் பெரியோர். இவர் போல என உவமையாகக் கூறுவதை போர்ந்திலர்.

10. ஆனந்த நடராச வள்ளலார் பெற்றான் சாம்பாணுக்குத் திருமுகமளித்தபொழுது எவ்வடிவமாகத் தோன்றினாரென்கின்றார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்கு எவ்வாறு தோன்றி வல்வழக் கிட்டார்; மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு எவ்வாறு தோன்றி ஞானேபதேசஞ் செய்தார்; மற்றை நாயன்மார்களுக்கு அவ்வப் பொழுது தோன்றியது எவ்வாறு; அவ்வாறே பெற்றான் சாம்பாணுக்கும் பிரசன்னமாயினென்று உணரக்கடவர். அதுபற்றி இன்னும் சில குழறினர். அவை பயனிலவாதலின் நோக்காது ஒதுக்கினும்.

11. இனி, “உயிர்நீங்கிய உடம்பைச் சமாதி வைத்தலும், ஆலயஞ் செய்வித்தலும், பூஜையாதிகள் நடத்திவைத்தலும் அநியாயமென்று” கூறினாரென்கின்றார். அது செய்பவர மென்பதற்குத் திருமந்திரத்தில்,

“ஆதன மீதி லாச விவலிங்கம்
போது மிசண்டினி னென்னைத் தாயிந்து
மேதரு சங்கிதி மேவுத்தாம் பூர்வம்
ஶாதவற் சோடசங் காணுபசாரமே.”

என ஞானி பரிபூரண மடைந்தகாலத்து அவரது திருமேனிக்குச்
செய்யுஞ் சமாதிக்கிரியையை விதித்த பிரமாணத்தை எடுத்துக்
காட்டினார். திருமூலர் ஞானியென்றது விவஞானியை. அது,

திருமந்திரம்.

“ஞானத்தி னுற்பத ண்ணுவுஞ் சிவஞானி
தானத்தால் வைத்த தனியால யத்தனா
மோனத்த னாதலின் முத்தனாஞ் சித்தனா
மேனைத் தவசி யிவனென லாகுமே.”

என்பதனால் விளங்கும். அங்ஙனமாக, உண்மையாகிய சிவஞா
னிக்குச் சொல்லப்பட்ட சமாதியைச் சிவஞானியல்லாதார்க்கும்
இக்காலத்துச் செய்கின்றனர். வேடம் பூண்டதனால் ஒருவர்
ஞானிபாஷாட்டார். அந்தப் பொய்வேடதாரிகளை,

“ஆடம்ப ரங்கொண் டடிசிலுண் டான்பயன்
வேடங்கள் கொண்டு வெருட்டிடும் பேதைகா
ளாடியும் பாடியு மழுதும் ரந்தியுந்
தேடியும் காணீர் சிவனவன் ருன்கனே.”

“ஞானமி லார்வேடம் குண்டித்த நாட்டிடை
யினம தேசெய் திராந்துண் டிருப்பினு
மான கலங்கெடு மம்புலி யாதலா
லீனவர் வேடங் கழிப்பித்த லின்பமே.”

“இழிகுலத் தோர்வேடம் பூண்பர் மேலெய்த
வழிகுலத் தோர்வேடம் பூண்பர் தேவாகப்
பழிகுலத் தாகிய பாழ்சண்ட ஶானார்
கழிகுலத் தோர்கள் கனையப்பட் டோரே.”

“பொய்த்தவஞ் செய்வார் புகுவார் காகத்து”

“பொய்வேடம் பூண்பர் பொசித்தற் பயனாக”

என்று திருமூலராயனாரே இகழ்கின்றார். இக்காலத்துச் சிவஞானி
கள் அகப்படுதல் அரிதாம். பொய்வேடதாரிகளை மிகுத்துவிட்
டனர். இந்த வயிற்றுச் சோற்று வேடதாரிகளெல்லாம் சிவஞா

வினாவா? அவர்களது உயிர்நீங்கிய உடலைச் சமாதிகைத்து ஆலயங்கட்டி வழிபடலாமா? அன்றியும் இவர்களுமினர் மாயாவாதம் பேணுபவர். இந்த மாயாவாத ஞானிகள் விவஞானிகளாகர். மலபரிபாகம் இருவினைப்பொப்பு சத்திரிபாதம் எய்திக் குரு வருணாகிய விவதிக்கை பெற்றுச் சரிபை கிரியை போகம் ஞானம் உடையவராய் விளங்குபவரே விவஞானிகள். அவருக்காக நாய னர் சொன்ன சமாதிக் கிரியைக்கும் மாயாவாதிகளுக்கும் என்ன சம்பந்தம்.

12. இவர்கள் தங்களுக்குக் குருவென்று சொல்வது சங்கராசாரியரை. அந்தச் சங்கராசாரிய மடத்தார் பிராமணர். அவர்கள் பிராமணரொழிந்த மற்றை வருணத்தாருக்கு வேதமில்லை, ஞானமில்லை, உபதேசமில்லை, பிராமசரியம் கிரகஸ்தம் வானப்பிரஸ்தம் சந்திரசமாகிய ஆச்சிரமங்களில்லை, மோக்ஷமில்லை, இறந்தபின் சந்தியாகிகளுக்குச் செய்யும் எச்செயலும் மற்றை வருணத்தார்க்கில்லை. எல்லாம் பிராமணர்க்கே யுரியன என்பவர். ஆதலால், இவர்களைச் சீடராக அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். அன்றியும், இக்காலத்துச் சிலர், மேலெழுந்தவாறு ஒரு சாத்திரப் பிரமாணமும் சமயப் பிரமாணமுமின்றித் தாம் தாம் நினைந்தவாறே ஒரு சமஸ்காரமு மின்றிக், கல்லாடைபூண்டு முண்டிதமிட்டு நீறு பூசிச் சந்தியாகிகளாகிவிடுகின்றனர். இப்படியாதல் எந்த வேதவிதி. எந்த ஸ்மிருதி யதுசாரம்.

வைதிகமென்றால் வேதமுறைப்படி நடத்தல் வேண்டும். ஸ்மார்த்தமானால் ஸ்மிருதிவழி யொழுக்கல் வேண்டும். வைணவமானால் பாஞ்சராத்நிரப்படி நடத்தல் வேண்டும். சைவமானால் சிவாகம விதிப்படி நடத்தல் வேண்டும். எல்லாரும் அவாவர் விதிப்படி நடக்கின்றனர். இக்காலத்து வேதாந்திகளெனப் புறப்பட்டாரிற் சிலர் ஒன்றிலேனும் அமைந்தவராகக் காணப்படவில்லை. வியாசர் இயற்றிய பிரமசூத்திரம் வேதத்துள்ள கர்மகாண்ட விதிப்படி நடந்து பரிபாகமடைந்தவனுக்கு அதன்மேல் இந்த ஞான விசாரம் உரியதாமென்று அதிகாரியை நிர்ணயம் பண்ணுகின்றது. இவர்கள் அவ்விதியை உல்லங்கனஞ்செய்து எடுத்தவுடனே வேதாந்திகளாகிவிடுகின்றனர். பிராமணர், சைவர், விதிக்கப்பட்ட

முறைப்படி சந்நியாசம் பெறுகின்றனர். இவர்கள் அப்படிப்பெறு கின்றார்கள். சந்நியாசிகளுக்கு விதித்த விதிப்படி நித்தியகர்மங் கள் செய்கின்றார்கள். பெற்றதுமில்லை. அதுட்டித்ததுமில்லை. பயனும் அப்படியேயாமென்று சொன்னால் அது துஷணமாகுமா? இவர்க்கும் திருமுஸ்ர் சொல்லிய சைவசமாதிக் கிரியைக்கும் என்ன சம்பந்தம். சமாதிக் கிரியை எந்த நூற்படி செய்யது. சிவ லிங்கம் தாபிக்கும் விதியெது. பூசித்துச் சோடசோபசாரஞ் செய்தற்கு மந்திரம் கிரியை பாவனை வேண்டுமே. எந்த நூலிற் படி செய்யது. சைவர் ஆகமவிதிப்படி செய்வர். இவருக்கு அது கூடுமா? ஆகமவிதிப்படி திசைந் அதுஷ்டானம் பூசை யோகம் ஞானம் இருந்தாலன்றோ சமாதிக்கிரியை ஆகமவிதிப்படி செய்யத் தரும்.

வைதிகத்தில் அல்லது இவாத மாயாவாத நூல்களில் இவை விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா. அவ்விதிகளி லொன்றுபற்றிச் செய் கின்றனரா. பிரஸ்தாபம் வரும்பொழுது உண்மையைப்பேசுதல் குற்றமாகமாட்டாது. இதைக்கண்டு விடைசொல்லித் தப்பமுடி யாமல் வாயில் வந்தவாறு பேசி எழுதித் துஷணகணையே அன்னி யெறிதல், இழிமொழி பேசுதல் என்பன நல்லோர் செயலாக மாட்டா. உண்மையை நினைந்து ஏதேனுமொரு சமய சாஸ்திர வரம்பில் அமைந்துகின்று பயன்பெற முயலல் வேண்டும்.

13. இனி, நாயனார் சிவஞானியைச் சமாதிவைத்து அரசு யேனும் சிவலிங்கத்தையேனும் வைத்தல் வேண்டுமென்றனரே யன்றி, நந்தி பஸிபிடம் பரிவாரம் துஜஸ்தம்பம் தூபி பிராகாரம் கர்ப்பக்கிரகம் அர்த்தமண்டபம் மகாமண்டபம் ஸ்பபன மண்டபம் தம்பமண்டபம் நிருத்த மண்டபம் கோபுரம் முதலியவை யெல்லாம் இயற்றி ஆலயமாகக் கட்டும்படி சொல்லியிருக்கின்றனரா? சிவலிங்க மென்றது அவ்விபக்தலிங்கமா? விபக்தாவ்விபக்தலிங்கமா? விபக்த லிங்கமா? திருவாடுதூறையிலே திருமுலநாயனாரது சமாதியிலே விபக்தலிங்கம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.மெய்கண்டதேவர், உமாபதி சிவாசாரியார், திருமாளிகைத் தேவர், நமச்சிவாய மூர்த்திகள் சமா திகளிலெல்லாம் விபக்தலிங்கங்களே வைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. இவை யெல்லாம் சைவ விதிப்படி செய்யப்பட்ட சமாதிகள்.

மாயாவாதிகள் இம்முறை பற்றித்தானே செய்கின்றனர்? திருமு
ன் சமாதியிலேயே விபக்தஸிங்கம் ஸ்தாபிக்கப் பெற்றிருக்குமா
னும் நாம் செய்யவேண்டுமென எப்படி? அவர் விதித்தது எந்தவித
கத்தை? அறிவுடையோர் இதனை யோசிக்கக்கடவர். இதவே
இப்படியிருக்க, மாயாவாதிகள் தமக்கு ஒருவகையினுஞ் சம்பந்தப்
படாத ஆலயங்களை உயிர் நீங்கிய உடம்புக்குக் கட்டுதல் எவ்
வாறு பொருந்தும்? உள்ளவாறே சமாதி யுற்றவர்க்கன்றி இறந்த
வருக்கும் சமாதி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதா. சமாதியுற்றவர்க்குச்
சமாதியா? காவி கட்டினவர்க்கெல்லாஞ் சமாதியா?

மாயாவாதிகள் சங்காமதத்தவர் செய்யுஞ் சமாதி முறையை
அறுசரிக்காத தென்னை? அதுட்டிப்பது சங்காமதம்; இறந்தபின்
செய்வது சைவ முறையோ. இவர் சைவ முறைப்படியேனுஞ் செய்
கின்றனரா. ஒரு கிரியையும் பிரதிஷ்டையுமில்லாமல் வெறும சிலை
பிஞ்ஞைய இலிக்கவடிவை வைத்தால் அது சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை
யாகிவிடுமா? இன்னும், கோவிலூரிலே ஆண்டவர் என்பவருக்குச்
சிவலிங்கமும், துறவு சுவாமிகளென்பவருக்கு நந்தியும், சிதம்பரய்
யா என்பவருக்குப் பஸிபீடமும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே. இப்
படி முன்றினும் முன்றுவிதாராய் வைத்ததற்கு நியாயமென்னை? விதி
யென்னை? இனித்ததுஜஸ்தம்பம் ஒன்றுதான் குறைபொலும்! அதற்
குயாரைப் பார்த்திருக்கிறார்களோ! திருமூலநாயனார் “அரசசி
வலிங்கம்” என்றனரே யன்றி “நந்தி பஸிபீடம்” என்று சொல்ல
வில்லையே “அரசசிவலிங்கம் நந்தி பஸிபீடம்” என்று இவர்
புதிதாய் ஒரு பாட்டுப் பாடுவாரோ!

திருமூல நாயனார், பதி பக பாசவேறின்மை.

“ஆய பதிதா னருட்சிவ லிங்கமா
மாய பசவு மடலே நெனசிற்கு
மாய பஸிபீட மாகுதற் பாசமா
மாய வரகிலை யாய்துகொள் வார்கட்டே.”

எனச் சிவலிங்கத்தைப் பதிகெயன்றும், நந்தியைப் பசு வென்றும்,
பஸி பீடத்தைப் பாசமென்றும் கூறியிருக்கிறார். இவ்வாறே
காரணமும் மகோற்சவ விதிப்படலத்தினும், பதஞ்சலி முனிவர்
சிதம்பராய் சம்பந்தமாய்ச் செய்த சூத்திரத்தினுஞ் சொல்லப்பட்

டிருக்கிறது. திருமந்திரமும் ஆகமமும் பதஞ்சலி ருத்திரமும் இவர்களுக்குப் பிரமாணமாமன்றே. அம்முறைப்படி பார்க்கின், ஆண்டவர் பதியா? துறவுசுவாமிகள்பசுவா? சிதம்பரப்பா பாசமா? இவர்கள் மூவரும் பதி பசு பாசமாவதற்கு நியாயமென்றே? அல்லது, இவர்களை இப்படியாக்குவதற்கு விதி யென்றே? இவை யொன்றையுங் கருதவில்லை, உத்தேசமாய் மூன்றையும் வைத்தார்களென்னின், அதில் யாதொரு கேள்வியுமில்லை. என்ன? இவர்கள் செய்வன வெல்லாம் பயனில்லாதனவே யாகவினென்க. ஏதேனுமொரு மதம் பற்றி, அல்லது, ஒரு நான்முறைபற்றி, ஒரு விதிபற்றிச் செய்தாலன்றோ குற்றமும் குணமும் பார்க்கலாம். அதுவுமில்லை, இதுவுமில்லை யென்பதே விடையாம். இவர் கூறிப் சமாதியினமுது இப்படியாயிற்று! அம்முவார்க்கும் பின் வந்தோருக்கு அவை தாமும் இல்லை. அது என்ன உத்தேசமோ. எதைச் சரி யென்போம்! எதைப்பிழையென்போம்! காசிகானந்தருக்கு வாய்ப்பேச்சுமாத்நிரம் வெகு ஆடம்பரமாயிருக்கிறது. காரியத்தில் ஒன்றையுங்காணோம்! பதி பசு பாசம் நித்த மன்றென்போர் கூற்றில் பதி பசு பாசம் மூன்றும் நித்தமாமெனச் சமாதியிலையிற் சாதித்து விட்டனரே! நானு மறியேன் அவளும் பொய்சொல்லாள் என்றபடி நடந்து விட்டது போலும்!

14. மேல் அவர் சிவலிங்கம் வைத்துப் பிரதிஷ்டைசெய்யப் பெற்ற ஆலயங்களினும் தம் மாயாவாதிகள் உடல் வைத்த சமாதிகள் உயாவுடையனவாமென்றார். ஆகமங்களையும் அதன் கிரியைகளையும் சிவஞானத்தையும் நிந்திக்கின்ற இவரானோர், சிவனையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவாலயத்தையும் இழிவுபடுத்திப்பேசுவது ஒரு புதுமையோ? ஒரு மதத்தினுங் கட்டுப்படாத இவர்கள் யாது தான் செய்யமாட்டார்கள்.

15. பாமேசுவரன் ஞானிகளது பாததூளி கிடைக்க வேண்டிப் பின்னே திரிவனென்றும், மகேசுவரன் ஞானிக்குச் சமல்லவென்றும், ஞானிக்குப் பாமேசுவரன் மகேசுவரன் சதா சிவன் முதலியோர் சமமாகாமல் அவரது ஏவற் பணிக்குக்கூத்திருப்பர் என்றும் கரைகின்றார். இது மிக்க சிவ தூஷணமாம். ஞானிகளென்பார் பரிசுவினது திருவருள் லேசத்தைப் பெற்று அவரது பாததாமரை

கனையே சிந்தித்துத்துதித்து வணங்கி அப்பாததாமரைகளினின்று
பெருக்கெடுத்தோடும் ஆணந்தமாயிப தேனையுண்டு களித்துமெய்
வன்போடு திரிவர்.

மாணிக்கவாசக கவாயிகள்.

“கெக்குகெக் குன்னுகியுருகி நின்றமிழுத்துக் கிடந்துமெழுத்து
நக்குமழுத்துத் தொழுதும்வாழ்த்தி காளுவிதத்தாற் கூத்துவயிற்றிச்
செக்காபோலுத் திருமேனி திகழநோக்கிச் சிலிர்சிலிர்ந்துப்
புக்குநிற்ப தென்றுகொல்லோவென் பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே.”

“அம்மையே யப்பா வொப்பிலாமணியே
யன்பினில்விளைந்த வாரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச்சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனைன்றனக்குச்
செம்மையையாய சிவபதமணித்த
செவ்வமே சிவபெருமானே
யிம்மையே யுன்னைச் சிக்கெனப்பிடித்தே
னென்கெழுத்தருளுவ தினியே.”

“பானினைத் தூட்டுத் தாயினுஞ்சூலப்
பரிந்துநீ பாலியேனுடைய
ஐனினையுருக்கி யுன்னொனிபெருக்கி
யுலப்பிலா வானந்தமாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறத் திரிந்த
செவ்வமே சிவபெருமானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தே
னென்கெழுத் தருளுவ தினியே.”

“கெயின்றி நோன்பின்றிச் செறிவேயினை யறிவின்றித்
தோலின்பாவைக் கூத்தாட்டாய்ச் சுழன்றுவிழுந்து கிடப்பேனை
மாலுங்காட்டி வழிகாட்டி வாராயுகை கெறியேறத்
கோலங்காட்டி பாண்டானைக் கொடியெனென்றோ கூடுவதே.”

திருவிசைப்பா.

“என்னையுன்பாத பங்கயம்பணிவித்
தென்பெலா முருகநீயெளிவ்
துன்னையென்பால் வைத்தெங்குமெஞ்ஞான்று
மொழிவற நிறைந்தவொண்டோ

மூன்றை மென்பாவ முழுதது மகன்
முதத்தோ மகத்தமர் தெனக்கே
கண்ணும் பாலும் தேனுமா மூதல்
கனியுமா கிரியையா கிரியோ.

பட்டினத்தடிகள்.

“பூதமுங்காணம் பொறிகோட புலனும் பொருந்திய குணங்களை
மூன்றும், நாதமுங்கடந்த வெளியிலே திருநாமாய் சிற்சூரன்
ளதோ, வாதமுஞ்சமய பேதமுங்கடந்த மோலையின்பகாரனை,
ஏதுமொன் நறியென் யாதுநின் பசாவிலே யிறைவனை யேகநாய
க்கே”

இப்படியே அடியாரெல்லாம் அமுதாந்தொழுதும் ஆடியும்
பாடியும் கிழிநீர்பெருக்கி யழிவிடைப்பட்ட மெழுகேபோல் அகல்
குழைத்துருகி அன்புசெய்து ஆனந்தமாகியிருப்பாராக, இப்பேதை
நீரார் தம் மகம்பிரமமாயாவாத வேதாந்தத்தடிப்பினால், எள்ளள
வேனும் அன்பின்றி அச்சமுமன்றி அபராமகிவனை இழித்துக்
கூறினார். அந்தோ, இவ்வதிபாதக சிவநிந்தைக்கு மாற்றுமருந்தும்
உண்டாகக்கூல்! இச்சிவநிந்தையைக் கேட்கிலும் அதிபாதகமாமே!
பரமவமே! இவரும் நிருநீறு புனைந்து சைவப்போர்வையில் வைகிச்
சிவாலயம் கட்டுகிறோமென்றும் சிவாலயங்களை வழிபடுகிறோ
மென்றும் உலவுகின்றனரே. அது.

“வலிய கிரியையான் வல்லுருவம் பெற்றம்
புலியின்றோல் போந்த மேய்த்தம்”

என்னுக்குறட்படி போலும்.

இவர் “நாமே பிரமம், பிரகிருதி பொய், அப்பிரகிருதியின் சத்
தவருண மாயா பிரதிபிம்பனாயுள்ளவன் சகலவன். பிரமமாகிய ஸம்
யில் அவ்விசுவான் தாழ்த்தவன். பிரமமாகிய கம்மைத்தவிர ஈசர
னும் சிவர்களும் உலகுமுமாகிய எல்லாம் பொய். வெதும்பொய்”
என்பவராதலின், அப்பரமேசரனிடத்தே அன்புண்டாக இடமில்லை.
அதுபற்றியே இப்படித்துணிந்துகாக்க நேர்ந்தது. கடவுளையே
இவ்வையன்போர் எவ்வாறு கொள்ளினாமைன், எவ்வாறு கூறினா
மென்.

16. அவர் 'அம்மட்டோடு' நிலைத்து "இப்பொழுது பிரசித் தியாயுள்ள சிவாலயங்களெல்லாம் பிரம ஞானிகளாய் மகான்களது சமாதிகளே" என்றும் உரைத்தார். முன்னே பிரம ஞானிகளுக்குச் சமாதி கட்டவேண்டுமென்றார். பின்பு சிவாலய மெல்லாஞ் சமாதி பென்கிறார். அப்படியானால் மனிதருக்கே ஆலயமன்றிப் பரமசிவ னுக்கு ஆலயமில்லை யென்று ஆகின்றது.

பகர்வேதத்திலே போதாயன சாகையிலே சிவலிங்கார்ச்சனம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவர் கொள்கைப்படி அதுவும் மனித சமாதிலிங்கத்தையே போலும். பரமசிவன் அருளிய காமிக முத லிய ஆகமங்கள் ஆன்மார்த்தமாகச் சிவலிங்கார்ச்சனஞ் செய்யுமாறு விதிக்கின்றன. அவை யெல்லாம் சமாதிலிங்கங்களைத் தானே பூசிக்குமாறு விதித்தன. எட்டுவித சுயம்புலிங்கங்களுக்கு ஆல யம் அமைத்தும், புதிதாகச் சிவலிங்கப்போஷ்டை செய்து ஆலயம னைத்தும் பூசிக்குமாறு விதித்திருக்கின்றன. அவை யெல்லாம் சமாதிலிங்கங்களைத்தான் விதித்தனவோ. அதுவும் இந்த மாயா வாதிகளுடைய சமாதிகளைத்தானே. கெட்டி! கெட்டி! இது வரையில் மற்றவரெல்லாம் பிறந்திறந்துமுதுந் தம்மைப் பிரம மென் றனர். இவர் கோவிற்கிவலிங்கமெல்லாம் அதுவும் பிரசித்தமான பெரிய தலங்களிலுள்ளவைகளெல்லாம் தம்மவராகிய மாயாவாத மனிதப்பிரமங்களினது சமாதிகளாமென்கின்றார். இவரது சாமர்த்தியத்தை என்னென்று சொல்லலாம். சிவாகமங்களை இகழ்ந்து திரிசின்ற மாயாவாதப் பிரமங்கள் சிவாகம நிலையமாயுள்ள ஆலயங் களையும் மாயாவாதக் கோவிற்குச் சமாதிகளாக்கிவிட நினைப்பது நல்ல குழ்ச்சியேயாம். இதன்பொருட்டுத்தான் ஆலயப்பணியும் ஆலய ஸரிபாலனமும் செப்கின்றோமென்று முயல்கின்றனர்போலும். மிமல்லமெல்ல ஆலயங்களைத் தம்வசமாக்கிக்கொண்டு எல்லாவற் றையும் சமாதிகளாக்கி அவ்வுழியினாலும் மாயாவாதத்தைப் பாப் பிவிடலாமென்றும், தம்மவர்க்கே ஆங்கந் தேடிக்கொள்ளலாமென் னும் யோசனை செய்தனர்போலும்.

17. இப்படிச் சொன்னிய அவர் தம் சொல்லுக்கு வேதத்தி லாவது, வேதார்த்தத்திலாவது, ஆகமங்களிலாவது ம்மிருதிபுராண இந்நிகாசமுதலிய பிரமாண நூல்களிலாவது பிரமாணங்காட்டாமல்,

யாதொரு வழியும் இல்லாமை யாற்போதும் சித்தர் நூலிலே தடவி
பெடுத்து “ஆயம்பா” “கேளப்பா” என்று தொடங்கும் சில பாட்
டுக்களைக் காட்டுவாராயினர். சித்தர் நூல் எவ்வளவிற் பிரமானமா
மென்பது யாவர்க்குத் தெரியும். இக்காலத்திலும் குழிவிக்கடைச்
சித்தர்கள் அநேக நூல்களைப்பாடி வெளியிடுகின்றனர். அநிலும்
இது போகப் பாடிய நூலாம்.

அப்பாட்டில் “ஆயம்பா அருணகிரிமலைப் கேளு நீர்ந்துது
பேர்கள் சித்தர் அதனில் வாழ்வார்.” “கழுக்குன்றி லொன்பது
பேர் கூட்டம்” “கால்மலை லொரு நூற்பேர் சித்தர்” என்று
சொல்லப்பட்டிருக்கிறதேயன்றி, அருணகிரியில் அண்ணாமலைநாதர்
கோவில் சித்தர் சமாதியென்று சொல்லப்படவில்லை. “ஆமென்ற
சிதம்பரமே திருமுலராச்ச” “திருக்கடல் முலராச்சே” “வானெ
ன்ற மலைராடு கெடுங்குன்றாரில் மகத்தான திருமுலர் வாசமாச்ச”
“நாளென்ற மேலச்சிதம்பரத்தில் நாடியது திருமுலர் நாட்டச்
தானே.” என்றிருக்கின்றன. திருமுலர் சமாதி திருவாவதி நூறு
யிலே சிவலாயத்து விக்கத்துக்கு வேறுகவிருத்தல் பிரத்தியக்ஷ
மாம். அப்படியிருக்க இவர் திருமுலர் சமாதி சிதம்பரமென்கின்
றார். கெடுங்குன்றார் என்கின்றார். மேலச்சிதம்பர மென்கின்றார்.
இந்நான்கனுள் எது திருமுலர் சமாதி? வாசம் வாசம் என்பதை
யெல்லாம் இவர் சமாதி யென்கின்றார்.

சிதம்பரம் திருமுலர் சமாதி யென்றனரே. திருமுலர் அச்
சிதம்பரத்தைத் தாம் அருளிய திருமங்காத்திலே பலவாறு துதித்
திருக்கின்றார். அது வருமாறு:—

“எங்குஞ்சிதம்பரமென்குந் திருகூட்டம்” “பொற்றில்லைக் கூத்
தனை” “அடியார் பொன்னப்பலக்கத்தாடல் கண்டாரே” “செம்
பொற்றிருமுன்றுட் சேவகக்கூத்தனை” “வண்டில்லைக்கூத்தனை”
“செம்மை சிறந்த திருவப்பலக்கத்து”

“மேரு கடுளடி மிக்கிடை பிங்கலை
கூடு மிகவானி ளிலங்கைக் குறியுதுஞ்
சூருத் திலைவனத் தன்மா மலயத்து
டேறுஞ் சுழலை யிலைசெவ பூசியே.”

“திருவம்பலத்துளே, வேறின்றியண்ணல் விளங்கி நின்றானே”

“அரதன மன்றினின் மானிக்கக் கூத்தன்”

இவ்வாறு திருமுல் காலத்துக்கு எத்தனையோ கற்பங்களுக் கு முன்னரே விளங்குவதாய், அதாவது சிருட்டியிலேயே கயம்புவாயமைந்த சிதம்பரத்தைத், திருமுலரும் வழிபட்டுத் தோத் திரஞ் செய்வாராக, இந்த மாயாவாதியார் பெரும் புாட்டுப் புாட்டிச் சிதம்பரம் திருமுல் சமாதி யென்கின்றார்.

அருணகிரி:-அயனுமரியுத்தேடி அடிமுடி காணாதபரந்த சோதி லிங்கமாகும். அதனையுஞ் சித்தர் சமாதி யென்கின்றார். திருவாரூர் பிருகதிலிங்கம். திருவாலேக்கா அப்புலிங்கம். திருவண்ணாமலைதேயுலிங்கம். திருக்காளத்தி வாயுலிங்கம். சிதம்பரம் ஆகா சலிங்கம். இவை பெல்லாம் ஒருவாற் பிரதிட்டை செய்யப் பெற்ற னவல்ல.பாமசிவனே உயிர்கள்உய்யும் பொருட்டு அவ்வத்தலமாயும், அங்குள்ள முர்த்திகளாயும், அங்குள்ள தீர்த்தங்களாயும் அமைந் திருந்தனரென்று நூல்கள் கூறுகின்றன. அங்குனமாக, அவை பெல்லாஞ் சித்தர்கள் சமாதி யென்று இம்மாயவாதியார் சொன் னால், இவ்வாறு பித்தம்பிடித்தவரென்பரேயன்றி இவருரையை ஏற் றுக்கொள்வார்களா.

சிதம்பரம்:-தகரோபாஸ்தி தருந்தலம். தகரலித்தை சார் தோக்கியம் தைத்திரியம் முதலிய சுருதிகளிலே விதிக்கப்பட்டது. கைவல்யோபசிடதத்திலே தகரோபாசனை செய்யமுறை சொல்லப் பட்டது. பாமசிவன் உலகத்திலே தகரோபாஸ்திதருந் தலமாகத் தில்லை வனத்தில் இச்சிதம்பரத்தை அமைத்தார். சிருட்டிதாட்டு அத்தலத்திலே தகரலித்தையாகிய ஆனந்ததாண்டவம் அநவரத மும் நடக்கின்றது. பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் அருந்தவஞ்செய்து அந்த நடனத்தைத் தரிசித்தனர். பதஞ்சலிமுனிவர் மருடமுத லிய ஆகமங்களிலே சிதம்பா பூசாவிதியை யறிந்து தாம்பூசித்து, அம்முறையைப் பதஞ்சலி குத்திரமென அருளிச்செய்தார். அவ் வாகம முறைப்படி தில்லைவாழந்தனர் பூசித்து வருகின்றனர். இவர் அவ்வுண்மைகளை யோராது சிதம்பரம் திருமுல் சமாதியா டென்றது மாயாவாத மயக்கமாய்.

திருக்கழுக்குன்றம்:—இதில் வேதங்கள் மஹாபுருஷாயமைய வேதத்துள்ளுறை பொருளாகிய பாமசிவன் உயம்புலிங்கையாவா பெழுந்தருளினர். திருமால், பசு. வராகம், கோடி யுருத்திரர், சண்டன் பிரசண்டனாகிய கழுச்சர், சம்பாதி சடாயுவாகிய கழுக ரகர் பூசித்து அருள் பெற்றனர். இதனை ஒன்பது சித்தர் சமாதி யென்றார்.

காஞ்சீபுரம்:—இது உமாதேவியார் கமையாற்றங்கரையில் மணலாற் சிவலிங்கம் பாணித்துப் பூசித்ததலம். அம்மையார் பூசி த்த லிங்கமே இவ்ருள்ளது. இதனைக் காலாங்கி நாதர் சமாதி யென்றார்.

கும்பகோணம்:—இது சிருட்டியாம்பத்தில் பிரமணமைத்த கும்பத்திருத்த அழத்தால் ஒரு சிவலிங்கமியற்றி, உருத்திர மூர் த்தி வேடவடிவோடிருத்து பூசித்ததலம் இதனைக்கும்பமுனிசாமதி யென்றார்.

மாயூரம்:—இது உமாதேவியார் மயில் வடிவங்கொண்டு சிவலிங்கத்தாபித்துப் பூசித்து வழிபட்டு அருள்பெற்ற தலம். இதனை மச்சமுனி சமாதியென்றார்.

சீகாழி:—பிரமா பூசித்த சிவலிங்கம் இவ்ருள்ளது. விஷ்ணு, இர்திரானுதியோரும் பூசித்து அருள் பெற்றனர். நாகிம்மத்தின் உக்கிர நிலையபடக்கிய சரபேசுவர் பின்பு சட்டைநாத வடிவாயிரு ந்து அநுக்கிரகித்த மூர்த்தமும் இவ்ருள்ளது. இதனைச் சட்டமுனி சமாதி யென்றனர்.

நாகபட்டினம்:—புண்டரீக மகாநிஷி பூசித்த ஆதி புர ணைகவராகிய சிவலிங்கம் அமையப்பெற்றதலம். அகத்தியர், பிர மா, இபமன், விஷ்ணு, விசுவாமித்திரர் முதலாயினோர் பூசித்து அருள் பெற்றனர். இதனை அழகண்ணிச்சித்தர் சமாதியென்றார்.

திருவிடைமருதூர்:—உருத்திரர் பூசித்த சிவலிங்கம் இவ் ருள்ளது. உமாதேவியார், விநாயகர், சுப்பிரமணியர், பிரமா, விஷ்ணு, சரஸ்வதி, இர்திரன், துவாதசாதித்தர், சுந்திரன், வேதங்கள், வதி ஷ்டர், அகத்தியர், முப்பத்து முகோடி தேவர், அஷ்டமா நாக ங்கள் ஆகியோர் பூசித்து அருள் பெற்றனர். இதனை இடைக் காதர் சமாதி யென்றார்.

மதுரை:—“முன்னரிக் கடம்பின்மாலே முனைத்ததிச் சைவ லிங்கம்” “ஒப்பரிதான் ஞான வொளிநீரான் டானலிந்தத் திப்பிய லிங்க மூல விலிங்கமாய்ச் சிறக்குமன்னே” என்னுந்திருவிளையாடற் படி, கயம்பு மூர்த்தியா யெழுந்த சிவலிங்கம் இங்குளது, இதனைச் சுந்தர சித்தர் சமாதி யென்றார்.

வைத்தீசான்கோலில்:—இது புள்ளிருக்கும் வேளார் எனவு ம்படும். சமாதி சடாயு பூசுத்த சிவலிங்கமுள்ளது. சூரியன், வேதம், சுப்பிரமணியக்கடவுள், இராமன், இலக்குமணன், தேவேந்திரன் முதலியோரும் பூசித்திருக்கின்றனர். இதை வதிகுட்டர் சமாதி யென்கின்றார்.

திருக்காளத்தி:—இது தென்கிண கயிலாயம் எனப்படும். இங் குள்ள லிங்கம் கயம்புலிங்கம் முன்னே கயிலாயில் வாயுவினாலே பூசிக்கப்பெற்றது. பின் பிரமதேவன் கயிலாயத்திருந்த அச்சிக ரத்தை இவ்விலிங்கத்தோடு கொண்டுவந்து இங்கே தாபித்துப் பூசித்தான். பின்பு சிலந்தியும் காளமும் அத்தியும் பூசித்து அருள்பெற்றன. கண்ணப்பர் பூசித்து அருள் பெற்றதும் இவ்வி லிங்கத்தையே. இதைக் கருவூர் சமாதி யென்கின்றார்.

காசி:—அவிமுக்தஜாபாலம் என்னும் உபநிடதத்திலே புருவ நடுகிடமாகிய வராணாசியில் தாரக வித்தை செய்யுமுறைசொல்லப் பட்டது. இத்தலம் அத்தாரக வித்தைக்குரிய தலமாம். அதனால் இது வராணாசி பெனப்படும். இங்குள்ள லிங்கம் அவிமுக்தேசுவர் எனப்படும் கயம்புலிங்கமாம் விசுவநாதர் எனவும் படும். இதை விஸ்வாமித்திரர் சமாதி யென்றார்.

திருவையாறு:—தருமதேவனை பூசித்து வழிபட்ட சிவலிங் கம். சொம்பொற் சோதிராதர் என்னும் பெயருள்ளது தரும தேவனை பூசித்துத் திருநாதி தேவராகிய பெரும்பதம் பெற்றது இத்தலத்திலேயாம். இதை அகப்பேய்ச்சித்தர் சமாதி யென்றார்.

திருப்பெருந்துறை:—இது பராசாமுனிவராலே பூசிக்கப்பட்ட ஆத்மாதேசுவர் இருக்குத் தலம். பிருகுமுனிவரும் பூசித்துப் பேதுபெற்றனர். மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு ஞானோபதே, சூர் சிவத்ததனும் இதுவேயாம். இகனைப்புலக்தியர் சமாதி யென்றார்.

திருக்கடவுள்:—மார்க்கண்டேய முனிவர் இயமனை வெல்லும் பொருட்டுத் தாபித்துப் பூசित்த அமுதகடேசர் என்னுஞ் சிவலிங்கம் இருக்குந் தலம். இதைக் காலாங்கி காதர் சமாதி யென்றார்.

திருக்கோவலூர்:—இது அட்டவீரட்டங்களுண்டு ன்று. அந் தகனைக் காலபரவர் சங்கரித்துச் சிவ பூசைசெய்த சிவலிங்கம் இங்குளது.

திருவாவதேறை:—இத்தான் தாபித்துப் பூசित்த சிவலிங்கம். மாசிலாமணியீச்சுரர் எனப்படும். திருமூலர் சமாதி வேறிருக் கின்றது இதை விசுவாயித்திரர் சமாதி யென்றார்.

திருப்பனந்தாள்:—தாடகை யென்னும் அம்மையார் பூசित்த சடையப்பகாதேச்சுரர் என்னுஞ் சிவலிங்கமுள்ள தலம் இதை வாருசி சமாதி யென்றார்.

திருவானைக்கா:—சர்ப்பமுனிவர் பொருட்டு வேண்ணாவல் மாத் தினடியில சயர்ப்புமூர்த்தியாக வெழுந்த சிவலிங்கம். சிலர்திடும் யானையும் பூசित்து வழிபட்ட மூர்த்தி. இதை மச்சமுனி சமாதி யென்றார்.

இங்ஙனம் இவர் எல்லாவற்றையுஞ் சித்தர் சமாதியென்றது பெரும் பேதைமையாம். வேதங்கள் ஆகமங்கள் புராணங்களிலே சொல்லப்படும் பிரமாணங்களினும் சித்தர்ப்பாடல் பெரும்பிரமாண மென இவர் எடுத்தெழுதியது யாதினாலோ. இன்னும், அவர் கோவிலுரைப்பற்றி ஒன்றும் எழுதவில்லை. அதுவும் திருக்கள ரும் யாருடைய சமாதியென்பதனையும் எழுதுவாராக.

18. இனி, மாயாவாதிகள் “சேவனும் பொய் ஈகவானும் பொய்யென்று சொல்லுகிறார்கள்” என எழுதியதைப்பற்றிச் சில ரியாயம் பேசினார்.

பிரமம் பிரகிருதியிற் பிரதிபிழிந்து மென்பது இவர் மதம். பிரமம் உருவமன்று. அருவுருவமுமன்று. அருவமுமன்று. இம் மூன்று நிலைக்கும் அப்பாற்பட்ட சேதனவஸ்து. பிரகிருதி அருவப் பொருள். தன்னிலிருந்து அருவமும் அருவுருவமும் உருவமு மான தத்துவங்களைத் தோற்றுவிப்பது. அருவமான பிரகிருதியிற்

ஒன்றுமில்லாத பிரம்மம் எவ்வாறு பிரதிபிம்பிக்கும். உருவப் பொருள் இரண்டற்கே பிரதிபிம்ப நிகழ்ச்சி கூடும். முகம் உருவப் பொருள். கண்ணாடி உருவப்பொருள். அவ்விரண்டற்கும் உருவ சம்பந்த மிருத்தலால் கண்ணாடியில் முகம் பிரதிபிம்பிக்கலாம். இன்னும், சந்திரன் உருவப்பொருள். கடசலம் உருவப்பொருள். சந்திரனது பிரதிபிம்பம் கடசலத்திற்குேன்றலாம். ஒரு சந்திரனது பிரதிபிம்பம் அநேக ஆயிர கடசலத்திற்குேன்றலாம். அன்றியும், கண்டப் பொருள்களுக்கே பிரதிபிம்ப நிகழ்ச்சியுண்டாம். அங்ஙனமாக, மாயாவாதிகள் மாயையிலும் அவித்தையிலும் பிரம்மம் பிரதிபிம்பிக்குமென்றும், அப்பிரதிபிம்பங்களே ஈசுவரனும் சிவர்களுமென்றுங் கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்? பிரம்மம் நித்துப்பொருள். மாயை சடப்பொருள். சடமாகிய மாயையிலே சித்தாகிய பிரம்மம் பிரதிபிம்பிப்பது எப்படி?

அன்றி, மாயையே பொய் அதிற் பிரதிபிம்ப நிகழ்த்ததும் பொய். அவித்தை பொய். அதிற் பிரதிபிம்ப நிகழ்த்ததும் பொய். யாதொன்றும் இல்லாவிடன்பது அவர் மதமேயன்றோ. அவித்தையென்ப தொன்றிருத்தன்றோ அந்தக்காண ஆபாசமாகிய விசேஷணமுண்டாம். அதில் கூடஸ்த சேதனமாகிய விசேஷியம் பொருளாய் நிற்கும். கூடஸ்த நிகழ்ச்சி மெய்யா, பொய்யா. ஒன்று மெய்யானால் மற்றதும் மெய்யாகும். விசேஷியம் மெய்யானால் விசேஷணமும் மெய்யாம். ஈசுவரன் என்னும் சொற்கு மாயை பிரதிபிம்பங்களாய விசேஷணமும் பிரமசேதனமாய விசேஷியமும் ஆகிய விசிப்டம் பொருளாம் என்றார். மாயை உள் பொருளா. பிரதிபிம்ப நிகழ்ச்சி உண்மையா. அப்படியானாலன்றோ ஈசுவரன் மெய்யாய்; பிரமசேதனமான விசேஷியம் மெய்யாய். விசேஷியம் மெய்யென்பராயின் பிரதிபிம்ப நிகழ்ச்சியும் மாயையும் மெய்யென்றும். விசேஷணமான அந்தக்காண ஆபாசமும் பொய், மாயை பிரதிபிம்பமும் பொய்யென்பவர் அவை விசேஷியமான சேதனத்தின்கண் ஒளபாதிகமாய்த் தோன்றிப் பரஸ்பரம் விரோத தர்மமுடையனவாய் பிக்குவமுறாவென்று கூறுவது இவ்வுறும் வார்த்தையன்றோ. மாயை அவித்தைகள் உள்பொருளாகியிருக்கின்ற இத்தையும் சம்பவிக்கும்.

இன்னும், பிரமம் சந்திரனையொக்கும். மாயை அவித்தைகள் கடசல நிகர்க்கும். ஈசுரன் சிவர்கள் கடசல சந்திரபிரதிபிம்பத்தை யொப்பர். கடசல நிகர்த்த மாயை அவித்தைகள் இல்லாதபோது சந்திரபிரதிபிம்பமு மில்லையாம். ஆகவே மாயையை யில்லையென்பார் சிவசுரர்களையும் இல்லையென்பவரே யாகின்றார். முயலிற் கோமி இல்லாதபொழுது அக்கோட்டினுலாய சிமிழ் எப்படியுண்டாம். ஆகாயத்தாமரை இல்லாதபொழுது அதனுலாய மாலையை மலடிமைநகன் ருமவது எப்படி? ஆமைமயிர் இல்லாதபொழுது அதனுலியன்ற கயிறு கொண்டு மலடிமைத்தனைக் கட்டிவெதெப்படி?

இன்னும், சந்திரன் கடசல பிரதிபிம்ப சந்திரனைக்கண்டு நான் என்று மயங்கிப், பின்பு ஒருவர் உணர்த்த நான் பிரதிபிம்பமன்று, சந்திரனுமெனத் தெளியவேண்டியதில்லை. பிரதிபிம்ப சந்திரன் நான் சந்திரனென்று நினைத்துக் கடத்தையுடைத்தாலும் சந்திரனோடு கூட அல்லது சந்திரனாக ஆவதில்லை. அதுபோலவே பிரமத்துக்கு ஒருவர் உணர்த்தவேண்டியதுமில்லை. மாயை அவித்தைகள் நீங்கினும் பொய்யாயொழியினும் சிவ ஈசுரர்கள் பிரமத்தோடு ஐக்கியமுற, அல்லது பிரமமாக ஆவதில்லை. அவை சுவியமுறுதலே போர்த்த மிச்சமாம்.

மேலும், நிருபாதிக வஸ்துவாய் சச்சிதானந்தமயமாய் ஏக மாய் விளங்கும் பிரமத்தைவிட மாயையென்றொரு பொருளும், அப்பொருளிற் பிரமம் அகப்பட்டு, சத்தியல்பு ஆனந்த நிலை நீங்கிச் சோபாதிக முறுதலும் எப்படிப் பொருந்தும். சோபாதிகனாகும் பொருள் சச்சிதானந்த பிரமமாவதெப்படி? மாயை பொருளன்று சத்தி யெனின், பிரமத்துக்குச் சடகுளம் வருவது எப்படி? பரிக்கிரக சத்தியெனின், மாயை யுள்பொருளாயினன்றோ பிரமம் பரிக்கிரகிக்கும். அன்றியும் மாயையையுடைய சத்தன் யார்?

இவற்றை யொல்லாம் கோக்காது மாயையிலே பிரமம் பிரதிபிம்பித்தது, பிரமக் சோபாதிகனாயிற்று, மாயையிற் மயங்கிற்று என்பனவாக மொழிந்தால், அவை பொருத்துவதெப்படி? இவர்கூறும் பொருள் மாயையிலே உபாதியுடையும் பொருளாயின், அதனைப் பிரமமென்று சொல்லமுடியாது. அப்பொருள் ஒன்று, மற்

யையொன்று; அறியாமையினால் மாயையிலே மயங்கிற்று எனல் வேண்டும். எனவே, அதற்கு அறியாமையைச் செய்து நின்றதொன்று; அது ஆணவமல்லாமல். ஆன்மா ஆணவமல மறைப்பால் அஞ்ஞான முற்றுப் பகவாகி, மாயையிலே தங்கிப் புருடனாகி, அந்தக் காணங்களிலே சேர்ந்து சிவனாம். ஆன்மா இப்பிழல் நிரூபாதிசுரையினும் மாயையிலே தோய்ந்து சோபாதிசுராவன் என்று சைவசித்தார்த்த நூல்கள் கூறும். திருமந்திரமும் இப்படியே சொல்லும். பாமசிவன் பகர்ந்த ஆகமங்களும் இவ்வாறே கூறும். மாயாவாதிகளும் இப்படிச்சொல்வார்களானால் ஒத்துப்போம். போகவே, சைவசித்தார்த்திகள் சொல்லும் ஆன்மாவையே மாயாவாதிகள் பிரமமென்று கூறுவர் என விளக்கமாம். அது பற்றியே ஆத்மஞானம், ஆத்மகைவல்லியம், ஆத்மாறுபூதிபென மாயாவாதிகள் கூறுவொன்பதும் மெய்யாம். இந்த ஆத்மஞானத்தோடு இவர் சின்றுவிட, சைவசித்தார்த்த நூல்கள் ஆன்மாவுக்கு ஆன்மாவாகிய பாமான்மாவாய்ச் சச்சிதானந்த வஸ்துவாய் உள்ள சிவத்தைப் பிரமமென்று எடுத்துக்காட்டித் தன்னையடைந்தார்க்குச் சிவ ஞானத்தை யிளைவிக்கும். சிவத்தோடு அத்துவிதமாகக் கலப்பிக்கும். சிவமாந்தன்மைப் பெருவாழ்வினையருளும். இதுவே இவ்விருமதத்துக்கும் உள்ள வேறுபாடாம்.

திருமூலநாயனார் அந்நியவாறு,

“ஆயத்து ணின்ற வறுசம யங்களுங்
காயத்து ணின்ற கடவுளாக் காண்கிலா.”

“ஆறு சமயமுங் கண்டவர் கண்டில
ராறு சமயப் பொருளும் பயனில்லை.”

“சிவமல்ல தில்லை யறையோ சிவமாந்
தவமல்ல தில்லைத லைப்படு வார்க்கிங்
கவமல்ல தில்லை யறுசம யங்கள்
தவமல்ல கந்திதாட் சார்த்துய்ய சீதே.”

புறச்சமயங்கள் மெய்ச்சமயங்களாகா. மாயாவாதம் புறச்சமயங்களுள்ளன்று. “சாவிபோம் மற்றச்சமயங்கள் புக்குவின், றுயிய ருதே யுந்திபற” என்றபடி, பயனற்ற அச்சமயங்களால் நாம் அடைவது ஒன்றுமில்லை.

19. உலகத்துள்ளோ புண்ணிய பூமி பாதகண்டமாம். பாத
கண்டத்துள்ளும்,

"நாளு கன்னி குமரியே காவிரி
வேரு கவதீர்த்த மீக்குள்ள வெிற்பெழுட்
பேருள வேதா கமமே பிறத்தலான்
மாருத தென்றிசை வையகஞ் சததமே."

என்றபடி, வேதாகமங்களும் அவைபோதிக்குஞ் சைவசித்தாந்த
மும் சிவாலயங்களும் நிலவுவதாயுள்ள இத்தமிழ்நாடு மிக்க புண்
ணியமுடைய தேசமாம். சிவனருளிய நூல வேதசிவாகமம்.
அதுவே சைவமுதனூல். அதன் மெய்ப்பொருளைப் போதிக்கும்
ஆசிரியர் தக்ஷிணாமூர்த்தி. அவரது இடம் கைலைபேல. அவர்
திருக்காத்திருப்பது சிவஞானபோதம். அவர் போதிப்பது அந்தா
லே. அவரது மாணாக்கர் திருநந்தி தேவர். அவர் போதித்த
சிவஞானபோத முதனூல்வழி வந்தவை சைவசித்தாந்த நூல்கள்.
தேவார திருவாசகங்கள் சிவாறுபூதியுரைத்த தமிழ் மறைகள்.
சைவசித்தாந்திகளாகிய நாம் எல்லாவகையாலுஞ் சிறப்புடை
யோம். அப்பத்துமுன்று நாயன்மார்கள் சைவ சமயங்கொண்டு
சிவாலய வழிபாடு செய்து சிவகதியடைந்தனர். நாமும் அவர்
ஒழுங்கு சைவநெறி கடைப்பிடித்து ஒழுகி ஆலயவழிபாடும் மாநே
கரபூசை குருபூசைகளுஞ் செய்து, சைவசித்தாந்த நூல்களைக்
கேட்டுச் சிந்தித்துத்தெளிநது சிட்டைகூடிச் சிவானாதம் பெறக்
கடவோம்

வஞ்சநெஞ்சத்தோடு முடிவரியற்றிய மயக்கநூல்களை யோதி
மையெலய்திச் சிவநிந்தை சிவசாத்திர நிந்தை சிவாலய நிந்தை
சைவ நிந்தை செய்து, உழலக் கடவேமல்லேம்

இம்மாயாவதிகளோ, வேதாகமமருளிய இறைவனது உபதே
சத்தைக்கொள்ளாராயினர். அரிபிரமேத்திராதி தேவர்கள் கடைப
பிடித்துய்ந்த ஆலயவழிபாடாகிய சிவபூசையை சிந்தித்து வெகு
தூரமாயினர். முனிவர்கள் உண்மை பெனக்கடைப்பிடித்த சிவ
நெறியையும் விரும்பாராயினர். சுக்கிரன் சூரபன்மனுக்குச்
சொல்லிய ஆகாமயக்க நெறியே பெரிதென்று மெச்சவர்.

கடவுளாகிய சிவம் உண்டு என்றால், ஏன்று கொள்ளார். நாம்

பிரமமென்று மகிழ்கின்றனர். வைதிகரென்று வாயில் நுவல்வர். ஆசிரமநெறியிலமைபார். சந்நியாசிகள் ஆசரிக்குங் கர்மமொன்றும் அறியார். கைவல்லிய வாதிஷ்டம் படித்து நாம் பிரம மென்பதே சாதனமென்பர். சிவ வாக்கினும் வியாசர் வாக்கே பெரிதென்பர். சங்கராசாரியர் வடபுலஞ் சென்று போதித்த யோயாவாதமே பெரிதென்பர். சங்கராசாரியர் தென்னாட்டில் அதனைப் பாப்பாதொழிந்த சூழ்ச்சியை யோரார். சங்கராசாரியர் சிவாவதாரமாதலால் அவர் வாக்குப் பிரமாணமாமென்பர். சிவன் நேரே சொன்ன சிவாகம உபதேசத்தை ஏற்க மறுப்பார்.

20. பாமசிவன் வடிவங்கொள்ளுமிடத்துச் சிற்கணமேனியாகிய சத்திகாரிய வடிவமே யன்றி மாயாவடிவங் கொள்பவரல்லர். ஸ்ரீகண்டபாமசிவனும் சிவலோகம் கைலாசங்களில் வடிவு கொள்வரெயன்றி, இவ்வுலகிற் பிறந்திறந்துழலார். சங்கராசாரியரோ மலையாளத்திலே காலடி யென்னுங் கிராமத்திலே சிவருருவென்னும் பிராமணருடைய மனைவிவயிற்றிலே கருத்தரித்து வளர்ந்து பூமியிற் பிறந்து மனித சரீரத்தோடு உண்டு உடுத்து உறங்கிப் பால கௌமாரப் பருவங்கடையடைந்து தருணப்பருவத்திலே உயிர் நீங்கப்பெற்றவர். தம்முடைய பந்த நீங்கி முத்தி சித்திக்க வேண்டிச் சிவானந்தலகரி சிவபுஜங்கம் ஔசளந்தரியலகரி முதலியன செய்து, சிவபெருமானையும் உமாதேவியாரையும் துதித்துத் திரிந்த ஒருவர். எல்லா வகையாலும் அவர் ஒரு மனிதரே யன்றி வேறல்ல என்பது தெளிவாகும். மனிதருள் விசேடம் பெற்ற கல்கிமானாகலாம். மாயாவாதத்துக்கு ஒர் சிறந்த ஆசாரியராகலாம். இவ்வளவேயன்றி, அவர் சிவாவதாரமாவது எப்படி? “நம் சோணேசர்-இல்லிற், பிறந்த கதையுங்கேளோம் பேருலகில்லா முந்துண், டிறந்தகதையுங் கேட்டிலோம்” என்ற பாவலர் சொற்போலவே சிவன் பிறப்பிறப் பில்லாதவரென்று எல்லா நூல்களுங் கூறுகின்றன. இவரோ சிவன் சங்கராசாரியராகப் பிறந்திறந்தார் என்கின்றனர். இவர் சொல்லினும் அறிவுடையோர் எவ்வாறு ஏற்பார். அன்றி, இவர் சிவாவதாரமோ அல்லவோ வென்று யூயுறு மொருவர் வாதத்தையினும் நேரே சிவன் சொன்ன வாக்குவிசேடமாடென்பதை உணராததென்றை. இது என்னபாபவசமோ!

சாபவரமோ! பாமசிவனிலும் சங்கராசாரிபர் பெரியவா? வேத ஸீயாசர் பெரியவரா? மற்றவர் தாம் பெரியவாவார்.

21. மயக்க நீர்மையுடைய முனிவர், மனிதர் வாக்கில் மயக் காது, அநாதிமஸ்துத்தபதியாப்ச் சர்வஞ்ஞாயுள்ள பாமசிவன் பகர்ந்த வேத சிவாகமங்கனையும் சைவசித்தார்த நெறியையுமே மேலொங்கொண்டு, சிவநிகைப் பெற்றுச், சரியை கிரியை யோக ஞானங்களில் ஏற்றதொன்று கொண்டு ஒழுக்கிச் சிவபெருமானது திருவருளைப் பெற்றுச், சிவகதியடைதற் குரியாதலே மாபா மென்பதை இனியேனும் உணர்க்கடவர். “சைவமாஞ் சம யஞ்சாரும் ஊழ்பெறலரிது” காகிகானந்தர் முதலாயினோர் இயல் பாகவே சைவபரம்பரையிற் பிறந்தும் வளர்த்தும் இருத்தனராக, பின், சிவநீக்கை பெறுதற்கும் சைவசமயவழி யொழுதுதற்கும் விடாது அவரை மாயாவாத மயக்கிலே தள்ளிய ஊழ் எத்தன்மை யதோ. இவர் மரபினொல்லாரும் சைவரலங்கொண்டு திருவருள் பேணிச் சுகிப்பாராக, இவர்க்கு இவ்வூழ் வாய்த்ததென்னையோ.

சங்கராசாரிபர் ஈற்றிலே ஸ்ரீகண்டாசாரியரை யடுத்துச் சைவ ராயினொன்றும், சிவபூசையாதிய சிவபுண்ணிபங்கள் செய்தன றொன்றும் ஆவ்னோர் பகர்வர். இவர் அஃதில்லை யென்கின்றனர். சங்கராசாரிபர் சைவராசியதாற் சைவத்துக்கு வந்த ஆக்க மென்னை? இல்லையென்பதனால் வந்த ஷேடமென்னை? ஒன்றுமின் றாமென அடையக்கடவர்.

22. சனகர், இராமர், கிருஷ்ணர் முதலாயினோர் சிவநிகைப் பெற்றுச் சிவபூசை செய்து சைவஞானம் பெற்றமை புராணப் பிர சித்தமாம். இவர் அதனை இல்லையென்று சொல்லாதவர் பிரயோ சனமில்லை. முனிவர்கள், அரசர்கள் யாவரும் ஆலயங்கடோறுஞ் சென்று சிவாகம முறைப்படி பூசித்து வழிபட்டவரேயென்பதைப் புராணங்கள் கோஷிக்கின்றன. இவர் அதனை மறுக்க வல்லவோ. இவ்வுண்மைகளையெல்லாம் காகிகானந்தரும் அவர் சார்பினரும் ஆய்ந்து தெளிந்து உண்மை கடைப்பிடித்து உப்தலே மாபாம்.

23. தூர்வையாசகப்படல வசனகர்த்தர் உண்மை நெறி கடைப்பிடித்தொழுகுந் து: மையுடையார். சிவபக்தசிகாரணி,

பேரறிவாளர். தாம் அறிந்தவாறு சைவநெயி் பேணி உய்யுநீர்மை யர். சிவானந்தப் பேறுடையவர். “தாம்பெற்ற வின்பம் பெறுக விவ்வையகம்” என்று மற்றையோர்க்குஞ் சைவசித்தாந்த உண்மையைப் போதிக்கின்றனர். சைவநெயி் கடைப்பிடித்தொழுகுஞ் சிவ பக்தர் குழுவிய இந்நாட்டிலே மாயாவாத மதமெழுந்து இடர்செய்தலின், அது பொருது அதுதாபமுற்று உண்மையை அச்சிவ பத்தருக்கு ஒதுகின்றனர். சைவசமயத்தை நிறுத்துதல் பெரும் புண்ணியமாம் ஆதலால், இவரும் இவர் சார்நின்றும் மாயாவாத மயக்கொழிந்து உண்மை கடைப்பிடித்துத் தம் பழைய சைவ மார்க்கத்திலே திரும்பி யொழுதுதல் நன்மையாம்.

சமய உணர்வு பொன்றிய இக்காலத்துப் பிரசங்கம் பத்திரிகை புத்தக வாயிலாக உண்மைகளை வெளியிடுதல் பெரியதோர் உபகாரமாம். ஆயின், நிர்தாமொழி யொழிந்த நல்விஷயங்களானால் மிக நலமாம். வாதஞ்செய்வோர் இதனைப் பரியாலோசிக்க வேண்டும்.

24. இனி, மாயாவாதநெயி் இந்நாட்டிற் பரவுவதால் வருங் கேடென்னையெனின், அஃதொன்றோ, இரண்டோ முதலிற் காசிகா னந்தனாயே உதாரணமாக வைத்துக்கொள்வோம். சைவமாதிலே பிறந்தவர், இப்பொழுது மாயாவாதத்திற் புதுத தோஷத்தால் தம் முன்னோர் கொண்டொருகிய சைவநெயிையை யிகழ்கின்றார். சிவநிந்தை செய்கின்றார். வேதவிபாசர் கிருஷ்ணர் சங்கராசாரிய ரிலும் சிவனைக் குறைத்தவராக எண்ணுகின்றார். சிவவாக்காகிய ஆக மங்களை நிகழ்க்கின்றார். பசுவாக்காகிய மாயாவாதநூலை மென் மையாகப் பாராட்டுகின்றார். சைவசமயம் இழிந்ததென்கின்றார். மாயாவாதமே சிறந்ததென்கின்றார். தேவா திருவாசக முதலிய அருட்பாக்களையும், திருமந்திரம், மெய்கண்டசாத்திரம் முதலிய உண்மை நூல்களையும் பிரமாணமென ஏற்க அருவருக்கின்றார். சைவசந்தான குரவர்களை இகழ்கின்றார் நாயன்மார் ஒழுகிய நெயிையை ஏற்கின்றிலர். சிவாலயங்களை நிர்திக்கின்றனர் எல்லாம் மனிதசமாதி யென்கின்றனர். சிவாலயத்தைவிடத் தம் மாயாவாத மனிதசமாதிகளை உத்கிருஷ்ட மென்கின்றனர். சிவாலயங்களுக்குச் செய்யும் பூசை விழாக்களைக்காட்டினும் மாயாவாத மனித

சமாதிகளுக்கே ஆலயம் சிறப்பாக அமைக்கவேண்டுமென்றும் பூசை திருவிழாக்கள் சிறப்பாகச் செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறார். சைவசித்தார்த்த வைபவம், சிவமகிமை, சிவாகமமகிமை, சிவாலய மகிமை, மெய்யடியார் மகிமைகளை ஒருவரும் உலகிற் பேசக்கூடாதென்கின்றார். பேசுவோரை தீர்த்தித்து அவர்க்குப் பெருந்தீங்குகளெல்லஞ் செய்ய முயற்சிக்கின்றார். சைவசமய பரிபாலனத்தின்பொருட்டுப் பொருளுபகரிக்குஞ் சிவநேசச்செல்வரையும் தீர்த்திக்கின்றார். சைவப்பிரபுக்களை யடுத்துச் சைவத்திலுள்ள பற்றை விடுவித்து மாயாவாதம் போதித்துத் தம்வழி ஈர்க்கமுயற்சிக்கின்றார். சைவசமயத்தை யழித்து மாயாவாதத்தைப் பாப்பி விடவேண்டுமென்று பகிராதப் பிரயத்தனஞ் செய்கிறார். இப்படி இவர் செய்புந்தொல்லைகள் பல. இவர் ஒருவரால் இந்நாட்டுக்கும் சைவசமயத்துக்கும் இவ்வளவு கேடு விளையக்கூடுமானால், இவர் போல நூறுபேர் ஆயிரம்பேர் கிளம்பிவிட்டால், தமிழ்நாடு முழுவதும் பாந்துவிட்டால், அதன்பின்பு சொல்லவேண்டியதென்ன? இப்பொழுதே பல மாயாவாதிகள் அங்கங்கு பாந்து இவர்போலவே பல தீமைகள் செய்து சைவநெறிக்கு இடுக்கண் விளைத்து வருகின்றனர். அதனைக்கண்டு மனம்வருதும் அன்பர்கள் பலர். சைவசித்தார்த்த ஞானரஹுடைய வித்துவசிரேஷ்டர்களும், சிவபத்திவாய்ந்த செல்வப் பிரபுருலகிலகரும் ஆலசியமாயிருந்தால், இன்னொன்னவரால் இன்னும் எத்தனையோ தீங்குகள் சைவ சமயத்துக்கு உண்டாகியிடும்.

அதுபற்றியே, இத்தனைகேடுகளையுஞ் சிந்தித்துச் சிவபத்தியிற் சிறந்த வித்துவசிரேஷ்டராகிய சொக்கலிங்கச் செட்டியாரவர்கள், இந்நாட்டுக்கு நேர்ந்த அனர்த்தங்களை நீக்கி “பாண்டிநாட்டே பீழும் பதியாக”க்கொண்ட பாமசிவனுடைய திருவருள் விலாசத்தை ஓங்கும்படி செய்ய அரும்பாடுபடுகின்றார். காகிகாணத்தோ “குலத்தைக் கெடுத்த கோடரிக்காம்பு” போலத் தாம் பிறந்த சாதியார் பண்டு தொட்டுக் கொண்டுவருஞ் சைவசமயத்தை யழித்துக் கெடுத்துவிடப் பார்க்கின்றார். இவர் போல இன்னும் பலருளர். இவ்விருசார்பின்ருள் எவர் செய்வது பிகழ

பென்று நாம் சொல்லலாம். இவற்றை பெல்லாம் கரிகாணந்தர் அணிமதியோடு சித்திக்கக்கடவர்.

25. அசுவசமயர் தோன்றிய காலம் முதல் எத்தனையோ மதங்கள் முளைத்தெழுந்து போராடியிருக்கின்றன. உலோகாயத மெங்கே, பெளத்தமெங்கே, சமணமெங்கே, மீமாஞ்சமெங்கே, சாங்கியமெங்கே. அவை பெல்லாம் அவ்வப்பேழுதே சித்து விட்டன. அதுவும் உத்தமிழ் நாட்டிலே பாமசிவனது திருவருள் சார்ந்தியுமா யிருக்கின்றது. பாபவரத்தால் ஒவ்வொரு நெறி தலைப்படினும் சிவபாதவிருதயர், மங்கையர்க்காசியார், குலச்சிறையர் போன்ற மெய்யன்பாது தவவிசேடத்தால், பாமசிவன்தாமர்க ளும் ஒவ்வோர் அன்பர் வாயிலாகவுங் கருணை புரிந்து சைவ சமயத் தைக் காத்து வருகின்றார். ஆதலால், ஏதோ ஒரு கர்மவசத்துக்கு ஏற்ப மாயாவாதம் பாவியரினும் பாமசிவன் இப்படியே விட்டுவிடு வாரென்று நினைக்கலாகாது. எங்கனும் மாயாவாத மயமாக்கி, சிவாலயங்களைபெல்லாம் சமாதிகளாக்கி விடலாமென்று இவான் னோர் சூழ்ச்சி செய்வதும் மகிழ்ச்சியுறுவதும் பயன்படமாட்டா தென்று நன்றாக உணரக்கடவர்.

கரிகாணந்தரோனும் அவர் சார்பினரோனும் எதிர்வாதஞ் செய்ப எழுத்தாகல், பதாண்ந நிக்கைமொழிகளைவிட்டு, நியாயவாத மில் நின்று சமய உண்மைகளை மாத்திரம் புகன்று வருவாராலுல் அழகாயிருக்குமென்பதையும் உணரக்கடவர்.

“புத்தர் சமண்கழுக் கையர் பொய்கொளாச்
செத்தத் தவர்கள் தெளிந்து தேறின
வித்தக நீறணி வார்வி னைப்பணக
சத்திர மாவன வஞ்செ முத்துமே.”

“வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க் தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க் தீயதேல் லாமர னுமமே
ஆழ்க் வையக மூந்துயர் தீர்கவே.”

திருச்சிற்றம்பலம்.

